STEPHEN KING

TALISMANAS

ANTRA KNYGA

PETER STRAUB

Stephen King
Peter Straub

TALISMANAS

Romanas
Antra knyga

Iš anglų kalbos vertė
JURGITA JĖRINAITĖ

Kaunas
1998

Stephen King. Rinktiniai raštai, 19 tomas

THE TALISMAN
New York, Penguin Books, 1985

ISBN 9986-950-04-X (Antra knyga)
ISBN 9986-950-03-1 (Dvi knygos)

Ferdas Janklovas

1

Po savaitės Džekas įsitikino, kad persikėlimas į Teritorijas yra vienintelis kelias ištrūkti iš Sanlaito namų. Jis norėjo pamėginti, bet trūks plyš ne iš pačių Sanlaito namų.

Konkrečios priežasties tokiam apsisprendimui nebuvo, bet vidinė nuojauta jam kuždėjo, kad tenai šita vieta bus dar blogesnė. Ko gero, visuose pasauliuose šita vieta negera... it juodas obuolio puvinys, prasismelkęs iki pat graužtuko. Sanlaito namai ir taip buvo pakankamai blogi, todėl be būtino reikalo Džekui nesinorėjo pamatyti, kaip atrodo ši vieta Teritorijose.

Bet išeitis turi būti.

Vulfas, Džekas ir kiti berniukai, kuriems nenusišypsojo laimė pakliūti į Išorinę tarnybą, leido dienas dirbdami lauke, senbuvių vadinamame Tolimuoju. Žemės darbų šiuo metų laiku nebuvo. Visas derlius buvo nuimtas iki spalio vidurio, bet, kaip kiekvieną rytą per pamaldas koplyčioje pabrėždavo Sanlaitas Gardneris, akmenys visada dera.

Sėdėdamas vieno iš dviejų senutėlių sunkvežimių kėbule, Džekas apžiūrinėjo Tolimąjį lauką, o šalia jo nuleidęs galvą tarsi pagiringas sėdėjo Vulfas. Ruduo buvo lietingas, ir laukas virto klampiu, lipniu purvynu. Užvakar vienas berniukas tyliai keikė jį ir vadino "batų čiulpiku".

Tarkim, kad mes pabėgame, - jau nebe pirmą kartą svarstė Džekas. - *Sakykim, surinku: "Pirmyn!", ir abu su Vulfu pasipustom padus. Kur? Į šiaurę, kur auga tie medžiai ir ta akmeninė siena. Ten baigiasi Gardnerio valdos.*

Ten gali būti tvora.

Mes perlipsime ją. Be to, jeigu prireiks, Vulfas gali mane per ją permesti.

Gali būti spygliuota viela.

Pralįsim po apačia. Arba...

Arba Vulfas sutraukys ją plikomis rankomis. Džekui nesinorėjo apie tai galvoti, bet jis žinojo vilkolakio jėgą... o paprašytas draugas sutiktų tai padaryti. Ji sudraskys jam rankas, bet dabar Vulfas dar ne taip draskomas.

O kas tada?

Išnyksime, aišku. Jeigu tik jiems pavyktų ištrūkti iš Sanlaito namų teritorijos, kalbėjo vidinis balsas, yra šansų sėkmei.

O Zingeris su Bastu (kuriuos Džekas vadino Dvyniais-Galvažudžiais) negalės pasivyti jų sunkvežimiais per Tolimąjį lauką, kol jo nesukaustys gruodas.

Tai būtų paprastos lenktynės. Reikia pamėginti. Geriau negu tenai, namuose. O...

Ir ne tik auganti Vulfo depresija ragino jį; Džekas be perstojo galvojo apie Lili, kuri tikriausiai miršta Niū Hampšyre, kol jis kalba "Aleliuja" savo kalėjime.

Reikia ryžtis. Su stebuklingu gėrimu ar be jo. Reikia mėginti.

Bet kol Džekas pasiryžo, pirmasis pabandė Ferdas Janklovas. Geri protai mąsto vienodai, ar galite ištarti "Amen"?

2

Viskas įvyko akimoju. Vieną akimirką Džekas klausėsi ciniško ir žavingo Ferdo Janklovo pliurpimo, kitą - Ferdas žliugsėjo per klampų lauką akmenų sienos link. Kol Ferdas nepabandė bėgti, diena atrodė tokia pat klaikiai vienoda kaip visos kitos Sanlaito namuose. Buvo šalta, debesuota, ore jautėsi artėjantis lietus ar net sniegas. Džekas išsitiesė pailsinti skaudančią nugarą ir apsidairyti, ar Sonio Zingerio nėra arti. Sonis mėgo priekabiauti. Dažniausiai tai buvo įkyrus lindimas: užlipdavo jam ant kojos, pastumdavo nuo laiptų, išversdavo lėkštę, kol jis neišmoko prispausti jos prie šono ir gerai suimti pirštais.

Džekas gerai nesuprato, kodėl Sonis taip elgiasi. Jis įtarė, kad tai dėl Sanlaito Gardnerio susidomėjimo naujoku. Nesinorėjo tuo tikėti, bet tai atrodė logiška. Sonis Zingeris tvardosi, nes paleisti į darbą kumščius jam uždraudė Gardneris, o tai dar viena priežastis, kodėl reikėjo nešdintis iš čia kuo skubiau.

Džekas pažiūrėjo į dešinę. Vulfas už dvidešimties jardų, renka akmenis. Arčiau - laibas kaip kartis berniukas su kiškio dantimis, vardu Donaldas Kiganas. Donis meiliai jam nusišypsojo iškišdamas tuos neįtikėtinus kaplius. Nuo galo liežuvio tekėjo seilės. Džekas skubiai nusisuko.

Jam iš kairės dirbo Ferdas Janklovas, berniukas porcelianinėmis rankomis. Per savaitę, kurią su Vulfu praleido įkalinti Sanlaito namuose, jiedu su Ferdu labai susidraugavo.

Ferdas ciniškai šypsojosi.

- Donis tave įsimylėjęs, - pasakė jis.

- Atsiknisk, - susidrovėjęs atsakė Džekas, jausdamas, kaip kraujas plūsta į skruostus.

- Lažinuosi, kad Donis gerai tave paknistų, jeigu leistumeisi, - pasakė Ferdas. - Ar ne, Doni?

Donis Kiganas nusižvengė nė nenutuokdamas, apie ką jie kalbėjosi.

- Gal nutilsi, - pasakė Džekas, pirmą kartą taip nepatogiai pasijutęs.

Donis tave įsimylėjęs.

Keista, nemalonu, bet visai įmanoma, kad tas vargšas Donis Kiganas jį įsimylėjo... ir, ko gero, jis ne vienintelis. Nelauktai Džekas susigriebė galvojąs apie tą gražų vyrą, kuris pasisiūlė pavežėti jį namo, o vėliau išleido netoli Zeinsvilio. *Jis pamatė tai pirmasis*, - pagalvojo Džekas. - *Kad ir kas nauja atsirado manyje, tas vyras pirmasis pastebėjo.*

- Tu pasidarei čia labai populiarus, Džekai, - toliau erzinosi Ferdas. - Ką gi, aš net manau, jog net senis Hekas Bastas neatsisakytų, jeigu jo paprašytumei.

- Žmogau, man bloga nuo to, - nuraudęs nutraukė Džekas. - Supranti...

Netikėtai Ferdas paleido akmenį ir atsistojo. Jis skubiai apsižvalgė, įsitikino, kad nė vienas golfuotas į jį nežiūri, ir vėl pasisuko į Džeką.

- O dabar, mano mielasis, - ištarė jis, - kadangi vakarėlis baisiai nuobodus, man metas eiti.

Ferdas pasiuntė lūpomis bučinių, o tada jo siaurą baltą veidą nušvietė neapsakomas džiaugsmas. Po mirksnio jis jau lėkė dideliais gandro žingsniais prie akmeninės sienos Tolimojo lauko gale.

Jis tikrai užklupo sargus netikėtai, bent jau iš pradžių. Pedersenas plepėjo apie mergaites su Varviku ir kitu vaikinu arklio veidu - Pibodžiu, kuris laikinai buvo sugrąžintas iš Išorinės tarnybos. Hekas Bastas gavo nepaprastą malonę lydėti Sanlaitą Gardnerį kažkokiu reikalu į Munsį. Ferdas spėjo gerokai atsiplėšti, kol pasigirdo riksmai:

- Ei! Ei, kažkas bėga!

Džekas linkėjo Ferdui, kuris jau buvo per šešias vagas priekyje, sėkmės. Nors draugas pasinaudojo jo planu, Džekas širdyje neapsakomai džiūgavo ir ragino: *Varyk! Bėk, tu pasiutęs kalės vaike! Bėk, dėl Džeisono!*

- Tai Ferdas Janklovas, - sugargė Donis Kiganas ir garsiai nusikvatojo.

3

Kaip kiekvieną vakarą berniukai susirinko išpažinties, bet ji buvo atidėta. Į kambarį įdrožė Endis Varvikas, trumpai pranešė apie pasikeitimą ir pasiūlė "draugiškai pabendrauti" prieš vakarienę. Džekui Varvikas pasirodė išsigandęs, nors dangstė tai žąsino pasipūtimu.

Ferdo Janklovo su jais nebuvo.

Džekas apsidairė ir liūdnai nusišaipė mintyse iš to "draugiško pabendravimo"; įdomu, kaip atrodytų kambarys, jeigu Varvikas įsakytų sėdėti tyliai. Kambaryje sėdėjo trisdešimt devyni devynerių-septyniolikos metų berniukai, spoksojo į savo rankas, krapštė šašus, niūriai kramtė nagus. Jie visi kaip vienas priminė narkomanus, iš kurių buvo atimta eilinė dozė. Jie norėjo klausytis išpažinčių; dar daugiau, jie norėjo *atlikti* išpažintį.

Niekas nepaminėjo Ferdo Janklovo. Atrodė, jog besišaipančio per Sanlaito Gardnerio pamokslus baltarankio Ferdo niekad ir nebuvo.

Džekas paskutinėmis valios pastangomis neatsistojo ir neužriko ant jų. Ne, jis galvojo smarkiai kaip niekad.

Jo čia nėra, nes jie jį nužudė. Jie visi bepročiai. Manai, beprotystė neužkrečiama? Pasižiūrėk, kas atsitiko Pietų Amerikoje, kai vyrukas su veidrodiniais akiniais nuo saulės pasiūlė išgerti purpurinį vynuogių gėrimą. Jie atsakė: "Taip, bose" ir išgėrė.

Berniukas nužvelgė tuos rūškanus, pavargusius, užsisklendusius, tuščius veidus ir įsivaizdavo, kaip jie nušvistų, pragiedrėtų įžengus čia Sanlaitui Gardneriui - čia ir dabar.

Jie pasielgtų taip pat, jeigu jo prakilnybė to paprašytų. Jie išgertų gėrimą, paskui pastvėrę mus su Vulfu suverstų ir į mūsų gerkles. Ferdas buvo teisus: jie įžiūri mano veide kažką, kas priskiria mane prie Teritorijų, ir galbūt dėl to mane truputį myli... Matyt, kaip tik tai sulaiko Heką Bastą. Tas stuobrys nepratęs ką nors mylėti. Todėl taip,

galgi jie mane šiek tiek myli... bet jį - daug labiau. Jie tai galėtų padaryti. Nes yra bepročiai.

Ferdas galėjo tai pasakyti, o dabar, sėdint su visais salėje, Džekui atrodė, kad Ferdas iš tiesų tai pasakė.

Jis papasakojo, kad į Sanlaito namus buvo atvežtas savo tėvų, naujai atgimusių krikščionių, kurie puola ant kelių, vos tik kas nors iš "700 klubo" ima kalbėti maldą. Nė vienas iš jų Ferdo nesuprato, nes jis buvo drėbtas iš kito molio. Jie laikė savo sūnų velnio vaiku, komunistuojančių radikaliųjų humanistų išpera. Kai jis pabėgo iš namų ketvirtą kartą ir buvo sugautas ne kieno kito, o Frenkio Viljamso, tėvai atvyko į Sanlaito namus - kur buvo uždarytas Ferdas - ir akimirksniu įsimylėjo Sanlaitą Gardnerį. Čia buvo išspręstos visos problemos, kurias kėlė protingas, maištaujantis jų sūnus. Sanlaitas Gardneris palenks jų vaiką prie Dievo. Sanlaitas Gardneris parodys jo klystkelius. Sanlaitas Gardneris nuims nuo jų naštą ir nepaliks Andersono gatvėms.

- Jie pamatė straipsnį apie Sanlaito Gardnerio namus "Sunday Report", - pasakojo Ferdas. - Jie atsiuntė man atviruką su žodžiais, kad Dievas sunaikinsiąs melagius ir netikrus pranašus ugnies ežere. Aš parašiau jiems atsakymą, Rudolfas iš virtuvės padėjo man perduoti laiškelį. Dolfas - šaunus vaikinas, - jis patylėjo. - Žinai, ką Ferdas laiko šauniu vaikinu, Džekai?

- Ne.

- Tą, kuris yra paperkamas, - atsakė Ferdas ir ciniškai nusikvatojo. - Už pašto paslaugas - du doleriai. Taigi aš nusiunčiau jiems laišką, kur parašiau, jog jeigu Dievas tikrai taip baudžia melagius, tikiuosi, kad Sanlaitas Gardneris ras aname pasaulyje asbesto drabužius, nes jis riečia apie gyvenimą čia greičiau, negu šuoliuoja arklys. Visa tai, ką jie perskaitė laikraštyje, - apie tramdomuosius marškinius ir Dėžę, - viskas yra tiesa. Taip, jie to negali įrodyti. Tas tipas yra pamišėlis, bet gudrus pamišėlis. Jeigu kada tuo suabejosi, smarkiai nukentėsi ir tu, ir bebaimis Vilkas-Filas.

Džekas tada pasakė:

- Tie vaikinai iš "Sunday Report" dažnai nutveria žmones, įmerkusius ranką į medaus statinę. Bent taip sakydavo mano mama.

- O, kaip jis išsigando. Spiegė ir klykė. Ar esi matęs Hamfrį Bogartą "Kaino maište"? Jis buvo toks visą savaitę prieš jiems pasiroant. Kai jie čia atvažiavo, Gardneris atrodė meilumo ir proto įsikūnijimas, bet prieš tai siuto kaip velnias. Misteris Plombyras dėjo į kelnes. Kaip

tik tą savaitę jis nuspyrė Benį Vudrufą iš trečio aukšto, kai sugavo skaitant komiksą apie Supermeną. Benis gulėjo kaip lavonas tris valandas, o ir dabar gerai nežino, kas jis yra ar buvo prieš tą vakarą.

Ferdas nutilo.

- Jis jautė, kad jie atvažiuos. Kaip visad nujaučia netikėtą valstijos inspektorių patikrinimą. Paslėpė tramdomuosius marškinius palėpėje, įtikino, kad Dėžė skirta džiovinti šienui.

Ferdas vėl kimiai nusikvatojo.

- Žinai, ką padarė mano tėvai? Jie pasiuntė Sanlaitui Gardneriui mano laiško kopiją. "Tavo paties labui", - parašė man kitame laiške tėvas. O žinai, kas toliau? Atėjo Ferdo eilė eiti į Dėžę su tėvų palaiminimu!

Vėl skausmingas juokas.

- Pasakysiu tau vieną dalyką. Jis nejuokavo per vakarines pamaldas. Vaikai, kurie kalbėjosi su žurnalistais, dingo, bent jau tie, kuriuos jis atpažino.

Dingo, kaip Ferdas dabar, - pagalvojo Džekas, stebėdamas po kambarį vaikštinėjantį Vulfą. Ūmai jis krūptelėjo. Rankos staiga pasidarė ledinės.

Tavo draugas bebaimis Vilkas-Filas.

Ar Vulfas vėl ima želti plaukais? Taip greitai? Aišku, kad ne. Bet tas laikas artėja nenumaldomai.

O, beje, Džekai, kol tu čia sėdi ir suki galvą apie tavęs laukiančius pavojus, kaip gyvuoja tavo mama? Kaip brangioji Lili, B kategorijos filmų karalienė? Lysta? Kenčia skausmus? Ar jau pradėjo jausti jo aštrius dantukus, graužiančius iš vidaus, kol tu baigi įleisti šaknis šitame kalėjime? O gal Morganas jau rengiasi pliaukštelti žaibu ir ateiti į pagalbą vėžiui?

Jis buvo sukrėstas naujienos apie tramdomuosius marškinius, bet pamatęs Dėžę - griozdišką geležinį daiktą, numestą užpakaliniame kiemelyje - negalėjo patikėti, kad Gardneris iš tikro kiša ten berniukus. Bet Ferdas pamažu jį įtikino, tyliai pasakodamas Tolimajame lauke berenkant akmenis.

- Jis išvystęs plačią veiklą, - kalbėjo Ferdas. - Turi licenciją kalti monetas. Religinius jo šou transliuoja per radiją ir daugumą kabelinių bei vietinių televizijos stočių visuose Vidurio Vakaruose. O mes esam įkalinta jo auditorija. Gerai skambame per radiją, gerai žiūrimės ekrane, kai Rojus Oudersfeltas nemaigo to spuogo. Jis prisijaukino Keisį, radijo ir vaizdo operatorių, kuris įrašinėja rytines ir vakarines

pamaldas. Viską padaro taip, kad Gardneris ima panėšėti į Bilį Grehemą, o mes staugiame kaip minia per Pasaulio čempionato finalines rungtynes. Bet tai dar ne viskas. Keisis - genijus. Matei "vabalą" savo kambaryje? Tai Keisis įtaisė. Viskas patenka į jo aparatinę, o ten galima pakliūti per asmeninį Gardnerio kabinetą. Mikrofonai reaguoja tik į garsą, kad veltui nesisuktų juostelė. Grietinėlę jis patiekia Sanlaitui. Girdėjau, kad jis įtaisė kažkokį aparačiuką į Gardnerio telefoną ir šis gali skambinti į kitą valstiją už dyką. Be to, aš puikiai žinau, kad jis yra prisijungęs prie mokamos televizijos kabelio. Kaip tau patinka: Misteris Plombyras atsidrebia priešais televizorių ir mėgaujasi "Cinemax" produkcija po sunkios dienos pardavinėjant Jėzų masėms? Man patinka. Tas vaikinas yra šimtaprocentinis amerikietis, o Indianoje jį mėgsta beveik kaip aukštųjų mokyklų krepšinį.

Ferdas atsikrenkštė, susiraukė ir nusispjovė.

- Tu juokauji, - pasakė Džekas.

- Ferdas Janklovas niekada nejuokauja apie vaikščiojančias Sanlaito namų kaliauses, - oriai pareiškė jis. - Jis turtingas, jam nereikia deklaruoti savo pajamų mokesčių inspekcijai, vietos švietimo inspekcija mirtinai jo išsigandusi; ta moteriškė, kuri čia apsilanko, kuo skubiau nešdinasi ir apskritai atrodo, kad norėtų sukalbėti maldą nuo šėtono akies. Be to, kaip jau sakiau, Sanlaitas visada iš anksto žino, kada Valstijos švietimo priežiūra atvyks nepranešusi. Mes išsveičiame šituos namus nuo rūsio iki lubų, šunsnukis Bastas suneša brezentinius apsiaustus į palėpę, Dėžė prigrūdama šieno iš daržinės. O kai inspektoriai pasirodo, mus visuomet randa klasėje. Ar daug kartų buvai klasėje nuo tada, kai apsistojai indianiškoje "Meilės laivo" versijoje?

- Nė karto, - prisipažino Džekas.

- Tikrai! - pakartojo nudžiugintas Ferdas. Skausmingai nusijuokė, o tas juokas tartum sakė: *Žinai, ką supratau sulaukęs aštuonerių? Ogi kad gyvenimas mane karališkai mausto, ir greitai niekas nepasikeis. Galbūt niekad nepasikeis. Ir nors tai mane užknisa, yra ir kita pusė. Supranti, ką noriu pasakyti*?

4

Tokios mintys sukosi Džeko galvoje, kai staiga sprandą suspaudė stiprūs pirštai ir pakėlė jį iš kėdės. Jis buvo atgręžtas į blogo kvapo debesį, jeigu taip galima pasakyti, į bereikšmį Heko Basto veidą.

- Mes su jo prakilnybe buvome Munsyje, kai tavo draugelis, neklaužada suskis, pakliuvo į ligoninę, - pasakė Hekas. Jo pirštai pulsavo ir spaudė po ausimis. Skausmas buvo nepakeliamas. Džekas suinkštė, Bastas išsišiepė. Iš burnos dar labiau pasmirdo. - Jo prakilnybė gavo žinią apie tai per pranešimų gaviklį. Janklovas atrodė kaip sumuštinis, prabuvęs keturiasdešimt penkias minutes mikrobangėje. Praeis nemažai laiko, kol jį pastatys ant kojų.

Jis kalba ne man, - suprato Džekas. - *Jis kalba visam kambariui. Mums turi būti perduota, kad Ferdas vis dar gyvas.*

- Susmirdęs melagi, - iškošė jis, - Ferdas...

Hekas Bastas smogė. Džekas nusirito per kambarį. Berniukai purptelėjo į šonus. Kažkur sužvingo Donis Kiganas.

Staiga pasigirdo įniršęs riaumojimas. Džekas atsisėdo svaigstančia galva ir papurtė ją, stengdamasis atsipeikėti. Hekas atsigręžė ir pamatė grėsminga poza draugą užstojusį Vulfą. Viršutinė lūpa buvo pakilusi, pro apvalius akinukus oranžine šviesa plieskė akys.

- Pagaliau ir šitas avigalvis užsimanė pašokti, - su šypsena ištarė Hekas. - Ką gi, gerai! Mėgstu pašokti. Eik čia, liurbi. Ateik, pašoksime.

Nepaliaudamas urgzti, seilėtomis lūpomis Vulfas ėmė artintis. Hekas išėjo jo pasitikti. Sučiužėjo atitraukiamos kėdės, berniukai darė jiems vietos.

- Kas čia daro...

Balsas nuo durų. Sonis Zingeris. Klausimo baigti nereikėjo; viskas tapo aišku. Šypsodamasis jis uždarė duris ir atsirėmė į jas, sunėręs ant siauros krūtinės rankas.

Džekas pasuko žvilgsnį į Vulfą su Heku.

- Vulfai, būk atsargus! - suriko jis.

- Būsiu atsargus, Džekai, - neaiškiai suniurzgė vilkolakis. - Būsiu...

- Pašokime, asile, - sukriokė Hekas ir vožė kaip kaimo mušeika. Nuo smūgio į skruostą Vulfas nulėkė atgal tris keturis žingsnius. Donis Kiganas sukikeno, ir Džekas suprato, kad tai reiškia tiek nusivylimą, tiek džiaugsmą.

Smūgis buvo galingas. Kitomis aplinkybėmis jis būtų paskutinis. Gaila, bet Hekas Bastas daugiau nebegalėjo jo pakartoti.

Jis prisiartino prispaudęs prie krūtinės kumščius ir smogė vėl. Šįkart Vulfas gynėsi. Sugavo Heko kumštį.

Heko ranka buvo didelė. Vilkolakio - dar didesnė.

Heko ranka dingo Vulfo kumštyje.

Vulfo kumštis susigniaužė.

Viduje pasigirdo garsas lyg traškant, po to ir lūžtant pagaliukams.

Pasitikinti Basto šypsena pamažu dingo iš veido. Po akimirkos jis ėmė klykti.

- Tau nereikėjo skriausti bandos, niekše, - iškošė Vulfas. - Tavo Biblijoj taip ir anaip - vulf! - o tau reikėtų paskaityti šešias *Gero ūkininkavimo knygos* dalis, kad daugiau niekada...

trakšt!

- ... niekada...

triokšt!

- NIEKADA neskriaustum bandos.

Hekas Bastas staugdamas ir vaitodamas suklupo ant kelių. Vulfas nepaleido jo kumščio, ir Heko ranka keistai sulinko. Jis priminė fašistą, ant kelių saliutuojantį "Heil Hitler". Vulfo gniaužtas buvo it akmeninis, o veide nesimatė jokių pastangų. Jei ne tviskančios akys, jis atrodytų netgi iškilmingai ramus.

Iš Vulfo kumščio ėmė lašėti kraujas.

- Vulfai, liaukis! Užteks!

Džekas apsidairė ir pamatė, kad Sonis dingęs, o durys paliktos atlapos. Dauguma berniukų suklaupė. Jie traukėsi nuo vilkolakio, kiek leido sienos, veiduose atsispindėjo dievobaimingas susižavėjimas ir baimė. O veiksmas vyko kambario centre: Hekas Bastas suklupęs, Vulfas laiko suspaudęs jo kumštį, iš kurio teka kraujas.

Tarpduryje pasirodė keli nauji veidai: Keisis, Varvikas, trys didesni vaikinai ir Sonis Zingeris. Su jais buvo Sanlaitas Gardneris, vienoje rankoje laikantis nedidelį juodą dėklą, panašų į dėklą akiniams.

- Užteks, sakau! - metęs žvilgsnį į ateivius, suriko Džekas ir puolė prie Vulfo. - Čia ir dabar! Čia ir dabar!

- Gerai, - tyliai sutiko Vulfas ir paleido Heko ranką. Džekas pamatė siaubingai sutrupintą daiktą, kuris labiau priminė sutryptą vėjo malūnėlį nei plaštaką. Hekas suinkštė ir priglaudė sulaužytą plaštaką prie krūtinės.

- Gerai, Džekai.

Vulfą nutvėrė šešiese. Vulfas pasisuko, ištraukė vieną ranką, pastūmė, ir staiga Varvikas nusirito prie sienos. Kažkas suriko.

- Laikykite jį! - sušuko Gardneris. - Laikykite! Laikykite, vardan Jėzaus! - jis kažką traukė iš futliaro.

- Ne, Vulfai! - suriko Džekas. - Liaukis!

Po sekundės vilkolakis nustojo priešintis, susigūžė ir leidosi nuvedamas prie sienos. Džekui jis atrodė kaip liliputų vedamas Guliveris. Pagaliau Sonis atrodė išsigandęs Vulfo.

- Laikykite jį, - pakartojo Gardneris, ištraukęs iš dėklo blizgantį švirkštą. Veide pasirodė įprasta žavinga, net kiek drovi šypsena. - Dėl Jėzaus, laikykite!

- Nereikia, - pasakė Džekas.

- Džekai? - Vulfas atrodė staiga nusigandęs. - Džekai? Džekai?

Gardneris praeidamas nustūmė Džeką. Tas judesys išdavė neblogus raumenis. Džekas atsitrenkė į Mortoną, berniukas suspigo ir atšoko lyg nuo apšvitinto radiacija. Vulfas vėl ėmė muistytis, bet teko kautis su šešiais, o tai jau buvo per daug. Nebūtų per Pasikeitimą.

- Džekai! - sustūgo jis. - Džekai! Džekai!

- Vardan Jėzaus, laikykite jį, - sušnibždėjo plėšriai išsiepęs dantis Gardneris ir smeigė švirkštą vilkolakiui į ranką.

Vulfas sustingo, užvertė galvą ir užkaukė.

Užmušiu tave, niekše, - nerišliai kartojo mintyse Džekas. - *Užmušiu, užmušiu, užmušiu.*

Vulfas muistėsi ir blaškėsi. Gardneris stovėjo nuošalyje ir stebėjo. Vilkolakis spyrė į Keisio pūzrą. Tas suinkštė, atšoko, bet po kurio laiko vėl grįžo. Po minutės kitos Vulfas pradėjo sverdėti... paskui susmuko.

Džekas atsistojo verkdamas iš įniršio. Jis pabandė prasibrauti per baltus golfus iki savo draugo. Keisis smogė į nuleistą Vulfo veidą, iš jo nosies ėmė kliaukti kraujas.

Bet kažkieno rankos Džeką sulaikė. Besimuistydamas jis pamatė, jog tai tie patys išsigandę berniukai, su kuriais jis Tolimajame lauke renka akmenis.

- Uždarykite jį į Dėžę, - įsakė Gardneris, kai Vulfas visiškai sukniubo. Po to palengva atsigręžė į Džeką. - Nebent... nebent norėtum man papasakoti, kur mes buvome susitikę, misteri Parkeri?

Berniukas stovėjo įsmeigęs akis į žemę ir nieko neatsakė. Akis graužė sūrios karštos ašaros.

- Tada į Dėžę, - pasakė Sanlaitas. - Gal apsigalvosi, kai jis ims dainuoti, misteri Parkeri.

Gardneris išėjo iš kambario.

5

Vulfas teberėkė Dėžėje, kai Džekas su kitais berniukais buvo nuvesti į koplyčią rytinių pamaldų. Sanlaito Gardnerio akys ironiškai tyrinėjo papilkėjusį, iškankintą Džeko veidą. *Gal dabar, misteri Parkeri*?

Vulfai, aš dėl mamos, savo mamos...

Vulfas teberėkė, kai berniukai, paskirti dirbti laukuose, buvo padalyti į dvi grupes ir susodinti į sunkvežimius. Važiuodamas pro Dėžę, Džekas galynėjosi su noru užspausti delnais ausis, kad negirdėtų širdį draskančios raudos.

Tuojau prie jo išdygo Sonis Zingeris.

- Jo prakilnybė Gardneris laukia savo kabinete ir pasirengęs išklausyti tavo išpažintį, snargliau, - pasakė jis. - Liepė perduoti, kad išleis tą kelmą, kai tik sužinos iš tavęs tai, ką nori žinoti, - Sonio balsas buvo šilkinis, o veidas pavojingas.

Vulfas klykia ir maldauja išleisti, daužo storas, geležines dėžės sienas.

Ach, Vulfai, ji mano MAMA...

- Negaliu pasakyti jam to, ko jis nori, - tarė Džekas. Jis staiga pasisuko veidu į Sonį, sukaupęs visa, ką gavo Teritorijose. Sonis stryktelėjo du didelius žingsnius atgal, jo veidas buvo nusivylęs ir nesveikai nusigandęs. Kojos susipynė, ir jeigu čia pat nebūtų stovėjęs sunkvežimis, būtų pargriuvęs.

- Gerai, - vos nesuinkštė Sonis. - Gerai jau, gerai, pamiršk, - po kurio laiko arogancija grįžo į jo smailą veidą. - Jo prakilnybė liepė tokiu atveju pasakyti, kad tavo draugas rėkia dėl tavęs. Supratai?

- Žinau, dėl ko jis rėkia.

- Lipkit į sunkvežimį! - rūsčiai įsakė Pedersenas, net nežvilgtelėjęs į juos praeidamas. Tik žengdamas pro Sonį jis perkreipė lūpas, tarsi eitų pro maitą.

Džekas girdėjo draugo riksmą net pajudėjus sunkvežimiams, nors slopintuvai buvo kiauri ir varikliai burzgė kaip pašėlę. Ir tolstant Vulfo aimanos netilo. Tarp jų buvo užsimezgęs kažkoks psichinis ryšys, ir Džekas girdėjo vilkolakio riksmą net pasiekęs Tolimąjį lauką. Žinojimas, kad aimanos skamba tik jo galvoje, nuotaikos nepataisė.

Apie priešpiečius Vulfas nutilo, ir Džekas staiga be krislelio abejonės nusprendė, kad Gardneris liepė išleisti jį iš Dėžės, kol dejonės nepasiekė nereikalingų ausų. Po to, kas nutiko Ferdui, pašalinio dėmesio Sanlaito namams visiškai nereikėjo.

Kai darbo būriai po pietų grįžo namo, Dėžės durys buvo atviros, o viduje - tuščia. Džekas rado Vulfą gulintį ant apatinio gulto. Jį pamatęs vilkolakis vangiai nusišypsojo.

- Kaip tavo galva, Džekai? Mėlynė truputį pašviesėjo. Vulf!

- Vulfai, kaip tu jautiesi?

- Rėkiau, tiesa? Nieko negalėjau padaryti.

- Vulfai, atleisk, - pasakė Džekas. Draugas atrodė keistai: išbalęs, kažkoks susitraukęs.

Jis miršta, - toptelėjo Džekui. Ne, pasitaisė jis mintyse, Vulfas pradėjo merdėti, kai gelbėdamiesi nuo Morgano jie atsidūrė šiame pasaulyje. Bet dabar procesas pagreitėjo. Per daug išblyškęs... suvargęs... bet...

Džekas pajuto šaltuką.

Vulfo rankos ir kojos nebuvo visai plikos. Jas dengė švelnūs gaurai. Prieš dvi dienas jų nebuvo, neabejojo Džekas.

Džeką apėmė noras pulti prie lango, surasti mėnulį ir įsitikinti, kad jis neapsiriko septyniolika dienų.

- Pasikeitimui dar ne metas, Džeki, - ištarė Vulfas. Jo balsas buvo kimus, pridusęs. Invalido balsas. - Bet aš pradėjau keistis toje tamsioje dvokiančioje dėžėje. Vulf! Pradėjau. Buvau toks išsigandęs ir įsiutęs. Nes rėkiau ir staugiau. Riksmas gali sukelti Pasikeitimą, jeigu Vulfas tai daro ilgai, - vilkolakis perbraukė plaukus ant kojų. - Tai praeis.

- Gardneris nustatė kainą už tavo paleidimą, - prisipažino Džekas, - bet aš negalėjau jos sumokėti. Norėjau, bet... Vulfai... mano mama...

Balsas prikimo nuo gniaužiamų ašarų.

- Ššš, Džeki. Vulfas žino. Čia ir dabar, - Vulfas vėl nusišypsojo ta siaubinga vangia šypsena ir paėmė draugą už rankos.

Džekas vardija planetas

1

Dar viena savaitė praslinko Sanlaito namuose garbinant Dievą. Mėnulis ėmė pilnėti.

Pirmadienį Sanlaitas Gardneris su šypsena paprašė berniukų nulenkti galvas ir padėkoti Viešpačiui už Ferdinando Janklovo atsiver-

timą. Gulėdamas Parklendo ligoninėje, Ferdas nusprendė pašvęsti savo sielą Kristui, pranešė spinduliuojantis Gardneris. Ferdas paskambino savo tėvams ir pasakė, kad siekia atsiduoti Viešpačiui, jie visi pasimeldė, paprašė globos, ir šiandien pat tėvai atvažiuoja jo išsivežti. *Negyvas ir pakastas pašalusiame Indianos lauke... arba Teritorijose, kur nepatenka Indianos valstijos policija.*

Antradienį buvo labai šalta ir lijo, todėl berniukams buvo leista likti savo kambariuose, miegoti ar skaityti, bet Džekui su Vulfu atėjo sunkus metas.Vulfas buvo pristatytas kliaukiant lietui nešti šiukšles iš daržinės ir pašiūrių prie kelio. Džekui teko plauti tualetus. Varvikas ir Keisis, paskyrę jam tą darbą, matyt, nesugalvojo nieko šlykščiau. Tikriausiai jie niekad nebuvo matę garsiojo vyrų tualeto "Outlio užeigoje".

Dar viena savaitė Sanlaito namuose, ar galit ištarti "o taip"?

Hektoras Bastas grįžo trečiadienį su sugipsuota iki alkūnės ranka, kreidiniu veidu, o jo spuogai atrodė it nupaišyti raudonais dažais.

- Daktaras sakė, kad ji gali niekad nesugyti, - pasakė Hekas. - Tu ir tavo draugas idiotas už tai smarkiai sumokėsite.

"Nori, kad tas pat nutiktų ir antrai tavo rankai?" - ketino pasiteirauti Džekas, bet pabijojo. Heko žvilgsnyje jis perskaitė ne vien norą atkeršyti; ten buvo troškimas nužudyti.

- Jo aš nebijau, - tarė Hekas. - Sonis sako, kad visas jo nirtas liko Dėžėje. Jis daugiau nė už ką nenorės ten sugrįžti. O tu...

Bastas smogė kairiu kumščiu. Judesys nebuvo toks staigus kaip su dešine, bet priblokštas jo įniršio Džekas nespėjo sureaguoti. Jo lūpos susiplojo po Heko kumščiu, o pats trenkėsi į sieną.

Prasivėrė durys, pro plyšį išlindo Bilio Adamso galva.

- Uždaryk, jei pats nenori gauti! - suriko Hekas, ir berniukas skubiai pakluso, nelinkęs išklausyti porcijos keiksmų ir gauti niuksų.

Hekas ėmė eiti prie Džeko. Berniukas atsistūmė nuo sienos ir iškėlė kumščius. Hekas sustojo.

- Norėtum, ar ne? - nusišaipė Hekas. - Muštis su vaikinu, kuris teturi vieną sveiką ranką, - jis išraudo.

Trečiame aukšte pasigirdo artėjantys prie laiptų žingsniai.

- Tai Sonis. Nagi, nešdinkis. Mes dar pričiupsim tave, bičiuli. Tave ir tavo avigalvį. Jo prakilnybė leido, nebent pasakysi, ką jis nori išgirsti, - Hekas išsišiepė. - Padaryk man paslaugą, snargliau. Nesakyk jam.

2

Jie tikrai kažką atėmė iš Vulfo toje Dėžėje. Po susidūrimo su Heku koridoriuje buvo praėjusios šešios valandos. Netrukus turi nuskambėti į išpažintį kviečiantis skambutis, bet kol kas Vulfas miega apačioje kaip užmuštas. Lauke pastato sienas skalbia lietus.

Tai ne žiaurumas ir ne Dėžė taip palaužė Vulfą. Net ne Sanlaito namai. Visas šitas pasaulis. Paprasčiausiai Vulfas ilgisi namų. Jis prarado didžiąją dalį savo gyvybingumo. Retai kada šypsojosi ir niekad nesijuokė. Kai Varvikas užrikdavo ant jo, kad valgo priešpiečius rankomis, Vulfas pašiurpdavo.

Paskubėk, Džeki. Nes aš mirštu. Vulfas miršta.

Hekas Bastas gyrėsi nebijąs Vulfo, ir iš tiesų nebebuvo ko bijoti; regis, kad Heko rankos sutrupinimas išsunkė paskutines Vulfo jėgas.

Suskambo varpas, kviečiantis į išpažintį.

Tą vakarą, po išpažinties ir vakarinų pamaldų grįžę į savo kambarį, Džekas su Vulfu rado savo lovas šlapias ir dvokiančias šlapimu. Džekas nuėjo prie durų ir atlapojo jas; koridoriuje išsišiepę stovėjo Sonis, Varvikas ir dar vienas stuobrys, vardu Van Zantas.

- Regis, mes supainiojome duris, snargliau, - pasakė Sonis. - Pamanėm, kad tai tualetas, nes nuo čia visada sklinda smarvė.

Van Zantas vos negavo trūkio besijuokdamas iš tos replikos.

Džekas ilgai į juos žiūrėjo, Van Zantas nutilo.

- Ko čia spoksai, šikniau? Nori, kad sumaltume tau nosį?

Džekas uždarė duris ir pamatė ant savo lovos su visais drabužiais užmigusį Vulfą. Jis pamažu vėl žėlė barzda, bet veidas ir toliau buvo išbalęs ir sulysęs. Tai buvo invalido veidas.

Palik jį ramybėje, - liūdnai tarė sau Džekas. - *Jeigu jis toks pavargęs, tegu miega.*

Ne. Nepaliksi jo miegoti toje pridirbtoje lovoje. Jokiu būdu!

Nusikamavęs Džekas nuėjo prie draugo, pažadino jį, pakėlė nuo permirkusio dvokiančio čiužinio, nurengė drabužius. Jie miegojo ant grindų, susirietę vienas prie kito.

Ketvirtą ryto atsilapojo durys ir įžygiavo Sonis su Heku. Pastvėrę Džeką pusiau vilkte nuvedė į Sanlaito Gardnerio kabinetą rūsyje.

Gardneris laukė susikėlęs kojas ant stalo. Nepaisant ankstyvo meto, jis buvo apsirengęs. Už jo kabojo Kristaus, žengiančio per vandenį nustebusių apaštalų akivaizdoje, paveikslas. Dešinėje pusėje pro stiklinę sieną matėsi tamsi studija, kur Keisis kūrė savo šedevrus. Prie

vienos Gardnerio diržo kilpos buvo pritvirtinta stora grandinė. Rankoje gulėjo sunkus raktų ryšulys. Kalbėdamas jis žaidė raktais.

- Per tą laiką, kai tu čia, neišgirdome iš tavęs jokios išpažinties, - švelniai priekaištaudamas pasakė Sanlaitas Gardneris. - Išpažintis - sveika sielai. Be išpažinties negalime būti išgelbėti. O, aš nekalbu apie tą stabmeldišką, pagonišką katalikų išpažintį. Kalbu apie išpažintį prieš savo brolius ir Išganytoją.

- Aš linkęs išpažinti tik Išganytojui, jeigu jums ne tas pat, - ramiai ištarė Džekas, slėpdamas savo baimę ir netikrumą. Jį nudžiugino jo prakilnybės veide pasirodęs pyktis.

- Man ne tas pat! - suriko Gardneris.

Skausmas pervėrė Džeko inkstus. Jis parklupo.

- Žiūrėk, kaip kalbi su jo prakilnybe, snargliau, - pagrasė Sonis. - Čia yra kam jį užstoti.

- Telaimina tave Dievas, Soni, už pasitikėjimą ir meilę, - niūriai ištarė Gardneris ir vėl pasisuko į Džeką.

- Stokis, sūnau.

Berniukas šiaip taip pakilo įsitvėręs didžiulio šviesaus medžio stalo.

- Koks tikrasis tavo vardas?

- Džekas Parkeris.

Jis pastebėjo, kad Gardneris nežymiai linkteli, mėgino išsisukti, bet nespėjo. Vėl gavo smūgį į inkstus. Jis riktelėjo ir susmuko, skaudžiai stuktelėdamas kaktą su mėlyne į stalo kampą.

- Iš kur tu esi, melagi, kvaila velnio išpera?

- Iš Pensilvanijos.

Skausmu užsiliepsnojo šlaunis. Berniukas susirietė ant balto kilimo ir prispaudė kelius prie krūtinės.

- Pastatykite jį.

Sonis su Heku jį pakėlė.

Gardneris ištraukė iš balto švarko kišenės “Zippo” žiebtuvėlį. Pasuko ratuką ir lėtai prikišo prie Džeko veido geltoną liepsnos liežuvėlį. Devyni coliai. Džekas užuodė salsvą aitrų žibalo kvapą. Šeši coliai. Jaučiasi karštis. Trys coliai. Dar colis ar tik pusė, ir nepatogumas virs skausmu. Sanlaito Gardnerio akys buvo drumstos ir linksmos. Lūpos vargiai laikėsi nesišiepusios.

- Taip! - tvokstelėjo karštas, lyg prisivalgius aštriųjų pipirų, kvapas iš Heko gerklės. - Štai taip jį!

- Kur tu man matytas?

- Aš niekad nesu jūsų matęs! - iškošė Džekas.

Liepsnelė pasislinko arčiau. Džeko akys ėmė ašaroti, ėmė svilti oda. Jis stengėsi atsilošti, bet Sonis Zingeris neleido.

- Kur aš tave mačiau? - šnibždėjo Gardneris. Žiebtuvėlio ugnelė šokinėjo jo juodose lėliukėse. - Paskutinį kartą klausiu!

Pasakyk jam, dėl Dievo meilės!

- Jeigu mes kur ir matėmės, aš neprisimenu, - išspaudė Džekas. - Gal Kalifornijoje...

"Zippo" užsivožė. Džekas atsiduso iš palengvėjimo.

- Veskit jį atgal, - paliepė Gardneris.

Tiedu nutempė jį prie durų.

- Žinai, kad tau gerai nesibaigs, - pasakė Sanlaitas Gardneris. Jis nusisuko ir atrodė medituojąs prieš Kristaus paveikslą. - Aš sužinosiu tai iš tavęs. Jeigu ne šiąnakt, tai rytoj. Jei ne rytoj, tai poryt. Kodėl nenori sau padėti, Džekai?

Berniukas nieko neatsakė. Staiga pajuto laužiamą ranką. Jis sudejavo.

- Atsakyk! - sušnypštė Sonis.

Ir širdyje Džekas troško to, ne todėl, kad skaudėjo, o kad...

... išpažintis - sveika sielai.

Jis prisiminė aną kiemą, prisiminė tą patį vyrą, tik kitu pavidalu, prisiminė, kaip galvojo: *Aš pasakysiu viską, ko prašote, tik nežiūrėkit į mane tomis pamišusiomis akimis, juk aš tik vaikas, o vaikai taip ir daro: jie pasako, pasako viską...*

Bet tada prisiminė mamos balsą, tvirtą balsą, klausiantį, ar pasiruošęs išversti prieš šitą tipą kailį.

- Negaliu pasakyti, ko nežinau, - ištarė jis.

Gardnerio veide atsirado sausa šypsenėlė.

- Veskite jį į kambarį, - pakartojo jis.

3

Dar viena savaitė Sanlaito namuose, ar galite ištarti "amen", broliai ir seserys. Dar viena ilga ilga savaitė.

Džekas užtruko virtuvėje, kai visi kiti paliko savo indus ir išėjo. Jis puikiai žinojo, kad rizikuoja vėl būti sumuštas, kad laukia naujos patyčios... bet dabar tai neatrodė verta būkštavimų. Prieš tris valandas Sanlaitas Gardneris vos nenudegino jam lūpų. Jis perskaitė tai to be-

pročio žvilgsnyje, jautė, kas jo širdyje. Po to rizika būti sumuštam atrodė visai nedidelė.

Virėjo Rudolfo apranga buvo tokia pat pilka kaip lapkričio dangus lauke. Tyliai pašauktas Rudolfas pasižiūrėjo į jį ciniškomis, paraudusiomis akimis. Nuo jo trenkė pigiu viskiu.

- Tau geriau būtų iš čia dingti, naujoke. Jie nepaleidžia tavęs iš akių.

Lyg pats to nežinočiau.

Džekas nervingai dirstelėjo į senovinę indų plovyklę, kuri švykštė ir dundėjo, šnypšdama garu į berniukus, kraunančius į ją indus. Jie, regis, nežiūrėjo į Džeką su Rudolfu, bet *regis* - ne pats tinkamiausias žodis. Pasklis kalbos. Tai jau taip. Sanlaito namuose atimdavo tavo pinigus, todėl paskalos tapo savotiška vietinė valiuta.

- Aš turiu iš čia išsigauti, - pasakė Džekas. - Aš su savo draugu. Už kiek sutiksite nematyti, kai mes išspruksime pro užpakalines duris?

- Daugiau, negu tu išgali sumokėti, drauguži, net jeigu tau pavyktų nusigauti iki savo turtų, kuriuos atėmė, kai pakliuvai čia, - atsakė Rudolfas. Jis kalbėjo griežtai, bet žvelgė į Džeką su užuojauta.

Aišku, viskas pražuvo, viskas: gitaros plektras, sidabrinis doleris, didelis marmuro rutuliukas, šeši jo doleriai... viskas dingo. Sudėta į voką ir kažkur užkišta, tikriausiai Gardnerio kabinete. Bet...

- Klausykit, aš galiu duoti jums skolos raštelį.

Virėjas nusišaipė:

- Gauti skolos raštelį iš to, kuris sėdi šitoje vagių ir narkomanų skylėje, labai juokinga. Nusičiurint man ant tavo raštelio.

Džekas sutelkė visą neseniai gautą galią. Tą jėgą, tą naują grožį kažkiek buvo galima paslėpti, bet dabar Džekas leido jam išsiskleisti; Rudolfas atšlijo sutrikęs ir susižavėjęs.

- Mano raštelis bus patikimas, ir jūs tai žinote, - tyliai ištarė berniukas. - Duokit man adresą, atsiųsiu grynais. Kiek? Ferdas Janklovas sakė, kad už du žalius išsiunčiate laišką. Ar dešimties užteks nematyti, kai mes išeisime?

- Nei dešimties, nei dvidešimt, nei šimto, - tyliai atsakė Rudolfas. Liūdnas jo žvilgsnis labai gąsdino Džeką. Tas žvilgsnis labiau nei kas kita liudijo, kaip giliai jie su Vulfu įkliuvę. - Taip, esu tai daręs anksčiau. Kartais už penkis žalius. Kartais, nori tikėk, nori ne, už dyką. Ferdžiui Janklovui būčiau padėjęs už dyką. Buvo geras vaikas. Tie suskiai... - Rudolfas pakėlė muiluotą kumštį ir pagrasė sienai. Paste-

bėjęs Mortono žvilgsnį, įsmeigė į jį piktas akis. Berniukas skubiai nusigręžė.

- Tai kodėl ne? - nekantriai paklausė Džekas.

- Nes aš bijau, žmogau, - paaiškino virėjas.

- Kaipgi? Pirmą kartą, kai Sonis pradėjo šiauštis...

- Zingeris! - numojo ranka Rudolfas. - Zingerio aš nebijau, nebijau Basto, kad ir koks jis gorila. Bijau *jo*.

- Gardnerio?

- Jis - šėtonas iš pragaro, - pasakė Rudolfas. Padvejojęs pridūrė: - Papasakosiu kai ką, ko niekam nesu sakęs. Vieną savaitę vokas su mano atlyginimu vėlavo, ir aš nulipau į jo kabinetą. Paprastai ten neinu, nemėgstu, bet tąsyk turėjau... turėjau su juo pasimatyti. Man skubiai reikėjo pinigų, supranti? Mačiau, kaip jis nusileido į savo kabinetą, todėl žinojau, kad rasiu jį ten. Nulipau apačion, pabeldžiau į duris, o tos atsidarė, nes nebuvo gerai uždarytos. Ir žinai ką, vaike? Jo tenai nebuvo.

Rudolfo balsas pasakojant vis labiau tilo, kol Džekas vos galėjo išgirsti žodžius per plovyklės šniokštimą. O akys išsiplėtė kaip vaiko, kai tas pasakoja baisų sapną.

- Pamaniau, kad nuėjo į tą studiją, bet ten jo irgi neradau. O į koplyčią išeiti jis negalėjo, nes kitų durų nėra. Netoli jo kabineto yra durys į lauką, bet jos buvo užrakintos ir užkabintos iš vidaus. Tai kurgi jis dingo, a? Kur dėjosi?

Džekas, kuris žinojo atsakymą, galėjo tik abejingai žiūrėti.

- Manau, kad jis yra demonas iš pragaro ir nusileido kokiu nors liftu į apačią atsiskaityti savo prakeiktam viršininkui, - tęsė Rudolfas. - Norėčiau tau padėti, bet negaliu. Fort Nokse nėra tiek pinigų, kad stočiau skersai kelio Sanlaitui. Dabar keliauk iš čia. Gal dar nepastebėjo, kad dingai.

Bet jie, žinoma, pastebėjo. Vos tik Džekas išėjo pro suveriamas duris, Varvikas smogė abiem rankom į nugarą. Kai Džekas nulėkė strimgalviais per ištuštėjusią valgyklą, iš kažkur išdygo Keisis ir pakišo koją. Berniukas nespėjo sustoti. Užkliuvo ir tėškėsi po kėdėmis. Keldamasis stengėsi užgniaužti pykčio ir gėdos ašaras.

- Tau reikėtų greičiau nešioti indus, snargliau, - pasakė Keisis. - Antraip nukentėsi.

Varvikas išsišiepė.

- Taip. O dabar lipk į viršų. Sunkvežimiai laukia.

4

Kitą rytą ketvirtą valandą Džekas vėl buvo pakeltas ir atitemptas į Sanlaito Gardnerio kabinetą.

Jo prakilnybė pakėlė akis nuo Biblijos, lyg stebėtųsi jį čia matydamas.

- Pasiruošęs prisipažinti, Džekai Parkeri?

- Neturiu ką...

Vėl žiebtuvėlis. Liepsnelė plazda per colį nuo jo nosies.

- Prisipažink. Kur mes buvom susitikę? - ugnelė dar arčiau. - Aš būtinai sužinosiu, Džekai. Kur? Kur?

- Saturne! - suriko berniukas. Tai buvo viskas, ką jis galėjo sugalvoti. - Urane! Merkurijuje! Kur nors asteroidų juostoje! O! Ganimede! D...

Draskantis, nepakeliamas skausmas sprogo tarpkojy, kai Hektoras Bastas sugniaužė jo kiaušinius ir penį.

- Štai, - linksmai šypsodamasis pasakė Bastas, - ar ne to norėjai, parazite?

Džekas susmuko ant grindų.

Sanlaitas Gardneris lėtai pasilenkė ir prikišo savo ramų, net palaimingą veidą.

- Kitą kartą šitoje vietoje bus tavo draugas, - švelniai ištarė jis. - Dėl jo aš nedvejosiu. Pagalvok apie tai, Džekai. Iki rytojaus.

Bet rytoj, nutarė Džekas, jų su Vulfu čia nebebus. Jeigu liko tik Teritorijos, tebūnie...

...jei pavyks ten sugrįžti.

Džekas su Vulfu keliauja į pragarą

1

Jiems teks išnykti apačioje. Džekas mąstė apie tai daugiau negu apie klausimą, ar jiems išvis pavyks persikelti į Teritorijas. Būtų papraščiau išnykti kambarėlyje, bet tas apgailėtinas karceris, kuriuo jiedu su Vulfu dalijosi, buvo trečiame aukšte, keturiasdešimt pėdų nuo

žemės. Džekas gerai nežinojo, ar Teritorijų topografija ir geografija atitinka Indianą, bet neketino rizikuoti nusisukti sprandą.

Jis paaiškino Vulfui savo planą.

- Supratai?

- Taip, - apatiškai atsakė vilkolakis.

- Gerai, bičiuli, tai pakartok man viską.

- Po pusryčių einu į tualetą šalia išpažinčių kambario. Įlendu į pirmą kabiną. Jeigu niekas manęs nepasigenda, ateini tu. Ir mes grįžtame į Teritorijas. Ar taip, Džeki?

- Taip, - atsakė Džekas. Jis spustelėjo draugo petį. Vulfas nelinksmai šyptelėjo. Kiek pasvyravęs Džekas tarė: - Man labai gaila, kad įpainiojau tave į tai. Tai mano kaltė.

- Ne, Džekai, - švelniai pasakė vilkolakis. - Mes pabandysim. Galbūt... - Vulfo akyse šmėkštelėjo vilties kibirkštėlė.

- Taip, - sutiko Džekas, - galbūt.

2

Per susijaudinimą ir baimę Džekas visai nenorėjo pusryčių, bet suprato, kad nevalgydamas gali atkreipti dėmesį. Jis surijo pjuvenų skonio kiaušinius su bulvėmis, netgi sukramtė gabalą kiaulienos.

Oras pagaliau išsiblaivė. Iš vakaro pašalo, todėl akmenys lauke bus lyg šlako gabalai sukietėjusioje plastmasėje.

Lėkštės buvo nuneštos į virtuvę. Berniukams buvo leista išeiti į bendrą kambarį, kol Sonis Zingeris, Hektoras Bastas ir Endis Varvikas išklausys nurodymų tai dienai. Visi susėdo ir sėdėjo įsmeigę akis į vieną tašką. Pedersenas turėjo naują žurnalo “Jėzaus saulės šviesa”, kurį leido Gardnerio organizacija, numerį. Tingiai vertė jo lapus, kartkartėmis pakeldamas akis į berniukus.

Vulfas klausiamai pažiūrėjo į Džeką. Tas linktelėjo. Vulfas atsistojo ir išpėdino iš kambario. Pedersenas pakėlė galvą, bet pamatęs, kad Vulfas eina į tualetą, vėl ėmė vartyti žurnalą.

Džekas suskaičiavo iki šešiasdešimt, po to prisivertė suskaičiuoti dar tiek pat. Tai buvo ilgiausios minutės jo gyvenime. Jis klaikiai bijojo, kad Sonis su Heku pasirodys kambaryje ir lieps visiems keliauti prie sunkvežimių, o jis norėjo pakliūti į tualetą prieš jiems ateinant. Bet Pedersenas nekvailas. Jeigu jis nueis ten tuoj po Vulfo, gali ką nors įtarti.

Pagaliau Džekas atsistojo ir pasuko prie durų. Atstumas pasirodė neįtikėtinai didelis, o kojos nenorėjo nešti.

Padersenas pakėlė akis.

- Kur trauki, snargliau?

- Į tualetą, - atsakė berniukas. Liežuvis atrodė perdžiūvęs. Yra girdėjęs, kad persigandus išdžiūva gerklė, bet kad liežuvis...

- Jie tuoj užlips į viršų, - pasakė Pedersenas, rodydamas galva į laiptus, kurie vedė į Gardnerio kabinetą ir studiją. - Geriau palauk, nusigręši Tolimajame lauke.

- Noriu didelio, - išspaudė Džekas.

Žinoma. Gal dar su tuo balvonu užsimanysi patampyti savo dešrigalius prieš dienos pradžią. Taip tiesiog, kad pažvalėtumėte. Eik sėskis.

- Eik tada, - nusileido Pedersenas. - Tik nestovėk čia ir neinkšk.

Jis grįžo prie savo žurnalo. Džekas pasiekė vonios kambarį ir įėjo pro duris.

3

Vulfas užėjo ne į tą kabiną - neabejotinai jo dideli batai matėsi pro plyšį kabinų eilės viduryje. Džekas pastūmė duris. Kabina buvo per ankšta dviems, nuo Vulfo sklido kaip niekad gyvuliškas kvapas.

- Gerai, - tarė Džekas. - Pamėginkim.

- Džekai, aš bijau.

Džekas sukrizeno.

- Aš irgi bijau.

- Kaip mes...

- Nežinau. Duok man rankas, - atrodė, jog tai gera pradžia.

Vulfas uždėjo plaukuotas rankas - jau beveik letenas - draugui ant delnų, ir Džekas pajuto srūvant iš jo klaikią jėgą. Vadinasi, Vulfas dar nepraradęs savo galios. Ji tiesiog pasislėpė viduje, kaip kad svilinančią vasarą po žeme dingsta šaltinis.

Džekas užsimerkė.

- *Noriu* grįžti atgal, - ištarė jis. - *Noriu* grįžti, Vulfai. *Padėk* man!

- Padėsiu, - atsiduso vilkolakis. - Jei galėsiu, padėsiu! Vulf!

- Čia ir dabar!

- Kaip tik čia ir dabar!

Džekas stipriau sugniaužė Vulfo rankas-letenas. Užuodė lizolį. Kažkur girdėjo važiuojant mašiną. Suskambo telefonas. Jis pagalvojo: *Aš geriu stebuklingą gėrimą. Geriu mintyse čia ir dabar geriu, užuodžiu jį, tokį purpurinį, tirštą ir šviežią, jaučiu jį savo burnoje, gerklė nepriima jo...*

Vos tik skonis pripildė jo gerklę, pasaulis susvyravo po jais, aplink juos. Vulfas suriko:

- Džeki, suveikė!

Žodžiai truputį išsklaidė nežmonišką susikaupimą, ir akimirką Džekas išsigando, jog tai tik iliuzija, bandymas prisikviesti miegą skaičiuojant avis, o pasaulis vėl yra koks buvęs. Tada vėl ūžtelėjo lizolio kvapas. Neaiškiai išgirdo kažką atsakant telefonu: "Klausau, alio, kas čia?"

Nesvarbu, ir tai ne iliuzija, visai ne iliuzija... tai stebuklas. Aš padariau tai, kaip esu daręs visai mažas, ir galiu vėl tai pakartoti, taip sakė Spidis, sakė neregys dainininkas Sniegelis. STEBUKLINGAS GĖRIMAS YRA MANO GALVOJE...

Jis sutelkė visą savo valią, visą jėgą... ir lengvumas, su kuriuo jie persikėlė, buvo pritrenkiantis kaip smūgis į granitą, kuris iš tiesų pasirodė padarytas iš išmoningai nudažyto papjė mašė: atrodė, kad sutrupės krumpliai, o ranka susmigo be jokio pasipriešinimo.

4

Džekas, smarkiai užsimerkęs, pajuto, kaip po kojomis sujudėjo grindys, o paskui ir visai dingo.

O, velnias, vis tiek teks kristi, - pagalvojo jis nusiminęs.

Bet jie nekrito, tik slystelėjo ir atsistojo, bet jau ne ant tualeto plytelių, o ant žemės.

Sieros, sumišusios su srutomis, tvaikas užėmė nosis. Tas kvapas buvo pragaištingas, ir Džekas palaidojo visas viltis.

- Džeisonai! Koks čia kvapas? - sudejavo Vulfas. - O, Džeisonai, aš negaliu pakelti to kvapo, Džeki, negaliu likti...

Džekas atsimerkė. Tą pačią akimirką Vulfas ištraukė rankas ir užsimerkęs ėmė eiti apgraibomis. Berniukas įsitikino, kad draugo kelnės ir languoti marškiniai vėl atvirto kombinezonu, su kuriuo jis pirmą kartą pamatė piemenį. Nebeliko ir Džono Lenono akinukų. Ir...

...ir Vulfas atgraibomis artėjo prie bedugnės krašto, liko vos keturios pėdos.

- Vulfai! - suriko jis ir apkabino rankomis jam per juosmenį. - Vulfai, ne!

- Džeki, negaliu čia likti, - suaimanavo Vulfas. - Čia Duobė, viena iš Duobių, kurias įkūrė Morganas, girdėjau, kad tai jo darbas, užuodžiu...

- Vulfai, čia uola, nukrisi!

Vulfas atsimerkė. Ir išsižiojo pamatęs po savo kojomis rūkstančią bedugnę. Jos gelmėse mirksėjo raudonos ugnies akys.

- Duobė, - sudejavo vilkolakis. - O, Džeki, tai tikrai Duobė. Juodosios Širdies krosnys. Juodoji Širdis yra pasaulio viduryje. Negaliu čia likti, Džeki, čia pati blogiausia vieta.

Stovint su draugu prie Duobės krašto ir žiūrint į pragarą, arba Juodąją Širdį pasaulio centre, Džekas pirmiausia šaltai pagalvojo, jog Teritorijų ir Indianos geografija nėra tokia pati. Šitos grėsmingos Duobės atitikmens Sanlaito namuose nėra.

Keturios pėdos dešinėn, - pašiurpo pagalvojęs Džekas. - *Tiek būtų pakakę - tik keturių pėdų. Ir jeigu Vulfas būtų paklausęs manęs...*

Jeigu Vulfas būtų klausęs Džeko nurodymų, jiedu būtų išnykę iš pirmos kabinos. Ir nugarmėję į šitą prarają.

Kojos atsisakė paklusti, Džekas sugriebė Vulfą, tik šįkart pasiremdamas.

Vulfas susimąstęs prilaikė jį, jo išsipėtusios akys švytėjo oranžine šviesa. Veide atsispindėjo mirtinas išgąstis.

- Tai Duobė, Džeki.

Ji atrodė nelyginant milžiniška atvira molibdeno šachta, kurią prieš trejus metus atostogaudamas su mama jis aplankė Kolorade. Jie važiavo į Veilą slidinėti, bet vieną dieną buvo taip šalta, kad nutarė važiuoti autobusu ekskursijon į molibdeno kasyklas netoli nedidelio miestelio Saidvinderio. "Man ji primena Geheną*, Džeki, - pasakė mama, nusukusi į apšerkšnijusį autobuso langą liūdną ir užsigalvojusį veidą. - Norėčiau, kad visos tokios vietos būtų uždarytos. Jie traukia iš žemės ugnį ir griaunamąją jėgą. Tai iš tikro Gehena".

Iš Duobės raitėsi tirštų, dusinančių dūmų virvės. Jos šonai buvo išraizgyti storomis kažkokio nuodingo žalio metalo gyslomis. Duobės

---

* Gehena arba Hinomo slėnis netoli Jeruzalės, Naujajame Testamente pragaro sinonimas.

skersmuo galėjo siekti pusę mylios. Žemyn spirale leidosi kelias. Džekas pastebėjo aukštyn ir žemyn judančias figūrėles.

Tai buvo savotiškas kalėjimas kaip ir Sanlaito namai, o ten matėsi kaliniai ir jų prižiūrėtojai. Nuteistieji buvo nuogi, sukinkyti po du į rikšas primenančius vežimus, prikrautus didžiulių tos žalios, riebios rūdos gabalų. Jų veidai, medinės skausmo kaukės, buvo pajuodę nuo suodžių, žaizdoti.

Prižiūrėtojai ėjo įkandin, ir Džekas sustingo pastebėjęs, jog jie nėra žmonės; sunku buvo net pavadinti juos panašiais į žmones: jie buvo susukioti ir kuproti, su kanopomis vietoj rankų ir smailėjančiomis ausimis. *Ė, bet juk tai gorgoiliai!* - toptelėjo Džekui. - *Ar visi tie klaikūs monstrai ant Prancūzijos katedrų (mama turėjo reprodukcijų albumą, ir mes mėgome jas apžiūrinėti, bet ji uždraudė, kai man prisisapnavo košmaras ir prišlapinau lovą) atkeliavo iš čia? Ar juos kas nors čia matė? Kas nors, kas viduramžiais persikėlė čia, apsidairė ir pamanė išvydęs pragarą?*

Bet čia buvo tikra.

Išsigimėliai turėjo botagus, ir net per ratų barškėjimą svilinančiame karštyje Džekas girdėjo juos švilpiant ir pliaukšint. Berniukams bežiūrint, vienas kinkinys stabtelėjo spiralinio kelio viršuje. Vyrai stovėjo nuleidę galvas, kakluose išsišovė gyslos, o kojos ėmė virpėti iš nuovargio.

Pabaisa, serginti juos - persuktas padaras su klubų raiščiu ir juosta kietų šerių, augančių ant stuburo, šniojo vytiniu vienam, paskui kitam, žviegdama spigia kalba, kuri smigo it sidabro vinys į Džeko smegenis. Jis pastebėjo, kad prie vytinio galo pritaisyti tokie pat antgaliai kaip ir ant Osmondo botago, ir nespėjus mirktelti prasižiojo vieno kalinio ranka, o kitam rimbas išdraskė pakaušį.

Vyrai suriko, pasidavė į priekį kliaukdami vyšniniu gelsvoje prieblandoje krauju. Prievaizdas suspigo, subalbatavo, ore sušvilpė pilkšvoje sukaulėjusioje rankoje laikytas vytinys. Iš paskutiniųjų kaliniai užtraukė vežimą į viršų. Vienas netekęs jėgų sukniubo, judantis vežimas parbloškė jį ant žemės. Ratas pervažiavo per jo nugarą. Džekas išgirdo, kaip sutraškėjo lūžtantis stuburas. Jis buvo panašus į startinio pistoleto šūvį.

Monstras sustūgo iš pykčio, nes vežimas pasvyravo ir apvirto, išversdamas prie Duobės krašto krovinį. Dviem šuoliais jis prilėkė prie gulinčio kalinio ir pakėlė botagą. Žmogus pasuko galvą ir pažvelgė Džekui Sojeriui į akis.

Tai buvo Ferdas Janklovas.
Vulfas jį taip pat pažino.
Jie susikabino ir persikėlė atgal.

5

Berniukai pasijuto ankštoje patalpoje. Tualeto kabinoje. Džekas neįstengė kvėpuoti, nes Vulfo rankos buvo mėšlungiškai jį apvijusios. Jis pajuto, kad viena koja šlapia. Grįždamas jis kažkaip įlipo į unitazą. Nuostabu. *Tokie dalykai niekad nenutinka Konanui Barbarui*, - liūdnai pagalvojo Džekas.

- Ne, Džekai, ne, Džekai, ten Duobė, ne, Džekai...
- Liaukis! Liaukis, Vulfai! Mes grįžome!
- Ne, ne...

Vulfas atsipeikėjo. Lėtai atsimerkė.

- Grįžome.
- O kaipgi, čia ir dabar, todėl paleisk mane, laužai šonkaulius, be to, mano koja vandeny...

Su trenksmu atsilapojo tualeto durys. Nuo smūgio sudrebėjo langai.

Netrukus buvo atplėštos kabinos durys. Vidun žvilgtelėjo Endis Varvikas ir ištarė tris paniekinančius žodžius:

- Jūs, sumauti pedai.

Jis pastvėrė apsvaigusį Vulfą už marškinių ir ištempė laukan. Vulfo kelnės užsikabino už tualetinio popieriaus kabyklos ir nurovė ją nuo sienos. Ritinėlis nusirideno grindimis. Varvikas pastūmė Vulfą į kriaukles, esančias kaip tik ties jo šakumu. Vilkolakis susirietęs pargriuvo ant grindų.

Varvikas pasisuko į Džeką, tada tarpduryje pasirodė ir Sonis Zingeris. Jis sugriebė Džeką už marškinių.

- Gerai, iškrypėli... - pradėjo Sonis ir daugiau pasakyti nespėjo. Nuo to laiko, kai jie su Vulfu pakliuvo į šituos namus, Džekas pirmą kartą susidūrė akis į akį su Zingeriu. Su tuo kaulėtaveidžiu Zingeriu, kuris taip norėjo būti panašus į Sanlaitą Gardnerį, Zingeriu, kuris nukalė pravardę *snarglius* ir kurio idėja buvo prišlapinti jų lovas.

Džeko dešinysis kumštis šovė į priekį. Jis neatsivedėjo kaip Bastas, o kirto iš alkūnės. Kumštis kliudė Sonio nosį, pasigirdo trakštelėjimas, Džekas pajuto neapsakomo pasitenkinimo akimi:rką.

- Še! - riktelėjo jis. Ištraukė koją iš klozeto, plačiai nusišypsojo ir smarkiai pasiuntė mintį Vulfui:

Mums neblogai sekasi, Vulfai: tu sulaužei vienam niekšui ranką, aš kitam nosį.

Sonis ėmė trauktis rėkdamas, pro pirštus sruvo kraujas.

Džekas išėjo iš kabinos, suspaudęs prie krūtinės kumščius kaip Džonas Sulivanas.

- Perspėjau, kad saugotumeisi manęs, Soni. Dabar išmokysiu tarti aleliuja.

- Hekai! - sukaukė Zingeris. - Endi! Keisi! Ei, kas nors!

- Soni, atrodai nusigandęs, - pasakė Džekas. - Nesuprantu, kodėl...

Paskui tarsi kažkas būtų užvertęs ant nugaros rietuvę plytų, ir berniukas trenkėsi į veidrodį virš kriauklės. Jeigu ten būtų buvęs stiklas, Džekas galėjo siaubingai susižaloti. Bet čia visi veidrodžiai buvo poliruoto plieno. Sanlaito namuose neturi būti savižudžių.

Džekui pavyko viena ranka susilpninti smūgį, bet jis vis dar nebuvo atsipeikėjęs, kai pamatė išsišiepusį Heką Bastą. Tas vožė jam sugipsuota dešine ranka.

Bežiūrint į Heką, jį apėmė siaubingas suvokimas: *Ten buvai tu*!

- Skaudėjo velniškai, - pasakė laikydamas sugipsuotą ranką Hekas, - bet buvo verta, snargliau. - Jis ėmė artintis.

Tai tu! Tu stovėjai prie Ferdo aname pasaulyje ir mirtinai jį užplakei. Tai tu buvai tas išsigimėlis, jis yra tavo dvynys!

Nukaitęs iš pykčio, Džekas tvirtai įsikibo į kriauklės kraštus ir, kai Hekas priėjo arčiau, spyrė abiem kojom. Gavęs smūgį į krūtinę, Bastas nulėkė pro praviras kabinos duris. Batas, kuris nusileido Indianoje į unitazą, paliko aiškų šlapią atspaudą ant balto Heko golfo. Hekas apstulbęs tėškėsi į puodą, gipsas kaukštelėjo į fajansą.

Pasirodė ir kiti. Vulfas mėgino stotis. Plaukai buvo užkritę ant akių. Prie jo skubėjo Sonis, viena ranka užsidengęs tinstančią nosį; veikiausiai tikėjosi jį pargriauti.

- Nagi, prieik prie jo, Soni, - tyliai paragino Džekas, ir tas atsitraukė.

Džekas paėmė Vulfui už rankos ir padėjo atsistoti. Tarsi sapne jis matė, kad draugas plaukuotas kaip niekad anksčiau. *Visa tai kelia jam per didelį stresą. Visa tai veikia jo Pasikeitimą. Viešpatie, tai niekad nesibaigs, niekad... niekad...*

Berniukai pasitraukė nuo užpuolikų į tualeto galą. Hekas lindo iš tualeto, kur nuskriejo po Džeko spyrio. Džekas pastebėjo dar kai ką. Jie persikėlė į Teritorijas iš ketvirtos kabinos, o Hekas Bastas išėjo iš penktos. Aname pasaulyje jie pajudėjo tiek, kad sugrįžo į kitą kabiną.

- Jie čia dulkino vienas kitą! - per nosį sukriokė Sonis. - Stuobrys su gražuoliuku! Mes su Varviku sugavome juos plikais gaidžiais!

Džekas užpakaliu atsirėmė į sieną. Toliau trauktis nėra kur. Jis paleido Vulfą ir sugniaužė kumščius.

- Ateikite, - ištarė Džekas. - Kas pirmas?

- Tu nori mus visus sumušti? - nusistebėjo Pedersenas.

- Jeigu reikės, sutvarkysiu, - atsakė berniukas. - Ką jūs man padarysite - Pritempsite prie Jėzaus? Na!

Netikrumas Pederseno veide; atviras išgąstis Keisio. Jie sustojo... jie iš tiesų sustojo. Džekas pajuto naivią viltį. Jie žiūrėjo į jį kaip žmonės į pasiutusį šunį, kurį galima nudėti, bet prieš tai jis dar gali žiauriai apkandžioti.

- Pasitraukit į šoną, berniukai, - pasigirdo galingas sodrus balsas, ir jie džiugiai atsitraukė, o jų veiduose pasirodė palengvėjimas. Jo prakilnybė Gardneris mokės su tuo susitvarkyti.

Šįryt Gardneris buvo apsirengęs plačias anglių spalvos kelnes ir balto satino marškinius rauktomis, veik kaip Bairono, rankovėmis. Jis artėjo prie užspeistų berniukų, laikydamas dėklą su švirkštu. Pasižiūrėjęs į Džeką, Sanlaitas atsiduso.

- Ar žinai, kas Biblijoje pasakyta apie homoseksualizmą, Džekai?

Džekas iššiepė dantis.

Gardneris liūdnai linktelėjo, lyg nieko kito nebūtų tikėjęsis.

- Taip, visi berniukai yra blogi, - ištarė jis. - Tai dėsninga.

Jis atidarė dėklą. Blykstelėjo švirkštas.

- Tačiau aš manau, jog tu su draugu darei kai ką blogiau už sodomiją, - toliau savo didingu balsu kalbėjo Gardneris. - Keliavote į vietas, kurios skirtos vyresniems ir geresniems.

Sonis Zingeris neramiai susižvalgė su Hektoru Bastu.

- Ko gero, dėl šito blogio... šito užsispyrimo ir aš šiek tiek kaltas. - Jis išėmė švirkštą, pažiūrėjo į jį, po to paėmė buteliuką. Padavęs dėklą Varvikui, pritraukė švirkštą. - Niekad nemaniau, kad teks savo berniukus versti išpažinti, bet be išpažinties Kristaus nepasieksi, o kai nėra Kristaus, ima bujoti blogis. Taigi, nors man labai gaila, prašymų metas baigėsi, ir atėjo laikas reikalauti vardan Viešpaties. Pedersenai, Pibodi, Varvikai, Keisi. Laikykit juos!

Vaikinai puolė kaip dresuoti šunys. Džekas spėjo užvožti Pibodžiui, bet paskui jo rankos buvo užlaužtos.

- Leiskit man jam tuoti! - suriko per nosį Sonis. Jis prasibrovė pro kitus degančiomis iš neapykantos akimis. - Noriu jam tuoti!

- Ne dabar, - sulaikė Gardneris. - Gal kada vėliau. Mes pasimelsim dėl to, ar ne, Soni?

- Taip, - Sonio žvilgsnis buvo žiaurus. - Aš melsiu to visą tieną.

Vulfas kriuktelėjo ir apsidairė kaip ką tik pabudęs po ilgo miego. Pamatė sugautą Džeką, švirkštą ir atplėšė Pederseno ranką nuo draugo. Iš jo gerklės pasigirdo kraupiai stiprus staugimas.

- Ne! PALEISKITE jį!

Gardneris prisėlino Vulfui iš nugaros nepastebimai kaip gyvatė; panašiai Osmondas užklupo vežiką. Švirkštas blykstelėjo ir susmigo į kūną. Vulfas apsisuko inkšdamas it būtų įgeltas... beveik taip ir buvo. Jis siektelėjo ranka švirkšto, bet Gardneris lengvai išsisuko.

Berniukai, kaip paprastai Sanlaito namuose stebėję viską abejingai, atrodė nusigandę. Nesinorėjo pakliūti tokiam įtūžusiam Vulfui.

- PALEISKITE! Paleiskite... paleiskite...

- Vulfai!

- Džekai... Džeki...

Vilkolakis žiūrėjo į draugą keistomis akimis, kurios keitė spalvą kaip kaleidoskopas: tai ruda, tai oranžinė ar purvinai raudona. Jis ištiesė į Džeką rankas, bet prišokęs iš nugaros Hektoras Bastas parklupdė jį ant žemės.

- Vulfai! Vulfai! - Džekas įsmeigė į Heką įniršusį žvilgsnį. - Jeigu tu jį nužudei, šunsnuki...

- Ššš, misteri Parkeri, - sušnibždėjo į ausį Sanlaitas Gardneris, ir į ranką susmigo adata. - Dabar patylėk. Mes įleisime į tavo sielą truputį saulės šviesos. O paskui pažiūrėsim, kaip tau patiks tempti į kalną prikrautą vežimą. Ar ištarsi aleliuja?

Šitas žodis nulydėjo Džeką į tamsią bedugnę.

Aleliuja... aleliuja... aleliuja...

Vulfas Dėžėje

1

Džekas ilgai pragulėjo atsibudęs, kol jie tai suprato. Per tą laiką jis pamažu suvokė, kas esąs, kas nutiko ir kokioje yra padėtyje. Džekas jautėsi kaip karys, ištvėręs ilgą ir aršų artilerijos mūšį. Maudė tą vie-

tą, kur Gardneris įsmeigė adatą. Galva plyšo nuo skausmo, siaubingai norėjosi gerti.

Antras žingsnis, kurį jis pamėgino padaryti atsipeikėjęs, - tai paliesti kaire ranka skaudančią vietą. Nepajėgė. O priežastis buvo ta, kad jo rankos buvo pritvarstytos prie kūno. Berniukas užuodė seną brezentą; taip kvepia sena skautiška palapinė, po daugelio metų aptikta palėpėje. Tik tuomet (nors jau dešimt minučių kvailai spigino pro primerktas akis) jis suprato, ką vilki. Tai buvo tramdomieji marškiniai.

Ferdas būtų anksčiau susipratęs, Džeki, - pagalvojo jis, ir mintis apie Ferdą padėjo susikaupti, nepaisant veriančio galvos skausmo. Jis pasirąžė, bet skausmas privertė sudejuoti. Susilaikyti nepajėgė.

- Jis bunda, - pasakė Hekas Bastas.

- Ne, - atsakė Sanlaitas Gardneris, - dozė, kurią suleidau, paralyžiuotų aligatorių. Dar mažiausiai miegos iki devynių. Sapnuoja. Hekai, noriu, kad išklausytum berniukų išpažintis šįvakar. Pasakyk, kad nebūsiu per vakarines pamaldas. Turiu pasitikti lėktuvą, bet tai tik ilgos nakties pradžia. Soni, tu lik čia ir padėk sutvarkyti popierius.

Hekas: “Man tikrai pasigirdo, kad jis bunda.”

Sanlaitas: “Eik, Hekai. Ir liepk Bobiui Pibodžiui patikrinti Vulfą.”

Sonis (krizendamas): “Jam ten nelabai patinka?”

Ach, Vulfai, tave jie vėl įgrūdo į Dėžę, - apgailestavo Džekas. - *Atleisk... tai mano kaltė... dėl visko aš kaltas...*

- Apsėstiesiems nerūpi išganymas, - išgirdo Džekas sakant Gardnerį. - Kai jame tūnantys demonai ima dvėsti, jie išsikrausto rėkdami. Jau eik, Hekai.

- Taip, sere, jūsų prakilnybe Gardneri.

Džekas nematė, bet girdėjo, kaip išplumpsėjo Bastas. Kol kas berniukas nedrįso prasimerkti.

2

Įgrūstas į grubų namų darbo karcerį kaip geležinį karstą, Vulfas prastaugė visą dieną, iki kraujo nudaužė į jos sienas kumščius, spardė, kiek pajėgė, neįveikiamas duris. Jis suprato, kad daužydamas kumščiais ir spardydamas neištrūks iš čia, lygiai kaip nėra vilties, jog išgirdę jo prašymus jie jį išleis. Bet vilkolakis neįstengė susivaldyti. Vulfai labiau už viską pasaulyje nepakenčia būti uždaryti.

Jo riksmai sklido Sanlaito namų prieigose iki pat artimesnių laukų. Juos išgirdę, berniukai susižvalgydavo ir nieko nesakydavo.

- Aš mačiau jį tualete šiandien, jis atrodė toks piktas, - pasakė Rojus Oudersfeltas Mortonui tyliu nervingu balsu.

- Ar jis tikrai smaginosi, kaip Sonis sakė? - paklausė Mortonas.

Nuo Dėžės pasigirdo Vulfo kaukimas, vaikai sužiuro ton pusėn.

- Dar kaip! - patikino Rojus. - Aš gerai nemačiau, nes esu mažas, bet Busteris Outsas buvo priekyje ir sakė, jog to silpnapročio pimpalas kaip gaisrinė žarna. Taip ir pasakė.

- Nieko sau! - pagarbiai ištarė Mortonas, tikriausiai pagalvojęs apie vidutinišką savo galą.

Vulfas prastaugė visą dieną, bet kai ėmė leistis saulė, jis nutilo. Berniukams ta tyla pasirodė grėsminga. Jie vis dažniau ir neramiau susižvalgydavo, žvilgsniai nuolat kliuvo už metalinio stačiakampio plikame užpakaliniame kiemelyje. Dėžė buvo šešių pėdų ilgio ir trijų aukščio; jeigu ne storu metaliniu tinklu aptrauktas langelis iš vakarų pusės, jis atrodytų kaip tikras metalinis karstas. "Kas ten vyksta?" - svarstė jie. Net per išpažintį, kurioje dalyvaudavo visa kita pamiršę, jų žvilgsniai krypo į langą, nors jis išėjo į priešingą pusę nuo Dėžės.

Kas ten vyksta?

Hektoras Bastas jautė, kad berniukai nesusikaupę išpažinčiai, ir tai labai jį nervino. Jis nesugebėjo pritraukti jų dėmesį, nes nežinojo, kas kvaršina jiems galvas. Berniukus Sanlaito namuose apėmė žvarbi laukimo nuotaika. Jų veidai dar labiau pablyško, akys blizgėjo it narkomanų.

Kas ten vyksta?

Viskas buvo labai paprasta.

Vulfas keliavo su mėnuliu.

Jis pajuto tai, vos tik saulės spindulys per ventiliacijos angą ėmė pamažu rausvėti. Su mėnuliu keliauti dar per anksti: ne pilnatis, ir geruoju jam nesibaigs. Bet bus kaip bus, kaip visada atsitinka vulfams, kai jie pernelyg ilgai kenčia spaudimą. Vulfas gana ilgai tvardėsi, nes to norėjo Džekis. Šiame pasaulyje jis dėl Džeko nuveikė aibę žygdarbių. Apie kai kuriuos draugas gal tik įtaria, bet tikrai nesuvokia jų masto.

Bet dabar Vulfas miršta ir keliauja su mėnuliu, ir pastaroji aplinkybė padarė mirtį pakenčiamą, beveik šventą, todėl Vulfas skyrėsi su šiuo pasauliu džiaugsmingai ir su palengvėjimu. Buvo gera liautis kovoti.

Jo burnoje pridygo dantų.

3

Kai Hekas išėjo, girdėjosi tik įprasti kontoros garsai: atstumiamos kėdės brūkštelėjimas, raktų prie Sanlaito Gardnerio diržo žvangesys, spintos su bylomis durų girgžtelėjimas.

- Abelsonas. Du šimtai keturiasdešimt dolerių trisdešimt šeši centai.

Spaudomas kalkuliatorius. Piteris Abelsonas buvo vienas iš vaikinų, dirbančių Išorinėje tarnyboje. Kaip visi iš IT, jis buvo protingas, lengvai bendraujantis, be fizinių trūkumų. Džekas buvo matęs jį kelis kartus ir pagalvojo, kad Abelsonas primena Dondį, didžiaakį benamį iš komiksų žurnalų.

- Klarkas. Šešiasdešimt du doleriai septyniolika centų.

Trakši skaičiavimo mašinėlė. Sonis nuspaudė klavišą SUMA.

- Grynas nuostolis, - pastebėjo jis.

- Aš pasikalbėsiu su juo, nebijok. O dabar prašyčiau manęs nepertraukinėti, Soni. Misteris Sloutas atvyksta į Munsį po dešimtos penkiolika, kelias netrumpas. Nenoriu pavėluoti.

- Atleiskit, jūsų prakilnybe.

Gardneris kažką burbtelėjo, bet Džekas nenugirdo. Jis nustėro išgirdęs žodį “Sloutas”. Bet širdyje labai nenustebo. Įtarė, kad įvykiai gali taip pakrypti. Gardneriui iš karto kilo įtarimas. Tik jis nenorėjo trukdyti savo boso įtarinėjimais, suprato Džekas. Arba nenorėjo prisipažinti, kad neįstengs išgauti iš berniuko tiesos be kito pagalbos. Tačiau vis dėlto jis paskambino. Kur? Į Rytus? Vakarus? Džekas kažin ką atiduotų už tai, kad sužinotų atsakymą. Ar Morganas buvo Los Andžele, ar Niū Hampšyre?

Alio, misteris Sloutas? Tikiuosi, kad netrukdau jūsų, bet vietos policija atvežė man berniuką, tiksiau, du, bet tik vienas pilno proto. Man regis, jog esu kažkur jį matęs. O gal mano... e, mano antroji pusė jį pažįsta. Jis pasivadino Džeku Parkeriu, bet...ką? Nupasakoti išvaizdą? Gerai...

Balionas pakilo.

Prašyčiau nepertraukinėti manęs, Soni. Misteris Sloutas atvyksta į Munsį po dešimtos penkiolika...

Laiko liko nedaug.

Liepiau tau nešti savo kudašių namo, Džekai... dabar per vėlu. Visi berniukai yra blogi. Tai yra dėsninga.

Džekas šiek tiek kilstelėjo galvą ir apsidairė. Gardneris su Soniu Zingeriu sėdi stalo gale. Sonis spaudo skaičiavimo mašinėlę, o jo prakilnybė diktuoja skaičius ir berniukų, dirbančių Išorinėje tarnyboje, pavardes griežta abėcėlės tvarka. Priešais Sanlaitą Gardnerį guli registracijos knyga, ilga plieninė užrakinama dėžė ir krūva vokų. Kai jis paimdavo vieną iš jų ir skaitydavo sumą, Džekas matydavo kitą voko pusę. Ant vokų buvo nupiešti du laimingi vaikai su Biblijomis, susikibę už rankų skubantys į bažnyčią. Po paveiksliuku buvo užrašas: AŠ BŪSIU SAULĖS SPINDULĖLIU JĖZUI.

- Timkinas. Lygiai šimtas šeši doleriai, - vokas atsidūrė dėžėje greta kitų įregistruotų.

- Manau, jis vėl išsisukinėja, - pasakė Sonis.

- Viešpats regi tiesą, bet laukia, - švelniai ištarė Gardneris. - Viktoras pasitaisys. Dabar užsičiaupk, prieš šešias turime pabaigti.

Sonis suspaudė mygtukus.

Jėzaus, žengiančio vandeniu, paveikslas buvo atstumtas, už jo matėsi seifas. Jis buvo atidarytas.

Ant Sanlaito stalo Džekas pastebėjo ir kitų įdomių daiktų: du vokus, vieną pažymėtą "DŽEKAS PARKERIS", kitą - "FILIPAS DŽEKAS VULFIS". Ir seną savo kuprinę.

Trečias daiktas buvo Sanlaito Gardnerio raktų ryšulys.

Po to berniuko akys nukrypo į kairę; ten buvo durys - asmeninis Gardnerio išėjimas į lauką. Jeigu tik galėtų...

- Jelinas. Šešiasdešimt du doleriai devyniolika centų.

Gardneris atsiduso, įdėjo paskutinį voką į plieninę dėžę ir užrakino ją.

- Matyt, Hekas buvo teisus. Brangus mūsų bičiulis Džekas Parkeris atsibudo, - jis atsistojo, apėjo stalą ir priėjo prie Džeko. Pamišusios jo akys blizgėjo. Gardneris įkišo ranką į kišenę ir ištraukė žiebtuvėlį. Kai jį pamatė, Džeką apėmė panika. - Tik tavo pavardė visai ne Parkeris, ar ne, mielasis? Iš tikrųjų vadiniesi Sojeris, tiesa? O taip. Sojeris. Netrukus atvyks kai kas, kam labai tavęs reikia. O mes jam papasakosim daug įdomių dalykų, ar ne?

Sanlaitas Gardneris sukikeno ir atvožė "Zippo" dangtelį; išlindo pajuodęs ratukas ir aprūkusi dagtis.

- Išpažintis pagelbės tavo sielai, - sukuždėjo jis ir atkišo liepsnelę.

4

Bum.

- Kas tai? - paklausė Rudolfas, atitraukęs akis nuo orkaitės. Vakarienė - penkiolika didelių pyragų su kalakutiena - buvo jau beveik paruošta.

- O kas buvo? - paklausė Džordžas Irvinsonas.

Prie kriauklės, kur skuto bulves, garsiai susižvengė Donis Kiganas.

- Aš nieko negirdėjau, - pasakė Irvinsonas.

Donis vėl nusijuokė.

Rudolfas suirzęs atsisuko į jį.

- Tu skusi tas prakeiktas bulves, ar ne, idiote?

- Ha-ha-ha!

Bum!

- Va, dabar tai jau girdėjote?

Irvinsonas papurtė galvą.

Rudolfas staiga nusigando. Tas garsas sklido nuo Dėžės, kurioje atseit, buvo džiovinamas šienas. Rimtas reikalas. Tenai buvo uždarytas tas milžinas, kalbama, kad buvo sugautas masturbuojantis su draugu, tuo pačiu, kuris aną dieną bandė jį papirkti. Kalba, kad tas galiūnas pasipriešino, ir Bastas paauklėjo jį truputį... bet prieš tai, girdi, jis sulaužė Bastui ranką, sumalė ją į košę. Tai, žinoma, melas, bet...

BUM!

Šį kartą apsidairė ir Irvinsonas. Netikėtai virėjas nutarė, kad jam reikia į tualetą. Galgi savo reikalų užlips tvarkyti net į trečią aukštą. Ir sėdės ten bent dvi tris valandas. Jis jautė artėjant košmarą.

BUM-BUM!

Velniop tuos pyragus su kalakutiena.

Rudolfas nusijuosė prijuostę, numetė ant sūdytos menkės, kurią ruošė rytojaus vakarienei, ir pasuko iš virtuvės.

- Kur jūs einate? - pasiteiravo Irvinsonas. Kalbėjo nenormaliai garsiai, balsas drebėjo. Donis Kiganas staiga puolė aršiai drožti kamuolio dydžio bulves iki golfo rutuliukų.

BUM! BUM! BUM-BUM-BUM!

Rudolfas nieko neatsakė, o kai pasiekė laiptus į antrą aukštą, beveik bėgo. Indianoje sunkūs laikai, gauti darbą sudėtinga, o Sanlaitas Gardneris moka grynais. Vis dėlto virėjas ėmė svarstyti, ar ne metas pasidairyti naujos vietelės, kad tik kuo toliau nuo čia.

5

BUM!

Viršutinė sklendė ant geležinių durų triokštelėjo per pusę. Atsirado plyšys.

Pauzė, paskui vėl:

BUM!

Sulinko antra sklendė durų apačioje, trakštelėjo.

BUM!

Šovė.

Dėžės durys girgžtelėjo ir atsivėrė ant storų, namų darbo vyrių. Išlindo dvi milžiniškos gauruotos pėdos padais į viršų, nagai sulindo į žemę.

Vulfas ėmė krapštytis lauk.

6

Ugnelė tai artėjo, tai tolo nuo Džeko akių. Sanlaitas Gardneris priminė kažką tarp scenos hipnotizuotojo ir senovinio aktoriaus, vaidinančio pagrindinę rolę autobiografiniame spektaklyje apie Didįjį Mokslininką. Kokį nors Polą Muni. Buvo juokinga; jeigu berniukas nebūtų taip išsigandęs, jis tikrai juoktųsi. Gal ir taip juoksis.

- Dabar turime užduoti tau keletą klausimų, ir tu į juos atsakysi, - pasakė Gardneris. - Misteris Morganas gali išklausinėti tave pats - ir, patikėk, lengvai! - bet aš nesu linkęs palikti jam tą rūpestį. Taigi... ar seniai išmokai migruoti?

- Nesuprantu, ką jūs turite galvoje.

- Ar seniai gali persikelti į Teritorijas?

- Nesuprantu, apie ką jūs kalbate.

Liepsnelė priartėja.

- Kur tas nigeris?

- Kas?

- Negras, negras! - išrėkė Gardneris. - Parkeris, Parkusas, ar kaip kitaip jis pasivadina! Kur jis?

- Nesuprantu, apie ką šnekate.

- Soni! Endi! - suriko Sanlaitas. - Atriškite kairę jo ranką. Ir palaikykite.

Varvikas pasilenkė prie Džeko peties ir kažką padarė. Po sekundės jie atpainiojo Džeko ranką nuo nugaros. Ji buvo nutirpusi, dilgsėjo. Džekas bandė priešintis, bet beviltiškai. Jie ištiesė jo ranką.

- Išskėskite pirštus.

Sonis suėmė už mažylio ir bevardžio, Varvikas - už smiliaus ir didžiojo. Gardneris prikišo žiebtuvėlį prie V formos išsišakojimo. Skausmu suliepsnojo visa kairė ranka, paskui jis apėmė visą kūną. Salsvas kvapas. Dega, jis dega.

Po ištisos amžinybės Gardneris uždarė žiebtuvėlį. Ant jo kaktos sužvilgo prakaito karoliukai. Jis giliai alsavo.

- Demonai rėkia prieš palikdami kūną, - ištarė jis. - O taip, tikrai rėkia. Ar ne, berniukai?

- Taip, tebūnie pagarbintas Viešpats, - atsakė Varvikas.

- Gerai pasakėte, - pritarė Sonis.

- O, taip, aš tai žinau. Aš žinau ir berniukų, ir demonų paslaptis, - Gardneris sukikeno, paskui prisikišo per colį nuo Džeko veido. Berniuko nosį pripildė odekolono kvapas. Kad ir koks koktus, tai buvo geriau negu uosti savo paties svylančią mėsą. - Taigi, Džekai, kiek jau laiko tu migruoji? Kur yra nigeris? Kiek žino tavo motina? Kas tau papasakojo? Ką tau pasakė negras? Pradėsime nuo to.

- Nesuprantu, apie ką jūs kalbate.

Gardneris išsiepė dantis.

- Berniukai, - tarė jis, - mes įliesim į šito vaiko sielą truputį saulės šviesos. Pririškite šitą ranką ir atriškite dešinę.

Sanlaitas Gardneris atvožė žiebtuvėlį ir uždėjęs nykštį ant ratuko palaukė, kol tiedu įvykdys komandą.

7

Džordžas Irvinsonas ir Donis Kiganas liko virtuvėje.

- Kažkas yra lauke, - neramiai ištarė Džordžas.

Donis tylėjo. Jis baigė skusti ir stovėjo prie orkaitės šildydamasis. Jis nenutuokė, ko imtis toliau. Salėje dabar vyksta išpažintis, jam ten labai norėjosi dalyvauti: ten jautėsi saugus, o čia, virtuvėje, jam buvo labai labai neramu. Bet Rudolfas jų neatleido. Geriau likti čia.

- Aš kažką girdėjau, - pasakė Džordžas.

Donis nusižvengė:

- Ha-ha-ha!

- Tas tavo juokas mane užmuša, - pasakė Džordžas. - Po savo čiužiniu turiu Kapitono Amerikos juokų knygelę. Jeigu išeisi pažiūrėti, duosiu tau ją paskaityti.

Donis papurtė galvą ir nusijuokė savo asilišku juoku.

Džordžas žvilgtelėjo durų pusėn. Kažkokie garsai. Krebždesys. Taip ir yra. Krebždena į duris. Kaip šuo, prašantis įsileisti. Benamis pamestas šunytis. Tik tas benamis pamestas šunytis krebždeno į durų viršų, septynių pėdų aukštyje.

Džordžas priėjo prie lango ir pažiūrėjo laukan. Prietemoje nieko nesimatė. Dėžė buvo tik tamsesnis šešėlis tarp kitų.

Džordžas ėmė artintis prie durų.

8

Džekas suklykė taip garsiai, kad turėjo sprogti gerklė. Prie budelių prisijungė Keisis su savo liulančiu pilvu; dabar jie jautėsi puikiai, nes kalinio ranką galėjo laikyti trise: Keisis, Varvikas ir Sonis Zingeris.

Kai Gardneris atitraukė žiebtuvėlį, liko pajuodusi, pūslėta, čirškianti dėmė ant Džeko rankos.

Gardneris atsitiesė, paėmė voką su jo vardu ir atsinešė prie Džeko. Išėmęs gitaros plektrą, paklausė:

- Kas čia?

- Gitaros kauliukas, - išspaudė berniukas. Skausmas buvo nepakeliamas.

- Kas tai yra Teritorijose?

- Nesuprantu, ką turite galvoje.

- Kas čia?

- Marmuro rutuliukas. Ką jūs, aklas?

- Ar Teritorijose jis virsta žaisliuku?

- Aš ne...

- Ar virsta veidrodžiu?

- ...suprantu...

- Ar tai dangtelis, kuris dingsta, jeigu greitai suki?

- ... ką jūs...

- SUPRANTI! IR DAR KAIP SUPRANTI, TU PRAKEIKTA VELNIO IŠPERA!

- ... šnekate.

Gardneris prikišo ranką prie Džeko veido. Parodė sidabrinį dolerį. Jo akys sužaibavo.

- Kas tai?

- Talismanas, gautas iš tetos Helenos.

- Kuo jis virsta Teritorijose?

- Pūstų ryžių pakeliu.

Gardneris vėl prikišo žiebtuvėlį.

- Klausiu paskutinį kartą, berniuk.

- Virsta vibrafonu ir groja "Pašėlusius taktus".

- Ištieskite jo dešinę ranką, - įsakė Gardneris.

Džekas nepasidavė, bet po kurio laiko jiems pavyko.

9

Orkaitėje pradėjo degti pyragai su kalakutiena.

Džordžas Irvinsonas kokias penkias minutes rymojo prie durų, nesiryždamas atidaryti. Daugiau to krebždesio nesigirdėjo.

- Gerai, aš parodysiu tau, kad nėra ko bijoti, viščiuk, - garsiai tarė Džordžas. - Kai esi drąsus su Dievu, nėra nieko, ko reikėtų bijoti!

Taip taręs, jis atidarė duris. Ant slenksčio stovėjo milžiniškas apskuręs padaras ir žvelgė raudonomis akimis iš gilių akiduobių. Džordžas sekė, kaip tamsoje pakyla ir nusileidžia viena letena. Šešių colių nagai sutvisko virtuvės šviesoje. Jie nuplėšė berniuko galvą, ir toji nuriedėjo aptaškydama krauju pašėlusiai kvatojančio Donio Kigano batus.

Vulfas šoko į virtuvę ir nusileido ant keturių. Net nežvilgtelėjęs į Donį, puolė salėn.

10

Vulf! Vulf! Čia ir dabar!

Galvoje pasigirdo Vulfo balsas, bet jis buvo gilesnis, griežtesnis negu kada nors anksčiau. Jis perplėšė skausmo šydą lyg švediškas peiliukas.

Vulfas keliauja su mėnuliu, - pagalvo jis. Ta mintis sukėlė triumfo ir liūdesio bangą.

Sanlaitas Gardneris pakėlė galvą, prisimerkė. Tą akimirką jis pats labai priminė žvėrį, žvėrį, kuris užuodė pavojų.

- Jūsų prakilnybe? - paklausė Sonis. Jis sunkiai kvėpavo, vyzdžiai buvo išsiplėtę. *Jis mėgaujasi savimi,* - suprato Džekas. - *Jeigu imsiu kalbėti, jis liks apviltas.*

- Kažką girdėjau, - atsakė Sanlaitas. - Keisi. Eik ir paklausyk prie virtuvės ir salės durų.

- Gerai, - Keisis išėjo.

Gardneris grįžo prie Džeko.

- Man netrukus reikės važiuoti į Munsį, - tarė jis, - todėl susitikęs misterį Morganą noriu tučtuojau pateikti truputį informacijos. Todėl geriau kalbėk, Džekai. Išvengsi naujo skausmo.

Džekas pažvelgė į jį vildamasis, kad smarkaus širdies plakimo neišduoda veidas ir padažnėjęs pulsas kakle. Jeigu Vulfas laisvas...

Gardneris paėmė Spidžio duotą plektrą ir kapitono Fareno pinigėlį.

- Kas čia?

- Kai persikeliu, jie virsta vėžlio kiaušais, - pasakė berniukas ir pašėlusiai užsikvatojo.

Gardnerio veidas pajuodo.

- Suriškite jam rankas, - paliepė jis Soniui ir Endžiui. - Suriškite rankas ir numaukite šito prakeikto benkarto kelnes. Pažiūrėkim, kaip seksis, kai pasvilinsiu jo kiaušus.

11

Hekui Bastui išpažintis siaubingai atsibodo. Jis girdėjo tuos niekingus prisipažinimus daug kartų. *Pavogiau pinigus iš mamos piniginės, mokykloje badžiausi adatomis, pripildavau į maišelį klijų ir uostydavau, dar tą ir aną.* Mažvaikių pliurpalai. Jokio malonumo. Nieko, kas padėtų pamiršti nuolatinį rankos skausmą. Hekas troško būti apačioje, apdirbinėti tą Sojerį. O paskui imtis bukagalvio, kuriam kažkaip pavyko sulaužyti darbinę ranką. Taip, sutvarkyti tą stuobrį bus tikras malonumas. Ypač su pjūklelių rinkiniu.

Berniukas, vardu Vernonas Skarda, tyliai dudeno:

- ...todėl mes su juo, mes matėme, kad pas ją raktai, suprantate? Tai jis ir sako: “Šokam į ją ir apsukam kvartalą”. Bet aš žinojau, kad tai negerai, ir pasakiau, bet jis toliau savo: “Tai tu esi kiškis”. Aš sa-

kau: “Aš ne kiškis”. Kažką tokio. O jis sako: “Įrodyk, įrodyk”, sakau, kad nenoriu važiuoti, bet jis nesiliauja...

O dangau, - pagalvojo Hekas. Ranką ėmė klaikiai mausti, o tabletės nuo skausmo liko kambaryje viršuje. Kitoje salės pusėje jis pastebėjo, kaip narina žandikaulius Pibodis.

- Tai mes apsukome kvartalą, jis eina pas mane, eina...

Staiga durys atsilapojo su tokia jėga, kad išlėkė su visais vyriais. Jos trenkėsi į sieną, atšoko ir prispaudė prie grindų Tomą Kasidį. Kažkas įšoko į salę - Hekui Bastui pasirodė, kad tai didžiausias šuo, kokį jis yra matęs. Berniukai suriko ir pašoko nuo savo kėdžių... bet tada sustingo išpūtę iš netikėtumo akis, nes tamsiai pilkas padaras pasirodė esąs Vulfas; jis stovėjo stačias, ant jo karojo medvilninių kelnių ir languotų marškinių skutai.

Vernonas Skarda spoksojo prasižiojęs.

Vulfas užstaugė, raudonomis akimis nužvelgė besitraukiančius berniukus. Pedersenas puolė prie durų. Vulfas, kuris galva kone siekė lubas, nesunkiai jį pavijo ir šniojo sijos storumo ranka. Nagai padarė griovį nugaroje. Vieną sekundę aiškiai matėsi Pederseno stuburas. Kraujas nutaškė sienas. Pedersenas žengė dar žingsnį ir susmuko.

Vulfas atsigręžė... ir tviskančios akys surado Heką Bastą. Hekas pakilo medinėmis kojomis, žiūrėdamas į priešais stovinčią pabaisą. Jis pažino ją... tiksliau tai, kas ji buvo anksčiau.

Hekas viską būtų atidavęs, kad vėl galėtų nuobodžiauti.

12

Džekas vėl sėdėjo ant kėdės surištomis už nugaros rankomis; Sonis žiauriai suveržė tramdomuosius marškinius ir atsagstė Džeko kelnes.

Gardneris prikišo “Zippo” žiebtuvėlį taip, kad Džekas matytų, ir pasakė:

- Dabar paklausyk manęs, Džekai, gerai paklausyk. Aš vėl pradėsiu uždavinėti klausimus, o jeigu nesulauksiu gero ir teisingo atsakymo, tau visam laikui praeis noras ištvirkauti.

Sonis Zingeris garsiai nusikvatojo. Ta drumsta geidulio išraiška vėl pasirodė jo veide. Jis spoksojo į Džeką su nesveiku pasitenkinimu.

- Jūsų prakilnybe, jūsų prakilnybe! - tai buvo susijaudinęs Keisis. Džekas atsimerkė. - Viršuje kažkas vyksta!

- Dabar prašau manęs netrukdyti.
- Donas Kiganas žvengia kaip beprotis virtuvėje! Ir...
- Jis pasakė, kad netrukdytum, - pertraukė Sonis. - Tu ką, negirdėjai?
Bet Keisis buvo per daug sunerimęs, kad užtiltų.
- ... atrodo, kad salėje vyksta maištas! Riksmai! Klyksmai! Atrodo, kad...
Staiga Džeko galvoje nuskambėjo neapsakomo stiprumo riksmas: *Džeki! Kur tu? Vulf! Kur tu čia ir dabar?*
- ... ten kažkokia ruja šunų ar kažkas panašaus!
Gardneris pasisuko į Keisį, jo akys susiaurėjo, lūpos kietai susičiaupė.
Gardnerio kabinete! Apačioje! Ten, kur buvome pirmą dieną!
ŽEMYN, Džeki?
Laiptais! Laiptais žemyn, Vulfai!
Čia ir dabar!
Tik tiek; Vulfas pasitraukė iš Džeko galvos. Virš galvos girdėjosi trinksėjimas ir vaitojimas.
- Jūsų prakilnybe Gardneri? - kreipėsi Keisis. Paprastai raudonas jo veidas buvo kreidinis. - Jūsų prakilnybe, kas tai? Kas...
- Užsičiaupk! - nutildė Gardneris, ir Keisis atšoko, it gavęs antausį; žvilgsnis buvo įskaudintas, pastebimai drebėjo žandikauliai. Gardneris praėjo jį ir žengė prie seifo. Iš jo jis išėmė didžiulį pistoletą ir užsikišo sau už diržo. Pirmą kartą Sanlaitas Gardneris atrodė nusigandęs ir pakliuvęs į aklavietę.
Viršuje pasigirdo tylus trakštelėjimas ir riksmas. Zingerio, Varviko ir Keisio žvilgsniai nerimastingai nukrypo į lubas. Jie priminė slėptuvėje bombų švilpimo besiklausančius per lėktuvų antskrydį žmones.
Gardneris atsigręžė į Džeką. Burna išsišiepė, lūpų kampučiai trukčiojo, lyg nevykėlio lėlininko tampomi už virvučių.
- Juk jis ateis čia, a? - paklausė jis. Ir linktelėjo, tarytum Džekas būtų patvirtinęs. - Ateis... bet nemanau, kad išeis.

13

Vulfas šoko. Hekas Bastas spėjo prisidengti savo sugipsuota ranka gerklę. Plykstelėjo skausmas, kažkas sutraškėjo, pakilo gipso dulkių debesėlis, kai Vulfas nukando įtvarą kartu su ranka. Hekas bukai

pažiūrėjo ten, kur ji anksčiau buvo. Iš riešo švirkštelėjo kraujas, nudažė šiltu krauju baltą golfą.

- Prašau, - suinkštė Bastas, - nereikia, ne...

Vulfas išspjovė ranką. Ir puolė kaip kertanti gyvatė. Hekas dar pajuto, kaip pabaisa perkanda jam gerklę; ir tai buvo viskas.

14

Bėgdamas iš salės, Pibodis paslydo ant Pederseno kraujo, suklupo, bet paskui atsistojo ir nulėkė koridoriumi, pakeliui apsivemdamas. Klykdami iš siaubo, lakstė vaikai. Pibodis dar truputį tvardėsi. Jis prisiminė, ką turi daryti ekstremaliose situacijose, nors abejojo, ar kas nors galėjo įsivaizduoti, jog situacija bus tokia; jis spėjo, kad jo prakilnybė Gardneris buvo pasiruošęs tik kokiam nenumatytam ligos atvejui ar kad kuris nors vaikas paskers kitą.

Už vestibiulio, kur pirmiausia būdavo atvesdinti naujokai, buvo laiptai į nedidelį kambarėlį, skirtą tik prižiūrėtojams, Gardnerio vadinamiems "studentais padėjėjais".

Pibodis užsirakino kambarėlyje ir surinko skubios pagalbos numerį. Po minutės jis jau kalbėjosi su Frenkiu Viljamsu.

- Pibodis iš Sanlaito namų, - prisistatė jis. - Atvažiuokite kuo skubiau su visomis pajėgomis, pareigūne. Čia užvirė...

Už durų pasigirdo veriantis riksmas ir lūžtančio medžio traškesys. Kažkas suurzgė, sulojo, ir riksmas nutilo.

- ...pragaras, - baigė Pibodis.

- Koks pragaras? - nekantriai paklausė Viljamsas. - Duok man Gardnerį.

- Aš nežinau, kur yra jo prakilnybė, bet jis norėtų, kad atvažiuotumėt. Čia yra žuvusių. Vaikų.

- Ką?

- Atvažiuokite su daug žmonių, - pakartojo Pibodis. - Ir daug ginklų.

Vėl riksmas. Drioksteli kažkas sunkus, tikriausiai nuversta aukšta komoda ant kojyčių, stovėjusi koridoriuje.

- Su automatais, jeigu galite gauti.

Krištolo skambesys - į grindis sudūžta didelis sietynas. Pibodis susigūžė. Panašu, kad tas monstras plikomis rankomis norėtų sugriauti visą namą.

- Po velnių, atsigabenkit branduolinę bombą, jei galite, - pradėjo verkšlenti Pibodis.

- Ką...

Pibodis padėjo ragelį neišklausęs Viljamso. Jis susiraitė po stalu, suspaudė rankomis galvą ir ėmė nuoširdžiai melstis, kad visa tai pasirodytų tik sapnas, šlykščiausias košmaras, kokį jis yra matęs.

15

Vulfas išlėkė į vestibiulį tarp salės ir paradinių durų, stabtelėjo tik apversti komodą ir žaismingai nutraukti sietyną. Jis pasisupo ant jo it Tarzanas, kol tas atsikabino ir pažiro kristaliukais po visą vestibiulį.

ŽEMYN. Džekis yra ten. O kur tai yra?

Kažkoks berniukas, neištvėręs, kol Vulfas pasišalins, išlindo iš spintos, kurioje slėpėsi, ir nuskubėjo prie laiptų. Vilkolakis nutvėrė jį ir šveitė per koridorių. Vaikas siaubingai trinktelėjo į virtuvės duris ir susmuko kaip maišas.

Vulfo galva sukosi nuo svaiginančio šviežiai pralieto kraujo aromato. Krauju sulipo plaukai apie nasrus ir nosį. Jis stengėsi galvoti, bet darėsi vis sunkiau. Reikia kuo greičiau surasti Džekį, kol jis neprarado sugebėjimo mąstyti.

Vilkolakis nulėkė virtuvės link keturiomis, nes taip buvo greičiau ir lengviau... ir staiga, prie uždarų durų prisiminė. Siaura patalpa. Tarsi leistumeisi į kapą. Gerklėje drėgnas, sunkus kvapas...

ŽEMYN. Už tų durų. Čia ir dabar!

- Vulf! - suriko jis, nors išsislapstę po pirmą aukštą berniukai krūptelėjo išgirdę tik pergalingą kaukimą. Jis pakėlė tvirtas letenas ir šniojo į duris. Durys prasižiojo per vidurį, ant laiptų pažiro nuolaužos. Vulfas ėmė leistis, ir tikrai čia siaura kaip gerklėje, čia kelias į kambarį, kur sėdėjo Baltasis vyras ir pliurpė melagystes, o jie su Džeku turėjo sėdėti ir klausytis.

Džekas yra tenai. Vulfas užuodė jį.

Bet taip pat užuodė Baltąjį vyrą... ir paraką.

Atsargiai...

O taip. Vulfas moka saugotis. Vulfai gali pulti, sudraskyti ir nužudyti, bet jie turi saugotis... Vulfai tai moka.

Jis leidosi laiptais ant keturių, tylus kaip dūmai, o jo akys buvo raudonos lyg stabdžių žibintai.

16

Gardnerio nerimas augo; Džekui jis priminė žmogų, artėjantį prie išprotėjimo ribos. Jo akys lakstė trikampiu: nuo studijos, kur su ausinėmis įdėmiai klausėsi Keisis, į Džeką, o po to į duris, vedančias laiptinėn.

Viršuje triukšmas beveik nutilo.

Sonis Zingeris pasuko prie durų.

- Lipu pažiūrėti, kas ten...

- Tu niekur neisi! Grįžk atgal!

Sonis perkreipė lūpas, lyg Gardneris būtų tvojęs.

- Kas yra, jūsų prakilnybe? - pasiteiravo Džekas. - Atrodote šiek tiek susinervinęs.

Sonis kirto jam antausį.

- Žiūrėk, ką kalbi, snargliau! Aišku?

- Ir tu, Soni, nerviniesi. Varvikai, tu taip pat. Keisis...

- Užčiaupkite jį! - staiga sustaugė Gardneris. - Ko stypsote? Ar man viską reikės daryti pačiam?

Sonis vožė Džekui dar kartą, smarkiau. Iš berniuko nosies nutekėjo kraujo srovelė, bet jis šypsojosi. Vulfas jau arti... ir jis yra atsargus. Džekas pajuto beprotišką viltį, kad kaip nors pavyks ištrūkti iš čia gyvam.

Keisis staiga pašoko, nusiplėšė ausines ir įjungė mikrofoną.

- Jūsų prakilnybe! Girdžiu sirenas lauko mikrofonuose!

Sanlaito akys išsiplėtė, įsmigo į Keisį.

- Ką? Kiek? Ar toli?

- Atrodo, daug, - atsakė Keisis. - Tolokai, bet važiuoja čia. Jokios abejonės.

Gardnerio nervai neišlaikė, pastebėjo Džekas. Pamokslininkas valandėlę sėdėjo nesumodamas, ko imtis, po to ranka persibraukė per lūpas.

Tai ne vien dėl to, kas įvyko viršuje, ir ne dėl sirenų. Jis žino, kad Vulfas arti. Jis savaip jį užuodžia... ir tai jam nepatinka. Vulfai, mums gali pavykti! Gali!

Gardneris padavė pistoletą Soniui Zingeriui.

- Neturiu laiko aiškintis su policija dėl to, kas nutiko ten viršuje, - tarė jis. - Svarbiausia Morganas Sloutas. Važiuoju į Munsį. Jūs su Endžiu važiuojate kartu. Palaikyk šitą vamzdį įrėmęs į mūsų bičiulį Dže-

ką, kol išvarysiu automobilį iš garažo. Kai išgirsit signalą, išeikite laukan.

- O kaip Keisis? - sududeno Endis Varvikas.

- Taip, gerai, Keisis irgi, - neprieštaravo Gardneris, o Džekas pagalvojo: *Jis jus pameta, bukagalviai. Jis bėga palikęs jus, tai taip aišku, kad galima įdėti skelbimą į laikraštį, o jūs turite per mažai smegenų tai suprasti. Jūs galėsit dešimt metų pralaukti signalo, jeigu užteks maisto ir tualetinio popieriaus.*

Gardneris atsistojo. Sonis Zingeris, taip pamalonintas, atsisėdo prie šefo stalo ir nukreipė pistoletą į Džeką.

- Jeigu pasirodys jo besmegenis draugelis, - pasakė Gardneris, - nušauk jį.

- Kaip jis gali pasirodyti? - nustebo Sonis. - Jis Dėžėje.

- Nesvarbu, - atsakė jo prakilnybė. - Jis yra demonas, jie abu demonai, be jokios abejonės, tai dėsninga, todėl pamatęs jį šauk. Nupilk juos abu.

Pamokslininkas atrinko vieną raktą iš ryšulio.

- Kai išgirsit signalą, - pakartojo jis, darydamas duris ir eidamas į lauką. Džekas ištempė ausis - gal išgirs sirenas, bet nieko nesigirdėjo.

Už Sanlaito Gardnerio nugaros užsivėrė durys.

17

Laikas tempėsi.

Minutė prilygo dviems, tos dvi atrodė kaip dešimt, o keturios prailgo kaip valanda. Trys Sanlaito Gardnerio "studentai pagalbininkai", likę su Džeku, atrodė kaip berniukai, žaidžiantys statulas. Sonis sėdėjo išsitempęs už viršininko stalo, didžiai geidžiamoje ir mėgstamoje vietoje. Ginklas buvo nukreiptas tiesiai į Džeko veidą. Varvikas stovėjo prie durų į laiptinę. Keisis vėl atsisėdo su ausinėmis ir nieko nematydamas spoksojo pro stiklinį keturkampį į koplyčios tamsą; jis klausėsi.

- Jis neketina jūsų pasiimti, žinote? - staiga nutraukė tylą Džekas. Jo paties balsas jį truputį nustebino. Jis buvo lygus ir ramus.

- Užsikimšk, snargliau, - metė Sonis.

- Tik nesėdėkite užgniaužę kvapą ir nelaukite to signalo, - pasakė Džekas. - Pamėlynuosite.

- Jei dar prasižios, Endi, sumalk jam nosį, - pasakė Sonis.

- Puiku, - toliau kalbėjo Džekas, sulaužyk nosį, Endi. Nušauk mane, Soni. Policija atvažiuoja, Gardnerio nėra, o jie randa jus tris prie lavono su tramdomaisiais marškiniais, - kiek palaukęs jis pridūrė: - Lavono su tramdomaisiais marškiniais ir sulaužyta nosimi.

- Duok jam, Endi, - liepė Zingeris.

Endis Varvikas atsitraukė nuo durų ir nuėjo prie berniuko surištomis rankomis ir nusmauktomis iki kelių kelnėmis.

Džekas pakėlė veidą į Varviką.

- Gerai, Endi, - tarė jis, - trenk man. Aš nejudėsiu. Būsiu puikus taikinys.

Varvikas sugniaužė kumštį, užsimojo... ir sustojo. Netikrumas plykstelėjo jo akyse.

Ant Gardnerio stalo stovėjo elektroninis laikrodis. Džeko akys kryptelėjo į jo pusę, po to vėl įsmigo į priešais stovintį Endį.

- Praėjo keturios minutės, Endi. Kiek laiko reikia išvaryti mašiną iš garažo? Ypač, kai skubi?

Sonis Zingeris pakilo nuo Sanlaito Gardnerio krėslo, apėjo stalą ir nusitaikė į Džeką. Jo siauras slapukiškas veidas buvo įsiutęs, kumščiai gniaužėsi. Atrodė, jog jis ketina smogti. Varvikas, kuris buvo stambesnis, sutūrėjo jį. Endis atrodė ne juokais susirūpinęs.

- Palauk, - pasakė jis.

- Aš nesiruošiu to klausytis! Nesiruošiu...

- Kodėl tau nepaklausus Keisio, ar policijos automobiliai arti? - paklausė Džekas, ir Endžio raukšlės dar pagilėjo. - Jus pakišo, ar suprantate? Ar norit, kad papasakočiau, kaip viskas buvo? Čia dedasi negeri dalykai. Jis tai žinojo - *užuodė!* Ir paliko jus srėbti putros. Sprendžiant iš garsų viršuje...

Zingeris ištrūko iš Varviko rankų ir tvojo Džekui per žandą. Berniuko galva loštelėjo į šoną.

- ... riebios putros, - baigė Džekas.

- Užsičiaupk, arba aš tave nudėsiu, - sušnypštė Sonis.

Skaičiai laikrodžio ciferblate pasikeitė.

- Jau penkios minutės, - pastebėjo Džekas.

- Soni, - tarė sunerimusiu balsu Varvikas. - Nuvilkime jam tą daiktą.

- Ne! - suriko Sonis supykęs, įniršęs... ir tuo pat metu nusigandęs.

- Žinai, ką sakė jo prakilnybė, - puolė įkalbinėti Endis. - Anksčiau, kai buvo žmonės iš televizijos. Niekas neturi pamatyti tų tramdomųjų marškinių. Jie nesupras. Jie...

Trakšt! Vietinis radijas.

- Soni! Endi! - sušuko panikos apimtas Keisis. - Jie jau arti! Sirenos! Viešpatie! Ką mums daryti?

- Tuojau jį paleisk! - Varvikas buvo išblyškęs, raudonavo tik dvi dėmės ant skruostikaulių.

- Jo prakilnybė Gardneris taip pat sakė...

- Man nusispjaut, ką jis sakė! - Endžio balsas buvo tylesnis, kaip persigandusio vaiko. - Mus sugaus, Soni! Mus sugaus!

Džekui pasirodė, jog ir jis girdi sirenas, bet tai galėjo būti tik vaizduotė.

Sonio akys atspindėjo klaikų neryžtingumą. Jis kilstelėjo pistoletą, ir vieną sekundę atrodė, jog Sonis tikrai paleis į jį kulką.

Bet jau buvo praėjusios šešios minutės, jokio signalo iš Gardnerio nesulaukė, o tai reiškia, kad *deus ex machina* jau pakeliui į Munsį.

- Tu jį atrišk, - tarė paniuręs Sonis, - aš nenoriu prie jo liestis. Jis yra nusidėjėlis. Jis - homikas.

Sonis pasitraukė prie stalo, kol Endis Varvikas narpliojo tramdomųjų marškinių diržus.

- Geriau patylėk, - įspėjo jis, - nes pats tave pribaigsiu.

Dešinė laisva.

Kairė laisva.

Rankos bejėgiškai sudribo ant kelių. Vėl ėmė dilgčioti.

Varvikas nuvilko nuo jo tramdomuosius marškinius, pasižiūrėjo į juos ir perkreipė veidą. Paskui nuėjo prie Gardnerio seifo ir ėmė juos grūsti vidun.

- Užsimauk kelnes, - pasakė Sonis. - Manai, man patinka žiūrėti į tavo atributus?

Džekas užsitraukė trumpikes, surado kelnių juosmenį ir vargais negalais užsimovė kelnes.

Trakšt! Vietinis radijas.

- Soni! Endi! - panikos apimtas Keisio balsas. - Aš kažką girdžiu!

- Ar jie važiuoja į kiemą? - Sonis kone rėkė. Varvikas puolė dar greičiau kimšti marškinius į seifą. - Ar važiuoja į kie...

- Ne! Koplyčioje! Nieko nematau, bet girdžiu kažką...

Pasigirdo dūžtančio stiklo džeržgesys, kai Vulfas šoko iš tamsos į studiją.

18

Keisio, atsistumiančio nuo pulto, riksmas atrodė siaubingai pagarsintas.

Studijoje pasipylė stiklo kruša. Vulfas nusileido visomis keturiomis ant pulto, tvieksdamas raudonomis akimis. Ilgi jo nagai maigė mygtukus be pasirinkimo. Ėmė suktis didžiulis juostinis "Sony" magnetofonas.

- ...KOMUNISTAI! - pasigirdo Sanlaito Gardnerio balsas, nustelbiantis Keisio ir Varviko riksmus: "Šauk, šauk, Soni, šauk!" Bet Gardnerio balsą lyg pragaro muzika papildė daugybės policijos automobilių, kurie suko į Sanlaito namų kiemą, sirenos.

- O, JIE KALBĖS, KAD NIEKO TOKIO ŽIŪRĖTI Į TAS NEŠVANKIAS KNYGAS! SAKYS, KAD VISAI NESVARBU, JOG MELDŽIAMASI BENDROSIOSE MOKYKLOSE, NORS TAI PRIEŠTARAUJA ĮSTATYMUI! JIE SAKYS, JOG VISAI NESVARBU, KAD ŠEŠIOLIKA JAV SENATORIŲ IR DU VALSTIJŲ GUBERNATORIAI YRA ATVIRAI PRISIPAŽINĘ ESĄ HOMOSEKSUALAI! JIE SAKYS...

Keisio kėdė prisiplojo prie stiklinės sienos tarp studijos ir Gardnerio kabineto. Galva pasisuko, ir vieną akimirką visi pamatė išvirtusias jo akis. Tada Vulfas šoko nuo pulto. Galva pasiekė Keisio pilvą ir dingo viduje. Nasrai judėjo it pjaustyklė. Kraujas nutaškė stiklą, ir Keisį ėmė tampyti priešmirtinės konvulsijos.

- Šauk, Soni, šauk į tą prakeiktą padarą! - sugriaudėjo Varvikas.

- Man atrodo, kad geriau aš nušausiu jį, - atsakė Sonis, sukdamasis į Džeką. Jis kalbėjo kaip žmogus, pagaliau galutinai apsisprendęs. Linktelėjo, nusišypsojo.

- ...DIENA ARTĖJA, BERNIUKAI! O, TAIP, DIDI DIENA, IR TADA TIE PRAKEIKTI KOMUNISTINIAI ATEISTAI SUPRAS, KAD AKMUO JŲ NEAPGINS, NEGYVAS MEDIS NEPRIGLAUS! JIE SUŽINOS, IŠTARKITE ALELIUJA, JIE SUŽINOS...

Vulfas urzgia ir plėšo.

Sanlaitas Gardneris tauškia apie komunizmą ir humanizmą, apie sumautus narkomanus, kurie nori pasiekti, kad malda daugiau negrįžtų į viešąsias mokyklas.

Lauke sirenos, trinksi automobilių durelės, kažkas kažkam šaukia neskubėti, nes vaikinas atrodė nusigandęs.

- Taip, tu dėl visko kaltas.

Sonis pakėlė 45-ojo kalibro pistoletą. Jo vamzdis atrodė toks gilus kaip Outlio tunelis.

Sugriaudėjo dūžtanti stiklo pertvara. Į kambarį stryktelėjo pilkas padaras stiklo perpjauta nosimi, kraujuojančiomis kojomis. Jis sustaugė visai kaip žmogus, o mintis, pasiekusi Džeką, buvo tokia galinga, kad jis nulėkė aukštielninkas:

TU NESKRIAUSI MANO BANDOS!

- Vulfai, - sudejavo Džekas, - atsargiai! Atsargiai! Jis turi gi...

Sonis dukart spustelėjo pistoleto gaiduką. Uždaroje patalpoje šūviai atrodė kurtinantys. Jie buvo skirti ne Vulfui, o Džekui. Tačiau kulkos susmigo į vilkolakį, nes jis tą mirksnį šoko tarp dviejų berniukų. Džekas pastebėjo, kaip pervėrusios draugą kulkos išplėšia kruvinas žaizdas jo šone. Atsitrenkusios į Vulfo šonkaulius, kulkos pakeitė kryptį ir Džeko nekliudė, nors viena pralėkė pro pat skruostą.

- Vulf!

Miklus, grakštus Vulfo šuolis nutrūko, jis trenkėsi į sieną, aptėkšdamas krauju ir numesdamas Sanlaito Gardnerio portretą su popiežiaus kepurėle.

Sonis kvatodamasis pasisuko į Vulfą ir paleido trečią šūvį. Jis laikė ginklą abiem rankom, ir nuo atatrankos truktelėjo jo pečiai. Ore pakibo dūmų uždanga. Vilkolakis sunkiai atsistojo ant keturių, paskui pakilo. Skausmingas ir įniršęs jo riksmas perrėkė Gardnerio įrašą.

Sonis šovė ketvirtą kartą. Kulka paliko skylę kairėje Vulfo rankoje. Kliūstelėjo kraujas.

- DŽEKI, DŽEKI! MAN SKAUDA, MAN TAIP SKAUDA...

Džekas puolė į priekį ir pastvėrė elektroninį Gardnerio laikrodį; tai buvo pirmas pasipainiojęs po ranka daiktas.

- Soni, atsisuk! - įspėjo Varvikas. - Žiūrėk... Tada ant jo puolė Vulfas, kurio gaurai raudonavo nuo kraujo. Varvikas susikibo su vilkolakiu, ir vieną akimirką atrodė, jog jie šoka.

- ...UGNIES EŽERE AMŽIAMS! NES BIBLIJA SAKO...

Džekas vožė Soniui per galvą laikrodžiu iš visų jėgų. Plastmasė sutraškėjo, skaičiai ėmė mirksėti.

Sonis atsisuko mėgindamas pakelti ginklą. Džekas sviedė į jį radijo imtuvą, tas pataikė į lūpas. Sonio burna prasivėpė, barkštelėjo lūžtantys dantys. Pirštas vėl surado gaiduką. Kulka pralėkė tarp Džeko kojų.

Jis atsimušė į sieną, išsišiepė Džekui raudona burna. Sverdėdamas vėl pakėlė ginklą.

- Prakeiktas...

Vulfas sviedė Varviką. Endis nušvilpė neįtikėtinai lengvai ir trenkėsi į nusitaikiusį Sonį. Kulka kliudė magnetofono juostos diską ir sutrupino jį; Sanlaito Gardnerio postringavimai nutilo, iš garsiakalbių ėmė sklisti storas birbimas.

Riaumodamas Vulfas šiaip taip pasiekė Sonį Zingerį. Sonis nutaikė pistoletą ir iššovė. Pasigirdo tuščias trakštelėjimas. Sonio šypsena nuvyto.

- Ne, - suvapėjo jis, paspaudė gaiduką dar kelis kartus. Kai Vulfas prisiartino, jis metė ginklą ir bandė slėptis už Gardnerio stalo. Pistoletas atšoko nuo Vulfo galvos, vilkolakis iš paskutiniųjų puolė paskui Sonį, pakeliui viską šluodamas. Sonis traukėsi, bet Vulfas nutvėrė jį už rankos.

- Ne! - suklykė Sonis. - Ne, geriau nedaryk, grįžk į Dėžę, aš čia viršininkas, aš...aš... AIIIIIIIIIIIII...

Vulfas pasuko Zingerio ranką. Ji trakštelėjo kaip išalkusio vaiko laužiama kepto paukščio šlaunelė. Sonio ranka liko Vulfo letenoje. Sonis žliaugdamas iš peties krauju traukėsi toliau. Džekas pamatė baltuojant kaulą. Jis nusisuko ir apsivėmė.

Valandėlę visas pasaulis aptemo.

19

Kai jis vėl apsižvalgė, Vulfas svirduliavo skerdyklos, kuri kažkada buvo Gardnerio kabinetas, viduryje. Jo akys švytėjo blyškiai gelsva gęstančios žvakės šviesa. Kažkas darėsi jo veidui, rankoms ir kūnui - jis vėl virto Vulfu, įsitikino Džekas... ir suprato, ką tai reiškia. Legendos meluoja, kad vilkolakiui nužudyti reikia sidabro kulkų, bet jose yra ir dalis tiesos. Vulfas virsta žmogumi, nes miršta.

- Vulfai, ne! - sudejavo jis ir sunkiai atsistojo. Nepriėjęs Vulfo, paslydo kraujo baloje, suklupo ant kelio, vėl atsistojo. - Ne!

- Džeki... - vilkolakio balsas storas, gomurinis, panašus į urzgimą... bet suprantamas.

Ir, neįtikėtina, Vulfas mėgino nusišypsoti.

Varvikas atidarė Gardnerio kabineto duris. Jis lėtai traukėsi prie laiptų nuo sukrėtimo išsiplėtusiomis akimis.

- Nešdinkis! - suriko Džekas. - Nešdinkis iš čia!
Endis Varvikas nėrė it pabaidytas triušis.
Vietinio radijo mikrofonai užgriebė Frenkio Viljamso balsą. Jame jautėsi ne tik pasibaisėjimas, bet ir nesveikas susižavėjimas:
- Velnias! Tik pažiūrėkit! Atrodo, kad čia kažkas pasišvaistė mėsos kapokle! Keli patikrinkite virtuvę!
- Džeki...
Vulfas nugriuvo kaip pakirstas medis.
Džekas atsiklaupė, apvertė jį. Klaikiai greitai nuo draugo skruostų nyko plaukai. Jo akys vėl buvo rudos, ir Džekui pasirodė neapsakomai pavargusios.
- Džeki... - Vulfas pakėlė kruviną ranką ir palietė berniuko veidą. - Šovė... tave? Ar jis...
- Ne, - atsakė Džekas, glostydamas Vulfo ranką. - Ne, Vulfai, nepataikė. Nekliudė.
- Aš... - vilkolakio akys užsimerkė ir vėl iš lėto atsimerkė. Jis kalbėjo labai švelniai ir aiškiai, ištardamas kiekvieną žodį, lyg tai būtų labai svarbu. - Aš...išsaugojau... savo... bandą.
- Taip, išsaugojai, - patvirtino Džekas ir pravirko. Ašaros degino. Jis glostė sulipusią krauju vilkolakio galvą ir verkė. - Tu tikrai išsaugojai, gerasis mano Vulfai...
- Gerasis... gerasis mano Džekas.
- Vulfai, aš lipsiu į viršų... ten policininkai... greitoji pagalba...
- Ne! - iš paskutiniųjų sušuko Vulfas. - Eik... tu eik...
- Neisiu be tavęs, Vulfai! - spalvos ėmė lietis. Džekas laikė draugo galvą nudegintose savo rankose. - Neisiu be ta-vęs, neisiu...
- Vulfas... nenori gyventi šitame pasaulyje, - vilkolakis įtraukė oro į plačią sužalotą krūtinę ir pabandė vėl nusišypsoti. - Kvapai... kvapai labai blogi.
- Vulfai... paklausyk, Vulfai...
Vulfas švelniai suėmė jo rankas. Laikė jas, o berniukas jautė nuo draugo delnų nykstant plaukus. Tas jausmas buvo kraupus.
- Aš myliu tave, Džeki.
- Aš tave irgi myliu, Vulfai, - atsakė Džekas. - Čia ir dabar.
Vulfas nusišypsojo.
- Grįžtu atgal, Džeki... jaučiu tai. Grįžtu...
Staiga Džekas ėmė nebejusti Vulfo rankų.
- Vulfai! - suklykė jis.

- Grįžtu...

- Ne, Vulfai! - berniukas jautė, kaip krūtinėje spurda širdis. Ji plyš, taip, širdys kartais plyšta. - Vulfai, grįžk, aš myliu tave!

Vulfas atrodė lengvas, virto debesiu... ar raibuliuojančia vizija. Regėjimu.

- ... viso geriausio...

Vulfas skaidrėjo it stiklas. Blėso... geso.

- Vulfai!

- ... myliu tave, Dže...

Vulfo neliko. Ant grindų, kur jis gulėjo, matėsi tik kruvini kontūrai.

- O, Dieve, - suaimanavo Džekas. - Dieve, Dieve.

Jis apglėbė save ir ėmė aimanuodamas siūbuoti sujauktame kabinete.

Džekas vėl iškeliauja

1

Praėjo kažkiek laiko. Džekas nesuprato, daug ar mažai. Jis sėdėjo apkabinęs kūną rankomis, lyg vėl būtų su tramdomaisiais marškiniais, lingavo ir aimanavo galvodamas, ar Vulfo tikrai nebėra.

Jis išėjo. Taip, jis išėjo. Spėk, Džeki, kas jį nužudė? Spėk!

Vienu metu nuolatinis kaukimas iš mikrofonų virto traškesiu, ir viskas nutilo: kaukimas, šnekos viršuje, variklių burzgesys kieme. Džekas to beveik nepastebėjo.

Eik. Vulfas prašė keliauti toliau.

Negaliu. Negaliu. Aš pavargau, viskas, ką darau, blogai baigiasi. Žūsta žmonės...

Liaukis savęs gailėtis, kvaily! Pagalvok apie savo mamą, Džekai.

Ne! Aš pavargau. Palikit mane ramybėje.

Ir Karalienę.

Prašau palikt mane ramybėje...

Jį išjudino laiptinės viršuje atsidariusios durys. Džekas nenorėjo būti čia surastas. Tegu suima jį lauke, vidiniame kieme, bet tik ne

šitame dvokiančiame, nutaškytame krauju, prirūkusiame kambaryje, kur jis buvo kankintas ir kur buvo nužudytas jo draugas.

Beveik nesusimąstydamas, ką daro, Džekas paėmė voką su užrašu "DŽEKAS PARKERIS". Dirstelėjęs vidun, pamatė gitaros plektrą, sidabrinį dolerį, nušiurusią savo piniginę ir Rendo Maknelio kelių atlasą. Pakreipęs voką rado ir marmuro rutuliuką. Kaip užhipnotizuotas berniukas viską susidėjo į kuprinę.

Laiptinėje žingsniai; lėti, atsargūs.

- ... kur ta prakeikta šviesa...

- ... keistas kvapas, kaip zoologijos sode...

- ... atsargiai, vaikinai...

Džeko akys užkliuvo už plieninės dėžės su vokais "Aš būsiu saulės spindulėliu Jėzui". Jis paėmė porą.

Dabar, sugavę tave, jie galės apkaltinti ne tik žmogžugyste, bet ir vogimu.

Nesvarbu. Dabar jis judėjo tik dėl to, kad judėtų.

Vidinis kiemelis buvo visiškai tuščias. Džekas stovėjo ant viršutinio laiptelio ir dairėsi, negalėdamas patikėti. Iš už namo girdėjosi balsai, pulsavo policijos automobilių šviesos, retsykiais pasigirsdavo dispečerių balsai iš racijų, o čia buvo tuščia. Atrodė keista. Nors tai, ką jie aptiko name, tikriausiai juos ganėtinai sutrikdė ir sukrėtė...

Paskui už kokių dvidešimties pėdų iš kairės pasigirdo prislopintas balsas:

- Po šimts! Ar gali tuo patikėti?

Džekas pasisuko. Ten ant plūktos žemės nelyginant grubus akmens amžiaus karstas riogsojo Dėžė. Po jos vidų naršė prožektoriaus spindulys. Džekas pastebėjo kyšant kažkieno padus. Neryškus sulinkęs siluetas tyrinėjo Dėžės duris.

- Atrodo, kad šitas daiktas buvo išplėštas su visais vyriais, - pasakė vyras prie durų įlindusiajam į karcerį. - Nors neišmanau, kas taip galėjo padaryti. Vyriai iš plieno. Bet atrodo tiesiog... sulenkti.

- Velniop tuos vyrius, - atsiliepė prislopintas balsas. - Šitame prakeiktame karste... jie laikė čia vaikus, Poli! Man tikrai taip atrodo! Vaikus! Ant sienų inicialai...

Spindulys pajudėjo.

- ... eilutės iš Biblijos...

Šviesa slenka toliau.

- ... ir paveikslėliai. Maži paveikslėliai. Žmogeliukai iš pagaliukų, kaip piešia vaikai... Viešpatie, manai, kad Viljamsas apie tai žinojo?

- Turėjo, - atsakė Polis, vis dar tyrinėjantis persuktus ir nuplėštus Dėžės vyrius.

Polis pasilenkė, jo kolega atbulas lindo iš Dėžės. Nieko negalvodamas ir nesislapstydamas Džekas nupėdino per kiemelį pro policininkus, paskui palei garažą išėjo į kelią. Iš ten matėsi Sanlaito namų kieme susigrūdę policijos automobiliai. Pro Džeką prakaukė žybčiodama šviesomis greitukė.

- Mylėjau tave, Vulfai, - ištarė Džekas ir perbraukė ranka per ašarotas akis. Jis patraukė keliu į tamsą neabejodamas, kad bus sugautas nespėjęs nueiti mylios nuo Sanlaito namų. Bet ir po trijų valandų niekas jo nesustabdė; ko gero, policija turėjo darbo iki kaklo.

2

Priekyje, už kitos ar dar kitos kalvos turėjo būti autostrada. Džekas matė oranžinę pašvaistę nuo žibintų, girdėjo treilerių burzgimą.

Nusileidęs į šiukšliną griovį, Džekas nusiprausė veidą ir rankas po nutekamojo vamzdžio vandens srovele. Vanduo buvo stingdančiai šaltas, bet kuriam laikui numaldė skausmą rankose. Neprašytas grįžo ankstesnis atsargumas.

Džekas valandėlę pastovėjo po tamsiu Indianos nakties dangumi ir paklausė automobilių srauto.

Vėjas, suošęs medžiuose, pašiaušė plaukus. Širdį slėgė Vulfo netektis, bet net tai nesumenkino džiaugsmo, kad vėl yra laisvas.

Po valandos prie pablyškusio berniuko sustojo sunkvežimio vairuotojas. Džekas įlipo vidun.

- Kur trauki, vaikeli? - paklausė vairuotojas.

Berniukas buvo per daug pavargęs ir nuliūdęs, kad pasakotų Istoriją; sunkiai ją ir beatsiminė. Džekas nutarė, kad vėliau prisimins.

- Į vakarus, - atsakė jis. - Kiek jums pakeliui.

- Vadinasi, iki Midsteito.

- Puiku, - ištarė Džekas ir užmigo.

Didelis "Daimond Rio" švilpė per šaltą Indianos naktį. Grojo Čarlis Danielsas. Sunkvežimis važiavo į vakarus, vydamasis savo žibintų šviesas, Ilinojaus link.

Džeko sapnas

1

Aišku, jis vežėsi Vulfą kartu. Vilkolakis grįžo namo, bet šalia Džeko visais sunkvežimiais, furgonais ir dulkėtomis mašinomis Ilinojaus magistralėmis važiavo ištikimas didelis jo šešėlis. Tas besišypsantis vaiduoklis kankino Džeko širdį. Kartais jis matė - beveik matė - gauruotą kampuotą Vulfo figūrą, lekiančią šalikele. Laisvas vilkolakis šypsojosi jam moliūgo spalvos akimis. Nusisukęs pajusdavo, jog nejaučia Vulfo rankos ant savo pečių. Draugo jam neapsakomai trūko, o prisiminus, koks nekantrus jis buvo su Vulfu, kraujas mušdavo į veidą. Jis net nepajėgė suskaičiuoti kartų, kai paliko vilkolakį likimo valiai. Gėda, kaip gėda. Vulfas buvo... Džekas ne iš karto surado epitetą, bet geriausiai tiko žodis "taurus". Ir tas taurus sutvėrimas, visiškai svetimas šiame pasaulyje, mirė dėl jo.

Aš išsaugojau savo bandą. Džekas Sojeris daugiau nebuvo banda. *Aš išsaugojau savo bandą*. Būdavo, kad sunkvežimių vairuotojai ar draudimo agentai, sustoję paimti to keisto susimąsčiusio berniuko, nors jis buvo purvinas ir apskuręs, nors tai buvo pirmas kartas, kai jie imdavo pakeleivį, pastebėdavo, jog jis ryja ašaras.

Lėkdamas per Ilinojų Džekas gedėjo Vulfo. Jis kažkaip buvo įsitikinęs, jog šia valstija keliaus be vargo, ir tai buvo tiesa, nes užtekdavo pakelti nykštį ir pažvelgti į pravažiuojančio vairuotojo akis - ir jau važiuoja. Dauguma vairuotojų net nereikalavo Istorijos. Džekui užtekdavo trumpai paaiškinti, kodėl keliauja vienas: "Važiuoju į Springfildą aplankyti draugo", "Turiu paimti mašiną ir parvaryti namo". Puiku, sakydavo vairuotojai, gerai net neklausę. Berniuko galvoje sukosi vaizdai, kaip Vulfas puola į upelį gelbėti Teritorijų galvijų, kaip kiša nosį į mėsainiu pakvipusią dėžutę, kiša jam maistą į malkinę, šoka į studiją, stoja prieš kulkas ir tirpsta... Džekas nenorėjo to vėl išgyventi, bet nieko negalėjo pakeisti, ir akys perštėjo nuo ašarų.

Netoli Denvilio drūtas pusamžis vyriškis plieno spalvos plaukais ir griežta mokytojo, kuris dvidešimt metų auklėjo penktokus, veido išraiška ėmė atsargiai dirsčioti į jį ir neiškentęs paklausė:

- Ar nešalta, vyruti? Tau reikėtų apsivilkti ką nors ant to plono švarkelio.

- Truputį, - prisipažino Džekas. Sanlaitui Gardneriui atrodė, jog medvilniniai švarkeliai yra pakankamai šilti dirbti lauke žiemą, bet šaltis gnaibė pro kiekvieną porą.

- Ant galinės sėdynės yra paltas, - pasakė vairuotojas. - Paimk jį. Ne, net nemėgink atsikalbinėti. Paltas dabar tavo. Patikėk, aš tai jau nesušalsiu.

- Bet...

- Tu neturi kito pasirinkimo. Paltas tavo. Pasimatuok.

Džekas pasilenkė ir paėmė nuo galinės sėdynės sunkų puspaltį. Iš pradžių jis atrodė beformis, po to berniukas pamatė didelę kišenę ir sagą. Drabužis buvo kaip švininis, be to, prasmirdęs pypkės tabaku.

- Čia mano senasis, - pasakė vyras. - Vežiojuosi mašinoje, nes neišmanau, ką su juo veikti; praėjusiais metais vaikai man padovanojo šitą. Todėl turėk į sveikatą.

Džekas įlindo į paltą su visu medvilniniu švarkeliu.

- Oho, - tarstelėjo jis. Jautėsi tarsi pakliuvęs į lokio, prakvipusio "Borkum Riff" aromatu, glėbį.

- Gerai, - pasakė vairuotojas. - Dabar, kai stovėsi šaltyje ir vėjyje prie kelio, gali dėkoti Mailui Kigeriui iš Ogdeno Ilinojuje, kad išgelbėjo tavo kailį. Tavo... - Mailas Kigeris, regis, baigė kalbėti. Žodis pakibo ore, vyras šypsojosi, paskui šypseną pakeitė kvaila nuostaba, ir Kigeris įsmeigė akis į kelią. Pilkoje ryto prieblandoje Džekas pastebėjo nuraudusius vyriškio skruostus.

Tavo (kažką) kailį?

O, ne.

Tavo nuostabią odą. Odą, kurią norisi liesti, bučiuoti... Džekas susigrūdo rankas giliai į kišenes ir susisupo į puspaltį. Mailas Kigeris iš Ogdeno vėl žiūrėjo tiesiai į kelią.

- Hmm, - atsikrenkštė vairuotojas, visai kaip komiksų veikėjas.

- Ačiū už paltą, - pasakė Džekas. - Tikrai. Nepamiršiu jūsų, kol jį vilkėsiu.

- Gerai jau, - atsakė Kigeris, - pamiršk tai. Bet vieną akimirką jo veidas buvo keistai panašus į Donio Kigano iš Sanlaito namų. - Priekyje yra viena vieta, - tęsė jis. Balsas buvo kietas, kalbėjo trumpai ir šaltai kaip telefonu. - Galime užkąsti, jei nori.

- Man neliko pinigų, - pasakė Džekas, nutylėdamas lygiai du dolerius trisdešimt aštuonis centus.

- Dėl to nesirūpink, - Kigeris jau buvo įjungęs posūkio signalą.

Jie įvažiavo į vėjo iššluotą, beveik tuščią aikštelę priešais žemą pilką statinį, labiau primenantį geležinkelio vagoną. Virš durų švietė neoninė iškaba: "IMPERATORIŠKA VALGYKLA". Kigeris sustojo prieš langą ir išlipo. Džekas įsitikino, kad paltas šiltas. Jo rankos ir krūtinė atrodė apsaugoti vilnoniu šarvu. Džekas pajudėjo durų link, bet netrukus susigriebė, kad vairuotojas liko prie mašinos. Žilaplaukis, vos coliu ar dviem aukštesnis už Džeką, žiūrėjo į jį per mašinos stogą.

- Klausyk, - tarė jis.

- Aš mielai grąžinsiu jums paltą, - suskubo pasakyti Džekas.

- Ne, jis jau tavo. Aš tik pamaniau, jog nesu labai alkanas, ir jeigu važiuosiu toliau, sutaupysiu gražaus laiko ir grįšiu namo anksčiau.

- Žinoma, - sutiko Džekas.

- Tu čia rasi kitą pakeleivingą. Nesunkiai. Patikėk. Nepalikčiau, jeigu čia įstrigtum.

- Tvarka.

- Luktelk. Žadėjau priešpiečius ir žodžio laikysiuos, - Kigeris įsikišo ranką kelnių kišenėn ir padavė Džekui per mašinos viršų banknotą. Šaltas vėjas pataršė jo plaukus ir priplojo prie kaktos. - Paimk.

- Ne, tikrai, - atsakė berniukas. - Viskas gerai. Aš turiu porą dolerių.

- Nusipirk gerą kepsnį, - tarė vairuotojas, užsikniaubęs ant stogo ir laikydamas kupiūrą, lyg siūlytų gelbėjimo ratą ar pats jo prašytų.

Džekas nenoriai priėjo prie automobilio ir paėmė pinigą iš ištiestų Kigerio pirštų. Tai buvo dešimtinė.

- Labai jums ačiū, tikrai.

- Štai, paimk ir laikraštį, turėsi ką paskaityti. Na, supranti, jei tektų palaukti ar ką, - vairuotojas jau atidarė dureles ir įlindo vidun paimti nuo užpakalinės sėdynės susuktą laikraštį. - Aš jau perskaičiau, - tarė duodamas jį Džekui.

Palto kišenės buvo labai talpios, berniukas lengvai įkišo į vieną sulankstytą laikraštį.

Mailas Kigeris dar kurį laiką palūkuriavo prie durelių, įdėmiai žiūrėdamas į vaiką.

- Jeigu neįsižeisi, pasakysiu, kad tavęs laukia labai įdomus gyvenimas, - pasakė jis.

- Jis ir dabar labai įdomus, - nuoširdžiai prisipažino Džekas.

Kepsnys kainavo penkis dolerius keturiasdešimt centų, prie jo buvo skrudintų bulvių. Džekas atsisėdo baro gale ir išlankstė laikraštį.

Straipsnis buvo antrame puslapyje. Vakar jis rado jį vieno Indianos laikraščio vedamajame. Atlikti areštai, susiję su kraupiomis mirtimis. Vietos teisėjas Ernestas Fiečaildas ir policijos pareigūnas Frenkas B.Viljamsas iš Kajugos Indianoje apkaltinti švaistę visuomeninius pinigus ir ėmę kyšius šešių berniukų mirties Sanlaito Šventraščio namuose byloje. Populiarusis evangelistas Robertas "Sanlaitas" Gardneris veikiausiai sugebėjo paspruki prieš pat atvykstant policijai, ir nors orderis jo areštui dar neišduotas, jis ieškomas apklausai. "Ar tai dar vienas Džimas Džonsas?" - klausė antraštė po įspūdingiausia poza ištiesusio rankas Gardnerio nuotrauka. Šunys atvedė valstijų policiją į vietą šalia elektrifikuotos tvoros, kur be jokių ceremonijų buvo užkasti berniukų kūnai. Paaiškėjo, kad ten ilsisi penki kūnai, bet tokie suirę, jog pažinti jų negalima. Galbūt Ferdą Janklovą visgi atpažins. Tėvai galės jį palaidoti iš tikro ir sukti galvas, kur būtent jie suklydo ir kodėl jų meilė Jėzui atvedė prie protingo ir maištingo sūnaus žūties.

Kai buvo atneštas "Salisburio" kepsnys, jis pasirodė persūdytas ir kietas, bet Džekas suvalgė alei kąsnelį. Jis išdažė tirštą padažą perkeptomis bulvėmis. Kai bigainėjo savo priešpiečius, priėjo barzdotas ilgaplaukis tralo vairuotojas su Detroito "Tigrų" kepuraite ir švarku, kuris atrodė siūtas iš vilko kailių, ir paklausė:

- Tave pavežti, vaike? Važiuoju į Dekaturą.

Pusiaukelė į Springfildą, štai taip paprastai.

2

Tą naktį viešbutyje, kurį nurodė tralo vairuotojas ir kur naktis kainavo tris dolerius, Džekas sapnavo du sapnus; arba tik tuos du prisiminė iš jį užplūdusių tą naktį. Gali būti, jog tai buvo ilgas dviejų dalių sapnas.

Džekas užsirakino duris, nusišlapino į dėmėtą ir suskilusią kriauklę kambario kampe, pasikišo kuprinę po pagalve ir užmigo, laikydamas saujoje marmuro rutuliuką, kuris Teritorijose buvo veidrodėlis. Kažkur pasigirdo tyli muzika, tarsi filmo fonas; iš to temperamentingo takto Džekas sugebėjo išskirti tik pagrindinius instrumentus: trimitą ir altinį saksofoną. *Rytoj*, - pagalvojo mieguistai Džekas, - *rytoj aš pamatysiu Ričardą Sloutą*, - ir krito kaip negyvas.

Vulfas risnojo pas jį per negyvą, rūkstančią dykrą. Juos skyrė spygliuotos vielos spyruoklės, išsiraizgiusios nerūpestingais orna-

mentais. Nualintą žemę taip pat raižė gilūs grioviai, vieną iš kurių Vulfas lengvai peršoko ir vos neįsipainiojo į vielas.

- Saugokis, - suriko Džekas.

Vulfas sėkmingai sustojo prieš dyglių pertvarą. Jis pamojo Džekui stambia letena, jog nesusižeidė, ir atsargiai peržengė per vielas.

Berniuką apėmė begalinio džiaugsmo ir palengvėjimo banga. Vulfas nemirė, Vulfas vėl prisijungs prie jo.

Vulfas perlipo spygliuotas vielas ir risnojo toliau. Tarp Džeko ir vilkolakio žemė keistai dvigubėjo; pilki dūmų kamuoliai, kabantys virš plyšių, vos leido įžiūrėti artėjančią gauruotą figūrą.

- Džeisonai! - sušuko Vulfas. - Džeisonai! Džeisonai!

- Aš vis dar čia, - suriko jam Džekas.

- Negaliu, Džeisonai! Vulfas negali tavęs pasiekti!

- Pasistenk, - suriko iš visų jėgų Džekas. - Nagi, nepasiduok!

Vulfas sustojo prie neperžengiamo vielų raizginio ir ėmė lakstyti palei jį, uostinėdamas praėjimo. Jis sukiojosi į šonus, vis labiau nutoldamas ir kaskart vis labiau jaudindamasis. Galiausiai Vulfas sustojo, uždėjo letenas ant storos vielos užtvaros ir suriko:

- Vulfas negali! Džeisonai, Vulfas negali!

- Aš myliu tave, Vulfai, - šūktelėjo per rūkstančią plynę berniukas.

- DŽEISONAI! - sugriaudėjo Vulfas. - BŪK ATSARGUS! Jie ATEINA tavęs! Jų daugiau!

- Ko daugiau? - norėjo surikti Džekas, bet neįstengė. Jis žinojo.

Po to sapnas pasikeitė arba prasidėjo kitas. Jis vėl sėdėjo sujauktame Sanlaito kabinete, ore kabojo parako dūmų ir susvilusios mėsos kvapas. Sumaitotas Zingerio kūnas tysojo ant grindų, o Keisio lavonas karojo ant išdaužtos stiklo pertvaros. Džekas sėdėjo ant grindų glostydamas Vulfą ir vėl žinojo, kad jis miršta. Tik Vulfas nebuvo Vulfas.

Džekas laikė virpantį Ričardo Slouto kūną, šis merdėjo. Už paprastų akinių juodais rėmeliais skausmingai ir be tikso lakstė Ričardo akys. "O ne, ne," - išspaudė su siaubu Džekas. Draugo ranka buvo sutrupinta, o krūtinėje - išdraskytos mėsos ir baltų marškinių košė. Tai vienur, tai kitur kaip dantys baltavo kaulai.

- Aš nenoriu mirti, - pasakė Ričardas, tardamas kiekvieną žodį nežmogiškomis pastangomis. - Džeisonai, tu neturi... tu neturi...

- Negali ir tu mirti, - aimanavo Džekas, - tik ne tu.

Ričardas pasviro draugo glėbyje, sugargė, o tada įsmeigė skvarbų ramų žvilgsnį Džekui į akis.

- Džeisonai, - garsas, visai tinkamas šioje vietoje, pakimba dvokiančiame ore. - Tu mane nužudei, - išspaudė Ričardas. Jo žvilgsnis apsiblausė, ir staiga kūnas Džeko rankose pasunkėjo. Jame neliko gyvybės. Džeisonas De Luizian žiūrėjo paklaikęs...

3

... Džekas Sojeris atsisėdo šaltoje, nepažįstamoje kažkokio Dekaturo viešbutėlio lovoje ir gelsvoje prieblandoje, kurią apšvietė žibintas gatvėje, pamatė iš savo burnos einantį įspūdingą, tarsi iš dviejų burnų, garą. Jis susilaikė nesurikęs, tik kai abiem delnais stipriai, kad galėjo sutraiškyti graikišką riešutą, užsispaudė burną. Iš plaučių išsiveržė dar viena balto garo plunksna.

Ričardas.

Vulfas, bėgantis per negyvą pasaulį ir šaukiantis... ką? *Džeisoną.*

Berniuko širdis staiga stuktelėjo tarsi arklio kanopa, vienu smūgiu sutrupinanti tvorą.

Ričardas Taieryje

1

Kitą rytą vienuoliktą valandą nusikamavęs Džekas Sojeris stovėjo ilgo stadiono, apkritusio traškančių lapų, gale. Tolumoje, ant vejos prie pastatų komplekso su lapų rinkikliais ir grėbliais dirbo du vyriškiai languotais švarkais ir beisbolo kepurėlėmis. Kairėje, už raudonų plytų Taierio bibliotekos buvo fakulteto automobilių aikštelė. Priešais Taierio mokyklą aukšti vartai vėrėsi į trijų juostų privažiavimą, kuris suko ratą apie didelį kiemą, išvagotą siaurų takelių. Jeigu kas ir išsiskyrė iš komplekso, tai biblioteka - stiklo, plieno ir plytų Bauhauzo* garlaivis.

Džekas jau apžiūrėjo, kad antri vartai vedė į kitą privažiavimą prie bibliotekos. Šis kelias buvo kaip du trečdaliai mokyklos ir baigėsi ap-

* Bauhauzas - įtakinga vokiečių architektūros bei dizaino mokykla, įkurta 1919 m. Veimare.

valiu akligatviu, kuriame glaudėsi šiukšlių konteineriai, už jo prasidėjo pylimas, juosiantis futbolo aikštę.

Džekas patraukė per lauką, auditorijų pastato galo link. Kai mokiniai eis pietauti, jis susiras Ričardo kambarį penktoje Nelson Hauzo laiptinėje.

Sausa žiemos žolė traškėjo po jo kojomis. Džekas suposi į puikų Mailo Kigerio paltą; jei ne jis pats, tai bent paltas atrodo padoriai. Berniukas traukė tarp Taier Holo ir vyresnių bendrabučio, vadinamo Spens Hauzu, į kiemą. Pro langus sklido tingūs priešpietiniai balsai.

2

Džekas nužvelgė kiemą ir pamatė truputį pakumpusį, žalsvai bronzinį pagyvenusį vyrą, stovintį ant dažytojų suolelio dydžio postamento ir studijuojantį sunkios knygos viršelį. Senis Taieris, sumetė Džekas. Jo marškiniai buvo su kieta apykakle, plevėsavo kaklaraištis, o vilkėjo mokyklos įsteigėjas Naujosios Anglijos transcendentalisto fraką. Bronzinė Taierio galva, palenkta virš knygos, rodė tiesiai į mokomuosius korpusus.

Takelio gale Džekas nusuko į dešinę. Staiga iš viršutinio lango pasigirdo triukšmas: berniukai skiemenimis rėkė žodį, kuris skambėjo kaip: "Eteridžas! Eteridžas! Po to riksmus pakeitė stumdomų sunkių baldų garsai.

Džekas išgirdo, kaip už nugaros užsidarė durys, ir atsigręžęs pamatė aukštą berniuką šviesiais plaukais, lekiantį Spens Hauzo laiptais. Jis vilkėjo sportinį tvido švarkelį, buvo pasirišęs kaklaraištį ir avėjo medžioklinius L.L.Byn Meino batus. Nuo šalčio jį saugojo tik kelis kartus apie kaklą apsuktas geltonai mėlynas šalikas. Jo pailgas veidas atrodė pavargęs, bet arogantiškas, teisėtai pykstančio senjoro veidas. Džekas užsismaukė kapišoną ir pėdino toliau.

- Tegu niekas nebando piršto pajudinti! - suriko vaikinas pakėlęs galvą. - Naujokai, kad nė krust!

Džekas traukė prie kito pastato.

- Kas pajudino kėdę? - suriko už jo vaikinas. - Aš girdėjau! LIAUKITĖS! - paskui Džekas išgirdo, kad šaukia jį.

Džekas atsigręžė smarkiai plakančia širdimi.

- Tuojau pat mauk į Nelson Hauzą, bėgte, mikliai! Arba nueisiu pas tavo komendantą.

- Gerai, sere, - atsakė Džekas ir skubiai pasisuko į nurodytą pusę.
- Tu vėluoji mažiausiai septynias minutes! - suriko jam Eteridžas, ir Džekas ėmė risnoti. - Bėgte, sakiau!

Berniukas pradėjo bėgti.

Leisdamasis nuo kalvos (spėjo, jog bėga teisinga kryptimi, nes ten žiūrėjo Eteridžas), jis pastebėjo ilgą juodą automobilį - limuziną - įsukantį pro pagrindinius vartus ir tyliai važiuojantį aplink kiemą. Džekas pagalvojo, kad už tamsintų limuzino langų sėdi tikrai ne paprasto Taierio mokyklos mokinio tėvas.

Juodas automobilis plaukė erzinančiai lėtai.

Ne, - pasakė sau Džekas, - *aš tyčia gąsdinuosi.*

Bet jis vis tiek negalėjo pasijudinti iš vietos. Stebėjo, kaip limuzinas sustoja kiemo gale, variklis nesiliauja burzgti. Iš priekinės sėdynės išlipo juodaodis atletiškas šoferis ir atidarė galines dureles. Iš keleivio sėdynės sunkiai išlindo senas pražilęs nepažįstamas vyras. Iš po juodo palto švietė nepriekaištingai balti marškiniai ir solidus tamsus kaklaraištis. Vyras linktelėjo vairuotojui ir pajudėjo per kiemą centrinio pastato link. Net nepažvelgė Džeko pusėn. Šoferis dirbtinai užvertė galvą ir tyrinėjo dangų, tarsi svarstydamas, ar snigs. Džekas atsitraukęs stebėjo, kaip vyras juodu paltu lipa Taier Holo laiptais, o vairuotojas tęsė dangaus studijas. Džekas nepastebėtas grįžo takeliu atgal, kol jį užstojo pastatas, o tada apsigręžė ir nubėgo.

Nelson Hauzas buvo triaukštis plytų pastatas kitoje aikštės pusėje. Du pirmo aukšto langai atspindėjo tuzino senjorų privilegijas: jie skaitė išsidrėbę ant sofų, pliekė kortomis ant kavos stalelio arba tingiai spoksojo į po langais pastatytus televizorius.

Kažkur užsitrenkė durys, ir Džekas pastebėjo tą patį blondiną Eteridžą, traukiantį į savo kambarius po naujokų treniruotės.

Džekas skubiai nėrė pro pastato fasadą, o už kampo jį pasitiko ledinio vėjo gūsis. Ten jis rado siauras dureles ir lentelę (šįkart medinę, su juodu gotišku šriftu): 5 LAIPTINĖ. Toliau ėjo siena su langais.

Ir štai, pamatęs trečią langą, Džekas galėjo lengviau atsidusti. Prie stalo išsitempęs sėdi Ričardas Sloutas su tvirtai užkabintais už ausų akiniais bei parištu kaklaraiščiu ir skaito storą knygą, kurios pakaktų visam gyvenimui. Jis sėdėjo šonu į Džeką, ir tas spėjo gerai įsižiūrėti į pažįstamą profilį prieš pabarbendamas į langą.

Ričardas krūptelėjęs pakėlė akis nuo knygos. Karštligiškai apsidairė išgąsdintas ir nustebintas netikėto garso.

- Ričardai, - tyliai pašaukė Džekas, ir apstulbęs draugas pasisuko į jį. Iš tos nuostabos jo veidas atrodė truputį silpnaprotiškas.

- Atidaryk langą, - pasakė Džekas, aiškiai judindamas lūpas, kad Ričardas suprastų.

Ričardas pakilo nuo stalo, bet judesiai nuo šoko sulėtėjo. Džekas parodė, tarsi stumtų langą. Ričardas atsirėmė į lango rėmą ir rūsčiai pažiūrėjo į purviną Džeko veidą, neplautus, sulipusius plaukus ir netinkamą pasirodymą. *Kad tave kur, ką šįkart sumanei*? - sakė tas žvilgsnis. Po kurio laiko langą jis vis dėlto atidarė.

- Na, - tarė Ričardas, - dauguma žmonių naudojasi durimis.

- Tai ir puiku, - atsakė Džekas, sunkiai tramdydamas juoką. - Kai aš būsiu kaip dauguma, gal ir aš naudosiuosi. Pasitrauk, gerai?

Sutrikęs Sloutas paėjo kelis žingsnius atgal. Džekas prisitraukė prie palangės ir įlindo vidun.

- Och.

- Gerai, sveikas, - tarė Ričardas. - Na, malonu tave matyti, bet netrukus turėsiu eiti priešpiečių. Gali palįsti po dušu. Visi išeis į valgomąjį. - Berniukas nutilo lyg išsigandęs, jog pasakė per daug.

Su Ričardu, nutarė Džekas, reikia elgtis subtiliai.

- Ar galėtum atnešti man truputį maisto? Mirštu iš bado.

- Gerai, - atsakė Ričardas. - Pirmiausia tu varai visus iš proto, įskaitant mano tėvą, pabėgdamas iš namų, paskui įsiverži čia kaip vagis ir nori, kad nugvelbčiau tau maisto. Ką gi, žinoma. Puiku. Nuostabu.

- Mums reikės apie daug ką pasikalbėti, - pasakė Džekas.

- Jeigu, - palinkdamas į priekį sukištomis į kišenes rankomis tarė Ričardas, - jeigu šiandien susiruoši grįžti į Niū Hampšyrą arba leisi man paskambinti tėvui, kad jis tave pargabentų, aš pabandysiu gauti tau maisto.

- Mes pasikalbėsim apie daug ką, Riči, brangusis. Daug ką. Ir, aišku, apie grįžimą.

Ričardas linktelėjo.

- Kur, po paraliais, tu trankeisi? - jo akys po storais lęšiais paraudo. - Ir kaip paaiškinti tavo ir tavo mamos elgesį su mano tėvu? Po velnių, Džekai. Aš iš tikrųjų manau, kad tau reikia grįžti į tą viešbutį Niū Hampšyre.

- Aš grįšiu, - atsakė Džekas. - Pažadu. Bet iš pradžių man reikia kai ką gauti. Ar galiu kur nors prisėsti? Aš mirtinai pavargęs.

Ričardas linktelėjo galva lovos pusėn, po to mechaniškai patapšnojo ranka per savo kėdę, kuri stovėjo arčiau.

Koridoriuje pokštelėjo durys. Pro Ričio duris garsiai kalbėdamas praėjo būrelis mokinių.

- Ar kada skaitei apie Sanlaito namus? - pasiteiravo Džekas. - Aš ten buvau. Du mano draugai tenai žuvo, ir dar kai kas: vienas iš jų buvo vilkolakis.

Ričardo veidas įsitempė.

- Tai nuostabus sutapimas, nes...

- Aš iš tiesų buvau Sanlaito namuose, Ričardai.

- Supratau, - atsakė berniukas. - Gerai. Po pusvalandžio grįšiu ir parnešiu šio to užkąsti. Tada papasakosiu, kas gyvena gretimai. Bet juk tai nebus Sibruko salos paistalai, tiesa? Sakyk teisybę.

- Taip, manau, taip ir yra, - Džekas nusimetė Mailo Kigerio puspaltį ir atsilošė į atkaltę.

- Tuoj grįšiu, - pažadėjo Ričardas ir neužtikrintai pamojavo nuo durų.

Džekas nusispyrė batus ir užsimerkė.

3

Pokalbis, kurį Ričardas pavadino "Sibruko salos paistalais" ir kurį Džekas prisiminė taip pat gerai kaip ir draugas, vyko paskutinę atostogų savaitę tame kurorte.

Kol Filas Sojeris buvo gyvas, abi šeimos beveik kasmet atostogaudavo kartu. Tą vasarą po jo mirties iš tradicijos Morganas Sloutas pakvietė Lili Sojer praleisti laiką Sibruko saloje, Pietų Karolinoje, kur praėjo laimingiausios jų vasaros. Bandymas nepasiteisino.

Berniukai buvo įpratę bendrauti. Jie taip pat buvo pripratę prie tokių vietų kaip Sibruko sala. Juk visą vaikystę Ričardas Sloutas ir Džekas Sojeris pralakstė tokiuose kurortų viešbučiuose ir begaliniuose pliažuose, bet tais metais klimatas paslaptingai pasikeitė. Kažkoks nepažįstamas rimtumas ir nepatogumas paženklino jų gyvenimus.

Filo Sojerio mirtis pakeitė ateities spalvas. Tą paskutinę vasarą Sibruke Džekas pajuto, kad galbūt nenorės sėdėti už tėvo stalo, kad iš gyvenimo nori kažko daugiau. Ko daugiau? Jis žinojo, - o tai buvo vienas iš nedaugelio dalykų, kuriuos jis tikrai žinojo, - kad tas "daugiau" susijęs su Regėjimais. Kai jis pajuto tai savyje, suprato ką kita:

jo draugas Ričardas ne tik neįstengia pajusti to "daugiau", bet iš tikrųjų aiškiai siekia priešingo tikslo. Ričardas norėjo "mažiau". Ričardas nenorėjo nieko, ko negalėjo gerbti.

Džekas su Ričardu kartą slampinėjo vieni tuo ištęstu kaip visuose geruose kurortuose laiku tarp priešpiečių ir kokteilių. Jie toli nuėjo, pasiekė pušynu apaugusią kalvą už vasarnamio. Po jais blizgėjo milžiniškas baseinas, kuriame pirmyn atgal grakščiai ir lengvai plaukiojo Lili Kavano Sojer. Už vieno stalelio prie baseino krašto sėdėjo Ričardo tėvas, susisupęs į gauruotą chalatą, su šlepetėmis. Jis viena ranka kimšo sumuštinį, o kita laikė telefoną ir kažką kalbėjo.

- Čia tai, ko tu nori? - paklausė patogiai išsitiesęs Džekas Ričardo, tvarkingai sėdinčio su - nieko nuostabaus - knyga rankose. "Tomo Edisono gyvenimas".

- Ko aš noriu? Turi galvoje, suaugęs? - Ričardas atrodė truputį sutrikdytas to klausimo. - Čia gana gražu, man atrodo. Aš nežinau, noriu to ar ne.

- O ar tu žinai, ko nori, Ričardai? Visad sakai, kad nori tapti chemiku tyrinėtoju, - tęsė Džekas. - Kodėl to nori? Ką tai reiškia?

- Tai reiškia, jog noriu būti chemiku tyrinėtoju, - Ričardas nusišypsojo.

- Tu juk supranti, apie ką aš kalbu? Kokia prasmė būti chemiku tyrinėtoju? Manai, tai bus įdomu? Tikiesi, kad išgydysi vėžį ir išgelbėsi milijonų žmonių gyvybes?

Ričardas žiūrėjo į jį išplėtęs truputį padidintas akinių, kuriuos pradėjo nešioti prieš keturis mėnesius, akis.

- Aš nemanau, kad kada nors išgydysiu vėžį, ne. Bet ne tai svarbiausia. Svarbiausia sužinoti, kaip viskas vyksta. Reikalas tas, kad dalykai iš tikrųjų vyksta pagal tam tikrą tvarką, nors taip ir neatrodo, ir tvarką galima ištirti.

- Tvarką.

- Taip, o ko tu šypsaisi?

Džekas išsišiepė.

- Tu pagalvosi, kad aš išprotėjau. Aš norėčiau sužinoti, kodėl visa tai, visi šitie turtingi tipai, besivaikantys golfo kamuoliukus ir rėkiantys į telefonus, atrodo nesveiki.

- Jie iš tikro nesveiki, - visai rimtai pasakė Ričardas.

- Tu niekad nepagalvojai, kad gyvenime yra kažkas daugiau negu tvarka? - Džekas pažvelgė į naivų, skeptišką draugo veidą. - Ar tau nesinori trupučio burtų, Ričardai?

- Žinai, kartais man atrodo, kad tu nori chaoso, - rausdamas atsakė Ričis. - Manau, kad tu iš manęs juokiesi. Ir jeigu tau reikia magijos, tai jauki viską, kuo aš tikiu. Iš esmės tu sujauki realybę.

- O gal realybė yra ne viena.

- Kurgi ne, "Alisoje Stebuklų šalyje"! - neteko kantrybės Ričardas. Jis patraukė per pušyną, ir Džekas pirmą kartą suprato, jog Regėjimų sukeltos mintys užpykdė draugą. Po kelių sekundžių jis, ilgesnėmis kojomis, prisivijo Ričardą.

- Aš iš tavęs nesijuokiau, - pasakė jis. - Man tik parūpo, kodėl tu visada sakai, kad nori būti chemiku.

Ričardas sustojo ir rimtai pažiūrėjo į bičiulį.

- Nesuk man galvos tokiais niekais, - pasakė jis. - Sibruko salos paistalai. Ir taip sunku būti vienam iš šešių ar septynių protaujančių žmonių Amerikoje, o kur dar turėti draugą su nuvažiavusiu stogu.

Nuo to karto, kai Ričardas Sloutas pajusdavo Džeką ėmus fantazuoti, iškart atšaldydavo pavadindamas tai "Sibruko salos paistalais".

4

Kol Ričardas grįžo iš valgyklos, Džekas, išsimaudęs, šlapiais plaukais, vartė knygas ant draugo stalo. Kai Ričardas įlindo pro duris, laikydamas nemažą porciją kažkokio maisto, susukto į riebaluotą nosinę, Džekas pagalvojo, ar tik pokalbis nebūtų lengvesnis, jeigu ant stalo gulėtų ne "Organinė chemija" ir "Matematinės užduotys", o "Žiedų karalius" arba "Laivas skęsta".

- Kaip priešpiečiai? - pasiteiravo jis.

- Tau pasisekė. Pietietiškai kepti viščiukai - vienas iš nedaugelio patiekalų, kai negaila gyvūno, tapusio maitinimosi grandies dalimi, - jis padavė taukuotą paketą Džekui. Keturi storai tešla apvolioti gabaliukai kvepėjo nežemiškai skaniai. Džekas nieko nelaukė.

- Nuo kada ėdi kaip paršas? - paklausė taisydamasis akinius ir sėsdamas ant siauros lovos Ričardas. Po tvido švarkeliu jis vilkėjo margą megztinį V formos kaklu, kurį buvo susikišęs į kelnes.

Džekas padvejojo, ar išvis galima kalbėti apie Teritorijas su žmogumi, kuris kemša megztinį už diržo.

- Paskutinį kartą valgiau vakar apie vidurdienį, - pasakė jis maloniai. Aš alkanas, Ričardai. Ačiū, kad atnešei šitą viščiuką. Jis nuosta-

bus. Skaniausias viščiukas, kokį kada valgiau. Tu esi šaunus vaikinas, jeigu dėl to nebijai būti išmestas iš mokyklos.

- Manai, tai juokas, ar ne? - susiraukęs Ričardas ištraukė megztinį. - Jeigu čia kas nors tave aptiktų, mane, ko gero, tikrai išmestų. Todėl per daug neįsijausk. Mums reikia pagalvoti, kaip tau grįžti į Niū Hampšyrą.

Stojo tyla; Džekas tiriančiai pažvelgė į draugą, tas atsakė griežtu žvilgsniu.

- Žinau, jog lauki, kad pasiaiškinčiau, ką veikiu, Ričardai, - pasakė pilna burna Džekas. - Patikėk, tai nebus lengva.

- Žinai, tu atrodai pasikeitęs, - ištarė Ričardas. - Atrodai... vyresnis. Ir ne tik. Atrodai pasikeitęs.

- Žinau, kad pasikeičiau. Tu irgi pasikeistum, jeigu būtum su manimi nuo rugsėjo, - Džekas nusišypsojo, pažvelgė į surimtėjusį, tvarkingo berniuko drabužėliais vilkintį Ričardą, ir suprato, jog niekad neįstengs papasakoti draugui apie jo tėvą. Tiesiog neįstengs. Jeigu laikui bėgant jis sužinos, tebūnie, bet tokiam demaskavimui reikia turėti budelio širdį.

Draugas susiraukęs laukė, kol Džekas prabils.

Tikriausiai norėdamas atitolinti tą momentą, kai reikės įtikinėti racionalųjį Ričardą neįtikėtinais dalykais, Džekas paklausė:

- Tavo kaimynas meta mokyklą? Mačiau pro langą ant lovos sukrautus lagaminus.

- O, taip, čia įdomu, - atsakė Ričardas. - Įdomu tuo atžvilgiu, apie ką tu pasakojai. Jis išvyksta... tiksliau, jau išvyko. Manau, kažkas turi paimti jo daiktus. Dievas žino, ką tu pagalvosi, bet mano kaimynas buvo Roulis Gardneris. To pamokslininko, kurio namuose sakeisi buvęs, sūnus, - Ričardas nekreipė dėmesio į netikėtą draugo kosulio priepuolį. - Daugeliu atžvilgių turiu pripažinti, Roulis buvo eilinis kaimynas, ir niekas per daug negailėjo, kad jis išvažiavo. Kai tik pasklido žinia apie jo tėvo namuose mirštančius vaikus, jis gavo telegramą, liepiančią jam palikti Taierį.

Džekas nurijo kąsnį, kuriuo vos nepaspringo.

- Sanlaito Gardnerio sūnus? Tas tipas turi sūnų? Ir jis mokėsi čia?

- Jis atvažiavo trimestro pradžioje, - paprastai atsakė Ričardas. - Bandžiau tą pasakyti tau anksčiau.

Staiga Taierio mokykla pasirodė Džekui grėsminga, ir draugas to negalėjo suprasti.

- Koks jis buvo?

- Sadistas, - pasakė Ričardas. - Kartais girdėdavau jo kambaryje tikrai keistus garsus. Kartą pamačiau kieme ant šiukšlių konteinerio numestą negyvą katę be ausų ir akių. Pamatęs jį, iškart pagalvotum, kad toks žmogus gali nukankinti katę. Ir trenkė nuo jo keistai, tarsi gaižia angliška oda, - berniukas patylėjo, po to paklausė: - Ar tu iš tiesų buvai Sanlaito namuose?

- Trisdešimt dienų. Tai buvo pragaras arba pragaro kaimynystė, - Džekas giliai įkvėpė, žiūrėdamas į surimtėjusį, bet pusiau įtikintą Ričardo veidą. - Žinau, kad tau bus sunku tai suvirškinti, bet su manimi buvo vilkolakis. Ir jeigu jis nebūtų žuvęs gelbėdamas man gyvybę, dabar čia nesėdėčiau.

- Vilkolakis. Su plaukuotais delnais. Per kiekvieną pilnatį virsta kraugeriška pabaisa, - Ričio akys klaidžiojo po kambarėlį.

Džekas laukė, kol draugas vėl pažiūrės į jį.

- Ar nori sužinoti, ko aš ėmiausi? Nori, kad papasakočiau, kodėl keliauju per visą šalį?

- Imsiu rėkti, jei nepapasakosi, - atsakė Ričardas.

- Aš bandau išgelbėti mamai gyvybę, - šitie žodžiai jam pasirodė pripildyti stebuklingo aiškumo.

- Po galais, kaip tu ketini tai padaryti? - pratrūko Ričardas. - Tavo mama tikriausiai serga vėžiu. Kaip jau tau sakė mano tėvas, jai reikia gydytojų ir mokslo pagalbos... o tu leidiesi į kelią? Kaip tu ruošiesi gelbėti savo mamą, Džekai? Burtais?

Džeko akys ėmė degti.

- Pataikei, seni, - jis prispaudė rankovę prie drėgnų akių.

- Na, jau, nusiramink, tikrai... - ėmė guosti Ričardas, nejaukiai tampydamas savo megztinį. - Neverk, Džekai, na, prašau, žinau, kad tai baisu, aš nenorėjau... tik... - Ričardas be garso perėjo kambarį ir nerangiai paglostė draugo petį.

- Nieko tokio, - pasakė Džekas ir nuleido ranką. - Čia ne kokia beprotiška fantazija, Ričardai, nors tau taip atrodo, - jis atsisėdo. - Tėtis vadino mane Keliaujančiu Džeku, taip mane pašaukė vienas pagyvenęs vyras Arkadijos paplūdimyje.

Jis neklydo manydamas, kad Ričardo gailestis atvers slaptas duris; pažvelgęs į draugo veidą, jis tuo įsitikino. Ričardas atrodė susirūpinęs, švelnus ir rimtas.

Džekas pradėjo pasakoti.

5

Aplink berniukus virė įprastas Nelson Hauzo gyvenimas: akademinė ramybė, retsykiais nutraukiama šūkavimų ar juoko pliūpsnių. Koridoriuje pasigirdo žingsniai, bet nesustojo. Kambaryje viršuje girdėjosi mušamųjų ritmas ir tyli muzika; po kurio laiko Džekas pagaliau pažino, jog tai "Blue Oyster Cult" plokštelė. Pasakoti pradėjo nuo Regėjimų. Nuo jų perėjo prie Spidžio Parkerio. Nupasakojo balsą, kilusį iš smėlio verpeto, o tada apsakė, kaip išgėręs "stebuklingo gėrimo" pirmą kartą persikėlė į Teritorijas.

- Man regis, ten buvo tik prastas vynelis, - pasakė Džekas. - Vėliau, kai jis baigėsi, atradau, jog man jo nebereikia. Aš galiu persikelti pats.

- Aišku, - nekomentuodamas ištarė Ričardas.

Džekas bandė kuo tiksliau nupasakoti Teritorijas: vežimų kelią, vaizdą į vasaros rūmus, krašto savitumą ir ypatumus, kapitoną Fareną, mirštančią Karalienę, kuri padėjo suprasti apie dvynius, Osmondą. Jis apsakė sceną Visarankių kaime, nupasakojo Išorinių Postų kelią, kuris yra Vakarinis vieškelis. Parodė Ričardui šventų daiktų rinkinėlį: gitaros plektrą, marmuro rutuliuką bei monetą. Draugas tik pavartė juos rankose ir nieko netaręs grąžino atgal. Paskui Džekas paporino apie siaubingą metą Outlyje. Ričardas klausėsi to pasakojimo tylėdamas, bet išplėtęs akis.

Berniukas atsargiai išvengė kalbos apie Morganą Sloutą ir Morganą iš Oriso nutikime Levisburgo poilsio aikštelėje Vakarų Ohajuje prie I-70 magistralės.

Tada atėjo eilė nupasakoti pirmą susitikimą su Vulfu, besišypsančiu milžinu su "Oshkosh" kombinezonu, ir ašaros vėl ėmė tvenktis akyse. Jis rimtai nugąsdino draugą, kai su ašaromis pasakojo apie tai, kaip stengėsi įsodinti vilkolakį į automobilius, koks buvo nekantrus su juo. Paskui susitvardė ir ramiai papasakojo apie pirmąjį Vulfo Pasikeitimą. Pyktis džiovino ašaras apsakant savo nuotykius iki Ferdo Janklovo, o tada jis vėl nesusivaldė.

Ričardas ilgai netarė nė vieno žodžio. Po kurio laiko atsistojo ir iš stalčiaus išėmė švarią nosinę. Džekas garsiai išsipūtė nosį.

- Štai kas man nutiko, - baigė jis. - Didžiumą papasakojau.

- Ko tu prisiskaitei? Kokių filmų prisižiūrėjai?

- Eik švilpt, - atsakė Džekas. Jis nuėjo prie savo kuprinės, bet Ričardas pasivijo ir nutvėrė už riešo.

- Aš nesakau, kad tu viską sukūrei. Nemanau, jog visa tai išgalvota.

- Tikrai?

- Ne. Nežinau, ką ir begalvoti, bet esu tikras, jog tu man tyčia nemelavai, - Ričardas nuleido ranką. - Aš tikiu, kad buvai Sanlaito namuose, tikiu tuo, tikrai. Ir tikiu, kad ten mirė tavo draugas, vardu Vulfas. Nepyk, bet negaliu rimtai klausyti apie Teritorijas ir pripažinti, jog tavo bičiulis buvo vilkolakis.

- Manai, kad man trūksta varžtelio? - paklausė Džekas.

- Manau, jog tu pakliuvai į bėdą. Bet aš neskambinsiu savo tėvui ir nevarysiu tavęs lauk. Turėsi pernakvoti šiąnakt šičia. O jeigu išgirsime, kad misteris Heivudas ateina tikrinti kambarių, pasislėpsi po lova.

Ričardo elgesyje atsirado valdingumo kruopelytė, jis įrėmė į šonus rankas ir kritiškai apžiūrėjo kambarį.

- Tau reikia pailsėti. Esu tikras, jog tai padės išspręsti dalį problemų. Toje siaubingoje vietoje jie mirtinai tave nukamavo, paveikė mąstymą, todėl tau reikia atsigauti.

- Gerai, - sutiko Džekas.

Ričardas pakėlė akis į lubas.

- Netrukus turėsiu eiti į mokyklos krepšinio treniruotę, bet tu gali likti čia, o vėliau iš valgyklos atnešiu dar ko nors pavalgyti. Svarbiausia, tau reikia pailsėti ir grįžti namo.

Džekas atsakė:

- Niū Hampšyras man ne namai.

Taieris darosi keistas

1

Pro langą Džekas matė tarp bibliotekos ir mokyklos pastatų skubančius susigūžusius nuo šalčio berniukus. Pralėkė plevėsuodamas šaliku senjoras Eteridžas, su kuriuo Džekas kalbėjosi tą rytą.

Ričardas išsitraukė iš siauros spintos prie lovos tvido švarkelį.

- Niekas neprivers manęs pakeisti nuomonę, kad tau reikia grįžti į Niū Hampšyrą. Dabar turiu keliauti į krepšinį, jei ne, treneris Freize-

ris lieps bėgti dešimt ratų, kai grįš. Šiandien užsiėmimą ves kažkoks kitas treneris, o Freizeris pažadėjo užvaikyti mus, jeigu nepasirodysime. Gal nori pasikeisti drabužius? Bent jau marškinius turiu, kurie tau tiks. Tėvas atsiuntė man juos iš Niujorko, o "Brooks Brothers" supainiojo dydį.

- Pažiūrėkim, - sutiko Džekas. Jo drabužiai tapo visiškai niekam tikę ir tokie purvini, kad pažiūrėjęs į juos Džekas pasijusdavo kaip Pigpenas, "Žemės riešutų" veikėjas, kuris gyveno nešvaroje ir nešlovėje. Ričardas padavė jam baltus, susagstomus, dar neišpakuotus marškinius. - Puiku, ačiū, - padėkojo Džekas. Ir išėmęs iš maišelio ėmė traukti smeigtukus. Kaip nors tilps.

- Turiu ir sportinį švarkelį, kurį gali pasimatuoti, - pasakė Ričardas. - Jis kabo spintos gale. Pasimatuok, gerai? Taip pat gali pasirišti kurį nors mano kaklaraištį. Jeigu kas netyčia užeitų. Sakyk, kad esi iš Sent Luiso Kantri Dėjaus ir atvažiavai apsikeisti laikraščiais. Mes darome taip du tris kartus per metus: vaikai iš tenai atvyksta čia, mes važiuojame tenai padirbėti kitos mokyklos laikraštyje, - jis pasuko durų link. - Grįšiu prieš pietus pasižiūrėti, kaip jautiesi.

Plastmasės kortelė, įdėta į Slouto švarko kišenę, buvo prismeigta dviem smeigtukais, pastebėjo Džekas, o visos sagos - užsagstytos.

Nelson Hauzas per kelias minutes nuščiuvo. Niekas nevaikščiojo traškančia nurudusia žole. Atkakliai suskambėjo varpelis, skelbiantis ketvirtą pertrauką. Džekas pasirąžė ir nusižiovavo. Grįžo saugumo jausmas: aplink jį mokykla su pažįstamais skambučių, pamokų ir treniruočių ritualais. Gal jis net galės likti čia dar vieną dieną, gal net galės paskambinti bendrabučio telefonu mamai. Ir jau tikrai gerai išsimiegos.

Džekas nuėjo prie spintos ir susirado joje draugo minėtą švarką. Prie vienos rankovės vis dar kabojo etiketė: Sloutas atsiuntė jį iš Niujorko, bet Ričardas nėkart nebuvo apsivilkęs. Kaip ir marškiniai, švarkelis buvo dydžiu per mažas ir ankštas per pečius, bet jis buvo laisvo kirpimo, o iš rankovių per colį galėjo išlįsti balti marškinių rankogaliai.

Džekas nusikabino nuo kabliuko raudoną kaklaraištį su mėlynų inkariukų raštu. Kruopščiai užsirišo ir apžiūrėjęs save veidrodyje balsu nusijuokė. Pagaliau jam pavyko. Su nauju švarkeliu, kaklaraiščiu, sniego baltumo marškiniais ir nudrengtais džinsais jis buvo iš akies luptas dabita.

2

Džekas įsitikino, kad Ričardas tapo Džono Makfio, Liuiso Tomaso ir Stiveno Džėjaus Gouldo gerbėjas. Jis ištraukė "Pandos nykštį" iš knygų lentynos, nes patiko pavadinimas, ir grįžo į lovą.

Ričis užsibuvo krepšinio treniruotėje be galo ilgai. Džekas pradėjo matuoti žingsniais jo kambarėlį. Neįsivaizdavo, kodėl bičiulis negrįžta, bet vaizduotė piešė vieną nelaimę po kitos.

Penktą ar šeštą kartą patikrinęs savo laikrodį, Džekas pastebėjo, jog lauke nesimato nė vieno mokinio. Tai, kas nutiko Ričardui, nutiko visai mokyklai.

Popietė apmirė. Ko gero, ir Ričardas negyvas. Negyva visa Taierio mokykla, o jis - maro nešiotojas, mirties sėjikas. Džekas neturėjo burnoje kąsnio nuo tada, kai draugas atnešė viščiuko, bet nesijautė alkanas. Jis sėdėjo sustingęs ir apgailėtinas. Kur tik pasisuka, jis sukelia destrukciją.

3

Po kurio laiko koridoriuje pasigirdo žingsniai.

Virš galvos vėl duslų taktą ėmė mušti būgnas, pradėjo suktis "Blue Oyster Cult" juosta. Žingsniai baigėsi prie durų. Džekas nulėkė prie jų.

Tarpduryje stovėjo Ričardas. Dirstelėję į juos, toliau traukė koridoriumi du berniukai šiaudiniais plaukais bei atleistais kaklaraiščiais. Koridoriuje rokas girdėjosi smarkiau.

- Kur buvai visą dieną? - pareikalavo pasiaiškinti Džekas.

- Na, šiandien keista dienelė, - atsakė Ričardas. - Buvo atšauktos visos popietinės pamokos. Misteris Dafris neleido vaikų net prie spintelių. O treniruotė buvo dar keistesnė.

- Kas tas misteris Dafris?

Ričardas pažvelgė į draugą, it tas ką tik iškrito iš lopšio.

- Kas yra misteris Dafris? Jis mūsų direktorius. Ar tu nieko nežinai apie mūsų mokyklą?

- Ne, bet kai ką jau sužinojau, - atsakė Džekas. - Tai kuo treniruotė buvo neįprasta?

- Prisimeni, minėjau, kad treneris Freizeris paprašė savo draugą užimti mus šiandien? Tai va, pažadėjo, kad neatėję turėsime už bausmę bėgti ratus, todėl pamaniau, kad tas jo draugas bus kaip koks Alas

Makvairas, supranti, koks nors kietuolis. Taierio mokykla negali pasigirti geromis atletinėmis tradicijomis. Na, bet vis tiek maniau, jog gausime ką nors tokio.

- Leisk spėti. Naujasis treneris neturėjo nieko bendra su sportu?

Ričardas sunerimęs pakėlė smakrą.

- Taip, - atsakė jis. - Tikrai, neturėjo, - patyrinėjęs Džeką pridūrė: - Jis visą laiką rūkė. Plaukai buvo labai ilgi ir riebaluoti. Visai nebuvo panašus į kokį nors trenerį. Tiesą pasakius, atrodė panašus į tuos, kuriuos mėgsta primygti kiekvienas treneris. Jo ir akys buvo kažkokios keistos. Spėju, kad jis šmaukė žolę. Nemanau, kad tas tipas išvis ką nors nutuokia apie krepšinį. Neliepė žaisti derinukų kaip visada po apšilimo. Bėgome ratus, mėtėme į krepšį, o jis visą laiką rėkė. Ir juokėsi. Lyg vaikai, žaidžiantys krepšinį, būtų pats juokingiausias dalykas pasaulyje. Ar tu kada matei trenerį, kuris juoktųsi iš sporto? Net ir apšilimas buvo keistas. Jis tiesiog pasakė: "Darykite atsispaudimus" ir toliau traukė cigaretę. Neskaičiavo, nedavė ritmo, visi darė, kas kaip išmano. Po to liepė palakstyti truputį aplinkui aikštelę. O pats atrodė... kaip tikras laukinis. Manau, kad rytoj pasiskųsiu treneriui Freizeriui.

- O aš nesiskųsčiau nei treneriui, nei direktoriui, - pasakė Džekas.

- A, supratau, - tarė Ričardas. - Misteris Dafris yra vienas iš jų. Vienas iš Teritorijų žmonių.

- Arba dirba jiems, - pridūrė Džekas.

- Ar tau neatrodo, kad pagal tą iškarpą gali sukirpti bet ką? Viską, kas atrodo keista? Labai paprasta: viską galima tuo paaiškinti. Tai ir yra beprotybė. Surandi ryšius, kurių iš tikrųjų nėra.

- Ir matai dalykus, kurių nėra.

Ričardas truktelėjo pečiais; nors tame judesyje atsispindėjo netikrumas, jo veidas raiškė gailestį.

- Tu pats tai pasakei.

- Luktelk minutėlę, - paprašė Džekas. - Atsimeni, pasakojau apie pastatą, kuris sugriuvo Angoloje.

- Reinberd Taueris.

- Kokia atmintis. Manau, jog dėl to nelaimingo atsitikimo kaltas aš.

- Džekai, tu...

Džekas jį aplenkė:

- Beprotis, žinau. Klausyk, gal niekas neims švilpti, jeigu nueisime pažiūrėti vakarinių žinių?

- Nemanau. Dauguma vaikų vis tiek dabar mokosi. O kodėl?

Todėl, kad noriu sužinoti, kas čia vyksta, - pagalvojo, bet nepasakė Džekas. - *Mieli gaisreliai, dailūs žemės drebėjimai - ženklai, jog jie ateina. Manęs. Mūsų.*

- Man reikia pakeisti aplinką, seni, - paaiškino Džekas ir nuėjo jūros spalvos koridoriumi įkandin Ričardo.

Taieris prasmenga į pragarą

1

Džekas pirmasis pajuto ir pažino pasikeitimus; jie prasidėjo Ričardui dar negrįžus iš treniruotės, ir Džekas tai nujautė.

Sunkiojo metalo kniaukimas liovėsi. Bendrame kambaryje televizorius, kuris vietoj vakarinių žinių rodė epizodą iš "Hogano herojų", užsnūdo.

Ričardas atsigręžė į Džeką ir prasižiojo kažką sakyti.

- Man tai nepatinka, Riči, - aplenkė jį Džekas. - Gimtieji tamtamai nutilo. Pernelyg tylu.

- Cha-cha, - tyliai ištarė Ričardas.

- Ričardai, ar galiu tavęs kai ko paklausti?

- Taip, žinoma.

- Ar tu bijai?

Iš draugo veido matėsi, jog jis labiau už viską norėjo atsakyti: *Ne, aišku, kad ne. Nelson Hauzas visuomet nutyla tokiu metu.* Tačiau Ričardas absoliučiai nemokėjo meluoti. Vargšas Ričis. Džekas pajuto jam meilę.

- Taip, - atsakė berniukas. - Aš truputį bijau.

- Ar galiu paklausti dar kai ko?

- Manau, taip.

- Kodėl mes abu kalbam pakuždom?

Ričardas ilgai žiūrėjo į jį netardamas nė žodžio. Paskui nuėjo koridoriumi toliau.

Kitų kambarių durys buvo praviros arba visai atidarytos. Džekas pro 4-o kambario durų plyšį užuodė labai pažįstamą kvapą ir atidarė jas guminiais pirštais.

- Kuris iš jų buvo narkomanas? - paklausė jis.

- Ką? - netvirtai ištarė Ričardas.

Džekas garsiai patraukė nosimi.

- Užuodi?

Ričardas grįžo ir pasidairė po kambarį. Stalinės lempos dega. Ant vieno stalo atverstas istorijos vadovėlis, ant kito - leidinys "Sunkusis metalas". Sienos buvo nukabinėtos plakatais: Kosta Del Sol, Frodo ir Sem dūlina per suskeldėjusią, rūkstančią Mordoro dykrą Sorono pilies link, Edis van Heilenas. Ant knygos apie sunkųjį metalą guli ausinės, iš kurių girdisi tylūs muzikos pypsėjimai.

- Jeigu tave gali išmesti iš mokyklos už tai, kad po lova rado draugą, abejoju, ar paspaustų ranką rūkantiems žolę, a? - paklausė Džekas.

- Žinoma, išgrūstų už tai, - Ričardas kaip užkerėtas spoksojo į kanapės cigaretę, ir Džekui pasirodė, jog draugas sukrėstas labiau nei tada, kai jis parodė išdegintas žaizdas tarp savo pirštų.

- Nelson Hauzas tuščias, - pasakė jis.

- Nebūk juokingas! - atšovė Ričardas.

- Bet taip yra, - mostelėjo į koridorių Džekas. - Mes likome vieni. Be to, taip paprastai neišvesi trisdešimties berniukų iš bendrabučio be triukšmo. Jie neišėjo, jie visi dingo.

- Persikėlė į Teritorijas, reikia manyti.

- Aš nežinau, - atsakė Džekas. Gal jie vis dar čia, tik kitame lygmenyje. Gal jie čia, o gal Klivlende. Bet ten, kur esame mes, jų nėra.

- Uždaryk tas duris, - nutraukė Ričis, o kadangi draugas neskubėjo to daryti, uždarė duris pats.

- Tu nori viską...

- Nenoriu to net liesti, - pasakė Ričardas. - Turėsiu įskųsti juos, supranti. Pranešti apie juos abu misteriui Heivudui.

- Ir tu tai padarysi? - susižavėjęs paklausė Džekas.

Ričardas atrodė susikrimtęs.

- Ne... tikriausiai ne, - atsakė jis. - Bet man tai nepatinka.

- Tai neįprasta, - pasiūlė mintį Džekas.

- Taip, - draugo akys plykstelėjo pro akinius patvirtindamos, jog pataikė į dešimtuką, ir jam teks su tuo susitaikyti - patinka ar ne. Jis pradėjo eiti toliau. - Noriu išsiaiškinti, kas čia vyksta, - pasakė Ričardas, - ir patikėk, išsiaiškinsiu.

Tavo sveikatai tai gali pakenkti labiau negu marihuana, mielasis Riči, - pagalvojo Džekas ir nuėjo paskui draugą.

2

Jie stovėjo poilsio kambaryje ir dairėsi. Ričardas parodė pirštu į kiemą. Gęstančioje dienos šviesoje Džekas išvydo būrelį berniukų, susirinkusių prie pažaliavusios bronzinės Taierio statulos.

- Jie rūko! - piktai suriko Ričardas. - Rūko tiesiog kieme!

Džekas akimirksniu prisiminė žolės kvapą Ričio koridoriuje.

- Taip, rūko, - sutiko jis, - ir, beje, ne tas cigaretes, kokias gali nusipirkti iš cigarečių automato.

Ričardas piktai pabeldė krumpliais į stiklą. Džekas suprato, kad draugas pamiršo keistai ištuštėjusį bendrabutį, nepaleidžiantį iš dantų cigaretės keistą trenerio padėjėją odiniu švarku, akivaizdų draugo proto pakrikimą. Įžeisto padorumo išraiška Ričardo veide sakė: *Kai šitaip stypso gauja berniukų ir traukia kanapes prie pat šios mokyklos įkūrėjo statulos, jaučiuosi tarsi man kas nors įrodinėtų, jog Žemė yra plokščia, o nelyginius skaičius kartais galima padalyti iš dviejų ar dar ką nors panašiai juokinga.*

Džeko širdis buvo sklidina gailesčio draugui, bet kartu žavėjosi tokiu elgesiu, kuris jo bendramoksliams būtų pasirodęs baisiai reakcioneriškas ir ekcentriškas. Jis vėl pagalvojo, ar Ričardas pajėgs pakelti tuos sukrėtimus, kurie galbūt laukia jo ateityje.

- Ričardai, - pasakė jis, - juk tie berniukai ne iš Taierio, ar ne?

- Viešpatie, tu tikrai išprotėjai, Džekai. Jie iš aukštesnių klasių. Pažįstu alei vieną. Štai tas su kvaila odine skrybėle yra Noringtonas. O tas su žaliomis aptemptomis kelnėmis yra Baklis. Matau Garsoną... Litlfildą... o tas su šaliku yra Eteridžas, - baigė Ričardas.

- Tu įsitikinęs, kad ten Eteridžas?

- Aišku, kad jis! - suriko Ričardas. Jis stvėrė rankeną, pakėlė į viršų ir išlindo pro atvirą langą laukan.

Džekas puolė traukti draugą atgal.

- Ričardai, prašau paklausyk...

- Ei!

Ne, neatkreipk jų dėmesio, Ričardai, dėl Dievo...

- Ei jūs, vaikinai! Eteridžai! Noringtonai! Litlfildai! Po galais, ką ten darote?

Kalbos ir šiurkštus juokas nutilo. Vaikinas su Eteridžo šaliku pasisuko Ričardo balso pusėn. Jis pakėlė į juos galvą. Saulėlydžio ir bibliotekos langų šviesa krito ant jo veido. Ričardas užsiėmė rankomis burną.

Viena to veido pusė tikrai truputį priminė Eteridžą, tik senesnį, Eteridžą, pabuvojusį tokiose vietose, kur padorūs aukštuomenės berniukai nesilanko, ir dariusį tai, ko aukštuomenės berniukai nedaro. Kita veido pusė buvo vientisas randų raizginys. Iš sudarkytos mėsos masės po kakta žiojėjo plyšys, kuris galėjo būti akis. Ji atrodė kaip marmuro rutuliukas, įspaustas į aptirpusius taukus. Kairiame burnos kampe kyšojo ilga iltis.

Tai jo dvynys, - ramiai tarė sau Džekas. - *Čia yra Eteridžo dvynys. Ar visi jie dvyniai? Litlfildo dvynys, Noringtono dvynys ir taip toliau? Gali būti, kodėl ne.*

- Sloutai! - suriko tas Eteridžas. Jis paėjo porą žingsnių prie bendrabučio. Gatvės žibintų šviesa dabar krito tiesiai jam į veidą.

- Uždaryk langą, - sušnibždėjo Ričardas. - Uždaryk. Aš klydau. Jis kažkuo primena Eteridžą, gal tai vyresnis jo brolis, ir kažkas užpylė jam ant veido rūgšties, o jis išprotėjo. Bet tai ne Eteridžas, todėl uždaryk tuojau pat...

Apačioje Eteridžas pasislinko dar žingsnį. Išsišiepė. Klaikiai ilgas liežuvis išsivyniojo it popierinis susuktas niekutis.

- Sloutai! - suriko jis. - Atiduok mums savo keleivį!

Berniukai atšoko, neramiai susižvalgė.

Apačioje pasigirdo staugimas... nes lauke jau *buvo* naktis.

Ričardas pažvelgė į Džeką, ir vieną akimirką jo akyse atsispindėjo tikra neapykanta - tėvo neapykantos atšvaitas. Ko tu čia atvykai, Džekai? A? Kodėl turėjai įstumti mane į šitą chaosą? Kodėl atvežei man Sibruko salos paistalus?

- Nori, kad išeičiau? - tyliai paklausė Džekas.

Po sekundės grėsmingą pyktį Ričardo akyse pakeitė įprastas gerumas.

- Ne, - atsakė jis, nerangiai persibraukdamas per plaukus. - Ne, tu niekur neisi. Tenai... tenai laukiniai šunys. Laukiniai šunys, Džekai, Taierio miestelyje! Tai yra... tu juos matei?

- Taip, aš mačiau, Riči, - tyliai atsakė Džekas, o draugas vėl persibraukė per tvarkingus plaukus ir dar labiau juos pašiaušė. Mielas senas Džeko bičiulis darėsi panašus į draugišką trenktą išradėją Sriegį Bevaržtį, Antulio Donaldo pusbrolį.

- Štai ką, paskambinsim Bointonui, jis atsako už apsaugą, - tarė Ričardas. - Bointonui ar miesto policijai...

Iš kitoje aikštės pusėje augančių medžių, iš šešėlių pasigirdo staugimas, kylantis, banguojantis staugimas, kuris atrodė beveik žmogiš-

kas. Ričardas pažvelgė ton pusėn seniokiškai virpančiomis lūpomis ir maldaujamai atsisuko į Džeką.

- Uždaryk langą, gerai, Džekai? Mane krečia šaltis. Tikriausiai būsiu peršalęs.

- Tai jau taip, Ričardai, - sutiko Džekas, uždarydamas langą, kad nesigirdėtų to kaukimo.

"Atiduok savo keleivį!"

1

- Padėk man pajudinti šitą, Ričardai, - supūkštė Džekas.

- Aš nenoriu, kad perstumtum komodą, Džekai, - vaikišku pamokslaujančiu tonu atsakė Ričardas. Tamsūs ratilai po akimis buvo dar ryškesni negu poilsio kambaryje. - Jos vieta ne ten.

Aikštėje vėl pasigirdo kaukimas.

Duris užstūmė lova. Ričardo kambarys buvo visiškai pertvarkytas, o jis pats stovėjo ir dairėsi. Po valandėlės nuėjo prie lovos ir nutraukė antklodes. Nepravėręs lūpų, padavė vieną Džekui, o kitą patiesė ant grindų. Rūpestingai išsiėmė iš kišenių monetas ir popierinių kupiūrų ritinėlį, sudėjo ant komodos. Paskui atsigulė ant antklodės, susisuko į ją ir liko gulėti su akiniais - tylios kančios įsikūnijimas.

Už lango tvyrojo tiršta ir paslaptinga tyla, kurią retsykiais perplėšdavo tik treilerių triukšmas nuo vieškelio. Nelson Hauzas taip pat buvo kraupiai tylus.

- Nenoriu kalbėti apie tai, kas yra kieme, - pareiškė Ričardas. - Noriu, kad viskas grįžtų į savo vietas.

- Gerai, Ričardai, - nuramino Džekas, - nekalbėsim apie tai.

- Labanakt, Džekai.

- Labanakt, Ričardai.

Draugo šypsena buvo liguista ir siaubingai pavargusi, tačiau joje užteko mielo draugiškumo, kuris sušildė ir suspaudė Džekui širdį.

- Aš vis tiek džiaugiuosi, kad tu atvažiavai, - pasakė Ričardas. - O apie visa tai pakalbėsime ryte. Esu tikras, kad bus daugiau prasmės. Ir praeis šitas mano karščiavimas.

Ričardas apsivertė ant dešinio šono ir užsimerkė. Po penkių minučių net kietos grindys nesukliudė jam kietai įmigti.

Džekas ilgai sėdėjo žvelgdamas į tamsą. Kartais žybteldavo Springfildo aveniu pravažiuojančių automobilių šviesos, kitą kartą gatvės žibintai ir mašinų šviesos išnykdavo, tarytum visa Taierio mokykla nukrypdavo nuo realybės ir pabalansavusi ant pragaro prieangio, grįždavo kur buvusi.

Kilo vėjas. Berniukas girdėjo paskutinių lapų, vėjo genamų per aikštę, šnarėjimą, girdėjo šakų kaip kokių senų kaulų barškėjimą ir vėjo staugimą tarp pastatų.

2

- Tas tipas ateina, - įsitempęs tarė Džekas. Tai atsitiko praėjus valandai. - Ateina Eteridžo dvynys.

- Kas čia?

- Nieko, - atsakė Džekas. - Miegok toliau. Tau nereikia to matyti.

Bet Ričardas atsisėdo. Prieš tai, kol akys sugavo susikūprinusią, persisukusią figūrą, traukiančią Nelson Hauzo link, jį sukrėtė ir ne juokais išgąsdino mokyklos miestelio vaizdas.

Gebenė ant Monksono stadiono pastato, dar šįryt buvusi žalia, nors ir praretėjusiais lapais, pasidarė šlykščiai geltona, aplipusi parazitais.

- Sloutai! Atiduok mums savo keleivį!

Staiga Ričardas neapsakomai užsinorėjo vėl užmigti ir miegoti, kol nepraeis gripas (jis pabudo įsitikinęs, jog tai *turi* būti gripas, o ne koks peršalimas ar karščiavimas), gripas ir karščiavimas, kurie sukelia jam tokias baisias haliucinacijas. Jam nereikėjo stovėti prie atviro lango... ar prieš tai įsileisti Džeką pro langą. Pagalvojęs apie tai, Ričardas staiga giliai susigėdo.

3

Džekas akies kampučiu dirstelėjo į draugą, blyškus jo veidas ir išsiplėtusios akys išdavė, jog Ričardas sparčiai artėja prie Stebuklingos Nervinio Išsekimo Šalies.

Padaras apačioje buvo žemas. Jis stovėjo ant šalnos pražilintos žolės lyg trolis, išlindęs iš po kokio nors tilto, o ilgos rankos su nagais beveik siekė kelius. Trolis vilkėjo kareivišką bajaus paltą su ant kairės kišenės išsiuvinėta pavarde ETERIDŽAS. Paltas buvo prasegtas. Po juo Džekas pamatė sudriskusius ir suglamžytus "Pendleton" marškinius. Viena jų pusė buvo ištepta tamsia kraujo ar vėmalų dėme. Išsigimėlis buvo pasirišęs suglamžytą mėlyną kaklaryšį su auksu išausta "E". Prie jo buvo prikibę du varnalėšos kibukai it groteskiški kaklaraiščio segtukai.

Tik pusė šito Eteridžo veido judėjo kaip reikia. Plaukai buvo aplipę purvu, o drabužiai - lapais.

- *Sloutai! Atiduok mums savo keleivį!*

Džekas pažvelgė į išsigimusį Eteridžo dvynį. Jo akys, judančios nelyginant kamertonas savo stove, prikaustė Džeko žvilgsnį. Berniukas turėjo pasistengti, kad atplėštų nuo jų žvilgsnį.

- Ričardai! - kimiai sušuko jis. - Nežiūrėk į jo akis!

Ričardas neatsakė, jis kaip užhipnotizuotas spoksojo į išsišiepusį Eteridžo antrininką.

Išsigandęs Džekas niuktelėjo draugą petim.

- Ach, - ištarė Ričardas. Jis sugavo Džeko ranką ir prispaudė sau prie kaktos. - Labai karšta? - pareikalavo atsakyti jis.

Džekas atitraukė ranką nuo kaktos, kuri tik truputį buvo karštesnė už jo.

- Baisiai, - sumelavo jis.

- Taip ir maniau, - lengviau atsiduso Ričardas. - Tuoj eisiu į medpunktą, Džekai. Man reikia antibiotikų.

- *Atiduok jį mums, Sloutai!*

- Užstumkime langą komoda, - pasakė Džekas.

- Tau niekas negresia, Sloutai! - suriko Eteridžas. Jis įtikinamai nusišypsojo (tiksliau, nusišypsojo viena jo veido pusė, kita atrodė kaip lavono).

- Kaip jis gali būti toks panašus į Eteridžą? - keistai ramiai paklausė Ričardas. - Ir kaip jo balsas gali taip aiškiai girdėtis pro stiklą? Kas jo veidui? - po to jis truputį pakėlė balsą, pasigirdo ankstesnio išgąsčio gaidelės, ir ištarė klausimą, kuris tuo metu Ričardui Sloutui atrodė gyvybiškai svarbus: - Iš kur jis gavo Eteridžo kaklaraištį, Džekai?

- Nežinau, - atsakė Džekas. *Mes grįžome į Sibruko salą, mielasis Riči, ir tu dar pašokinėsi.*

- *Atiduok jį mums, Sloutai, arba mes ateisime jo pasiimti!*

Eteridžo parodija apnuogino kanibališkoje šypsenoje savo iltį.

- *Išsiųsk savo keleivį, Sloutai, jis miręs! Jis miręs, o jeigu nepadarysi tuoj pat, pajusi, kad jis ima dvokti*!

- Padėk man užstumti tą prakeiktą komodą! - iškošė Džekas.

- Taip, - sutiko Ričardas, - taip, gerai. Užstumsime, o tada aš gulsiu į lovą. Vėliau galbūt nueisiu į medpunktą. Kaip manai, Džekai? Ką pasakysi? Ar tai geras planas? - jo veidas maldavo patvirtinimo.

- Pažiūrėsim, - atsakė Džekas. - Bet pirma, kas reikia. Komodą. Jie gali pradėti mėtyti akmenis.

4

Netrukus po to Ričardas ėmė kažką murmėti ir dejuoti per miegus. Tai buvo blogai, bet kai iš akių kampučių ėmė srūti ašaros, buvo dar blogiau.

- Negaliu jo atiduoti, - aimanavo verksmingu išsigandusio penkiamečio balsu Ričardas. Džekas stebėjo jį pašiurpusia oda. - Negaliu jo atiduoti, noriu pas tėtį, prašau pasakykit kas nors, kur yra mano tėtis. Jis nuėjo į sieninę spintą, bet dabar ten jo nėra, noriu pas tėtį, jis pasakys, ką man daryti, prašau...

Iškuldamas stiklą, atšvilpė pirmas akmuo. Džekas suklykė. Akmuo atsitrenkė į komodos sienelę. Stiklo šukės pažiro į tarpą ir sudužo į smulkesnius gabalėlius ant grindų.

- *Atiduok savo keleivį, Sloutai*!

- Negaliu, - sudejavo Ričardas, vartydamasis po antklode.

- *Atiduok jį mums*! - suriko kitas staugiantis ir kvatojantis balsas iš kiemo. - *Mes sugrąžinsim jį į Sibruko salą, Ričardai! Į Sibruko salą, kur jam ir vieta*!

Antras akmuo. Džekas instinktyviai pasilenkė, nors akmuo atsimušė į komodą. Suurzgė, suamsėjo ir sukaukė šunys.

- Jokios Sibruko salos, - murmėjo Ričardas per sapną. - Kur mano tėtis? Noriu, kad jis išeitų iš spintos! Prašau, prašau, nereikia Sibruko salos paistalų, PRAŠAU...

Tada Džekas atsiklaupė prie jo, ėmė purtyti ir žadinti, kalbėti, jog tai tik sapnas, tik sapnas.

- Prašou...prašou... prašou, - pasigirdo nežmogiškų kimių balsų choras. Balsai buvo kaip pusžmogių choro iš Velso “Daktaro Moro salos”.

- Kel-gis, kel-gis, kel-gis! - pritarė kiti balsai.

Užkaukė šunys.

Pasipylė akmenų kruša, vėl dužo stiklas, dundėjo ir sverdėjo nuo smūgių komoda.

- TĖTIS YRA SPINTOJE! - suriko Ričardas. - TĖTI, IŠEIK, MALDAUJU, IŠEIK, AŠ BIJAU!

- *Prošou-prošou-prošou!*

- *Kel-gis, gel-gis, gel-gis*!

Ričardas sumojavo rankomis.

Akmenys švilpia, dungsi į komodą; netrukus atlėks toks didelis, kad pramuš pigią plokštę arba tiesiog nuvers baldą ant žemės, pagalvojo Džekas.

Lauke sklido troliškas juokas, riksmas ir kalba. Šunys (dabar jų atrodė rujos) urzgė ir kaukė.

- TĖTIIIIIIIII! - veriančiu balsu suspiegė Ričardas.

Džekas trenkė jam antausį.

Berniukas atsimerkė. Valandėlę spoksojo nepažindamas draugo, tarytum sapnas būtų atėmęs sveiką protą. Po to giliai įkvėpė ir atsiduso.

- Košmaras, - tarė jis. - Tai dėl karštinės tikriausiai. Siaubingas, bet aš negaliu prisiminti, ką iš tikro sapnavau! - baigė jis griežtai, lyg norėdamas aplenkti Džeko klausimą.

- Ričardai, noriu, kad eitume iš šito kambario, - pasakė Džekas.

- Iš šito?.. - Ričardas pasižiūrėjo į jį kaip į pakvaišusį. - Aš negaliu, Džekai. Aš visas degu karščiu... turiu trisdešimt aštuonis laipsnius mažiausiai, o gal net trisdešimt devynis. Negaliu...

- Tavo temperatūra aukštesnė vienu laipsniu, Ričardai, - ramiai tarė Džekas. - Gal nė tiek nepakilusi...

- Aš visas degu! - užprotestavo berniukas.

- Jie mėto akmenis, Ričardai.

- Haliucinacijos negali mėtyti akmenų, - atšovė Sloutas, tarsi aiškintų silpnapročiui visiškai paprastą dalyką. - Tai Sibruko salos paistalai. Tai...

Pro langą pasipylė nauja akmenų kruša.

- *Išsiųsk savo keleivį, Sloutai*!

- Eime, Ričardai, - pasakė keldamas nuo žemės draugą Džekas. Jis išsivedė jį pro duris į koridorių. Džekui buvo neapsakomai gaila bičiulio; gal ne taip kaip Vulfo... bet panašiai.

- Ne... sergu... karščiuoju... negaliu...

Komoda sudundėjo nuo naujų smūgių.
Ričardas suklykė ir įsikibo į Džeką lyg skęsdamas.
Iš lauko pasiekė laukinis kvatojimas. Šunys kaukė ir riejosi.
Džekas pastebėjo, kad Ričardo veidas vis labiau bąla, draugas ima sverdėti, bet nespėjo sugauti, kai jis nualpo prie Roulio Gardnerio durų.

5

Tai buvo lengvas alpulys, ir Ričardas greitai atsipeikėjo Džeko įgnybtas į tarpupirščius. Jis nė už ką nesutiks kalbėti apie tai, kas vyksta lauke; dar daugiau: apsimes nesuprantąs, apie ką kalba Džekas.
Vaikai atsargiai slinko koridoriumi prie laiptų. Pasiekęs poilsio kambarį, Džekas įkišo pro duris galvą ir švilptelėjo.
- Ričardai, tu tik pažiūrėk!
Ričardas nenoriai pakluso. Kambarys buvo kaip po karo: kėdės apverstos, pagalvės ant sofos prapjautos, senojo Taierio portretas ant sienos išdarkytas - kažkas prie glotnių žilų plaukų pripiešė kreidele velnio ragus, kažkas kitas pridėjo po nosimi ūsus, o trečias nagų dilde ar panašiu daiktu įbrėžė ant klyno didžulį falą. Stiklinė spinta, kurioje puikavosi laimėtos taurės, buvo sukulta į gabalėlius.
Džekas nelabai jaudinosi dėl apkvaitusio, netikinčio savo akimis Ričardo. Kai kuriais atžvilgiais Ričardui būtų buvę lengviau suvokti lakstančius būriais po koridorius trolius ar skraidančius virš aikštės drakonus, o ne šitą nuolatinį Taierio mokyklos, kurią jis pažinojo ir mylėjo, griovimą... Jam ši mokykla neabejotinai atrodė tauri ir gera, patikimas įtvirtinimas nuo pasaulio, kuriame niekuo nebuvo galima pasikliauti... net jei ir tėvai, pagalvojo Džekas, kurie nuėję į sieninę spintą iš jos sugrįžta.
- Kas tai padarė? - piktai paklausė Ričardas. - Tai tų išgamų darbas, - atsakė pats sau, - štai kieno, - jis pažvelgė į Džeką, ir tamsaus įtarimo debesis ėmė slinkti ant jo veido.
- Tai gali būti kolumbiečiai, - netikėtai tarė Ričardas. - Ir prasidėjo kažkoks narkotikų karas, Džekai. Apie tai tu nepagalvojai?
Džekui teko labai pasistengti, kad užgniaužtų juoką. Toks paaiškinimas galėjo toptelti tik Ričardui Sloutui. Tai kolumbiečiai. Taierio

mokykla Springfilde, Ilinojuje, pakliuvo į kokaino karą. Elementaru, brangusis Vatsonai; problema neverta sudilusio grašio.

- Manau, jog visko gali būti, - pasakė Džekas. - Užlipkim viršun.

- Kokių galų?

- Na... gal rasim dar ką nors, - atsakė Džekas. Jis pats tuo netikėjo, bet reikėjo kažką pasakyti. - Galbūt tenai kas nors slepiasi. Kas nors normalus kaip mes.

Ričardas pažvelgė į draugą, po to į sujauktą kambarį. Jo veide atsirado nuolatinio skausmo išraiška, o žvilgsnis kalbėjo: Aš nenoriu to matyti, bet dėl kažkokios priežasties kaip tik tą dabar darau; tai karčiai neišvengiama kaip kąsti citriną, brėžti nagu per lentą arba braukti šakutės dantimis per kriauklės fajansą.

- Narkotikai veši šalyje, - klaikiu pranešėjo tonu tarė Ričardas. - Dar praeitą savaitę "Naujojoje respublikoje" skaičiau straipsnį apie narkotikų plitimą. Džekai, visi tie žmonės lauke gali būti apkvaitę nuo narkotikų! Jie tikriausiai vartoja kokainą! Jie...

- Einam, Ričardai, - tyliai pasakė Džekas.

- Nesu tikras, kad galėsiu lipti laiptais, - atsikalbinėjo tas. - Galiu imti karščiuoti dar labiau.

- Nagi, pasistenk, kaip dera Taierio mokyklos atstovui, - pasakė Džekas ir vedė toliau.

6

Vos tik jie pasiekė antro aukšto aikštelę, triukšmas įsiliejo į kurtinančią Nelson Hauzo tylą.

Šunys urzgė ir lojo lauke, ir dabar jų atrodė ne tuzinas ir ne keli tuzinai, o šimtai. Koplyčios varpai ėmė pasiutusiai skambėti. Jų skambesys vertė šunis beprotiškai lakstyti po aikštę. Jie puldinėjo vienas kitą, vartėsi žolėje, kuri atrodė prižėlusi piktžolių, seniai nepjauta, ir kandžiojo viską, kas pakliuvo į jų nasrus. Berniukams bežiūrint, vienas puolė guobą. Antras atakavo Taierio statulą. Kai snukis susidūrė su kieta bronza, pasipylė kraujas.

Džekas nusisuko pajutęs, kad ima pykinti.

- Einam, Ričardai.

Draugas gana noriai pakluso.

7

Antrame aukšte laukė kalnai apverstų baldų, išdaužtų stiklų, gumulai kamšalo, plokštelės, su kuriomis, matyt, buvo žaista kaip su skraidančiomis lėkštėmis, išdraikyti drabužiai.

Trečiame aukšte tvyrojo garų uždanga, buvo karšta ir tvanku lyg tropiniame lietaus miške. Pasiekus duris su užrašu "DUŠAI", karštis atrodė kaip saunoje. Garas čia virto kaip riebūs dūmai.

- Lik čia, - pasakė Džekas. - Ir lauk manęs.

- Žinoma, Džekai, - niūriai atsiliepė Ričardas, vos garsiau už šniokščiančius dušus. Jo akiniai aprasojo, bet jis nė nebandė jų valyti.

Džekas atidarė duris ir įėjo vidun. Čia buvo troškiai karšta. Drabužiai akimirksniu sudrėko nuo garų ir prakaito. Plytelėmis išklota patalpa ūžė nuo vandens. Buvo atsukti visi dvidešimt kranų, o čiurkšlė nutaikyta į sporto inventoriaus krūvą, suverstą dušinės viduryje. Vanduo pamažu sunkėsi pro tą kaugę, bet labai lėtai, todėl grindys plaukė. Džekas nusiavė batus ir apsuko kambarį palei sieną, norėdamas palįsti po dušais kuo mažiau sušlapęs ir nenusiplikinęs, nes tie, kas atsuko kranus, ko gero, nelabai buvo linkę grūdintis. Jis užsuko kranus vieną po kito. Darė tai be jokios priežasties ir priekaištavo sau, jog veltui gaišta laiką, kai turėtų galvoti apie tai, kaip jiems ištrūkti iš Nelson Hauzo ir Taierio mokyklos miestelio, kol nenukrito kirvis.

Priežasties nebuvo, nebent ta, jog ne vien Ričardui norėjosi iš chaoso tverti tvarką... tverti ją ir saugoti.

Jis grįžo į koridorių, bet draugo nerado.

- Ričardai? - širdis smarkiau sutvinksėjo krūtinėje.

Atsakymo nesulaukė.

- Ričardai!

Ore pakibo sunkus odekolono kvapas.

- *Ričardai, kur, po galais, tu esi?*

Draugo ranka nusileido Džekui ant peties, ir šis suklykė.

8

- Nesuprantu, ko taip rėki, - vėliau pasakė Ričardas. - Juk čia aš.

- Aš tiesiog nervinuosi, - vos girdimai atsakė Džekas.

Jie sėdėjo trečiame aukšte, berniuko, keistai harmoningu vardu Albertas Hambertas, kambaryje. Ričardas papasakojo, kad Albertas Hambertas, pravardžiuojamas Burbulu, buvo storiausias berniukas visoje mokykloje, ir Džekas tuo nesunkiai patikėjo: kambaryje buvo galybė visokio nesveiko maisto. Čia buvo podėlis vaiko, kuris labiausiai bijojo ne būti išmestas iš krepšinio komandos ar neišlaikyti trigonometrijos testo, o pabusti naktį ir nerasti ko nors saldaus ar skanaus. Visas tas maistas buvo išmėtytas. Stiklainis su "Svilarožės putėsiais" buvo sudaužytas, bet Džekas niekad nebuvo didelis jų mėgėjas. Jis taip pat praėjo pro lakricos putėsius - Burbulas turėjo visą jų dėžę, sukaupęs viršutinėje spintos lentynoje. Ant jos buvo išvedžiota: *Su gimtadieniu, brangusis, nuo mylinčios tavo mamytės.*

Kai kurios mylinčios mamos siunčia paketėlius su lakricos kremu, kai kurie mylintys tėčiai - sportinius švarkelius iš "Brooks Brothers", - liūdnai pagalvojo Džekas. - *Ir jeigu čia yra koks nors skirtumas, tai žino tik vienas Džeisonas.*

Kambaryje jie rado užtektinai maisto surengti keistą vakarienę: "Slim Jims"*, peperoni griežinėliai ir bulvių traškučiai su actu ir druska. Berniukai užsigardžiavo pakeliu sausainių. Džekas atitempė Alberto kėdę iš koridoriaus ir atsisėdo prie lango. Ričardas sėdėjo ant lovos.

- Taip, tu tikrai nerviniesi, - sutiko Ričardas, galvos papurtymu atsisakydamas paskutinio sausainio. - Paranoja. Tai dėl to, kad jau porą mėnesių keliauji. Tau praeis, Džekai, kai tik sugrįši namo pas mamą.

- Ričardai, - pasakė numesdamas šalin tuščią pakelį Džekas, - užteks tauzyti nesąmones. Tu matai, kas darosi tavo mokyklos miestelyje?

Ričardas apsilaižė lūpas.

- Aš paaiškinau tai, - atsakė jis. - Aš karščiuoju. Tikriausiai to iš tikrųjų nėra, o jeigu ir yra, tai mano protas įprastus dalykus iškreipia ir išdidina. Tai vienas paaiškinimas. Kitas būtų... na... narkomanai.

Ričardas išsitempė Alberto Burbulo lovoje.

- Tu juk niekad nebandei narkotikų, tiesa, Džekai? Kai keliavai? - berniuko akys vėl įgavo protingą ir kandžią išraišką. *Šitą beprotybę galima paaiškinti, galima iš jos išsivaduoti,* - kalbėjo tas žvilgsnis. -

---

* "Slim Jims" - greitas maistas, ant pagaliuko apvyniota mėsa.

Džekas įsitraukė į kokį nors reikalą, susijusį su narkotikais, ir visi tie žmonės atsekė jį čia.

- Ne, - išvargusiu balsu tarė Džekas. - Aš visad laikiau tave realybės šeimininku, Ričardai. Niekad nemaniau, kad sulauksiu to laiko, kai tu - tu! - savo protu iškreipinėsi faktus.

- Džekai, tai tik... nesąmonės, pats tai žinai!

- Kokaino karai Springfilde, Ilinojuje? - paklausė Džekas. - Tai kas dabar užsiiminėja Sibruko salos paistalais?

Ir tą akimirką pro Alberto Hamberto langą išmušdamas stiklą įlėkė akmuo.

Ričardas tamsoje

1

Ričardas suklykė ir užsidengė ranka veidą. Pažiro stiklai.

- *Siųsk jį lauk, Sloutai*!

Džekas atsistojo apimtas aklo pykčio.

Ričardas sugriebė jį už rankos.

- Džekai, ne! Traukis nuo lango!

- Velniop, - suurzgė Džekas. - Man atsibodo klausyti, kai apie mane kalba kaip apie picą.

Ant kelio stypsojo Eteridžo dvynys. Jis buvo prie pat aikštės krašto ir užvertęs galvą žiūrėjo į juos.

- Nešdinkis! - suriko Džekas. Galvą netikėtai užplūdo įkvėpimas. Jis padvejojo, po to sugriaudėjo: - *Aš įsakau dingti iš čia! Visiems! Įsakau trauktis savo motinos, Karalienės, vardu!*

Eteridžas susigūžė, it kas nors būtų pliaukštelėjęs per snukį botagu.

Kai skausminga nuostaba dingo, jis ėmė šypsotis.

- Ji mirė, Sojeri! - suriko jis, bet Džeko akys, keistai paaštrėjusios, įžvelgė po dirbtine triumfo grimasa nerimą. - Karalienė Laura mirė, tavo motina taip pat... mirė Niū Hampšyre... mirė ir dvokia...

- Nešdinkis! - suriko Džekas, ir jam pasirodė, jog pabaisa vėl atšoko iš įniršio.

Ričardas priėjo prie lango išbalęs ir sutrikęs.

- Ką tu čia šneki? - paklausė jis, įdėmiai pažiūrėjęs į išsišiepusį iš-

gamą ant kelio. - Iš kur Eteridžas žino, kad tavo mama yra Niū Hampšyre?

- *Sloutai!* - pašaukė Eteridžas. - *Kur tavo kaklaraištis*?

Kaltės spazmas iškreipė berniuko veidą, rankos nevalingai palietė prasegtą apykaklę.

- *Atleisim šį kartą, jeigu išsiųsi savo keleivį, Sloutai!* - suriko Eteridžas. - *Jeigu paklausysi mūsų, viskas bus kaip buvę! Juk nori to, ar ne?*

Ričardas žvelgė į trolį ir linksėjo, Džeko įsitikinimu, pats to nejausdamas. Jo veidas buvo viena kančia, o akys žibėjo nuo ašarų. Jis tikrai troško, kad viskas grįžtų į savo vietas.

- *Negi tu nemyli šitos mokyklos, Sloutai*? - šaukė Eteridžo dvynys.

- Taip, - sumurmėjo Ričardas ir užgniaužė verksmą. - Taip, žinoma, myliu.

- Tu žinai, ką darome su pankeliais, kurie jos nemyli? Atiduok jį mums! Atrodys, jog jo čia niekad nebuvo!

Ričardas lėtai atsigręžė į Džeką, o jo žvilgsnis buvo kraupiai tuščias.

- Tau spręsti, mielasis Riči, - vos girdimai tarė Džekas.

- Jis platina narkotikus, Ričardai! - rėkė pabaisa apačioje. - Keturių ar penkių rūšių! Kokainas, hašišas, angelų milteliai*! Jis pardavinėja juos, kad gautų pinigų kelionei į Vakarus! Kaip manai, iš kur jis gavo tą gražų paltą, su kuriuo pasirodė prie tavo slenksčio?

- Narkotikai, - su palengvėjimu ištarė Ričardas. - Taip ir žinojau.

- Bet tu juk netiki tuo, - pasakė Džekas. - Narkotikai nepakeitė tavo mokyklos, Ričardai. O tie šunys...

- Išsiųsk jį, Slo... - Eteridžo balsas tilo, blėso.

Kai berniukai vėl pažiūrėjo į apačią, jo nebebuvo.

- Kaip manai, kur dingo tavo tėvas? - tyliai paklausė Džekas. - Kaip manai, kur jis nuėjo, kai neišėjo iš spintos, Ričardai?

Berniukas pamažu atsigręžė į draugą, ir paprastai toks ramus, protingas ir blaivus jo veidas ėmė trukčioti nuo įtampos. Krūtinė pradėjo neritmingai kilnotis. Ričardas staiga krito į Džeko glėbį ir aklai, karštligiškai įsitvėrė.

- Kažkas p-p-palietė ma-ma-neeee! - suriko jis. Jo kūnas drebėjo Džeko rankose it virgulė virš požeminio šaltinio. - Kažkas palietė ma-

---

* Angelų milteliai - raminamieji vaistai, anestetinis feniciklidinas (PCP).

ne, kažkas p-palietė ma-mane, kažkas ten p-p-p-palietė mane, o AŠ NE-NE-NEŽINAU, KAS TEN BUVO!

2

Prispaudęs degančią kaktą prie draugo peties, Ričardas išverkė istoriją, kurią laikė savyje visus tuos metus. Ji ėjo kietais gabaliukais, primenančiais deformuotas kulkas. Klausydamasis jo, Džekas prisiminė tą atsitikimą, kai jo paties tėvas nuėjo į garažą... o po dviejų valandų grįžo iš kito kvartalo. Tai buvo baisu, bet Ričardo atsitikimas buvo dar baisesnis. Jis paaiškino geležinį, bekompromisinį Ričardo realybės siekį, tik realybės ir nieko kito. Paaiškino jo nusistatymą prieš bet kokią fantaziją, net mokslinę... ir Džekas iš savo mokyklinės patirties žinojo, kad tokie moksliukai kaip Ričis paprastai valgo ir geria mokslinę fantastiką, kol tai yra materialus produktas, tai yra Hainlainą, Azimovą, Arturą Klarką, Larį Niveną, bet neduokdie metafizinių Roberto Silvebergo ar Bario Malcbergo paistalų; mes skaitysime apie visokius žvaigždinius kvadrantus ir logaritmus, kol jie ims veržtis pro ausis. O Ričardas ne. Jo neapykanta fantastikai buvo tokia gili, jog jis nelietė jokio romano, jeigu nebuvo užduota perskaityti mokykloje. Jis leisdavo Džekui parinkti knygas, kurias pagal savo norą reikėjo perskaityti ir parašyti ataskaitą, ir sugromuliuodavo jas it sausus pusryčius. Džekas stengėsi surasti knygą, bet kokią knygą, kuri draugui patiktų, įtrauktų jį taip, kaip kad įtraukdavo ir nunešdavo geri pasakojimai ar romanai jį patį... Jam atrodė, jog geros knygos beveik tokios pat puikios kaip ir Regėjimai, ir kiekvienoje užrašyta sava Teritorijų versija. Bet jam taip ir nepasisekė sukelti virpulį, įskelti susidomėjimo žariją, sužadinti kokią nors reakciją. Nesvarbu, kas tai buvo - “Raudonasis ponis”, “Dryžuotas demonas”, “Rugiuose prie bedugnės” ar “Aš - legenda”, - reakcija buvo tokia pati: suraukta kakta, bukas žvilgsnis, nuobodus knygos aprašas, kuris pelnydavo “C” arba, jeigu anglų kalbos mokytojas tądien būdavo itin dosnus - “B”. Tik dėl “C” pažymio iš anglų kalbos Ričardas nebaigdavo trimestro su pagyrimu, išskyrus tuos kartus, kai to dalyko nebūdavo.

Džekas baigė Viljamo Goldingo “Musių valdovą” pilamas karščio ir purtomas šalčio. Jis buvo sukrėstas ir išsigandęs, o labiau už viską troško (kaip visada, kai knyga buvo labai gera), kad ji nesibaigtų, tęs-

tųsi ir tęstųsi lyg gyvenimas, kuris yra daug nuobodesnis ir mažiau reikšmingas už tuos romanus. Džekas žinojo, kad Ričardui reikia aprašyti kokią nors perskaitytą knygą, todėl davė jam tą romaną užlankstytais lapų kampeliais tikėdamasis, jog šitas tai jau tikrai suveiks, Ričardas sureaguos į pasakojimą apie pasiklydusius vaikus, kurie nusirito iki pirmykščio lygio. Bet draugas sugromuliavo "Musių valdovą" kaip ir kitus romanus, o jo knygos aprašas buvo ne ką ugningesnis už patologo ataskaitą apie avarijos auką. "Kas tau yra?"- pratrūko susinervinęs Džekas. - Dėl Dievo, kodėl tu taip nusistatęs prieš gerą knygą, Ričardai?" Draugas sumišęs pažvelgė į jį, aiškiai nesuprasdamas, ko tas niršta. "Iš tikrųjų juk nėra tokio dalyko kaip gera fantastinė istorija, sutinki?" - buvo jo atsakymas.

Tąkart Džekas išėjo namo kamuojamas niūrių minčių apie tai, kodėl Ričardas visiškai atmeta vaizduotę, bet dabar jis jautėsi atskleidęs paslaptį. Ko gero, Ričardui kiekvienos tokios knygos viršelio atvertimas buvo kaip spintos durys; tikriausiai kiekvienas ryškus knygos plonais viršeliais, kuriame visiškai realiai pavaizduoti neegzistuojantys žmonės, atvertimas priminė jam tą rytą, kurio jam Užteko Visam Gyvenimui.

3

Ričardas mato, kaip tėtis nueina į sieninę miegamojo spintą ir užstumia paskui save duris. Jam penkeri... ar šešeri... tikrai dar nėra septynerių. Jis palaukia penkias minutes, dešimt, o kai tėtis nepasirodo iš spintos, truputį nusigąsta. Jis šaukia. Šaukia

(prašo dūdelės, prašo kamuolio, prašo...)

tėtį, o kai neišgirsta atsakymo, šaukia vis garsiau ir garsiau, eidamas prie spintos. Pagaliau, kai tėvas neišlenda penkiolika minučių, Ričardas atstumia duris ir įžengia vidun. Jis eina tamsoje lyg kokiame urve.

Ir kažkas atsitinka.

Prasibrovus pro šiurkštų tvidą, švelnią medvilnę bei glotnų tėvo drabužių šilką, drabužių ir naftalino kvapą pakeičia kažkoks kitas - karštas, deginantis. Ričardas skinasi kelią toliau, šaukdamas tėvą vardu, jam atrodo, kad čia kilo gaisras ir tėvas dega, nes kvapas toks... ir staiga vaikas pajunta, jog po kojomis neliko lentų, jis stovi

ant juodos žemės. Apie gauruotas jo šlepetes šokinėja atgrasūs juodi vabzdžiai su akimis ant kotelių. "Tėtuk!" - šaukia jis. Paltų ir kostiumų nebeliko, grindų taip pat, bet po kojomis ne girgždantis baltas sniegas, o dvokiantis juodas purvas, kuriame veikiausiai veisiasi šitie šlykštūs vabalai; vieta toli gražu nepanaši į Narniją. Į Ričardo riksmą atsiliepia kitas riksmas, riksmas ir beprotiškas juokas. Vėjas apveja jį dūmų gijomis, berniukas apsisuka ir skuba atgal, ištiesęs lyg neregys rankas, graibo paltų, uodžia vos juntamą aitrų naftalino rutuliukų kvapą...*

Ir staiga ranka apglėbia jį per liemenį.

"Tėtuk?" - klausia jis, bet pažvelgęs žemyn išvysta ne žmogaus ranką, o žvynuotą žalią daiktą su čiulptuvėliais, žalią daiktą, prijungtą prie ilgos guminės rankos, kuri išlindo iš tamsos, o netoliese į jį spokso pora geltonų įžambių godžių akių.

Klykdamas berniukas ištrūksta ir aklai puola į tamsą... o kai jo pirštai suranda tėvo sportinį švarką bei kostiumus ir ausys išgirsta palaimingą, racionalų pakabų žvangėjimą, ta žalia ranka su čiulptukais perbraukia jam per kaklą... ir pranyksta.

Ričardas laukia drebėdamas ir išblyškęs nelyginant vakarykščiai pelenai šaltoje krosnyje, laukia tris valandas prie tos prakeiktos spintos, bijo į ją grįžti, bijo žalios rankos ir geltonų akių, nors vis labiau tiki, kad tėvo jau nėra gyvo. O kai baigiantis ketvirtai valandai tėtis pasirodo ne iš spintos, o įeina pro duris, vedančias į antrą aukštą, duris, kurios yra UŽ Ričardo nugaros, Ričardas atstumia fantaziją kartą ir visam laikui, ima neigti ją, atsisako turėti su ja reikalų ir ją priimti. Tiesiog jam Užteko Visam Gyvenimui. Jis pašoka, pribėga prie tėtuko, prie numylėto Morgano Slouto, ir apsikabina taip stipriai, kad rankas skaudės dar visą savaitę. Morganas pakelia jį, juokiasi ir klausia, ko jis toks išbalęs. Ričardas nusišypso ir atsako, jog tikriausiai suvalgė ką nors ne tą per pusryčius, bet dabar jam jau geriau, jis bučiuoja tėčiui į skruostą ir uodžia tą nuostabų prakaito ir "Raj" tualetinio vandens kvapą. Vėliau tą pačią dieną jis surenka visas nuotykių knygeles - "Auksines knygeles", "Aš tai galiu", "Daktaro Ziuso" knygeles ir "Žalią stebuklų knygą jauniems žmonėms" - sukrauna jas visas į kartoninę dėžę ir nuneša į rūsį. Ten pagalvoja: "Nė kiek nesijaudinsiu, jeigu per žemės drebėjimą grindyse atsivers plyšys ir

---

* Narnija - šalis, aprašyta septyniose vaikiškose Klaivo Liuiso knygelėse "Narnijos kronikos"(1950-1956).

praris jas visas. Iš tiesų, man bus tik geriau. Aš būsiu toks laimingas, kad juoksiuos visą savaitgalį". Taip nenutinka, bet Ričardas jaučia didelį palengvėjimą, kad knygos uždarytos dviguboje tamsoje: dėžėje ir dar rūsyje. Jis daugiau jų niekad nepaima, kaip ir nelenda į tėvo sieninę spintą stumdomomis durimis. Ir nors kartais jis sapnuoja, kad kažkas su didelėmis geltonomis akimis kiūto po jo lova ar slepiasi spintoje, jis daugiau nebeprisimena tos žalios rankos su čiulptuvėliais, kol Taierio mokyklai ateina keisti laikai, ir jis pravirksta ant savo draugo Džeko Sojerio rankų.

Jam Užtenka Visam Gyvenimui.

4

Džekas vylėsi, kad išsiverkęs po šitos išpažinties Ričardas atgaus normalų, giežtai racionalų "aš". Jam nerūpėjo, ar draugas lengvai tai priims; kad tik Ričardas susitaikytų su savimi ir priimtų šitą beprotybę. Tuomet, pajungęs didį draugo protą, jis sugebės surasti būdą išsigauti... pabėgti bent jau iš šito Taierio miestelio ir iš Ričardo gyvenimo, kol jis dar visiškai nepamišo.

Bet taip neatsitiko. Kai Džekas bandė papasakoti jam apie tai, kaip jo paties tėvas, Filas, nuėjo į garažą ir neišėjo, Ričardas atsisakė klausyti. Sena paslaptis apie nutikimą tą dieną spintoje, buvo išsklaidyta (iš dalies dėl to, kad Ričardas atkakliai laikėsi minties, jog tai buvo haliucinacija), bet jam vis tiek Užteko Visam Gyvenimui.

Kitą rytą Džekas nusileido apačion. Jis surinko visus savo daiktus, paėmė tai, ko prireiks Ričardui: dantų šepetėlio, vadovėlių, sąsiuvinių, drabužių persivilkti. Jie praleis tą dieną Burbulo kambaryje, nutarė jis. Seks aikštę ir vartus į ją. Atėjus nakčiai, galbūt pavyks pabėgti.

5

Džekas iškratė Alberto stalą ir rado vaikiško aspirino. Pažiūrėjęs į tas oranžines piliules jis pagalvojo, jog jos pasako apie dingusio berniuko mamą tiek pat, kiek lakricos putėsiai spintos lentynoje. Džekas iškratė pustuzinį piliulių, padavė Ričardui, o tas mechaniškai jas prarijo.

- Ateik čia ir atsigulk, - pakvietė Džekas.

- Ne, - atsakė Ričardas atžagariu, siaubingai nelaimingu ir neramiu balsu. - Turiu budėti, Džekai. Jeigu vėl atsitiks kas nors panašaus, turi kažkas budėti. Kad... kad patikėtiniams būtų galima viską papasakoti. Vėliau.

Džekas švelniai palietė draugo kaktą. Nors ji buvo šalta, beveik ledinė, jis tarė:

- Tau vėl pakilo temperatūra, Ričardai. Geriau pagulėk, kol ims veikti aspirinas.

- Pakilo? - Ričardas buvo graudžiai dėkingas. - Tikrai?

- Taip, - liūdnai ištarė Džekas. - Eik atsigulti.

Berniukas užmigo po penkių minučių. Džekas sėdėjo Burbulo krėsle, išsėdėta kaip ir lovos vidurys sėdyne. Pavakario saulėje blausiai švietė vaškinis Ričardo veidas.

6

Šiaip taip praslinko diena, apie ketvirtą užsnūdo ir Džekas. Jis pakirdo jau sutemus, nežinodamas, kiek laiko buvo atsijungęs. Prisiminė nieko bloga nesapnavęs ir buvo už tai dėkingas. Ričardas krūpčiojo per miegą, ir netrukus taip pat turėjo pabusti. Džekas pasirąžė, raukydamasis pamankštino sustingusią nugarą. Paskui nuėjo prie lango ir nutirpo išplėstomis akimis. Pirma mintis buvo: *Aš nenoriu, kad Ričardas tai pamatytų. Jokiais būdais, jei pavyks.*

O Dieve, mums reikia iš čia nešdintis, ir kuo greičiau, - nutarė išsigandęs Džekas. - *Net jeigu dėl kokių nors priežasčių jie nedrįs mūsų pulti.*

Bet ar jis išties ketina išsivesti Ričardą iš čia? Jie nesitiki, kad jis taip padarys, suprato Džekas, jie tikisi, jog jis daugiau nesiryš traukti draugą į šitą beprotybę.

Persikelk, Džeki. Tau reikia dingti, pats supranti. Turi pasiimti ir Ričardą, nes šita vieta keliauja į pragarą.

Negaliu. Persikėlus į Teritorijas, Ričio protelis visai pakriks.

Nesvarbu. Privalai tai padaryti. Tai geriausia išeitis, galbūt net vienintelė, nes jie to nesitiki.

- Džekai? - Ričardas sėdosi. Jo veidas be akinių atrodė keistai apnuogintas. - Džekai, jau viskas baigėsi? Tai buvo sapnas?

Džekas atsisėdo ant lovos ir apglėbė draugą per pečius.

- Ne, - atsakė jis tyliu raminančiu balsu. - Dar nesibaigė, Ričardai.

- Manau, kad mano liga paūmėjo, - pareiškė atšlydamas Ričardas. Jis priėjo prie lango, grakščiai laikydamas akinius už kojelės. Užsidėjęs akinius, berniukas pažvelgė žemyn. Apačioje blaškėsi šešėliai žibančiomis akimis. Ričardas ilgai žiūrėjo pro langą, o tada pasielgė taip ričardiškai, kad Džekas net nenustebo. Jis nusiėmė akinius ir tyčia juos išmetė. Trakštelėjo skylantis stiklas. Po to jis dar užlipo ant jų, sutrindamas lęšius į miltus.

Berniukas pakėlė akinius, pažiūrėjo į juos ir švystelėjo Alberto Burbulo šiukšliadėžės pusėn. Prametė gerokai į šoną. Jo veide pasirodė užsispyrimo išraiškėlė, tarsi sakanti: *Aš nenoriu daugiau matyti, tai ir nematysiu, - problema bus išspręsta. Man jau Užtenka Visam Gyvenimui.*

- Tik pažiūrėk, - nė kiek nenustebęs pasakė jis, - sudaužiau savo akinius. Turėjau dar vienerius, bet jie sudužo sporto salėje prieš dvi savaites. Be jų esu beveik aklas.

Džekas žinojo, jog tai netiesa, bet jis buvo pernelyg sutrikęs, kad ką nors sakytų. Jis neįstengė sugalvoti tinkamo atsakymo į tokį radikalų draugo poelgį. Tai buvo per daug panašu į paskutinę priemonę prieš beprotybę.

- Manau, kad ir mano liga paūmėjo, - pasakė Ričardas. - Ar turi dar to aspirino, Džekai?

Džekas atidarė stalo stalčių ir be žodžių padavė Ričardui buteliuką. Prarijęs šešias ar aštuonias piliules, Sloutas vėl atsigulė.

7

Artėjant nakčiai Ričardas, kuris ne kartą žadėjo aptarti situaciją, nuolat laužė žodį. Jis negalįs kalbėtis apie išvykimą, sakė jis, negalįs kalbėtis apie nieką, tik ne dabar, kai jis dar smarkiau karščiuoja, o temperatūra gali būti pakilusi iki keturiasdešimties. Jis teisinosi, kad jam reikia pamiegoti.

- Ričardai, dievaži! - suriko Džekas. - Tu vedi mane iš kantrybės! To iš tavęs tai nesitikėjau...

- Nekvailiok, - atšovė Ričardas, virsdamas į Alberto lovą. - Aš tiesiog sergu, Džekai. Juk negaliu aptarinėti tų nesąmonių sirgdamas.

- Ričardai, nori, kad išeičiau ir palikčiau tave?

Ričardas valandėlę pažiūrėjo per petį.

- Nepaliksi, - atsakė jis ir vėl užmigo.

8

Apie devintą vakaro miestelyje įsiviešpatavo paslaptingos tylos periodas, ir Ričardas, veikiausiai nujausdamas, kad jo pakrikusiai psichikai bus lengviau, pabudo ir nuleido kojas ant grindų. Ant sienų buvo atsiradusios rudos dėmės, jis apžiūrinėjo jas, kol pamatė ateinantį Džeką.

- Jaučiuosi daug geriau, Džekai, - suskubo pasakyti Ričardas, - bet nenoriu girdėti apie išvykimą, nes tamsu ir...

- Turime šiąnakt dingti, - rūsčiai pasakė Džekas. - Jiems beliko tik laukti mūsų. Ant sienų pradeda augti grybeliai, tik nesakyk, kad nematai.

Ričardas atlaidžiai nusišypsojo, įsiutindamas Džeką. Jis mylėjo Ričardą, bet mielai dabar priklijuotų jį prie kurios nors grybeliais apaugusios sienos.

Kaip tik tuo metu į Alberto kambarį ėmė lįsti ilgi, stori, balti kirminai. Jie raitėsi iš rudų grybelinių dėmių, po to krito ant grindų ir aklai rangėsi lovos link.

Džekas pradėjo svarstyti, ar smarkiai pablogėjusi draugo rega nuo to laiko, kai jie paskutinį kartą matėsi. Pasirodo, jis neklydo. Ričardas matė pakankamai gerai. Bent jau besiranganèius iš sienų padarus jis matė puikiai. Ričardas suriko ir prisispaudė prie draugo siaubingai pasišlykštėjęs.

- *Kirminai, Džekai! O dangau! Kirminai! Kirminai*!

- Viskas bus gerai, tiesa, Ričardai? - pasakė Džekas. Jis neleido draugui pajudėti, pats nesuvokdamas, iš kur turi tiek jėgos. - Mes tiesiog palauksime ryto. Jokių problemų, ar ne?

Dabar jų link rangėsi tuzinai, šimtai storų, baltų it vaškas sutvėrimų, primenančių peraugusias lervas. Kai kurie nukritę ant grindų ištikšdavo, kiti slinko grindimis pas juos.

- Kirminai, Viešpatie, mums reikia eiti iš čia, reikia...

- Ačiū Dievui, šitas vaikas pagaliau praregėjo, - tarė Džekas.

Jis persimetė savo kuprinę per petį ir įsikibęs Ričardui į parankę išvedė pro duris. Jų kojos traiškė kirminus. Dabar lervos kriokliu vir-

to pro rudas dėmes visame Alberto kambaryje. Sauja besiraitančių padarų pabiro iš lubų Džekui ant galvos ir pečių; jis skubiai nubraukė juos ir ištempė iš kambario klykiantį bei alpėjantį Ričardą.

Atrodo, kelionė prasideda, - pagalvojo Džekas. - *Tepadeda mums Dievas.*

9

Jie vėl nuėjo į bendrą kambarį. Pasirodo, jog Ričardas dar mažiau įsivaizdavo, kaip ištrūkti iš Taierio mokyklos negu Džekas. Džekas neabejojo dėl vieno: jis neketina patikėti apgaulinga ramybe ir išeiti pro kurias nors Nelson Hauzo duris.

Gerai įsižiūrėjęs pro didelį bendrojo kambario langą, jis pastebėjo žemą aštuonkampį plytų statinį.

- Kas ten, Ričardai?

- A? - Ričardas spoksojo į vangias tiršto purvo sroves, vagojančias tamsią aikštę.

- Mažas kampuotas plytų pastatas. Vos matosi iš čia.

- A. Depas.

- Kas yra depas?

- Pats pavadinimas dabar nieko nereiškia, - atsakė Ričardas, neramiai žiūrėdamas į purvo plaunamą aikštę. - Kaip ir mūsų ligoninė. Ją vadina Pienine, nes tenai kadaise iš tikro buvo pieninė. Iki kokių 1910-ųjų. Tokios tradicijos, Džekai. Jos labai svarbu. Tai viena iš priežasčių, kodėl man patinka Taieris.

Ričardas nelinksmai pažiūrėjo į purviną aikštę.

- Viena iš priežasčių, kodėl man patiko.

- Pieninė, aišku. O kaip Depas?

Ričardas pamažu atsigavo prisiminęs Taierį ir jo tradicijas.

- Visa šita Springfildo teritorija buvo statomo geležinkelio galinis punktas, - atsakė jis. - Faktiškai, anais laikais...

- Apie kokius laikus tu kalbi, Ričardai?

- A. Praeito amžiaus aštuntas, devintas dešimtmetis. Supranti...

Ričardas nutilo. Jo trumparegės akys dairėsi po bendrąjį kambarį (ieškodamos kirminų, spėjo Džekas). Čia jų nebuvo... kol kas nebuvo. Bet ant sienų jis jau pastebėjo kelis ruduojančius lopinėlius. Jie ims lįsti netrukus.

- Nagi, Ričardai, - paragino Džekas. - Niekam nereikėjo raginti tavęs parodyti savo žinias.

Ričardas vangiai šyptelėjo. Jo žvilgsnis grįžo prie draugo.

- Springfildas buvo vienas iš trijų ar keturių didžiausių Amerikos geležinkelio galinių punktų paskutiniaisiais devyniolikto amžiaus dešimtmečiais. Jis buvo geografiškai patogus visomis kompaso kryptimis, - Ričardas pakėlė ranką pasitaisyti akinius, bet neradęs jų ant nosies, sumišęs ranką nuleido. - Iš čia į visas puses ėjo geležinkelio linijos. O šita mokykla čia stovi todėl, kad Endrius Taieris įžvelgė perspektyvas. Jis susikrovė turtus gabendamas krovinius geležinkeliu. Daugiausia į vakarinę pakrantę. Jis pirmasis atrado galimybes transportuoti tiek į vakarus, tiek į rytus.

Džeko galvoje staiga plykstelėjo šviesa, nutvieskusi visas mintis.

- Vakarinę pakrantę? - skrandis susitraukė. Jis dar negalėjo pažinti to naujo pavidalo, kurį nutvieskė skaisti šviesa, bet mintyse visiškai aiškiai suskambėjo žodis:

Talismanas!

- Vakarinė pakrantė, sakei?

- Aišku, sakiau. - Ričardas keistai pažiūrėjo į draugą. - Džekai, gal tu apkurtai?

- Ne, - atsakė tas. *Springfildas buvo vienas iš trijų ar keturių didžiausių Amerikos geležinkelio punktų...* - Ne, viskas gerai. - *Jis pirmasis atrado galimybes transportuoti į vakarus...*

- Na, vienu metu tu atrodei labai juokingai.

Galima sakyti, kad jis pirmasis suvokė galimybę transportuoti krovinius į Išorinius Postus.

Džekas jautė, žinojo, kad Springfildas tebėra savotiškos įtampos vieta, gal net stotis. Tikriausiai kaip tik todėl čia taip gerai veikia Morgano burtai.

- Čia stūksojo anglių kalnai, buvo manevriniai keliai, depai, vagonų sandėliai ir milijonai mylių geležinkelio bėgių bei atsarginių atšakų, - pasakojo Ričardas. - Stotis užėmė visą dabartinę mokyklos teritoriją. Pakasęs keletą pėdų gilyn, rastum šlako, pabėgių ir panašaus šlamšto. Bet iš viso to išliko tik šitas nedidelis pastatas. Depas. Iš tikrųjų jis niekad nebuvo tikras depas, per mažas, tai akivaizdu. Tai buvo pagrindinė stoties kontora, kur savininkas ir stoties viršininkas vykdė savo garbingas pareigas.

- Tu pasiutiškai daug apie tai žinai, - kone automatiškai pasakė Džekas, nes jo galva buvo užkariauta tos naujos šviesos.

- Tai dalis Taierio tradicijų, - paprastai atsakė Ričardas.
- Kas ten dabar?
- Nedidelis teatriukas. Dramos ratelio pastatymams, bet tas ratelis paskutinius dvejus metus veikė ne itin aktyviai.
- Kaip manai, jis užrakintas?
- Kam rakinti Depą? - nusistebėjo Ričardas. - Nebent manai, kad kam nors knietės pavogti porą dekoracijų iš 1979 metų "Fantastikos" pastatymo.
- Tai mes galime ten patekti?
- Regis, taip. Bet kam...
Džekas parodė duris už stalo teniso stalų.
- Kas tenai?
- Prekybos automatai ir monetinė mikrobangė pašildyti užkandžius ir šaldytus pietus. Džekai...
- Eime.
- Džekai, manau, kad vėl pradedu karščiuoti, - bejėgiškai nusišypsojo Ričardas. - Galbūt mes tiesiog galėtume kurį laiką likti čia. Galėtume pernakvoti ant sofų...
- Matai tas rudas dėmes ant sienų? - rūsčiai paklausė Džekas.
- Ne, be akinių juk negaliu matyti!
- Tai va, jos ten. Ir po valandos iš jų ims rangytis tie kirminai...
- Gerai, - paskubėjo sutikti Ričardas.

10

Prekybiniai automatai dvokė.

Džekui pasirodė, jog viskas, kas juose buvo, sugedo. Melsvi pelėsiai storu sluoksniu augo ant sūrinių traškučių, "Doritos" traškučių ir skrudintų kiaulės odelių. Iš plyšių automato priekyje tekėjo ištirpę ledai.

Džekas nutempė Ričardą prie lango. Iš ten Depas matėsi visai aiškiai. Už jo jis įžiūrėjo grandinės tvorą ir tarnybinį kelią, vedantį iš mokyklos miestelio.

- Po kelių sekundžių bėgsime, - sukuždėjo Džekas. Jis pasuko lango rankeną ir pakėlė jį aukštyn.

Šita mokykla čia stovi todėl, kad Endrius Taieris įžvelgė perspektyvas... o tu ar įžvelgi, Džeki?

Džekas pagalvojo, kad įžvelgė.

- Ar lauke tebėra tie žmonės? - nervingai pasiteiravo Ričardas.

- Ne, - atsakė Džekas, daug nesidairydamas. Dabar nelabai svarbu, yra jie ar ne.

Vienas iš trijų ar keturių didžiausių Amerikos geležinkelio punktų... *turtus, gabendamas krovinius geležinkeliu... daugiausia į vakarinę pakrantę... Jis pirmasis pamatė galimybes transportuoti į Vakarus... vakarus... vakarus...*

Pro langą tvoskė sunkus, koktus džiūstančių maurų ir atliekų kvapas. Džekas permetė vieną koją per palangę ir sugriebė draugo ranką.

- Einam, - pakvietė jis.

Ričardas atšlijo ištįsusiu ir apgailėtinu iš baimės veidu.

- Džekai... nežinau...

- Šita vieta griūva, - pasakė Džekas, - netrukus ir čia knibždės kirminų. Todėl ateik. Kas nors pastebės mane sėdintį ant palangės, ir neteksim paskutinio šanso išmauti iš čia kaip pelytės.

- Aš visiškai nieko nesuprantu! - suaimanavo Ričardas. - Aš nesuprantu, kokia velniava čia darosi!

- Užsičiaupk ir eik paskui mane, - paliepė Džekas. - Arba aš tave paliksiu, Ričardai. Prisiekiu Dievu, paliksiu. Aš myliu tave, bet mano mama miršta. Galėsi suktis vienas pats.

Ričardas pažvelgė bičiuliui į akis ir pamatė, - net akinių nereikėjo, - jog jis kalba tiesą. Jis surado Džeko ranką.

- Viešpatie, kaip aš bijau, - sukuždėjo jis.

- Prisijunk, - atsakė Džekas ir atsistūmė. Netrukus jo kojos nusileido ant klampios velėnos. Ričardas nušoko greta jo.

- Mes bėgsim į Depą, - pusbalsiu tarė Džekas. - Iki jo bus apie penkiasdešimt jardų. Jei neužrakintas, pasislėpsim viduje, jei ne, slėpsimės prie Nelson Hauzo sienos. Kai įsitikinsim, kad niekas mūsų nepastebėjo ir viskas ramu...

- Bėgsim prie tvoros.

- Taip. - *Gal teks persikelti, bet dabar apie tai negalvok.* - Į tarnybinį kelią. Man toptelėjo mintis, jog ištrūkus iš mokyklos miestelio viskas vėl grįš į savo vietą. Nespėsi nueiti mylios, Ričardai, o atsigręžęs pamatysi šviesas bendrabučiuose ir bibliotekoje kaip įprastai.

- Būtų taip puiku, - ištarė Sloutas su veriančiu širdį ilgesiu.

- Gerai, tu pasirengęs?

- Regis, taip, - atsakė Ričardas.

- Lekiam į Depą. Prisiplojam prie sienos toje pusėje. Susilenkę, kad užstotų anie krūmai. Matai juos?

- Taip.

- Gerai... pirmyn!

Jie pasitraukė nuo Nelson Hauzo ir nuskuodė į Depą.

11

Kai berniukai klampodami po patižusią žemę ir alsuodami baltu garu nubėgo pusę kelio, pratrūko skalambyti koplyčios varpai. Jiems pritarė šunų choro staugimas.

Visi tie velnio prievaizdai grįžo. Džekas graibė Ričardo, draugas ieškojo jo. Jų rankos susikibo.

Ričardas suriko ir pabandė nutempti jį į kairę. Jo pirštai mėšlungiškai suspaudė Džeko ranką. Iš už Depo išlindo ir metėsi į juos liesas baltas vilkas, vilkų vedlys. Tai tas pats senis iš limuzino, susigriebė Džekas. Paskui jį lėkė kiti vilkai ir šunys... ir staiga berniukas suprato, jog kai kurie iš jų nėra gryni šunys, o tik pusiau persivertę mokiniai, stambesni - mokytojai.

- Misteris Dafris! - sukliko Ričardas, rodydamas laisva ranka. (*Cha, kaip netekęs akinių tu baisiai gerai matai*, - su ironija pastebėjo Džekas). - Misteris Dafris! O Dieve, tai misteris Dafris! Dafris!

Taigi Džekas pirmą ir paskutinį kartą dirstelėjo į Taierio mokyklos direktorių, seneliuką pražilusiais plaukais, stambia lenkta nosimi ir susiraukšlėjusiu, gauruotu kaip rylininko beždžionėlės kailis kūnu. Jis greitai bėgo visomis keturiomis kartu su berniukais ir šunimis, profesoriška kepuraitė pašėlusiai šokinėjo, bet nesutiko nukristi nuo jo galvos. Jis išsišiepė berniukams, pro dantis išlindo ilgas, pageltęs nuo nikotino liežuvis.

- Misteris Dafris! O Dieve! Dieve Visagali! Misteris Dafris! Misteris Da...

Jis vis stipriau tempė Džeką kairėn. Džekas buvo aukštesnis, bet Ričardui jėgų suteikė panika. Ore griaudėjo sprogimai. Šleikštus atliekų kvapas nuolat stiprėjo. Džekas girdėjo tylų gurgimą ir kliurksėjimą, kai iš žemės sunkėsi purvas. Baltasis vilkas, vedantis gaują, trumpino atstumą, Ričardas traukė jį į kairę, prie tvoros, ir tai buvo teisinga, bet kartu ir klaidinga, nes jiems reikėjo pasiekti ne tvorą, o Depą.

Tikslas buvo ten, nes jis buvo vienas iš trijų ar keturių didžiausių Amerikos geležinkelio punktų, nes Endrius Taieris pirmasis pamatė galimybęs gabenti krovinius į vakarus, nes Endrius Taieris matė galimybes, o jis, Džekas Sojeris, mato jas taip pat. Tai, suprantama, buvo tik intuicija, bet Džekas spėjo įsitikinti, jog tokiuose universaliuose dalykuose galima pasikliauti tiktai ja.

- *Paleisk savo keleivį, Sloutai*! - niurzgė Dafris. - *Paleisk savo keleivį, jis tau per gražus*!

Bet kas yra keleivis? - tą akimirką pagalvojo Džekas, kai Ričardas aklai tįsė jį nuo tikslo, o jis tempė jį prie tų berniukų, mokytojų mišrūnų ir balto vilko, į Depo pusę. *Aš pasakysiu jums, kas yra keleivis. Keleivis yra tas, kuris važiuoja. O kur keleivis pradeda kelionę? Aišku, depe...*

Vilkas aplenkė Dafrį ir šoko ant jų it spąstus pražiojęs nasrus. Už nugarų vaikai išgirdo su triukšmu kaip supuvusį moliūgą plyštantį Nelson Hauzą.

Dabar jau Džekas sugniaužė draugo ranką, įsikibo kiek įstengdamas tvirčiau toje pokšinčioje, dvokiančioje ir skambančioje varpais naktyje.

- Laikykis! - suriko jis. - Laikykis, Ričardai, mes keliamės!

Jis dar spėjo pagalvoti: *Dabar vaidmenys pasikeitė; dabar Ričardas yra banda, mano keleivis. Dieve, padėk mudviem.*

- Džekai, kas čia darosi? - sušuko Sloutas. - Ką tu darai? Stok! LIAUKIS! LIAUKIS!

Ričardas teberėkė, bet Džekas jo negirdėjo; staiga pikta lemtis, pakibusi virš jo galvos, skilo lyg juodas kiaušinis, ir galvą pripildė šviesa... šviesa ir saldaus oro gaivumas, oro, kuris toks grynas, kad užuodi, jog už mylios žmogus išrovė ridikėlį. Staiga Džekas pajuto, jog gali atsispirti ir nušokti per visą aikštę arba nuskristi... kaip tie žmonės, prisirišę prie nugaros sparnus.

Ach, kokčią smarvę pakeitė šviesa ir grynas oras, atrodė, jog leki per juodą tuštumą. Vieną mirksnį viskas jame pasirodė skaidru ir pilna švytėjimo, vieną mirksnį viskas buvo vaivorykštė, vaivorykštė, vaivorykštė.

Taigi Džekas vėl persikėlė į Teritorijas, šįkart bėgdamas per griūvantį Taierio mokyklos miestelį, skambant suskilusiams varpams ir skalijant šunims.

Ir šįsyk su savimi jis tempėsi Morgano Slouto sūnų Ričardą.

Interliudija

Sloutas šiame pasaulyje/Orisas Teritorijose (III)

Septintą ryto, netrukus po to, kai Džekas su Ričardu persikėlė į Teritorijas, Morganas Sloutas privažiavo prie šaligatvio priešais pagrindinius Taierio mokyklos vartus. Pastatė mašiną. Vieta buvo pažymėta ženklu “Tik neįgaliems”, bet abejingai pažvelgęs į jį Sloutas išsitraukė iš kišenės kokaino miltelių ir įtraukė porciją. Po kurio laiko pasaulis atgavo spalvas ir gyvybingumą. Puikus dalykas. Įdomu, ar augtų kokamedis Teritorijose, tenai Morganas būtų daug stipresnis ir galingesnis.

Pats Gardneris pažadino Sloutą jo namuose Beverli Hilse antrą valandą ryto ir papasakojo, kas nutiko; Springfilde buvo vidurnaktis. Jo balsas drebėjo. Matyt, baiminosi, kad Morganas pasius už tai, jog paleido Džeką.

- Tas berniukas... tas blogas blogas berniukas...

Bet Sloutas neužpyko. Dar daugiau, jis buvo nuostabiai ramus. Jį apėmė lemties nuojauta, kuri, spėjo Morganas, ėjo nuo antrosios jo pusės, vadinamojo “oriškumo”.

- Raminkis, - nutildė Sloutas. - Atvyksiu kiek galėsiu anksčiau. Lik ten, mažuli.

Jis nutraukė ryšį, neleidęs Gardneriui nieko atsakyti, ir išsitiesė ant lovos. Po to sukryžiavo ant pilvo rankas ir užsimerkė. Nesvarumo akimirka... vos sekundė... paskui po savimi jis pajuto judėjimą. Išgirdo odinių pakinktų girgždesį, cypiančias spyruokles ir vežiko keiksmus.

Jis atsimerkė kaip Morganas iš Oriso.

Kaip visada pirma jo reakcija buvo susižavėjimas; palyginus su juo, kokainas atrodė lyg vaikiškas aspirinas. Morganas buvo lieknesnis, lengvesnis. Morgano Slouto širdis mušė aštuoniasdešimt penkis kartus per minutę ar net šimtą dvidešimt, kai susinervindavo; Oriso retai kada persirisdavo per šešiasdešimt penkis. Morgano Slouto regėjimas buvo 20/20, o Morganas iš Oriso matė kaip vanagas. Jis matė mažiausią įtrūkimą diližano sienoje, galėjo žiūrėti pro tankias užuolaidas, besiplaikstančias ant langų. Kokainas atbukino Slouto uoslę;

Oriso nosis buvo be priekaištų, jis užuodė dulkes, žemę ir orą idealiai, tarsi galėtų užuosti kiekvieną molekulę.

Po savimi jis paliko tuščią dvigulę lovą su stambaus savo kūno įspaudu. Čia jis sėdi ant karietos suolo, prabangesnio už visas "Rols-Roiso" sėdynes, ir važiuoja į Išorinius Postus, į vietą, vadinamą Išorinių Postų Depu. Pas žmogų, vardu Andersas. Jis žinojo visa tai, žinojo tiksliai, kur esąs, nes Orisas tebebuvo jo galvoje ir kalbėjo tyliu, bet visiškai aiškiu balsu, kaip kad dešinysis smegenų pusrutulis gali kalbėti racionaliam kairiajam per sapną. Sloutas kalbėdavo Orisui lygiai taip pat tais retais kartais, kai Orisas persikeldavo į amerikietiškąsias Teritorijas. Kai persikeli ir pereini į savo dvynio kūną, įvyksta geranoriškas užgrobimas. Sloutas buvo skaitęs apie žiauresnius užgrobimo atvejus, ir nors tas dalykas labai jo nedomino, jis spėjo, jog tuos nelaimingus apsileidėlius užgrobė persikėlėliai iš kitų pasaulių arba pats amerikietiškas pasaulis išvarė juos iš proto. Antra tikimybė realesnė, tai patyrė ir vargšas senis Orisas pirmais persikėlimo kartais. Nors ir baisiai susižavėjo, jis buvo ne mažiau išsigandęs.

Diližanas truputį kratė. Vykdamas į Išorinius Postus, važiuoji keliais, kokius randi, ir išvis džiaugiesi, kad jie yra. Orisas pasimuistė, jo raišą koją nudiegė skausmas.

- Varykit, tegu jus skradžiai! - burbtelėjo vežikas iš viršaus. Švilpė ir pliaukšėjo jo botagas. - Vilkitės, padvėsusios kekšės vaikai! Nooo!

Sloutas nusišypsojo. Jam buvo malonu vėl čia sugrįžti nors kelioms akimirkoms. Jis jau žinojo, ką reikėjo: Orisas pažnibždėjo. Diližanas pasieks Išorinių Postų Depą - Taierio mokyklą aname pasaulyje - dar prieš auštant. Gal pavyks sugauti berniukus tenai, jeigu jie užtruks. Jei ne, jų laukia Prakeiktos Žemės. Skaudu ir pikta darėsi prisiminus, kad su Sojerio išpera dabar ir Ričardas, bet jeigu reikės kažką aukoti... ką gi, Orisas juk taip pat neteko sūnaus ir išgyveno.

Vienintelė priežastis, kodėl Džekui pavyko taip ilgai išgyventi, buvo jo atskira prigimtis: kai jis persikeldavo į Teritorijas, visuomet patekdavo į analogišką vietą, iš kurios iškeliavo. O Sloutas visad atsidurdavo ten, kur yra Orisas, tai yra visai ne ten, kur reikėjo būti... kad ir dabar, pavyzdžiui.

- Tau jau nebeilgai seksis, mielas drauguži, - tarė Orisas. Diližanas vėl smarkiai krestelėjo. Orisas perkreipė lūpas, paskui nusišypsojo. Jeigu niekas nepasikeis, situacija paprastėja, nors galutinis susidūrimas žada būti platesnės ir gilesnės reikšmės.

Užteks.

Jis užsimerkė ir sukryžiavo rankas. Vieną akimirką skausmas nudiegė deformuotą koją... o atsimerkęs Sloutas pamatė savo kambario lubas. Kaip visuomet papildomi svarai užgriuvo jį visu svoriu, širdis nustebusi dvigubai suplakė ir ėmė tvinksėti greičiau.

Morganas atsistojo ir paskambino į Vakarinės pakrantės aviakompaniją. Po valandos ir dešimties minučių jis jau paliko Los Andželą. Staigiai ir netikėtai kylant lėktuvui, Sloutas kaip paprastai pasijuto, tarsi į užpakalį būtų įstatyta lietlempė. Lėktuvas nusileido Springfilde be dešimties šešios vietos laiku, kaip tik tada, kai Orisas artėjo Teritorijose prie Išorinių Postų Depo. Sloutas išsinuomojo "Hertz" sedaną ir štai stovi čia. Amerikietiškos kelionės tikrai turi privalumų.

Jis išlipo iš automobilio suskambus rytiniams varpams ir nupėdino į Taierio mokyklos miestelį, iš kur visai neseniai pabėgo jo sūnus.

Viskas čia buvo kaip eilinį rytą. Koplyčios varpai skambino įprastą rytinę melodiją: kažkokią klasiką, bet ne visai atpažįstamą, galėjo būti "Te Deum", bet ne tai. Mokiniai ėjo į valgyklą arba rytinius užsiėmimus. Jie atrodė gal kiek tylesni nei paprastai ir visi šiek tiek pablyškę bei apsvaigę, tarsi būtų sapnavę tą patį negerą sapną.

Taip, žinoma, ir buvo, pagalvojo Sloutas. Jis stabtelėjo priešais Nelson Hauzą ir susimąstęs pažiūrėjo į jį. Jie paprasčiausiai net nenutuokia, kaip viskas čia nerealu. Tokie ir turi būti sutvėrimai, gyvenantys vietose, kur riba tarp pasaulių yra labai siaura. Jis apėjo pastatą iš šono ir stebėjo, kaip šlavėjas renka tviskančias it deimantai stiklo duženas. Per jo sulenktą nugarą Morganas Sloutas matė Nelson Hauzo poilsio kambaryje sėdintį ir aklai spoksantį animacinius filmus neįprastai tylų Albertą Burbulą.

Sloutas patraukė Depo link, mintimis grįžęs prie pirmojo karto, kai Orisas persikėlė į šitą pasaulį. Jis pajuto, kad prisimena tą laiką su nostalgija, kuri, gerai pagalvojus, atrodo klaikiai groteskiška: šiaip ar taip, tada jis vos nenumirė. Jie *abu* vos nemirė. Bet tai buvo šeštojo dešimtmečio viduryje, o dabar *jis pats* jau įpusėjo šeštą dešimtį. Per tą laiką daug kas pasikeitė.

Jis ėjo namo iš kontoros, saulė leidosi į Los Andželo purpurinę ir dūminę geltoną miglą (tada smogas tik pradėjo tirštėti). Jis stovėjo Saulėlydžio bulvare ir žiūrinėjo reklaminį naujos Pegi Li plokštelės stendą, kai netikėtai pajuto galvoje šaltį. Atrodė, jog jo pasąmonėje

atsivėrė kažkoks šaltinis, trykštantis kažkuo keistu, primenančiu... primenančiu...

(spermą)

...ne, jis negalėjo tiksliai pasakyti, kuo būtent. Bet jis greitai sušilo, tapo pažįstamu, ir Sloutas pamažu suvokė, jog ten jis, Orisas, ir tada viskas apsivertė kaip slaptos durys, kurių vienoje pusėje knygų spinta, o kitoje - "Čipendeilo" tualetinis staliukas, puikiai derantys prie interjero. Ir štai prie smailanosio 1952 metų "Fordo" sėdi Orisas su dviborčiu švarku ir Džono Penski kaklaraiščiu; Orisas, kuris kasosi klyną, nes nepratęs dėvėti glaudžių.

Sloutas prisiminė, kad vienu metu automobilis vos neužlėkė ant šaligatvio, ir tuomet jis, perėjęs į pasąmonės balsą, ėmė vairuoti pats, kad jo dvynys galėtų spoksoti į visas puses apkvaitęs iš pasitenkinimo. Likusi Morgano Slouto dalis taip pat buvo patenkinta. Jis jautėsi laimingas - kaip žmogus, kuris aprodo draugui naują savo namą ir mato, kad būstas jam taip pat patinka.

Orisas nuvažiavo į "Storulio užeigą", truputį pavargęs su jam nepažįstamais pinigais, užsisakė mėsainį, skrudintų bulvių ir šokoladinį kokteilį, lengvai tardamas žodžius. Pirmą kąsnį kando atsargiai... o paskui viską prarijo kaip Vulfas pirmąjį savo mėsainį. Jis kimšo bulves viena ranka, kita sukiojo radiją, ieškodamas viliojančių melodijų: Perio Komo, orkestro, pirmų ritmų ir bliuzų. Išgėręs kokteilį, Orisas užsisakė visko po antrą porciją.

Įpusėjęs antrą mėsainį, jis - Sloutas ir Orisas, abu, - pasijuto blogai. Staiga kepti svogūnai pasirodė per aštrūs, per sotūs, visur padvelkė išmetamosiomis dujomis. Rankas ėmė neapsakomai niežtėti. Jis nusivilko švarką (antrasis kokteilis, šįkart kavos, apvirto ir paliejo ledus ant "Fordo" sėdynės) ir apžiūrėjo savo rankas. Ant jų atsirado šlykščios raudonos dėmės, jos plėtėsi. Spazmas sutraukė skrandį, jis iškišo galvą pro langą ir vemdamas ant padėklo pajuto, kad Orisas skrenda iš jo, grįžta į savo pasaulį...

- Gal galiu kuo padėti, sere?

- Hmmm? - pažadintas iš savo apmąstymų, Sloutas apsidairė. Šalia stovėjo aukštas šviesiaplaukis vaikinas, tikriausiai aukštesniųjų klasių moksleivis. Jis buvo apsirengęs paprastai: niekam tikusiu mėlynos flanelės sportiniu švarku, marškiniais prasegiota apykakle ir nutrintais "Levi's" džinsais.

Vaikinas nubraukė plaukus nuo akių, kurių žvilgsnis buvo toks pat apsiblausęs.

- Aš esu Eteridžas, sere. Tik norėjau paklausti, gal reikia padėti? Jūs atrodėte... pasiklydęs.

Sloutas šyptelėjo. Norėjo atsakyti: *Ne, tai tu taip atrodai, mano drauge*, - bet nepasakė. Viskas gerai. Sojerio atžala vis dar buvo laisva, bet Sloutas žino, kur jis keliauja, vadinasi, Džekis pririštas grandine. Nematoma, bet visgi grandine.

- Pasiklydau praeityje, štai ir viskas, - atsakė jis. - Seni laikai. Aš nesu čia svetimas, misteri Eteridžai, jeigu tai jums rūpi. Mano sūnus čia studijuoja. Ričardas Sloutas.

Eteridžo akys vieną akimirką dar labiau susidrumstė, žvilgsnis atrodė sutrikęs. Po kurio laiko jis prablaivėjo.

- Aišku. Ričardas! - šūktelėjo jis.

- Netrukus eisiu susitikti su direktoriumi. Bet prieš tai norėjau apsidairyti.

- Na, manau, jog tai gera mintis, - vaikinas patikrino laikrodį. - Šįryt turiu padėti dengti stalus, tad jeigu viskas gerai...

- Įsitikinęs.

Eteridžas linktelėjo, vangiai nusišypsojo ir nupėdino sau.

Sloutas palydėjo jį akimis, po to nužvelgė žemę iki Nelson Hauzo. Pastebėjo išdaužtą langą. Tikslus šūvis. Logiška - daugiau negu logiška - manyti, jog berniukai persikėlė į Teritorijas iš čia. Panorėjęs galėjo juos pasekti. Žengti vidun - juk ant durų nėra spynos - ir dingti. O atsirasti ten, kur dabar yra Oriso kūnas. Tai bus kažkur netoli, gal netgi prie pat Depo. Jokių bėdų patekti į vietą, šimtus mylių nuo reikiamo taško Teritorijose, ir sukarti tą atstumą vežimu ar, dar blogiau, tuo, ką jo tėvas vadino "savo dviem".

Berniukai, reikia manyti, jau bus iškeliavę. Į Prakeiktas Žemes. Jei taip, Prakeiktos Žemės juos pribaigs. O Sanlaito Gardnerio dvynys Osmondas puikiausiai pajėgs išspausti visa, ką žino tas Andersas. Osmondas su savo klaikiu sūnumi. Visiškai neverta migruoti.

Nebent tik apsidairyti. Nors porą sekundžių atsigauti ir pasidžiaugti persikūnijimu į Orisą.

Ir įsitikinti, žinoma. Visą gyvenimą nuo pat vaikystės jis nuolat tikrino.

Sloutas apsidairė, ar Eteridžas tikrai nuėjęs, tada atidarė Depo duris ir įėjo į vidų.

Kvapas čia buvo sunkus, troškus ir nepaprastai nostalgiškas - seno grimo ir brezentinių dekoracijų kvapas. Vieną sekundę jam pasi-

rodė, kad padarė kai ką dar nuostabesnio už persikėlimą; jis pajuto, kad gali grįžti laiku į studijų metus, kai su Filu Sojeriu buvo dėl teatro pamišę studentai.

Po kurio laiko Slouto akys priprato prie prieblandos, ir jis įžiūrėjo nepažįstamą, šleikščiai sentimentalų rekvizitą: gipsinį Palaso biustą "Varno" pastatymui, ekstravagantišką paauksuotą narvelį, butaforinę knygų lentyną ir prisiminė, kad stovi Taierio mokyklos "mažajame teatre".

Jis padelsė, giliai traukdamas dulkes, po to pasisuko į dulkiną saulės spindulį, krentantį pro mažą langelį. Šviesa sujudėjo ir pasidarė tamsiai geltona, lempos šviesa. Jis buvo Teritorijose. Tiesiog taip paprastai atsidūrė Teritorijose. Persikėlimo greitis gniaužė kvapą. Paprastai būdavo pauzė, atsirasdavo kėlimosi iš vienos vietos į kitą jausmas. Ta cenzūra buvo proporcinga atstumui, kuris skyrė abi puses: Sloutą ir Orisą. Sykį, kai jis migravo iš Japonijos, kur derėjosi su broliais Šo dėl siaubingo romano apie tai, kaip kažkoks išprotėjęs nindzė grasina Holivudo žvaigždėms, pauzė buvo tokia ilga, jog Morganas išsigando, kad amžiams pasiliks tuščioje, bejausmėje skaistykloje, kuri egzistuoja tarp abiejų pasaulių. Bet šįkart jie buvo taip arti... taip arti! Kaip tais retais atvejais, pagalvojo Sloutas,

(pagalvojo Orisas)

kai vyras ir moteris vienu metu pasiekia orgazmą ir krenta sekse kartu.

Išdžiūvusių dažų ir brezento kvapą pakeitė lengvas, malonus Teritorijų alyvos kvapas. Ant stalo lėtai degė lempa, virš jos rangėsi dūmelis. Kairėje buvo padengtas stalas, ant lėkščių matėsi maisto likučiai. Trijose lėkštėse.

Orisas priėjo arčiau, kaip visad vilkdamas nesveiką savo koją. Jis pakėlė vieną lėkštę, kad ant jos kristų mirganti lempos šviesa. *Kas valgė iš šitos? Andersas, Džeisonas ar Ričardas... berniukas, kuris dar būtų ir Raštonas, jeigu mano sūnus būtų gyvenęs*?

Raštonas nuskendo maudydamasis tvenkinyje netoli Didžiųjų rūmų. Ten buvo puota. Orisas su žmona smarkiai prisigėrė, kepino karšta saulė. Berniukas, dar visai mažas, snaudė. Orisas pasimylėjo su žmona ir taip pat užmigo popiečio saulėje. Jį pažadino vaiko riksmas. Atsibudęs Raštonas nuėjo prie vandens, jis mokėjo kapstytis šuniuku, todėl neapsižiūrėjęs nuplaukė tolokai nuo kranto, o tik tada išsigando. Orisas nušlubčiojo prie tvenkinio, nėrė ir plaukė, kiek leido jėgos. Tai

koja, jo prakeikta koja sutrukdė priplaukti laiku ir kainavo sūnaus gyvybę. Kai jis pasiekė berniuką, tas burbuliavo. Orisui pavyko nutverti jį už plaukų ir ištempti į krantą... bet Raštonas jau buvo nebegyvas ir pamėlęs.

Margarita mirė nepraėjus šešioms savaitėms.

Po septynių mėnesių Morgano Slouto sūnelis vos nenuskendo Vestvudo baseine per jaunųjų plaukikų treniruotę. Jį ištraukė iš vandens tokį pat pamėlusį kaip Raštonas, bet gelbėtojas ėmė gaivinti burna į burną, ir Ričardas Sloutas atsigavo.

Nuo likimo nepabėgsi, pagalvojo Orisas, ir staiga jo dėmesį patraukė stiprus knarkimas.

Andersas, depo prižiūrėtojas, miegojo kampe ant šiaudinio čiužinio, jo kiltas buvo užvirtęs iki pat kelnių. Šalimais gulėjo apverstas molinis vyno ąsotis. Plaukai buvo sulipę nuo gėrimo.

Andersas kriuktelėjo, sudejavo, lyg sapnuotų negerą sapną.

Joks sapnas negali būti blogiau už tai, kas tavęs laukia, - niūriai pagalvojo Orisas. Jis žengė dar žingsnį, paltas plaikstėsi apie kojas. Pažiūrėjo į Andersą be jokio gailesčio.

Sloutas galėjo suplanuoti žmogžudystę, bet įvykdyti ją kiekvieną kartą tekdavo persikėlusiam iš Teritorijų Orisui. Tai Orisas Slouto kūne bandė pagalve uždusinti mažąjį Džeką Sojerį, kai kitame kambaryje klykė imtynių komentatorius; būtent Orisas stebėjo Filo Sojerio nužudymą Jutoje, kaip ir Filo Sojerio antrininko, bendruomenės rūmų nario princo Filipo Sotelio nužudymą Teritorijose.

Sloutas turėjo polinkį kraujui, bet buvo alergiškas jam kaip Orisas Amerikos maistui ir orui. Būtent Morganas iš Oriso, kadaise pravardžiuotas Šlubiu Orisu, visuomet įvykdydavo Slouto suplanuotas užduotis.

Mano sūnus mirė; jo dar gyvas. Sotelio sūnus mirė. Sojerio - gyvas. Bet tai galima ištaisyti. Tai bus ištaisyta. Nematysit jūs jokio Talismano, brangūs bičiuliai. Jūs pasmerkti radioaktyviai Outlio versijai, abu pasmerkti mirti, kad mirties svarstyklės išsilygintų. Nuo likimo nepabėgsi.

- O jeigu nuo jo pabėgsi, nuo manęs tai tikrai neištrūksi, - ištarė jis balsu.

Vyras, miegąs ant gulto, sudejavo, lyg išgirdęs. Orisas žengė dar žingsnį artyn, tikriausiai ketindamas pažadinti spyriu. Tolumoje dundėjo kanopos, žvangėjo pakinktai, kimiai plyšojo vežikas.

Ten turi būti Osmondas. Gerai. Tegu jis čia tvarkosi; jam nesinorėjo vargti su įkaušusiu žmogumi, kai ir taip žinojo, ką gali iš jo išgirsti.

Orisas nušlubčiojo prie durų, atsidarė jas ir nužvelgė pasakišką persiko spalvos Teritorijų saulėtekį. Triukšmas girdėjosi iš tos, saulėtekio, pusės. Valandėlę pasigrožėjęs, jis pasisuko atgal į vakarus, kur dangus tebebuvo šviežios mėlynės spalvos. Žemė buvo tamsi... bet pirmieji saulės spinduliai atsimušė į dvi ryškias lygiagrečias juostas.

Berniukai, jūs iškeliavote į savo mirtį, - su pasitenkinimu pagalvojo Orisas... o tada galvon toptelėjo dar malonesnė mintis: jie galbūt jau mirę.

- Gerai, - tarė Orisas ir užsimerkė.

Po akimirkos Morganas Sloutas jau ieškojo Taierio mokyklos teatrėlio durų ir planavo kelionę į vakarinę pakrantę.

Pats laikas pakeliauti atsiminimų alėja, nutarė jis. Nuvykti į Kalifornijos miestelį, pavadinimu Point Venutis. Bet prieš tai apsilankyti rytuose, pas Karalienę, o tada...

- Jūros oras, - pasakė jis Palaso biustui, - išeis man į naudą.

Jis grįžo į depą, truktelėjo nosimi iš mažo buteliuko (tada jau nebejautė nei brezento, nei grimo kvapo) ir atsigavęs nudrožė prie savo automobilio.

IV DALIS

Talismanas

Andersas

1

Džekas staiga pajuto, kad bėga oru kaip koks animacinio filmo herojus, prieš nukrisdamas du tūkstančius pėdų žemyn. Bet krito ne du tūkstančius pėdų. Vos spėjo suvokti, kad kojom nesiekia žemės, ir nukrito ant jos iš keturių penkių pėdų aukščio. Jis susverdėjo, bet būtų išsilaikęs stačias, jeigu ne tiesiai ant jo nugriuvęs Ričardas. Abu nusirito kūlvirsčiais.

- Saugokis, Džekai! - rėkė Ričardas, pats tikriausiai nė neketindamas klausytis savo patarimo, nes buvo smarkiai užsimerkęs. - Saugokis vilko! Saugokis misterio Dafrio! Saugokis...

- Liaukis, Ričardai! - tie kurtinantys riksmai gąsdino jį labiau nei kas kita. Draugas atrodė išprotėjęs, visiškai išprotėjęs. - Baik, mes išsigelbėjom! Jie dingo!

- Saugokis Eteridžo! Saugokis kirminų! Saugokis, Džekai!

- Ričardai, jų nėra! Apsidairyk, vardan Džeisono!

Džekas dar nespėjo to padaryti pats, bet jis žinojo, kad jiems pavyko: oras buvo ramus ir grynas, naktis visiškai tyli, girdėjosi tik palaimingai šilto vėjelio dvelksmas.

- Saugokis, Džekai! Saugokis, Džekai! Saugokis, saugokis, saugokis...

Kaip niekam tikęs aidas galvoje atsiliepė šunimis virtusių berniukų choras: *Kel-gis, gel-gis, gel-gis! Prašou, prašou, prašou!*

- Saugokis, Džekai! - klykė Ričardas. Jis gulėjo veidu į žemę ir panėšėjo į karštą musulmoną, pasiryžusį susitaikyti su Alachu. - SAUGOKIS! VILKAS! PRIŽIŪRĖTOJAI! DIREKTORIUS! SAUGO...

Persigandęs, jog draugas iš tikro galėjo išprotėti, Džekas pakėlė jo galvą už pakarpos ir skėlė antausį.

Ričardo riksmas nutilo. Jis dėbsojo į Džeką, o tas matė, jog ant jo žando lyg raudona tatuiruotė ryškėja jo plaštakos kontūrai. Bet gėdą greitai nugalėjo smalsumas, kur jie atsidūrė. Sklido kažkokia šviesa, antraip jis nebūtų matęs tos raudonos dėmės.

Dalį atsakymo pašnibždėjo jo širdis, o tai buvo tikra ir patikima... bent jau kol kas.

Išoriniai Postai, Džeki. Dabar esi Išoriniuose Postuose.

Bet nebuvo laiko apie tai galvoti daugiau, reikėjo grąžinti Ričardą į normalią būseną.

- Ar viskas gerai, Riči?

Draugo žvilgsnis buvo įskaudintas ir nustebęs.

- Tu man trenkei, Džekai.

- Plojau antausį. O ką gi daugiau daryti su isterikuojančiais žmonėmis?

- Aš neisterikavau! Niekad per savo gyvenimą nesu isterikavęs... - Ričardas nutilo ir stryktelėjo ant kojų dairydamasis kaip nesavas. - Vilkas! Reikia saugotis vilko, Džekai! Jeigu pavyktų persigauti per tvorą, jis mūsų nepasiektų!

Berniukas jau būtų puolęs į tamsą ir lėkęs prie grandinių tvoros, kuri liko aname pasaulyje, jeigu Džekas nebūtų jo sutūrėjęs.

- Vilko nebėra, Ričardai.

- A?

- Mums pavyko.

- Ką čia šneki...

- Čia Teritorijos, Ričardai! Mes esame Teritorijose! Persikėlėme čia! *Ir tu vos neišlupai man rankos, ateiste*, - pagalvojo Džekas, trindamas maudžiantį petį. - *Kitą kartą, kai sugalvosiu ką nors perkelti, pasiieškosiu tikrai mažo vaiko, tokio, kuris tiki Santa Klausu ir Velykų Kiškiu.*

- Tai juokinga, - lėtai ištarė Ričardas. - Toks dalykas, kaip Teritorijos, neegzistuoja, Džekai.

- Jeigu ne, - atšovė Džekas, - tai kodėl tas didelis baltas vilkas dabar nekanda tau į užpakalį? Ar tas prakeiktas tavo direktorius?

Ričardas pažiūrėjo į draugą, prasižiojo kažką sakyti, o tada visai užsičiaupė. Po to truputį įdėmiau (bent tai pasirodė Džekui) apsidairė. Džekas apsižvalgė taip pat, mėgaudamasis oro gaivumu ir šiluma. Morganas su gauja savo bepročių gali išlįsti bet kurią sekundę, bet dabar jis neatsispyrė grynai gyvuliškam džiaugsmui, jog vėl čia sugrįžo.

Jie stovėjo lauke. Į visas puses bėgo aukštos, geltonos žolės su plaukuotomis varpomis laukas; tai nebuvo kviečiai, tiesiog kažkokie javai. Vėjelis guldė juos paslaptingomis, bet mielomis bangelėmis. Dešinėje, ant neaukštos kalvelės stovėjo medinis pastatas, priešais jį ant stulpo kabojo žibintas. Po stikliniu gaubtu pleveno geltona, beveik akinanti liepsna. Džekas pastebėjo, jog tas statinys aštuonkampis.

Berniukai atsidūrė Teritorijose už žibinto skleidžiamos šviesos rato, o kitoje jo pusėje matėsi kažkoks metalinis daiktas, kuris tviskėjo žibinto šviesoje. Džekas dirstelėjo į tą sidabro tviskesį... ir suprato. Tad jis pajuto ne nuostabą, o pasitvirtinusius lūkesčius. Atrodė, tarsi dvi didelės mozaikos detalės - viena Amerikoje, kita Teritorijose - dailiai sutapo viena su kita.

Ten buvo geležinkelio bėgiai. Nors tamsoje buvo neįmanoma nustatyti kryptį, Džekas įtarė, kur link jie veda.

Į vakarus.

2

- Einam, - pasakė Džekas.

- Aš nenoriu ten eiti, - spyrėsi Ričardas.

- Kodėl?

- Vyksta per daug keisti dalykai, - Ričardas suvilgė lūpas. - Tame name gali būti kas tik nori. Šunys. Bepročiai, - jis vėl apsilaižė. - Kirminai.

- Jau sakiau, kad esame Teritorijose. Visos beprotystės išrūko, čia švaru. Po šimts, Ričardai, negi neužuodi?

- Jokių Teritorijų nėra, - vos girdimai paprieštaravo berniukas.

- Apsidairyk.

- Ne, - atsakė Ričardas. Jo balsas buvo plonesnis negu kada nors anksčiau, iki pasiutimo užsispyrusio vaiko balsas.

Džekas išrovė saują žolės su ilgais akuotais. .

- Pažiūrėk čia!

Ričardas nusisuko.

Džekui užėjo noras gerai jį papurtyti.

Bet užuot tai padaręs jis numetė žolę, mintyse suskaičiavo iki dešimties ir patraukė į kalvą. Pažiūrėjęs į kojas pamatė, jog vilki kažką panašų į odinius kaubojaus drabužius. Ričardas buvo apsirengęs panašiai, o ant kaklo ryšėjo raudoną skarelę ir atrodė tarsi iš Frederiko Remingtono* paveikslo. Džekas palietė savo kaklą ir rado tokią pat skarelę. Apsičiupinėjęs suprato, jog nuostabiai šiltas Mailo Kigerio

---

* Frederikas Remingtonas (1861-1909) - dailininkas, iliustratorius, skulptorius, pasižymėjo realistiniu Amerikos Vakarų vaizdavimu.

paltas virto ryškiaspalviu meksikietišku pledu. *Lažinuosi, kad atrodau kaip iš tabako reklamos*, - pagalvojo Džekas ir šyptelėjo.

Kai draugas, palikęs jį, ėmė lipti į viršų, Ričardo veide pasirodė siaubinga panika.

- Kur tu eini?

Džekas atsigręžė ir sugrįžo. Apglėbęs draugą per pečius, su gailesčiu pažvelgė į jį ir tarė:

- Negalime čia likti. Kai kas tikriausiai matė, kaip mes išnykome. Gali būti, jog jie atseks įkandin, jeigu pajėgs. Aš to nežinau. Apie visa tai valdančius dėsnius žinau ne ką daugiau negu penkių metų vaikas apie magnetizmą: žino, kad traukia arba stumia. Bet kol kas mums daugiau nieko nereikia žinoti. Turime iš čia dingti. Pasakojimas baigtas.

- Aš sapnuoju visa tai, žinau.

Džekas parodė galva į apgriuvusį pastatą.

- Gali eiti arba likti čia. Jeigu nori čia pasilikti, sugrįšiu, kai apžiūrėsiu tą namą.

- Nieko iš tikro čia nėra, - pasakė Ričardas. Jo plikos akys be akinių buvo išsiplėtusios, tuščios ir miglotos. Jis pakėlė galvą į juodą Teritorijų dangų su nepažįstamais keistais žvaigždynais, krūptelėjo ir nusisuko. - Aš karščiuoju. Tai gripas. Visur čia siaučia gripas. Tai kliedesiai. Tu svečiuojiesi mano kliedesiuose kaip kviestinė žvaigždė, Džekai.

- Gerai, pasitaikius progai nusiųsiu Kliedesių aktorių gildijai savo vizitinę kortelę, - pasakė Džekas. - O kol kas kodėl tau nelikus čia, Ričardai? Jeigu niekas nevyksta iš tikro, tai nėra ko jaudintis.

Jis nusisuko galvodamas, jog dar pora tokių pokalbių kaip Alisai per arbatėlę, ir Ričis įtikins jį, jog jis yra pamišęs.

Sojeris buvo pasiekęs kalvos vidurį, kai pasivijo draugas.

- Būčiau grįžęs pas tave, - tarė Džekas.

- Žinau, - atsakė Ričardas. - Tik pamaniau, jog geriau jau eisiu kartu. Vis vien tai tik sapnas.

- Gerai, tik prikąsk liežuvį, jeigu užtiksim ten ką nors, - paprašė Džekas. - Man regis, kažkas tenai yra - žiūrėjo pro langą.

- Ką ketini daryti? - paklausė Ričardas.

Džekas nusišypsojo.

- Groti iš klausos, Riči. Tuo užsiimu nuo tada, kai palikau Niū Hampšyrą. Groju iš klausos.

3

Jie pasiekė prieangį. Ričardas mėšlungiškai įsikibo Džekui į petį. Tas rūškanai į jį pažiūrėjo: patentuotas kanzasietiškas Ričio gniaužtas ima įkyrėti.

- Kas? - paklausė Džekas.

- Čia iš tikro sapnas, - pasakė Ričardas, - ir aš galiu tai įrodyti.

- Kaip?

- Mes nebekalbam angliškai, Džekai! Kalbam kažkokia kita kalba, kalbam puikiai, bet ne angliškai!

- Taip, - sutiko Džekas. - Keista, ar ne?

Jis vėl ėmė lipti laiptais, palikęs prasižiojusį Ričardą apačioje.

4

Po kurio laiko Sloutas atsipeikėjo ir puolė laipteliais įkandin Džeko. Lentos buvo perkrypusios, išsiklibinusios ir šerpetuotos. Vietomis pro plyšius kyšojo tų javų ilgais akuotais stiebai. Iš tamsos berniukai girdėjo mieguistą vabzdžių čirškimą; jis nebuvo toks spiegiantis kaip žiogų, daug malonesnis. Daug kas čia maloniau, pastebėjo Džekas.

Žibintas liko už nugarų, ant durų krito ilgi berniukų šešėliai. Ant tų durų buvo prikalta sena lentelė su užrašu. Vieną akimirką Džekui raštas pasirodė kaip neįskaitoma rusų kirilica, bet paskui tapo aiškus, ir užrašas jo nė kiek nenustebino. DEPAS.

Džekas pakėlė ranką belsti, bet po to papurtė galvą. Jis nebels. Tai ne privati valda; užrašyta DEPAS, kuris asocijuojasi su vieša vieta... vieta, kur lauki “Greyhaund” autobusų ar “Amtrak” traukinių, kur įlipi keliaudmas į Draugiškas Padanges.

Jis stumtelėjo duris. Prieangy pasitiko draugiška lempos šviesa ir aiškiai nedraugiškas balsas.

- Nešdinkis, šėtone! - suriko girgždantis balsas. - Nešdinkis, aš išvykstu ryte! Prisiekiu! Traukinys pašiūrėje! Nešdinkis! Pažadėjau, kad važiuosiu, tai važiuosiu, o dabar eik... eik ir palik mane ramybėje!

Džekas susiraukė. Ričardas išsižiojo. Kambarys buvo švarus, bet labai senas. Lentos taip išsiklaipiusios, jog sienos atrodė banguotos. Ant sienos kabojo pašto karietos, didelės kaip banginių medžiotojų

laivas, paveikslas. Kambarį į dvi dalis skyrė senas prekystalis tokiu pat banguotu kaip sienos viršumi. Už jo kabojo grifelinė lentelė su užrašu: "Karieta atvyksta", šalia jos - kitas tvarkraštis "Karieta išvyksta". Žvelgdamas į tas lentas Džekas pagalvojo, kad daug metų jose niekas nieko nerašė; net jeigu pamėgintų brūkštelėti ką nors minkšta kreida, lentelės sutrupėtų ir nukristų ant grindų.

Vienoje prekystalio pusėje stovėjo neregėto dydžio smėlio laikrodis.

- Ar negali palikti manęs ramybėje? Pažadėjau tau, kad važiuosiu, tai važiuosiu! Prašau, Morganai! Pasigailėk! Pažadėjau, jei netiki manimi, pažiūrėk į pašiūrę! Traukinys paruoštas, prisiekiu, traukinys paruoštas!

Ir taip toliau, ir panašiai. Tai kartojo stambus pagyvenęs vyras, susigūžęs tolimajame kambario kampe. Džekas spėjo, kad jis siekia ne mažiau šešių pėdų trijų colių; nepaisant senio nusižeminusios pozos, lubos buvo vos keturi coliai virš galvos. Vyras galėjo būti septyniasdešimties ar net gerai išsilaikęs aštuoniasdešimtmetis. Balta it sniegas barzda prasidėjo po pat akimis ir krito ant krūtinės. Pečiai buvo platūs, nors dabar taip sulinkę, jog atrodė, kad žmogus ilgus metus buvo priverstas tampyti didelius svorius. Apie akis ir kaktoje buvo įsirėžusios gilios raukšlės, oda vaškinė, gelsva. Senis vilkėjo baltą raudonai ataustą kiltą ir atrodė mirtinai išsigandęs. Dėjosi dideliu viršininku, bet neturėjo jokios valdžios.

Džekas metė žvilgsnį į Ričardą, kai senolis paminėjo Ričardo tėvo vardą, bet draugas nebuvo pajėgus pastebėti tokias smulkmenas.

- Aš ne tas, kuo jūs mane laikote, - pasakė eidamas prie senio Džekas.

- Nešdinkis! - suriko tas. - Neapmausi! Numanau, kad velnias gali užsidėti malonų veidą! Nešdinkis! Aš važiuosiu! Jis parengtas išvykti iš pat ryto! Pasakiau, kad važiuosiu, tai ir ištesėsiu žodį, o dabar eik, gerai?

Ant Džeko peties dabar kabėjo ne kuprinė, o lauknešėlis. Pasiekęs prekystalį, berniukas atrišo jį, pastūmė į šoną veidrodėlį ir ryšelį sujungtų pagaliukų. Pirštai surado, ko ieškojo, ir ištraukė. Tai buvo moneta, kurią taip seniai jam davė kapitonas Farenas, moneta su Karaliene ant vienos pusės ir grifonu - ant kitos. Jis padėjo ją ant stalo, maloni kambario šviesa sugavo mielą Lauros de Luizian profilį. Ir vėl Džekas nusistebėjo dėl nepaprasto jos panašumo į jo mamą. *Ar jos at-*

rodo tokios panašios tik iš pradžių? Ar panašumas sustiprėja, kai aš apie jį galvoju? Negi aš pats jas kažkaip suplaku į vieną?

Senis Džekui prisiartinus nulindo dar toliau; atrodė, jog jis išlįs pro sieną. Jis ėmė isteriškai vapėti. Kai berniukas tėškė ant stalo monetą nelyginant blogietis vesterne, reikalaujantis gerti, senis staiga nutilo. Jis spoksojo į pinigą išpūtęs akis, virpančiais seilėtų lūpų kampučiais. Akys nukrypo į Džeką ir tik dabar jį pamatė.

- Džeisonas, - drebančiu balsu sududeno jis. Bejėgiško agresyvumo neliko nė ženklo. Balsas drebėjo ne iš siaubo, o iš pagarbios baimės. - Džeisonas!

- Ne, - pasakė berniukas. - Mano vardas... - jis nutilo supratęs, jog jo vardas šitoje keistoje kalboje yra ne Džekas, bet...

- Džeisonai! - suriko senis ir krito ant kelių. - Džeisonai, tu atėjai! Tu čia, ir viskas bus gerai, taip, mums bus gerai, viskas bus gerai, viskas pasitaisys!

- Ei, - sutrikęs tarė Džekas, - na, tikrai...

- Džeisonai! Džeisonas atvyko, Karalienė pasitaisys, viskas pasitaisys ir bus gerai!

Džekas, labiau pasirengęs seno depo prižiūrėtojo agresyvumui negu verksmingam garbinimui, pasisuko į Ričardą... bet pagalbos nesulaukė. Ričardas gulėjo išsitiesęs ant grindų ir miegojo arba puikiai apsimetinėjo.

- Velnias, - tarstelėjo Džekas.

Senis klūpėjo ir verkšlendamas kažką balbatavo. Situacija perėjo iš tiesiog juokingos į kosmiškai komišką. Džekas rado pakeliamą lentą ir nuėjo už prekystalio.

- O, stokis, gerasis ir ištikimasis tarne, - pasakė jis. Įdomu, pagalvojo jis, ar Kristus su Buda neturėjo tokių problemų. - Kelkis, bičiuli.

- Džeisonas! Džeisonas! - rypavo senis. Jo balti plaukai krito ant berniuko kojų, kai depo prižiūrėtojas pasilenkęs ėmė jas bučiuoti. Ir tai nebuvo vien pakštelėjimai, o garsūs, seilėti bučiniai. Džekas ėmė bejėgiškai kikenti. Jam pavyko ištrūkti iš Ilinojaus ir štai dabar stovi pašto karietų stotyje vidury javų lauko kažkur Išoriniuose Postuose, Ričardas miega prie durų, o keistas senis bučiuoja jam kojas ir kutena barzda.

- Stokis! - sušuko juokdamasis Džekas. Jis mėgino trauktis atbulas, bet sutrukdė stalas. - Stokis, o gerasis tarne! Stokis, užteks!

- Džeisonai! Pakšt! Viskas bus gerai! Pakšt-pakšt!

Ir viskas pasitaisys, - pagalvojo Džekas, kai senis bučiavo jo kojų pirštus pro sandalus. - *Aš ir nežinojau, kad Teritorijose jie skaito Robertą Bernsą...*

Pakšt-pakšt-pakšt.

O, ne, daugiau to nepakęsiu.

- STOKIS! - suriko jis iš visų plaučių, ir prižiūrėtojas drebėdamas bei verkšlendamas atsistojo priešais jį, nedrįsdamas pakelti akių. Jo stebėtinai platūs pečiai truputį atsitiesė, nebeatrodė tokie suvargę, ir Džekas tuo labai apsidžiaugė.

5

Tik po kokios valandos berniukui pasisekė pradėti normalų pokalbį su seniu. Vos tik *pradėdavo* kalbėtis, Andersas, kurio amatas buvo nuomoti arklius, užtraukdavo O-Džeisonai-mano-Džeisonai-kaip-gerai-kad-esi giesmelę, ir Džekui tekdavo jį kuo skubiau tildyti, kol vėl neėmė bučiuoti kojų. Tačiau Džekui senolis patiko, kėlė užuojautą. Užuojauta kildavo vos tik pagalvojus, kaip jaustųsi jis pats, jeigu Jėzus ar Buda užsuktų į vietinę automobilių plovyklą ar mokyklą per priešpiečius. Buvo dar kai kas: dalis jo visai nesistebėjo dėl tokio Anderso elgesio. Nors jis jautėsi esąs Džekas, vis labiau jautėsi kaip... kaip tas kitas.

Bet jis mirė.

Tai buvo tiesa, neginčijama tiesa. Džeisonas mirė, ir Morganas iš Oriso yra prikišęs prie to nagus. Bet tokie kaip Džeisonas sugrįžta, tiesa?

Džekas nepyko dėl sugaišto laiko, kurio prireikė prakalbinti Andersą, nes galėjo įsitikinti, jog Ričardas neapsimetinėja. Jis tikrai vėl snaudė. Ir gerai, nes Andersas gali daug papasakoti apie Morganą.

Kadaise, anot prižiūrėtojo, čia buvo paskutinė karietų stotis žinomame pasaulyje, vadinama Išorinių Postų Depu. Nuo čia pasaulis virsta klaikia vieta.

- Kaip klaikia? - paklausė Džekas.

- Nežinau, - atsakė Andersas, prisidegdamas pypkę. Jis žvelgė į tamsą, o jo veidas buvo atšiaurus. - Apie Prakeiktas Žemes sklinda visokie pasakojimai, bet kiekvienas vis kitoks, tik prasideda taip: “Pažįstu žmogų, kurio pažįstamas buvo pasiklydęs prie Prakeiktų Žemių ribos tris dienas, jis pasakojo...” Tik neteko girdėti ką nors pradedant

taip: "Buvau pasiklydęs prie Prakeiktų Žemių ribos tris dienas ir žinote..." Jauti skirtumą, Džeisonai, mano valdove?

- Jaučiu, - susimąstęs ištarė Džekas. *Prakeiktos Žemės*. Vien nuo to pavadinimo šiaušėsi plaukeliai ant rankų ir sprando. - Niekas nežino, kokios jos iš tikro, taip?

- Niekas tikrai nežino, - sutiko Andersas. - Bet jei bent ketvirtis, ką man teko girdėti, yra tiesa...

- Ką jūs girdėjote?

- Jog ten gyvena monstrai, su kuriais palyginus Oriso rūdų kasyklų pabaisos atrodo visai normaliai. Kad per kalnus ir dykras ten ritasi ugnies kamuoliai, palikdami juodą pėdsaką; dieną tas pėdsakas juodas, bet girdėjau, kad naktį jis šviečia. O jeigu žmogus per arti prieina prie jo, siaubingai suserga. Nuslenka plaukai, visame kūne atsiveria žaizdos, jis pradeda vemti. Kartais išsikapsto, bet dauguma vemia, vemia, kol trūksta skrandis, plyšta gerklė ir...

Andersas atsistojo.

- Mano valdove! Kodėl taip žiūri? Ar išvydai ką nors pro langą? Ar pamatei vaiduoklį ant tų prakeiktų kelių?

Andersas staigiai pasisuko į langą.

Jonizuojanti spinduliuotė, - pagalvojo Džekas. - *Jis pats to nežinodamas iki smulkmenų nupasakojo jonizuojančios spinduliuotės simptomus.*

Prieš metus per fizikos pamokas jis mokėsi apie branduolinius ginklus ir branduolinio sprogimo pasekmes; jo mama buvo įtraukta į judėjimą prieš branduolinių ginklų gamybos užšaldymą bei branduolinių stočių neplatinimą, todėl Džekas labai tuo domėjosi.

Kaip nuostabiai, galvojo jis, kaip puikiai radiacinis apsinuodijimas dera su pačia Prakeiktų Žemių idėja! Paskui jis suprato dar kai ką: vakaruose buvo atlikti pirmieji branduoliniai bandymai, būtent ten nuo bokšto buvo numesta ir susprogdinta prototipinė Hirosimos bomba, tenai buvo sunaikinta nemažai parduotuviniais manekenais apgyvendintų kaimų, kad armija susidarytų vaizdą apie branduolinį sprogimą bei ugnies štormą. Galiausiai jie grįžo į Jutą ir Nevadą, paskutiniąsias *tikras* Amerikos Teritorijas, ir atnaujino bandymus po žeme. Džekas žinojo, jog tenai yra daug valstybinės žemės, ir tose begalinėse lygumose, stalkalniuose buvo bandomos ne vien bombos.

Kiek to mėšlo Sloutas atgabentų čia, mirus Karalienei? Kiek jau atgabeno? Ar šita diližanų-traukinių stotis yra pervežimo sistemos grandis?

- Tu nelabai gerai atrodai, mano valdove, nelabai. Atrodai baltas kaip popieriaus lapas. Prisiekiu, tai tiesa!

- Viskas gerai, - lėtai atsakė Džekas. - Sėskitės. Pasakokit toliau. Ir prisidekit pypkę - užgeso.

Andersas išsiėmė iš burnos pypkę, prisidegė ir vėl įsmeigė žvilgsnį pro langą. Senio veidas buvo ne tik paniuręs, bet išvargintas baimės.

- Netrukus, ko gero, sužinosiu, ar tie pasakojimai neišgalvoti.

- Kaipgi?

- Nes rytoj ryte su aušra išvykstu į Prakeiktas Žemes, - pasakė Andersas. - Išvažiuoju prakeikta Morgano iš Oriso mašina, prikrauta vienas Dievas žino kokių velnio išdirbinių.

Džekas įsmeigė į senį akis, smarkiai plakė širdis ir galvoje mušė pulsas.

- Kur? Ar toli? Iki vandenyno? Iki didelio vandens?

Depo prižiūrėtojas lėtai linktelėjo.

- Aha. Iki vandens. Ir... - jo balsas pritilo, virto bejėgišku kuždesiu. Žvilgsnis nukrypo į tamsų langą, lyg bijotų, kad koks nors nenusakomas padaras apžiūrinėja kambarį, stebi ir klausosi.

- Tenai mane pasitiks Morganas, mums reikės sunešti krovinį.

- Kur sunešti? - paklausė Džekas.

- Į Juodąjį viešbutį, - tyliu, drebančiu balsu baigė Andersas.

6

Džeką suėmė noras pašėlusiai nusikvatoti. *Juodasis viešbutis* - primena juokingo siaubo romano pavadinimą. Bet... bet... juk visa tai taip pat prasidėjo viešbutyje, ar ne? “Alhambroje” Niū Hampšyro valstijoje, ant Atlanto vandenyno pakrantės. Ar Ramiojo vandenyno pakrantėje yra kitas viešbutis, dar viena išsikėtojusi viktorijinė baidyklė? Ar tai ten turės baigtis jo ilga, keista kelionė? Kokiame nors “Alhambros” analoge su gretimai stovinčiu linksmybių parku? Ta mintis buvo siaubingai įtikėtina, keistai, bet tiksliai pratęsianti dvynių ir dvejinimosi idėją...

- Kodėl taip žiūri į mane, mano valdove?

Anderso balse girdėjosi susijaudinimas ir nerimas. Berniukas skubiai nusuko savo žvilgsnį.

- Atleiskit, užsigalvojau, - pasakė jis.

Džekas raminančiai nusišypsojo, prižiūrėtojas atsakė nedrąsia šypsena.

- Ir norėčiau, kad liautumėtės mane taip vadinti.

- Kaip vadinti, mano valdove?

- Mano valdovu.

- Mano valdovu? - Andersas atrodė suglumęs. Jis berniuko nemėgdžiojo, tik pasitikrino. Džekui pasirodė, jog jei jis atkakliai to reikalaus, viskas baigsis bereikalingu aiškinimusi.

- Tiek to, - tarė jis ir pasilenkė į priekį. - Noriu, kad papasakotumėte viską. Ar galite?

- Pamėginsiu, mano valdove, - atsakė Andersas.

7

Žodžius iš pradžių teko spausti. Andersas vienas pragyveno visą gyvenimą Išoriniuose Postuose ir net geriausiais laikais neturėjo progos daug kalbėti. Dabar jam liepė pasakoti berniukas, jo supratimu, mažų mažiausiai karališkas asmuo, jei ne Dievas. Bet pamažu liežuvis išsimiklino, ir to neįtikimo, bet jaudinančio pasakojimo pabaigoje žodžiai liete liejosi. Džekas nesunkiai klausėsi depo prižiūrėtojo, nepaisant akcento, kurį kalbėtojo smegenys nuolat vertė į savotišką Roberto Bernso* kalbėsenos surogatą.

Andersas pažinojo Morganą, nes jis paprasčiausiai buvo Išorinių Postų valdovas. Tikrasis jo titulas, Morganas iš Oriso, nebuvo toks didingas, bet praktiškai abu reiškė tą patį. Orisas buvo pats ryčiausias Išorinių Postų miestelis, vienintelė realiai gyvenama tų dykynių dalis. Kadangi Orisas buvo grynai jo valda, Morganas neakivaizdžiai valdė ir likusią Išorinių Postų dalį. Be to, paskutinius penkiolika metų prie jo ėmė šlietis ir blogieji vulfai. Iš pradžių blogųjų buvo nedaug (žodis, kurį pavartojo Andersas, Džeko ausiai pasirodė panašus į *pasiutusių*). Bet laikui bėgant jų vis daugėjo; beje, prižiūrėtojas yra girdėjęs, kad susirgus Karalienei daugiau nei pusę pavidalą keičiančių

* Robertas Bernsas (1759-1796) - poetas, kurio sugebėjimas išreikšti senų folklorinių dainų dvasią ir perimti škotų bardo rolę padarė jį nacionaliniu ir mylimiausiu Škotijos poetu.

piemenų pakirto ši liga. Bet Morganas iš Oriso valdė ne tik šituos padarus, pasakė senis, yra ir kitų, dar blogesnių. Pasak jo, žmogus gali išprotėti vien tik pamatęs kai kuriuos.

Džekas prisiminė Elrojų, pabaisą iš Outlio užeigos, ir krūptelėjo.

- Ar šita Išorinių Postų vieta, kur mes dabar esame, turi pavadinimą? - paklausė Džekas.

- Mano valdove?

- Šita vieta, kur mes dabar esame?

- Iš tikrųjų pavadinimo nėra, bet esu girdėjęs, kad žmonės ją vadina Elisbreiksu.

- Elisbreiksas, - pakartojo Džekas. Galvoje ėmė ryškėti geografinis Teritorijų žemėlapis, nors tikriausiai daug kur netikslus. Buvo Teritorijos, atitinkančios Amerikos Rytus, Išoriniai Postai - Amerikos Vidurio vakarus ir didžiąsias lygumas (Elisbreiksas? Ilinojus? Nebraska?), o Prakeiktų Žemių ekvivalentas buvo Amerikos Vakarai.

Jis ilgai nemirksėdamas žiūrėjo į stoties prižiūrėtoją, kol tas neištvėręs ėmė neramiai muistytis.

- Atleiskite, - susigriebė Džekas. - Tęskite.

Jo tėvas, papasakojo Andersas, buvo paskutinis vežikas, veždavęs į rytus nuo Išorinių Postų depo. Andersas stojo į jo vietą. Bet net ir tais laikais rytuose būdavę didelių neramumų ir maištų; tuos neramumus įžiebė senojo Karaliaus nužudymas ir po jo prasidėjęs nedidelis karas, ir nors karas buvo nutrauktas pasodinus į sostą Gerąją Karalienę Laurą, maištai nesiliovė ir be paliovos skinasi kelią į rytus iš sugadintų ir iškrypusių Prakeiktų Žemių. Anot Anderso, yra įsitikinusių, jog blogis prasidėjo Rytuose.

- Nesu tikras, kad gerai supratau, - pasakė Džekas, nors širdyje žinojo priešingai.

- Nuo pasaulio krašto, - paaiškino Andersas, - nuo didžiojo vandens pakraščio, kur aš turėsiu važiuoti.

Kitaip tariant, jis prasidėjo iš ten, kur pasirodė mano tėvas... mano tėvas, aš, Ričardas... ir Morganas. Senis Bloutas.

Nelaimė, pasak Anderso, neaplenkė ir Išorinių Postų, vulfų gentis iš dalies išsigimė. Kiek - niekas negali pasakyti, bet jeigu tam neateis galas tuojau pat, ji visiškai išsigims. Maištai atėjo čia, dabar jie pasiekė net rytus, kur, girdėjęs jis, smarkiai serga ir mirties patale guli Karalienė.

- Tai juk netiesa, mano valdove? - klausė... beveik maldavo Andersas.

Džekas pažvelgė jam į akis.
- Ar aš turėčiau žinoti atsakymą? - atsakė jis klausimu.
- Žinoma, - tarė senis. - Ar tu ne jos sūnus?
Vieną akimirką Džekui pasirodė, jog visas pasaulis nuščiuvo. Pritilo mielas vabzdžių dūzgesys, Ričardas stabtelėjo tarp gilių lėtų įkvėpimų.
Net jo paties širdis apmirė... galbūt tiktai ji.
Po kurio laiko jis ramiu balsu atsakė:
- Taip, aš esu jos sūnus. Ir tikrai - ji sunkiai serga.
- Bet nemiršta? - nenusileido Andersas; žvilgsnis maldavo patvirtinimo. - Juk ji nemiršta, mano valdove?
Džekas šyptelėjo ir tarė:
- Pamatysim.

8

Andersas papasakojo, kad prieš visus neramumus Morganas iš Oriso buvo mažai kam žinomas pasienio kunigaikštėlis, paveldėjęs savo komišką titulą iš tėvo, murzino, dvokiančio juokdario. Morgano tėvas kėlė juoką gyvas būdamas, o mirė taip pat juokingai.
- Jį nujodė velniai po to, kai visą dieną lakęs persikų vyną mirtinai nusitriedė.
Žmonės buvo linkę paversti senio sūnų pajuokos objektu, bet juokai liovėsi, kai Orise prasidėjo korimai. O kai praėjus metams po senojo Karaliaus mirties prasidėjo neramumai, Morganas įgavo svarbą, kaip kad bloga lemties žvaigždė pakyla danguje.
Visa tai nebuvo baisiai reikšminga už Išorinių Postų, kalbėjo toliau Andersas. Begalinėse tuščiose platumose politika neturi jokios reikšmės. Tik vulfų giminę palietė baisi permaina, bet kadangi dauguma blogųjų vulfų persikėlė į Kitą Vietą, gyvenimas nepasikeitė (*Tik tai truputį gąsdina, mano valdove*, - pajuto Džekas neišsakytus žodžius).
Paskui, kai po tolimuosius Vakarus pasklido žinia apie Karalienės ligą, Morganas pasiuntė į rytus komandą klaikių išsikraipiusių vergų iš šachtų, kuriuos vedė pagrobtieji vulfai ir kiti keisti sutvėrimai. Visiems vadovavo baisus žmogus su botagu; jis buvo čia nuo darbų pradžios, o po to dingo. Andersas, kuris tuos baisius mėnesius pratūnojo

savo namuose už kokių penkių mylių nuo čia, labai apsidžiaugė jam išvykus. Sklido kalbos, jog Morganas išsikvietė žmogų su botagu į rytus, kur artėjo įvykių atomazga. Andersas nežinojo, ar tai tiesa, bet nekvaršino sau dėl to galvos. Jis tiesiog džiaugėsi, kad vyras, kurį kartais lydėjo kaulėtas, niūrus berniukas, dingo.

- Jo vardas? - pareikalavo Džekas. - Koks buvo jo vardas?

- Mano valdove, aš nežinau. Vulfai vadino jį Rimbų valdovu. O vergai vadino jį tiesiog velniu. Sakyčiau, jog ir vieni, ir kiti teisūs.

- Ar jis rengiasi dabitiškai? Aksomo apsiaustu? Batai su sagtimis? Andersas linksi.

- Ar jis smarkiai prisikvepinęs?

- Aha! Taip, tikrai!

- O jo rimbas baigiasi pluoštu dirželių su metalo antgaliais?

- Taip, mano valdove. Velnio rimbas. Ir jis buvo labai grėsmingas, taip.

Tai Osmondas. Sanlaitas Gardneris. Jis buvo čia... prižiūrėjo kažkokį Morgano sugalvotą projektą... po to susirgo Karalienė, ir jį iškvietė į vasarinius rūmus, kur galėjau maloniai su juo susipažinti.

- O jo sūnus, - paklausė Džekas, - kaip jis atrodė?

- Liesas, - ėmė lėtai rinkti žodžius Andersas. - Viena akis aptraukta valktimi. Daugiau neprisimenu. Jis... mano valdove, Plakiko sūnų buvo sunku pamatyti. Vulfai bijojo jo labiau negu jo tėvo, nors jis nesinešiojo botago. Sakydavo, kad jis *blausus*.

- Blausus, - susimąstė Džekas.

- Taip. Taip jie vadina tą, kurį sunku pamatyti, kad ir kaip stengiesi įsižiūrėti. Tapti nematomu neįmanoma, sako vulfai, bet žmogus gali pasidaryti blausus, jei žino paslaptį. Dauguma vulfų tai moka, o Plakiko šunytis žino tą paslaptį taip pat. Todėl galiu prisiminti tik tiek, kad jis buvo plonas, valktim aptraukta akimi ir šlykštus kaip juoda nuodėmė.

Senis patylėjo.

- Jis mėgo skriausti gyvūnus. Mažus gyvūnus. Nusitempdavo po prieangiu, girdėdavau siaubingus riksmus... - Andersas nusipurtė. - Tai viena iš priežasčių, kodėl sėdėjau namuose, supranti. Negaliu klausytis kankinamų gyvūnų. Baisiai jaučiuosi.

Visa tai, ką papasakojo Depo prižiūrėtojas, Džeko galvoje sukėlė šimtus naujų klausimų. Jam norėjosi sužinoti viską, ką Andersas ži-

nojo apie vulfus; vien paminėjus juos, apimdavo malonumas ir gilus *jo* Vulfo ilgesys.

Bet nebuvo kada. Šitam žmogui ryte buvo liepta vykti į Vakarus, Prakeiktas Žemes, o iš vadinamosios Kitos Vietos bet kurią minutę gali pasirodyti orda pamišusių mokinių su pačiu Morganu priešakyje, gali pabusti Ričardas ir pasidomėti, apie kokį čia Morganą jie šnekasi ir kas tas blausus vaikinas, kuris įtartinai panašus į jo kaimyną Nelson Hauze.

- Jie atkeliavo, - ištarė berniukas sau, - jo gauja atėjo, o vadovavo Osmondas... bent jau kai nebūdavo iškviestas ar Indianoje nesakydavo vakarinių pamokslų...

- Mano valdove? - prižiūrėtojo veidas vėl buvo kupinas susirūpinimo.

- Jie atėjo ir pastatė... ką? - Džekas jau žinojo atsakymą, bet norėjo išgirsti jį iš Anderso lūpų.

- Bėgius, - atsakė senolis. - Kelią, kuris veda į Prakeiktas Žemes. Kelią, kuriuo rytoj pats važiuosiu. - Jis sudrebėjo.

- Ne, - atšovė Džekas. Džiaugsmas sprogo krūtinėje it saulė, jis atsistojo. Galvoje pasigirdo trakštelėjimas: didingi dalykai stojo į savo vietą.

Kai gąsdinanti, graži šviesa nušvietė berniuko veidą, Depo prižiūrėtojas susmuko ant kelių. Ričardas krūptelėjo ir kaip reikiant nenubudęs atsisėdo.

- Ne jūs, - tarė Džekas. - O aš. Ir jis, - Džekas parodė į Ričardą.

- Džekai? - Ričardas žiūrėjo apsiblaususiomis trumparegėmis akimis. - Ką čia kalbi? Ir kodėl tas žmogus klūpo?

- Mano valdove... kaip įsakysi... bet aš nesuprantu...

- Ne jūs, - pakartojo Džekas, - mes. Mes vietoj jūsų važiuosime traukiniu.

- Bet, mano valdove, kodėl? - išlemeno Andersas, nedrįsdamas pakelti akių.

Džekas Sojeris pažvelgė į tamsą.

- Nes manau, - atsakė jis, - kad bėgių gale ar arti pabaigos yra kai kas, ką turiu gauti.

Interliudija

Sloutas šiame pasaulyje (IV)

Gruodžio dešimtą šiltai apsirengęs Morganas Sloutas sėdėjo ant nepatogios medinės kėdutės šalia Lili Sojer lovos; jautė šaltį, todėl buvo susisupęs į sunkų kašmyro vilnos paltą, rankas susikišęs giliai į kišenes, bet jautėsi daug geriau, negu galėjo atrodyti. Lili miršta. Ji keliauja tenai, iš kur negrįžtama, net jeigu esi Karalienė futbolo aikštės dydžio lovoje.

Lili lova nebuvo tokia didelė, ji pati nė kiek nebuvo panaši į Karalienę. Liga išsunkė jos grožį, veidas sulyso ir paseno dvidešimt metų. Sloutas su malonumu akimis apčiupinėjo atsikišusius kaulus aplink akis, kietą it vėžlio šarvas kaktą. Jos sunykęs kūnas vos pastebimai pakėlė antklodę. Sloutas žinojo, kad "Alhambrai" gerai sumokėta už tai, kad paliktų Lili Kavano Sojer vieną, nes pinigai buvo iš jo kišenės. Jie liovėsi šildyti jos kambarį. Ji buvo vienintelė viešbučio gyventoja. Be registratūros klerko ir virėjo viešbutyje dar dirbo trys portugalės kambarinės, kurios ištisas dienas blizgino vestibiulį... ir kamšė Lili antklodėmis. Pats Sloutas užsisakė kambarį priešais ir įsakė darbuotojams nenuleisti akių nuo Lili.

Norėdamas pažiūrėti, ar ji atsimerks, Sloutas pasakė:

- Atrodai geriau, Lili. Man regis, matau pagerėjimo ženklus.

Nepajudindama nė vieno raumens, išskyrus lūpas, Lili atsakė:

- Nesuprantu, kodėl apsimetinėji humanišku, Sloutai.

- Aš esu geriausias tavo draugas, - atsiliepė Morganas.

Tada ji tikrai atsimerkė, bet akys nebuvo užgesusios tiek, kiek jam norėjosi.

- Nešdinkis iš čia, - tyliai ištarė ji. - Šlykštynė.

- Aš tik stengiuosi tau padėti, nepamiršk to. Turiu visus popierius, Lili. Tau tereikia juos pasirašyti. O tada tavimi ir tavo sūnumi bus pasirūpinta, - Sloutas su pasitenkinimu tyrinėjo ligonę. - Beje, nebuvo sunku surasti Džeką. Kalbėjai su juo neseniai?

- Žinai, kad ne, - atsakė Lili. Bet nepravirko, kaip jis tikėjosi.

- Aš tikrai įsitikinęs, kad berniukui derėtų būti čia, kaip manai?

- Atsiknisk.

- Ko gero, aš pasinaudosiu tavo vonia, jei neprieštarauji, - pasakė Morganas stodamasis. Lili užsimerkė jį ignoruodama. - Tikiuosi, kad

jis nepaklius į bėdą, - tęsė žingsniuodamas palei lovą Sloutas. - Berniukams kelyje nutinka siaubingų dalykų, - Lili toliau tylėjo. - Dalykų, apie kuriuos baisu net pagalvoti, - pasiekęs lovagalį jis nuėjo prie vonios durų. Lili gulėjo po antklode kaip suglamžyto rūkomojo popieriaus gumulėlis. Sloutas įžengė į vonią.

Patrynęs rankas, Morganas tyliai uždarė duris, atsuko abu kranus į kriauklę. Iš švarko kišenės jis išsitraukė mažą dviejų gramų talpos buteliuką ir nedidelį dėkliuką su veidrodėliu, skustuvo peiliuku ir trumpu žalvario vamzdeliu. Ant veidrodėlio jis iškratė aštuntadalį gramo gryniausio, kokį tik galima gauti, peruietiško kokaino, tarsi atlikdamas ritualą perskyrė peiliuku ir padalijo į dvi juosteles. Po to įtraukė vamzdeliu į nosį, įkvėpė, vėl giliai įtraukė ir vieną dvi sekundes sulaikė kvapą. Ach, jo nosies takai atsivėrė lyg tuneliai; tenai gilumoje jau ima sklisti kaifas. Sloutas pakišo rankas po vandeniu, sudrėkino pirštais šnerves, po to nusišluostė rankas ir veidą.

Tas nuostabus traukinys, - leido sau pagalvoti jis, - *tas mielas mielas traukinys, duodu galvą nukirst - didžiuojuosi juo labiau nei savo sūnumi.*

Morganas Sloutas pasigėrėjo savo brangiu traukiniu, kuris buvo vienodas abiejuose pasauliuose ir tapo jo ilgai ruošto plano gabenti šiuolaikines technologijas į Teritorijas konkreti išraiška. Point Venutis! Sloutas nusišypsojo; kokas persmelkė smegenis ir paskleidė, kaip paprastai, žinią, jog viskas bus gerai, viskas bus gerai. Mažajam Džekiui Sojeriui labai pasiseks, jeigu jis išvis išsigaus iš keisto Point Venučio miestelio. Tiksliau, galės džiaugtis, jei išvis ten nusigaus, turint omenyje Prakeiktas Žemes. Bet narkotikas priminė Sloutui, jog iš dalies jis norėtų, kad Džekas pasiektų pavojingą, iškrypusį mažąjį Point Venutį, netgi norėtų, kad atlaikytų jo laukiančius pavojus Juodajame viešbutyje, kuris nebuvo vien lentos, vinys, akmuo ir plytos, bet kai kas gyva... nes tada atsiras tikimybė išsinešti savo rankose Talismaną. O tada...

Taip, jeigu tam nuostabiam įvykiui lemta įvykti, viskas bus tiesiog puiku.

Džekas Sojeris ir Talismanas bus perskelti per pusę.

O jis, Morganas Sloutas, gaus tai, kas verta jo gabumų. Vieną mirksnį jis jau regėjo save, tiesiantį rankas per žvaigždėtą tuštumą, per susipynusius it meilužiai lovoje pasaulius, per visa tai, ką saugojo Talismanas, ir tai, ko jis troško prieš daugelį metų, nusipirkęs “Aginkortą”. Džekas gali visa tai jam atnešti. Ramybę. Šlovę.

Atšvęsdamas šitą mintį, Sloutas išsitraukė buteliuką ir nesivargindamas jokiais ritualais iš nedidelio šaukštelio įtraukė į abi šnerves kokaino. Ramybę, taip.

Šniurkščiodamas nosimi jis grįžo į miegamąjį. Lili atrodė truputį pagyvėjusi, bet Sloutas buvo tokios pakilios nuotaikos, kad moters gyvybingumo įrodymas negalėjo jos užtemdyti. Morganą sekė žibančios įdubusios ligonės akys.

- Dėdė Bloutas įniko į naują kvailą įprotį, - tarė ji.

- O tu miršti, - atšovė Sloutas. - Ką pasirinktum?

- Gerai pauostinėk šito ir tu mirsi.

Nenusigandęs Lili priešiškumo, Sloutas atsisėdo ant netvirtos medinės kėdutės.

- Dėl Dievo meilės, Lili, suauk, - tarė jis. - Visi dabar švampia koką. Tu iškritai iš žaidimo, jau daug metų esi išlėkusi. Nori pamėginti? - jis ištraukė buteliuką iš kišenės ir pasiūbavo pririštą prie šaukštelio ant grandinėlės.

- Nešdinkis.

Sloutas prikišo buteliuką arčiau prie jos veido.

Lili atsisėdo lovoje staigiai it kertanti gyvatė ir spjovė jam į veidą.

- Kalė! - suriko Morganas, ieškodamas nosinės nusivalyti per žandą tekančias seiles.

- Jeigu tas mėšlas toks nuostabus, kodėl tau reikia šliaužti į vonią jo vartoti? Neatsakyk, tiesiog palik mane ramybėje. Nenoriu daugiau tavęs matyti, Bloutai. Nešk iš čia savo storą užpakalį.

- Tu mirsi vieniša, Lili, - apimtas ledinio džiaugsmo pasakė Morganas. - Mirsi vieniša, šitas juokingas miesteliūkštis palaidos tave kaip vargetą, o tavo sūnus bus nužudytas, nes nesusidoros su tuo, kas jo laukia, ir niekas daugiau apie jus nieko negirdės, - jis išsišiepė. Putlios rankos buvo sugniaužtos į baltus plaukuotus kumščius. - Pameni Ašerį Dendorfą, Lili? Mūsų klientą? Vaidino antraeilį “Flenagone ir Flenagone”? Skaičiau apie jį “The Hollywood Reporter” prieš kelias savaites. Bandė nusišauti savo svetainėje, bet nepataikė, nes užuot padaręs sau galą jis nunešė apatinį žandikaulį ir dabar guli komoje. Girdėjau, kad gali šitaip gulėti pūdamas daug metų, - Sloutas pasilenkė suraukęs kaktą. - Tu ir senasis gerasis Ašeris turite daug bendra, man regis.

Lili šaltai atrėmė žvilgsnį. Jos akys tarytum pasislėpė giliai galvoje, ir tą valandėlę ji priminė užgrūdintą pafrontės moterį su medžiokliniu šautuvu vienoje rankoje ir šventraščiu kitoje.

- Mano sūnus išgelbės man gyvybę, - ištarė ji. - Džekas išgelbės mane, ir tu jo nesulaikysi.

- Ką gi, pamatysim, ar ne? - atsakė Sloutas. - Tai dar pamatysim.

Prakeiktos Žemės

1

- Bet ar jums negresia pavojus, mano valdove? - paklausė Andersas, klūpodamas su baltai raudonu kiltu, kuris priminė sijoną.

- Džekai? - suinkštė Ričardas.

- O jums pačiam niekas neatsitiks? - savo ruožtu paklausė Džekas.

Depo prižiūrėtojas pasukiojo didelę baltą galvą ir dirstelėjo į berniuką, tarsi tas būtų užminęs mįslę. Jis panėšėjo į didžiulį susirūpinusį šunį.

- Tai yra, man bus viskas gerai, jeigu jums negrės pavojus. Štai ką norėjau pasakyti.

- Bet, mano valdove...

- Džekai? - pasigirdo niurzgus Ričardo balsas. - Aš užmigau ir dabar jau turėčiau būti pabudęs, bet mes toje pačioje keistoje vietoje, vadinasi, aš vis dar sapnuoju... bet aš noriu pabusti, Džekai, nenoriu daugiau sapnuoti tą sapną. Ne. Daugiau nenoriu.

Tai va kodėl tu sutraiškei prakeiktus savo akinius, - tarė sau Džekas. O garsiai pasakė:

- Tai ne sapnas, mielasis Riči. Mūsų laukia kelionė. Važiuosime traukiniu.

- A? - trindamas veidą ir sėsdamasis atsiliepė Ričardas. Jeigu Andersas priminė didelį baltą šunį su sijonu, Ričardas atrodė visai kaip tik ką pažadintas kūdikis.

- Mano valdove Džeisonai, - tarė Andersas. Atrodė, jog jis tuoj pravirks; iš palengvėjimo, suprato Džekas. - Ar tai tavo noras? Ar tu nori vairuoti tą velnio mašiną per Prakeiktas Žemes?

- Žinoma, - atsakė Džekas.

- Kur mes esame? - paklausė Ričardas. - Ar tu įsitikinęs, kad jie mūsų nesiveja?

Sojeris pasisuko į jį. Draugas sėdėjo ant nelygių geltonų grindų, kvailai mirksėjo niekaip neatsikratydamas baimės.

- Gerai, - pasakė jis, - aš atsakysiu į visus tavo klausimus. Mes esame Teritorijų vietovėje, vadinamoje Elisbreiksu...

- Man skauda galvą, - nutraukė jį Ričardas ir užsimerkė.

- Mes važiuosime šito žmogaus traukiniu per Prakeiktas Žemes iki Juodojo viešbučio arba kaip galima arčiau jo, - tęsė Džekas. - Tai viskas, Ričardai. Nori tikėk, nori ne. Ir kuo greičiau mes tai padarysime, tuo greičiau atsikratysime savo persekiotojų.

- Eteridžo, - sušnibždėjo Sloutas, - misterio Dafrio, - berniukas apsidairė po jaukų depo pastatą lyg tikėtųsi, kad jų priešai staiga ims veržtis pro sienas. - Žinai, tai smegenų auglys, - pasakė jis Džekui normaliu tonu. - Visas tas skausmas dėl smegenų auglio.

- Mano valdove Džeisonai, - kalbėjo senasis Andersas, lenkdamasis taip žemai, kad plaukai išdriko ant banguotų grindų. - Koks tu geras, o visagali, koks esi geras nuolankiausiam savo tarnui, koks geras tiems, kurie nenusipelnė tavo palaiminto apsilankymo... - jis ėmė ropoti artyn, ir Džekas išsigando pamatęs, jog senis vėl ims bučiuoti jam kojas.

- Ir smarkiai progresuojantis, turiu pripažinti, - pridūrė Ričardas.

- Stokitės, Andersai, prašau, - traukdamasis pasakė Džekas. - Nagi, kilkit, pakaks.

Prižiūrėtojas vapėdamas padėkas už tai, kad jam pačiam neteks važiuoti per Prakeiktas Žemes, šliaužė artyn.

- STOKIS! - suriko Džekas.

Andersas pakėlė akis ir suraukė kaktą.

- Taip, mano valdove, - ir lėtai pakilo.

- Nešk čion savo smegenų auglį, Ričardai, - pasakė Džekas. - Eisim pažiūrėti, kaip vairuoti tą sumautą traukinį.

2

Andersas užlindo už ilgo, nelygaus prekystalio ir ėmė kuistis stalčiuje.

- Man regis, jis yra varomas velnių, mano valdove, - pasakė jis. - Keistų demonų, surištų į krūvą. Jie atrodo negyvi, bet taip nėra. Aha, - jis ištraukė iš stalčiaus storiausią ir ilgiausią iš Džeko kada nors ma-

tytų žvakių. Suradęs ant prekystalio padėtoje dėžutėje balaną, senis prikišo vieną jos galą prie lempos. Po to balana pridegė tą milžinišką žvakę ir kratydamas užgesino "degtuką".

- Velniai? - pasitikslino Džekas.

- Keisti keturkampiai daiktai, manau, jog velniai sukišti į jų vidų. Kaip kartais jie spjaudosi ir žeria kibirkštis! Aš parodysiu tau, valdove Džeisonai.

Nieko daugiau nesakęs, jis žengė prie durų. Šiltas žvakės švytėjimas akimirką ištrynė raukšles jo veide. Džekas nusekė prižiūrėtoją į saldžias Teritorijų platumas. Jis prisiminė nuotrauką ant Spidžio Parkerio kabineto sienos; jau tuomet ji buvo kupina nepaaiškinamos galios. Berniukas suprato, kad jis netoli tos vietovės nuotraukoje. Tolumoje dungsojo iš matymo pažįstamas kalnas. Nuo kalvos į visas puses driekėsi vilnijantys javų laukai. Ričardas Sloutas nenoriai vilkosi įkandin, trindamas kaktą. Visai svetimos tame peizaže į vakarus nenumaldomai veržėsi dvi sidabrinio metalo juostos.

- Garažas yra užpakalyje, mano valdove, - tyliai pasakė Andersas ir beveik susigėdęs pasisuko Depo pusėn. Džekas dar kartą metė žvilgsnį į tolimą kalną. Dabar jis nearodė toks panašus į kalną nuotraukoje: jis buvo kitas, vakarinis, o ne rytų kalnas.

- Kaip suprasti tą " mano valdove"? - šnipštelėjo į ausį Ričardas. - Jis tariasi tave pažįstąs.

- Sunku paaiškinti, - atsakė Džekas.

Ričardas truktelėjo savo skarelę, paskui suspaudė Džeko ranką. Tas pats kanzasietiškas gniaužtas.

- Kas nutiko mokyklai, Džekai? Kas nutiko šunims? Kur mes?

- Tiesiog eik ir neklausinėk, - atsakė Džekas. - Tu tikriausiai vis dar sapnuoji.

- Taip, - lengviau atsiduso Ričardas. - Taip, tikrai? Aš tebemiegu. Tu pripasakojai man visokiausių nesąmonių apie Teritorijas, tai aš dabar ir sapnuoju jas.

- Tikrai, - pritarė Džekas ir nuskubėjo paskui Andersą. Senolis nešė žvakę it deglą ir leidosi nuo kalvos kito, truputį didesnio, aštuonkampio medinio pastato link. Berniukai sekė įkandin per aukštus geltonus javus. Tenai iš dviejų permatomų burbulų sklido šviesa. Pašiūrė buvo atvira iš priešingų galų, atrodė dailiai nurėžta. Iš jų bėgo sidabriniai bėgiai. Andersas pasiekė pašiūrę ir pasisuko laukdamas berniukų. Su besiplaikstančia žvakės liepsna, ilga barzda ir keistais ap-

darais jis stovėjo nelyginant legendos ar pasakos herojus, burtininkas ar žynys.

- Stovi nuo to laiko, kai čia pakliuvo, ir velniai jį iš čia išvarys, - Depo prižiūrėtojas susirūpinęs pažvelgė į berniukus, visos jo raukšlės pagilėjo. - Pragaro išmonė. Šlykštus daiktas, pamatysit, - jis dirstelėjo per petį, kai berniukai prisiartino. Džekas matė, jog Andersas nelinkęs net būti greta to traukinio. - Pusė krovinio yra sukrauta, jis taip pat velniškai dvokia.

Džekas žengė pro atvirą galą pašiūrėn, priversdamas Andersą eiti kartu. Ričardas suskubo įkandin, trindamasis akis. Ant bėgių, į vakarų pusę atsuktas stovėjo traukinys. Tai buvo keistos išvaizdos garvežys, krovininis vagonas ir vagonas-platforma, užtraukta brezentu. Kvapas išties buvo blogas: ne Teritorijų, o metalo, alyvos kvapas.

Ričardas skubiai nuėjo į vieną pašiūrės kampą, atsisėdęs ant grindų atsilošė į sieną ir užsimerkė.

- Ar žinai, kaip jis veikia, mano valdove? - tyliai pasiteiravo Andersas.

Džekas papurtė galvą ir nuėjo palei bėgius prie garvežio. Taip, tikrai ten rado Anderso “velnius”. Tai buvo baterijos, kaip Džekas ir įtarė. Jų buvo šešiolika, sudėtos į metalinį konteinerį, prilaikomą pirmų keturių kabinos ratų. Traukinio priekis priminė perdirbtą gatvės prekeivio vežimėlį-dviratį, bet ten, kur turėjo būti pats dviratis, stovėjo nedidelė kabina, kuri Džekui kai ką priminė... kai ką, ko jis iškart negalėjo pažinti.

- Velniai kalbasi su viršutine lazda, - ištarė už nugaros Andersas.

Džekas užsiropštė į kabiną. Anderso minėta “lazda” buvo greičių dėžės su trimis bėgiais svertas. Tada Džekas jau galėjo pasakyti, ką primena ta nedidelė kabina. Visas traukinys judėjo golfo mašinytės principu. Varomas baterijų jis turėjo tik tris bėgius: važiavimo, neutralų ir atbulinį. Tai buvo vienintelis traukinys, kuris galėjo veikti Teritorijose, ir Morganas Sloutas veikiausiai specialiai jį pasigamino.

- Demonai dėžėse spjaudosi ir kibirkščiuoja, pasikalba su lazda, o ji varo traukinį, mano valdove, - Andersas nekantriai mindžikavo prie kabinos neįtikėtinai raukydamasis.

- Jūs ketinote išvykti ryte? - paklausė senio Džekas.

- Aha.

- Bet traukinys jau paruoštas?

- Taip, mano valdove.

Džekas linktelėjo ir iššoko iš kabinos.

- Koks krovinys?

- Velnioniški išradimai, - niūriai atsakė prižiūrėtojas. - Blogiesiems vulfams. Turiu nuvežti į Juodąjį viešbutį.

Aš atsiplėšiu gerą galą nuo Morgano Slouto, jeigu išvyksiu dabar, - pagalvojo Džekas ir neramiai pažiūrėjo į draugą, kuris prisivertė vėl užmigti. Jeigu ne tas kietakaktis, hipochondriškas, racionalusis Ričardas, Džekas niekad nebūtų aptikęs Slouto "tū-tū", ir Morganas būtų galėjęs panaudoti "pragaro išmones" - tai, be abejo, kokie nors ginklai, - prieš Džeką, kai jis prisiartins prie Juodojo viešbučio. Nes tenai yra jo kelionės galas, buvo tikras Džekas. Todėl viskas rodo, jog Ričardas, nepaisant jo bejėgiškumo ir įkyrumo, atliks jo kelionėje didesnį vaidmenį, negu jis įsivaizdavo. Sojerio sūnus ir Slouto sūnus: princo Filipo Sotelio sūnus ir Morgano iš Oriso sūnus. Vieną akimirką viskas aplink Džeką ėmė suktis, jam šovė mintis, kad be Ričardo neapsieis Juodajame viešbutyje. Tada Ričardas sušnarpštė ir prasižiojo, netikėto nušvitimo momentas baigėsi.

- Pažiūrėkim tuos "velnio daiktus", - pasakė jis. Apsisukęs jis nužingsniavo palei traukinį ir tik tada apsižiūrėjo, kad aštuonkampio pastato grindys yra iš dviejų dalių: didžioji dalis buvo apskrita aikštelė, primenanti milžinišką lėkštę, kurios pakraštyje buvo plyšys, o kita grindų dalis tęsėsi iki pat sienų. Džekas nieko nebuvo girdėjęs apie depus, bet principą suprato: apskrita grindų aikštelė gali pasisukti šimtą aštuoniasdešimt laipsnių. Paprastai traukiniai atvykdavo iš rytų ir grįždavo ten pat.

Krovinys buvo uždengtas brezentu ir pririštas stora ruda virve, panašia į plieno trosą. Džekas vargais negalais atkėlė kraštą ir pažiūrėjo vidun, bet pamatė tik juodumą.

- Padėkit man, - paprašė jis Anderso.

Senis priėjo ir vienu stipriu judesiu atleido mazgą. Brezentas susigarankštijo, atsileido. Pakėlęs kraštą berniukas pamatė, jog pusė platformos prikrauta medinių dėžių su užrašu: "Mašinų dalys". *Ginklai,* - suprato jis, - *Morganas ginkluoja maištaujančius vulfus.* Kita dalis buvo užkrauta stačiakampiais kažkokios supresuotos medžiagos paketais, suvyniotais į baltą audeklą. Džekas nenutuokė, kas ten galėtų būti, bet neabejojo, jog ten tikrai ne balta duona. Nuleidęs brezentą, jis pasitraukė į šoną, o Andersas patraukė už lyno ir vėl sumezgė mazgą.

- Mes išvažiuosime šią naktį, - nutarė Džekas.

- Bet, mano valdove Džeisonai... Prakeiktos Žemės... naktį... kaip jūs galite...

- Galiu, viskas gerai, - atsakė Džekas. - Man reikia kuo geriau pasinaudoti netikėtumu. Morganas ir tas kitas vyras, kurį vulfai vadina Rimbo valdovu, manęs ieškos, o jeigu man pavyks atvažiuoti dvylika valandų anksčiau, negu laukta, mums su Ričardu gali pavykti likti gyviems.

Andersas linktelėjo rūškanu veidu ir vėl pasidarė panašus į stambų šunį, susitaikantį su nelinksma naujiena.

Džekas vėl pažiūrėjo į Ričardą: miega, sėdi pravira burna. Lyg perskaitęs Džeko mintis, Andersas irgi pasisuko į Ričardą.

- Ar Morganas iš Oriso turėjo sūnų? - paklausė Džekas.

- Turėjo, mano valdove. Trumpas Morgano vedybinis gyvenimas paliko vaisių - berniuką, vardu Raštonas.

- Kas tam Raštonui nutiko? Nors jau galiu atspėti.

- Jis mirė, - paprastai atsakė depo prižiūrėtojas. - Morganui iš Oriso nebuvo lemta būti tėvu.

Džekas krūptelėjo prisiminęs, kaip jo priešas perplėšė orą ir vos neišžudė visos Vulfo bandos.

- Mes keliausime, - pasakė jis. - Ar padėsit mums su Ričardu įlipti į kabiną, Andersai?

- Mano valdove... - senis nulenkė galvą. Paskui pakėlė akis ir tėviškai pasižiūrėjo. - Kelionė truks mažiausiai dvi dienas, gal net tris, kol pasieksite vakarinę pakrantę. Ar turite kokio nors maisto? Ar pavakarieniausite su manimi?

Džekas papurtė galvą, nekantraudamas pradėti paskutinę savo kelionės pas Talismaną atkarpą, bet tada sugurgė jo pilvas, primindamas, jog labai jau seniai nieko nėra turėjęs burnoje.

- Ką gi, - tarė jis, - tikriausiai pusvalandis šen ar ten nieko nepakeis. Ačiū, Andersai. Ar padėsite pastatyti ant kojų Ričardą?

Be to, - pagalvojo jis, - *ne taip jau norisi keliauti per tas Prakeiktas Žemes.*

Abu jie pakėlė Sloutą, o tas kaip miegapelė pramerkė akis, nusišypsojo ir vėl užmigo.

- Maistas, - pasakė Džekas. - Tikras maistas. Tu ne prieš, bičiuli?

- Aš niekad nevalgau sapnuodamas, - atsakė neapsakomai racionaliai Ričardas, paskui nusižiovavo ir pasitrynė akis. Jis pamažu atsisto-

jo ant kojų ir daugiau nesiramstė į Andersą ir Džeką. - Tiesą sakant, esu gerokai išalkęs. Aš ilgai miegojau, ar ne? - jis atrodė tuo labai patenkintas.

- Aha, - atsakė Džekas.

- Klausyk, tai čia tas traukinys, kuriuo mes važiuosime? Jis atrodo kaip žaislinis.

- Aha.

- Ar tu mokėsi juo važiuoti, Džekai? Aš sapnuoju, žinau, bet...

- Jį vairuoti ne sunkiau negu seną mano elektrinį traukinuką, - atsakė Džekas. - Mokėsiu ir aš, ir tu.

- Aš nenoriu, - pasakė Ričardas, ir balse pasigirdo ankstesnė inkščianti gaidelė. - Aš išvis nenoriu lipti į tą traukinį. Noriu grįžti į savo kambarį.

- Geriau eikime užkąsti, - atšovė Džekas ir išvedė draugą iš pašiūrės. - O tada traukime į Kaliforniją.

Teritorijos atsivėrė berniukams geriausia savo puse prieš pat Prakeiktas Žemes. Andersas padavė jiems po storą salsvos duonos, keptos iš aplinkui Depą augančių javų, riekę, uždėjo gardžios keptos mėsos gabalėlių bei sultingų nematytų daržovių griežinėlių, kurių aromatinga sunka Džekui kažkodėl priminė papają, nors jis žinojo, jog daržovė ne ta. Ričardas palaimingai žiaumojo leisdamas sultims tekėti per smakrą, kol Džekas nenuvalė.

- Kalifornija, - pratarė jis. - Galėjau susiprasti.

Nutaręs, jog draugas apeliuoja į bepročių valstijos reputaciją, Džekas nieko neklausinėjo. Jis labiau nerimavo dėl ribotų Anderso maisto atsargų, bet senolis landžiojo už prekystalio, kur jis arba jo tėvas buvo įrengęs nedidukę malkomis kūrenamą viryklę, ir nešė naują patiekalą. Karštos kukurūzinės bandelės, veršio kojų šaltiena, kažkas primenantis vištos šlauneles, bet pagal skonį... kas? Smilkalai ir kvapnioji derva? Gėlės? Skonis tarsi sprogo jo burnoje, ir Džekas pagalvojo, jog tuoj pats užsnūs.

Visi trys sėdėjo prie nedidelio staliuko jaukiame ir šiltame kambarėlyje. Po vakarienės Andersas kone droviai ištraukė sunkų ąsotį, iki pusės pripiltą raudono vyno. Jausdamasis, tarsi vykdytų kažkieno kito priedermę, Džekas išgėrė stiklinaitę.

3

Po dviejų valandų apsunkęs Džekas ėmė galvoti, ar tik ta soti vakarienė nebuvo siaubinga klaida. Visų pirma, laukia kelionė iš Elisbreikso, ir tai ne juokas; antra bėda buvo Ričardas, kuris rimtai kraustėsi iš proto, bet užvis svarbiausia Prakeiktos Žemės. Tai beprotystė, nepasiekiama net Ričardui, ir ji reikalavo absoliutaus dėmesio.

Kai po vakarienės visi trys grįžo į pašiūrę, prasidėjo bėdos. Džekas žinojo, kad bijo to, kas laukia priešaky, ir ta baimė buvo visiškai pamatuota. Galbūt todėl jis pasielgė ne taip gerai, kaip reikėjo. Pirmas sunkumas kilo tada, kai jis pabandė sumokėti Andersui kapitono Fareno duotu pinigėliu. Andersas pasijuto, it jo numylėtas Džeisonas staiga būtų susmeigęs į nugarą peilį. Šventvagystė! Išniekinimas! Pasiūlęs pinigą, Džekas ne tik įžeidė senąjį prižiūrėtoją; jis, vaizdžiai tariant, sumaišė su purvais jo tikėjimą. Antgamtiškai prisikėlusi dieviška būtybė neturėjo siūlyti pinigų savo pasekėjams. Andersas taip nuliūdo, kad smogė kumščiu į “velnio dėžę”, kurioje gulėjo baterijos. Džekas suprato, kad senio pyktis gali pasisukti ir kita kryptimi. Susitaikyti pavyko tik iš dalies: Andersui reikėjo jo atsiprašinėjimų ne daugiau už pinigus. Senolis nurimo tik supratęs, kaip nuliūdino berniuką, bet ėmė elgtis kaip anksčiau tik tada, kai Džekas balsu ėmė svarstyti, kad kapitono Fareno pinigėlis gali turėti ir kitų funkcijų.

- Tu ne visai Džeisonas, - paniuro senis, - bet Karalienės moneta gali nuvesti tave prie tikslo, - jis sunkiai papurtė galvą. Atsisveikinimas buvo nelabai nuoširdus.

Bet daugiausia nemalonumų kilo dėl Ričardo. Vaikiška jo panika ūmai suvešėjo iki neapsakomo siaubo. Jis atsisakė lipti į kabiną. Iki to laiko Sloutas be tikslo klaidžiojo po pašiūrę, nežiūrėdamas į traukinį. Supratęs, kad Džekas rimtai ketina įsisodinti jį į traukinį, Ričis neišlaikė. Keista, bet mintis baigti kelionę Kalifornijoje jį gąsdino labiausiai.

- NE! NE! NEGALIU! - suriko Ričardas, kai Džekas pakvietė jį į traukinį. - AŠ NORIU GRĮŽTI Į SAVO KAMBARĮ!

- Jie tikriausiai mus vejasi, Ričardai, - išvargusiu balsu tarė Džekas. - Turime važiuoti, - jis ištiesė paimti draugo ranką. - Atsimeni, visa tai tik sapnas.

- O mano valdove, mano valdove, - blaškydamasis po pašiūrę kartojo Andersas, ir Džekas suprato, kad šįkart senis kreipiasi ne į jį.

- AŠ PRIVALAU GRĮŽTI Į SAVO KAMBARĮ! - klykė Ričardas. Jis buvo taip smarkiai užsimerkęs, kad nuo smilkinio iki smilkinio ėjo skausminga raukšlė.

Džekas vėl prisiminė Vulfą. Jis bandė privesti Ričardą prie traukinio, bet tas sustojo lyg mulas.

- NEGALIU TEN VAŽIUOTI!

- Ką gi, čia likti taip pat negali, - atšovė Džekas. Jis vėl pabandė nutempti draugą prie traukinio, bet berniukas pajudėjo tik per porą pėdų. - Ričardai, tai juokinga. Nori likti čia vienas? Nori likti vienas Teritorijose?

Ričardas papurtė galvą.

- Tada eime su manimi. Jau laikas. Po dviejų dienų būsime Kalifornijoje.

- Blogi reikalai, - burbtelėjo sau Andersas, stebėdamas vaikus. Ričardas ir toliau purtė galvą kartodamas, kad negali ten važiuoti, negali lipti į traukinį.

- Kalifornijoj?

Sloutas suspaudė lūpas ir vėl užsimerkė.

- Velnias, - tarstelėjo Džekas. - Andersai, ar gali man padėti?

Milžinas pasižiūrėjo liūdnai, kone su pasidygėjimu, ir priėjęs pakėlė Ričardą it šunytį. Berniukas suinkštė. Andersas įkėlė jį į kabiną.

- Džekai! - suriko Ričardas, išsigandęs, kad kažkas ketina jį išsiųsti į Prakeiktas Žemes vieną.

- Aš čia, - atsakė lipdamas į kabiną iš kitos pusės Džekas. - Ačiū, Andersai, - tarė jis Depo prižiūrėtojui, kuris atsakė nelinksmu linktelėjimu ir pasitraukė į kampą. - Viso geriausio.

Ričardas pravirko, bet senis žiūrėjo į berniuką be gailesčio.

Džekas paspaudė įjungimo mygtuką, iš "velnio dėžės" šovė dvi mėlynos kibirkštys; variklis užsivedė.

- Na, štai, - ištarė Džekas ir nustatė bėgį pirmyn. Traukinys ėmė riedėti iš pašiūrės. Ričardas verkšlendamas prisispaudė prie smakro kelius ir murmėdamas kažką panašiai į "nesąmonė", "neįmanoma", - Džekas gerai nenugirdo per šnypštimą, - paslėpė veidą. Atrodė, kad jis nori virsti rutuliu. Džekas pamojavo Andersui, tas pamojo jam, ir tada jie išsiveržė iš apšviestos pašiūrės į tamsią naktį. Senio siluetas pasirodė angoje, iš kurios išvažiavo traukinys, tarsi jis būtų sumanęs vytis. Šitas traukinys daugiau trisdešimties mylių per valandą išspausti negalės, pagalvojo Džekas, o kol kas jis juda vos aštuonias ar de-

vynias mylias per valandą. Atrodė, kad važiuoja nežmoniškai lėtai. Į vakarus, kartojo sau Džekas, vakarus, vakarus. Depo prižiūrėtojas grįžo į pašiūrę, lokomotyvas truktelėjo, vėl pažerdamas kibirkščių, o Džekas apsisuko pažiūrėti, kas darosi.

- NE! - suriko Ričardas, vos neišversdamas iš kabinos draugo. - AŠ NEGALIU! NEGALIU TEN VAŽIUOTI! - jis buvo pakėlęs galvą, bet vis tiek nieko nematė, nes kaip ir anksčiau buvo smarkiai užsimerkęs. Jo veidas priminė kumštį.

- Tyliau, - paprašė Džekas. Priekyje bėgiai driekėsi per bekraščius javų laukus; vakarinėje padangėje it seni dantys styrojo kalnai. Berniukas paskutinį kartą atsigręžė į tolstančią šilumos ir šviesos oazę - Depą ir aštuonkampę pašiūrę. Tarpduryje juodavo aukštas Anderso siluetas. Džekas dar kartą pamojo, siluetas atsakė mojimu. Tada jis patyrinėjo javų jūrą; jeigu ir toliau Prakeiktos Žemės bus tokios, šitas dvi dienas bus galima laikyti poilsiu.

Bet, suprantama, taip nebuvo. Net ir mėnesienoje matėsi, kad javai retėja, darosi skurdesni. Permaina prasidėjo po pusvalandžio kelionės. Net jų spalva pasidarė ne tokia, beveik dirbtinė: nebe natūraliai geltona, o tarsi nugelsvinta kažkokio stipraus karščio šaltinio - geltona, be gyvybės. Ričardas dabar atrodė panašiai. Kurį laiką jis garsiai skundėsi, paskui pravirko tyliai ir droviai lyg išvaryta iš klasės mergaitė, pagaliau užmigo neramiu miegu.

- Negaliu grįžti, - vapėjo jis sapne arba taip bent pasigirdo Džekui. Miegodamas jis tarytum nyko.

Pamažu ėmė keistis visas gamtovaizdis. Begalines Elisbreikso lygumas pakeitė paslaptingi negilūs duburiai ir juodų medžių priaugę slėniai. Visur riogsojo didžiuliai akmenys: kaip kaukolės, kiaušiniai, milžino dantys. Pasikeitė ir pati žemė - pasidarė smėlingesnė. Du kartus traukinys įvažiavo tarp uolų, ir Džekas matė tik vijokliais apraizgytas raudonas sienas. Retsykiais jam pasirodydavo, kad mato sprunkantį į priedangą žvėrelį, bet buvo per tamsu, arba žvėrelis per greitas, kad jis jį pažintų. Bet berniuką apėmė keistas jausmas, kad net tam gyviui visiškai sustingus vidurdienį Rodeo alėjoje jis negalėtų jo pažinti: tikriausiai to gyvūno galva yra dvigubai didesnė negu turėtų būti, ir jam geriau nesimaišyti žmogaus akyse.

Praslinko pusantros valandos, Ričardas dejavo per miegus, o peizažas nepažįstamai pasikeitė. Kai traukinys antrą kartą išniro iš klaustrofobiją keliančio tarpeklio, Džeką pribloškė vietos lėkštumas; jis tartum pirmą kartą sugrįžo į Teritorijas, Regėjimų šalį. Po to jis pa-

stebėjo sunykusius ir iškreivėjusius medžius ir užuodė kvapą. Tikriausiai jis tolydžio stiprėjo jo pasąmonėje, bet tik išvydęs susiraizgiusius lyg kankinami žvėrys kelis medžius, Džekas pajuto ore tvyrantį puvimo kvapą. Gedimas, pragaro ugnis. Čia Teritorijos dvokė ar beveik dvokė.

Šitame krašte tvyrojo seniai nuvytusių gėlių kvapas, bet po juo, kaip ir pas Osmondą, slėpėsi kitas, galingesnis. Jeigu Morganas kokiu nors savo pavidalu dėl to kaltas, tai jis tam tikru būdu atnešė į Teritorijas mirtį, pagalvojo Džekas.

Neliko daubų ir slėnių, žemė atrodė begalinė raudona dykuma. Lėkštus šitos dykros šlaitus nusėjo neapsakomai skurdūs medžiai. Bėgiai lėkė į raudoną tuštumą.

Na, tas raudonas kraštas bent jau atrodė negyvenamas. Kelias valandas Džekas nepastebėjo nieko be smulkių išsigimusių gyvuliukų, besislepiančių šlaituose. Bet jis ne kartą akies kampučiu sugaudavo kažkokį judesį, o atsisukęs nieko nepamatydavo. Iš pradžių jam atrodė, kad jį seka. Paskui kurį laiką, ne ilgiau kaip pusvalandį, manė, jog jų pėdomis vejasi tie pusšuniai iš Taierio mokyklos. Vos tik Džekas atsigręždavo, tas, kas tenai judėjo, smukdavo už kurio nors susivijusio medžio arba pranykdavo smėlyje. Daugiau Prakeiktos Žemės nebeatrodė tuščios ir be gyvybės, veikiau pilnos slapto, besislapstančio nuo pašalinio žvilgsnio gyvenimo. Džekas kilstelėjo svertą aukštyn (lyg tai galėtų padėti) ir troško, kad traukinukas riedėtų greičiau, dar greičiau. Ričardas susirangė ant sėdynės ir toliau miegojo šnopuodamas. Džekas įsivaizdavo, kaip tie nei šunys, nei žmonės puola juos, ir meldėsi, kad draugas neatsimerktų.

- NE! - per sapną suriko Ričardas.

Džekas vos neišvirto iš kabinos. Jis *matė* įkandin jų šuoliuojančius Eteridžą ir misterį Dafrį. Jie lėkė iškišę liežuvius, energingai dirbdami pečiais. Po sekundės berniukas pamatė tik šalia traukinio lekiančius šešėlius. Mokiniai ir jų direktorius užgeso it gimtadienio torto žvakutės.

- NE TEN! - šūktelėjo Ričaradas. Džekas atsargiai atsiduso. Jis, jie yra saugūs. Prakeiktų Žemių pavojus buvo perdėtas. Netrukus pakils saulė. Džekas pakėlė laikrodį prie akių ir pamatė, jog važiuoja jau daugiau nei dvi valandas. Nusižiovavęs pasigailėjo, kad tiek daug valgė pas Andersą.

Torto gabalėlis, - pasvajojo jis mintyse, - *tai būtų...*

Nespėjo užbaigti eilutės iš Bernso, kuria taip nustebino senasis Andersas, ir staiga išvydo pirmą ugnies kamuolį, visiškai sugriovusį jo ramybę.

4

Šviečiantis, bent dešimties pėdų skersmens kamuolys išniro horizonte ir šnypšdamas karščiu ėmė ristis tiesiai į traukinį.

- Po galais, - burbtelėjo Džekas, prisiminęs, ką Andersas apie juos pasakojo. *Jeigu žmogus prieina per daug arti prie jų, siaubingai suserga... nuplinka... visą kūną nusėja opos... jis ima vemti... vemia, kol plyšta skrandis ir sprogsta gerklė...* Džekas nurijo seiles; tai sekėsi sunkiai - kaip ryti vinis.

- Prašau, Dieve, - ištarė jis garsiai. Milžiniškas šviečiantis kamuolys lėkė tiesiai į jį, it būtų numatęs nušluoti Džeką Sojerį ir Ričardą Sloutą nuo žemės paviršiaus. *Jonizuojanti spinduliuotė.* Suspaudė skrandį, kūnas suledėjo. *Radiacinis apsinuodijimas. Vemia ir vemia, kol plyšta skrandis...*

Gardi vakarienė, kuria pavaišino Andersas, vos neiššoko laukan. Ugnies kamuolys kibirkščiuodamas ir šnypšdamas ritosi į traukinį. Už jo tęsėsi auksinė uodega, kuri paslaptingu būdu kurstė kitas degančias linijas ant raudonos žemės. Paskui šviečiantis rutulys pašoko ir pasisukęs it teniso kamuoliukas nuskriejo į kairę. Būtent tada Džekas pirmą kartą aiškiai pamatė padarus, kurie juos sekė. Rausvai auksinė klajojančio kamuolio šviesa ir senų pėdsakų švytėjimas apšvietė išsigimusių padarų grupelę, lydinčią traukinį. Tai buvo šunys, tiksliau, kadaise buvo šunys arba turėjo protėvius šunis, ir Džekas neramiai žvilgtelėjo į Ričardą, ar tas nepabudo.

Apšviesti sutvėrimai prisiplojo prie dirvos nelyginant gyvatės. Džekas matė, kad jų galvos kaip šunų, bet ant kūnų buvo išlikusios tik rudimentinės užpakalinės kojos, o patys kūnai neturėjo uodegų ir buvo pliki. Jie atrodė drėgni: rausva beplaukė oda blizgėjo lyg ką tik gimusio peliuko. Sutvėrimai urzgė nepatenkinti, kad juos pamatė. Tai buvo tie patys klaikūs išsigimę šunys, kuriuos Džekas pastebėjo ant traukinio pylimo. Demaskuoti jie šnypštė, urzgė ir traukėsi; juos gąsdino ugnies kamuoliai ir jų palikti pėdsakai. Po kurio laiko Džekas užuodė tolstančio, padegusio visą eilę medžių, rutulio kvapą. Pragaro ugnis, puvimas.

Horizonte išniro antras kamuolys ir pralėkė iš kairės. Neužmegztų santykių, palaidotų vilčių ir demoniškų troškimų tvaikas - taip Džekui dvokė nuo tų kamuolių. Kniaukdama gauja išsigimusių šunų išsisklaidė į žibančių dantų grėsmę, paslaptingą šnaresį ir sunkių bekojų kūnų šliaužimą žeme. Kiek jų čia? Prie degančio medžio kamieno, kuris mėgino paslėpti savo viršūnę kamiene, savo nasrus iššiepė du mutantai.

Kai horizonte sutvisko dar vienas ugninis kamuolys, velkantis paskui save šviečiantį šleifą, Džekas pastebėjo ant kalvos sugriuvusią padangtę. Priešais ją stovėjo kažkokia vyriškos giminės žmogysta ir žiūrėjo į jį. Stambumo, plaukuotumo, jėgos, pykčio įspūdis...

Džeko nepaliko suvokimas, koks lėtas yra Anderso traukinys ir kokie jie su Ričardu pasiekiami kiekvienam, kas sugalvos juos atidžiau patyrinėti. Pirmasis ugnies rutulys padėjo atsiginti nuo tų išsigimusių šunų, bet žmogiškų Prakeiktų Žemių gyventojų gali nepavykti taip lengvai atsikratyti. Gęstant auksiniam pėdsakui, Džekas pastebėjo, kad figūra prie padangtės nulydi traukinį, sukdama didelę gauruotą galvą. Jeigu tai, ką jis matė, yra šunys, kaip tada atrodys žmonės? Su paskutine šviesa žmogiškas sutvėrimas nulėkė už savo būsto, švysteldamas reptilijos uodega. Po akimirkos vėl pasidarė tamsu, nesimatė nei šunų, nei tos žmogystos, nei pašiūrės. Džekas nebuvo įsitikinęs, jog iš tikro ją matė.

Ričardas truktelėjo per miegą, o Džekas spustelėjo lokomotyvo svertą, vildamasis išgauti didesnį greitį. Šuniški garsai liko užpakalyje. Suprakaitavęs Džekas pakėlė ranką ir pamatė, jog nuo paskutinio karto, kai jis tikrino laikrodį, tepraėjo penkiolika minučių. Jis nusižiovavo pats stebėdamasis savimi ir vėl pasigailėjo tiek prikimšęs.

- NE! - sukliko Ričardas. - NE! AŠ NEGALIU TEN EITI!

Kur, ėmė svarstyti Džekas. Kur tas “ten”? Kalifornija? Ar kokia kita grėsminga vieta, kur puiki Ričardo savitvarda gali ištrūkti it nežabotas arklys?

5

Visą naktį, kol Ričardas miegojo, Džekas stovėjo prie sverto, stebėdamas rausvą žemę, raižomą kibirkščiuojančių ugnies kamuolių. Jų kvapas, nuvytusių gėlių ir slapto puvimo kvapas, pripildė orą. Retsy-

kiais nuo skurdžių medžių, kurie vis dar styrojo šen bei ten, berniukas išgirsdavo išsigimusių šunų ar kitokių vargšų sutvėrimų erzelį. Kartais mėlynai sužaibuodavo baterijos. Ričardas ne tik miegojo; jis buvo paniręs į nesąmoningą miego būseną, kurios jam taip reikėjo. Daugiau jis nebeklykė, susirietė kamputyje ir lėtai alsavo, tarsi net tam reikėjo daugiau energijos negu jam buvo likę. Džekas ir meldė, ir bijojo saulėtekio. Patekėjus saulei, jis matys gyvūnus, bet ką dar jis gali išvysti?

Berniukas vis dirsteldavo į draugą. Ričardo oda atrodė keistai blyški, net vaiduokliškai pilka.

6

Rytas išlaisvino iš tamsos. Virš išlenkto rytinio horizonto nutįso rausvas kaspinas, netrukus po juo pasirodė raudona juosta ir ėmė kelti optimistinę rausvumą į viršų. Džeko akys buvo raudonos kaip ta juosta, skaudėjo kojas. Ričardas gulėjo išsitiesęs per visą sėdynę ir nenoriai kvėpavo. Džekas įsitikino, kad nesuklydo - jo veidas iš tikro pilkšvas. Vokai trukčiojo, bet Džekas vylėsi, kad draugas neims rėkti. Ričardas prasižiojo, bet ne rėkti; išlindo galas liežuvio. Berniukas apsilaižė viršutinę lūpą, sušnarpštė ir vėl paniro į gluminančią komą.

Nors Džekas neapsakomai troško atsisėsti ir užsimerkti, draugo jis nejudino. Kuo daugiau šviesa atskleidė Prakeiktų Žemių detalių, tuo labiau Džekas tikėjosi, kad Ričardo miegas truks tol, kol jis pats galės pakęsti mažo Anderso traukinuko sąlygas. Jam knietėjo pamatyti, kaip Ričardas Sloutas sureaguos į Prakeiktų Žemių anomalijas. Truputis skausmo, šiek tiek išsekimo, - tai mažiausia kaina už tai, ką jis laikė laikina tyla.

Prieš jo perštinčias akis atsivėrė peizažas, kuriame niekam nepavyko išvengti deformacijos. Mėnesienoje tai atrodė dykra, priaugusi medžių. Dabar Džekas įsitikino, kad tai visai ne dykra. Tai, ką jis palaikė rausvu smėliu, buvo klampi, biri dirva; atrodė, kad žmogus gali įklimpti į ją iki kulkšnių, jei tik ne iki kelių. Toje ištroškusioje žemėje augo skurdūs medžiai. Gerai įsižiūrėjus jie atrodė taip pat kaip naktį. Buvo smarkiai sulinkę, it norėtų pasislėpti po savo susiraizgiusiomis šaknimis. Tai buvo blogai, bent jau racionaliajam Ričardui. Bet dirstelėjęs į tokį medį akies kampučiu, išvysdavai kankinamą padarą:

įtemptos šakos buvo rankos, slepiančios kančios iškreiptą, riksme sustingusį veidą. Žiūrėdamas akių kampučiu, Džekas su mažiausiomis smulkmenomis matė tuos nusigalavusius veidus: pražiotas burnas, įbestus žvilgsnius, nukabintas nosis, ilgas skausmingas raukšles skruostuose. Jie keikė, maldavo, šaukė jį, negirdimi jų balsai tvyrojo ore lyg dūmai. Džekas sudejavo. Kaip ir viskas Prakeiktose Žemėse šitie medžiai buvo apnuodyti.

Iš abiejų pusių driekėsi rausva žemė, kur ne kur tarsi šlapimas geltonavo žolės lopiniai. Jei ne siaubinga spalva, tas vietas būtų galima laikyti oazėmis, nes jos buvo prie nedidelių tvenkinėlių. Vanduo juose buvo juodas, paviršiuje plaukiojo alyvos dėmės. Jos buvo tirštesnės už vandenį, nuodingos. Važiuojant pro antrą tokią oazę, Džekas pastebėjo, kaip vanduo tingiai suraibuliuoja, ir jam toptelėjo, kad tas juodas vanduo taip pat yra gyvas ir kankinamas kaip tie medžiai, kurių jam daugiau nesinorėjo matyti. Po to tirštas skystis prasiskyrė, apsivertė kažkieno plati juoda nugara ar šonas ir pasirodė plėšrūniški, kaukšintys dantimis nasrai. Panašu į žvynus, kurie būtų švytėję, jeigu nebūtų užjuodinti vandens. *Čia tai bent*, - pagalvojo Džekas, - *negi ten buvo žuvis*? Ji turėjo siekti beveik dvidešimt pėdų, per didelė, kad tilptų tame tvenkinėlyje. Ilga uodega sujudino paviršių, ir gyvis paniro į gelmę.

Džekas atidžiai tyrinėjo horizontą, nes jam pasirodė, jog ten kyštelėjo galva. Bet tada, kaip ir toji Loch Neso pabaisa, jį vėl pribloškė daiktų iškraipymas. Kaip galva galėjo kyšoti už horizonto?

Todėl, kad horizontas iš tikro nebuvo horizontas. Visą naktį ir iki tol, kol gerai neįsižiūrėjo, jis aiškiai neįvertino Prakeiktų Žemių dydžio. Kai saulė ėmė skverbtis į pasaulį, berniukas suprato, kad jie yra dideliame slėnyje, ir tolumoje ne pasaulio kraštas, o tik kalnų grandinė. Traukinį gali sekti bet kas, pasislėpęs už aplinkinių kalnų. Jis prisiminė žmogystą krokodilo uodega, pasislėpusį padangtėje. Ar jis tik neseka jo visą naktį laukdamas, kol Džekas užmigs?

Traukinys pukšėjo per grėsmingą slėnį siaubingai lėtai.

Berniukas nužvelgė aplinkines kalvas, bet matė tik saulės paauksuotas uolas. Džekas apsisuko, iš baimės ir įtampos visiškai pamiršęs nuovargį. Ričardas miegojo ranka prisidengęs akis. Bet kas gali lipti jiems ant kulnų ir tykoti, kol abu atsijungs.

Staiga jam užėmė kvapą nuo lėto, veik nepastebimo judesio iš kairės. Kažkieno milžiniško, šliaužiančio... Džekui pasirodė, kad jo link ropoja pustuzinis žmogystų krokodilo uodegomis; jis prisidengė akis

nuo saulės ir pažiūrėjo į tą pusę. Uolos buvo tokios pat raudonos kaip birus dirvožemis, o tarp jų vinguriavo gili šliūžė ir baigėsi viršuje. Tarp stūksančių uolų judantis pavidalas net nepriminė žmogaus. Ten buvo gyvatė, bent taip pasirodė Džekui... Ji užlindo už akmens, ir berniukas spėjo pamatyti tik dingstančią storą apvalią uodegą. To padaro oda buvo ratuota ir, rodos, apdegusi; šonuose juoduoja sukietėjusios juodos dėmės... Džekas pasilenkė, kad matytųsi vieta, kur padaras turėjo išlįsti, ir po kelių sekundžių išvydo milžiniško kirmino galvą, per ketvirtį panirusią į dulkes, besirangančią jo link. Kirmino akys buvo pusiau primerktos, apsiblaususios, bet galva visgi buvo kirmino.

Iš už uolos iššoko kitas gyvis su sunkia galva ir besivelkančiu kūnu. Džekas buvo tikras, kad mato vieną iš tų šunų mutantų. Kirminas pražiojo nasrus sulig pašto dėžutės anga ir tiesiog prarijo savo auką. Džekas aiškiai išgirdo trupant kaulus. Šuns kaukimas nutilo, kirminas prarijo jį kaip piliulę. Prieš gigantišką kirmino kūną driekėsi viena juoda ugnies kamuolio palikta juosta. Džekui bežiūrint, tas padaras įsikasė į žemę, nugrimzdo lyg povandeninis laivas. Jis tikriausiai suprato, kad ta juosta gali jam pakenkti, todėl pasikasė pro apačią. Džekas stebėjo, kaip kirminas dingsta, ir neramiai dairėsi, kur jis vėl išnirs.

Įtikinęs save, kad vargu ar kirminas puls traukinį, Džekas ėmė toliau tyrinėti kalnų virtinę.

7

Prieš pabundant po pietų Ričardui, Džekas matė:

mažiausiai vieną galvą, kyšančią už kalnų grandinės;

dar du šokinėjančius mirtinus ugnies kamuolius;

begalvius griaučius, kurie iš pradžių atrodė stambaus triušio, bet vėliau Džekas ėmė žiaukčioti pažinęs rūpestingai nučiulptą ir numestą prie pat bėgių žmogaus kūdikio skeletą, už kurio gulėjo apvalaina to paties vaiko kaukolė, įsmigusi į dirvožemį. Dar jis matė:

gaują didžiagalvių šunų, dar smarkiau išsigimusių negu ankstesnieji, atkakliai besirangančių pridurmui traukinį su tįstančia nuo alkio seile;

tris trobeles iš lentų, žmonių būstus, styrančius ant polių, kurie žadėjo, kad šitame dvokiančiame laukiniame krašte, vadinamame Prakeiktomis Žemėmis, kažkur klajoja ieškodami maisto kiti žmonės;

mažą pliką paukštelį be plunksnų su - grynai Teritorijų ženklas - barzdotu beždžionės snukučiu ir aiškiai apibrėžtais pirštais, styrančiais iš sparnų galiukų;

ir blogiausia (ką jau kalbėti apie tai, ką jis tik *tarėsi* matęs) - du visiškai nepažįstamus gyvūnus, geriančius iš juodo tvenkinėlio, gyvūnus su ilgais dantimis, žmogaus akimis, kiaulės priekiu ir stambios katės užpakaliu. Jų veidai buvo apaugę tankiais plaukais. Kai traukinys pravažiavo pro tuos gyvius, Džekas pastebėjo, kad patino kiaušiniai išburkę iki pagalvės dydžio ir nukarę lig pat žemės. Kas gi sukūrė tokias pabaisas? Radiacija, spėjo Džekas, nes daugiau niekas taip negalėjo išdarkyti gamtos. Tie padarai, nuo gimimo užkrėsti, traukia tokį pat užterštą vandenį ir urzgia ant pravažiuojančio traukinio.

Tavo pasaulis vieną dieną gali atrodyti taip pat, - pagalvojo Džekas. - *Kaip nuostabu.*

8

Be to, dar daug dalykų jis *tarėsi* matęs. Oda ėmė degti ir niežtėti; jis jau buvo numetęs ant kabinos grindų meksikietišką šalį primenantį drabužį, kuriuo virto Mailo Kigerio paltas. Prieš dienovidį jis nusivilko ir namų darbo marškinius. Burnoje tvyrojo šlykštus skonis: surūdijusio metalo ir supuvusių vaisių. Prakaitas sruvo nuo kaktos į akis. Džekas buvo taip nuvargęs, kad ėmė snūduriuoti stačias, atmerktomis ir perštinčiomis nuo prakaito akimis. Jis matė didžiules atstumiančių šunų rujas, lekiančias per kalnus; matė rausvus debesis, pakibusius virš galvos, kurie mėgino pasiekti jį ir Ričardą ilgomis liepsnojančiomis rankomis, šėtono rankomis. Kai jo akys pagaliau susimerkė, jis išvydo juodai apsirengusį dvylikos pėdų Morganą iš Oriso, svaidantį į visas puses žaibus ir plėšiantį žemėje didžiulius dulkėtus plyšius bei kraterius.

Ričardas kriuktelėjo ir sudejavo:

- Ne, ne, ne.

Morganas iš Oriso išsisklaidė it rūkas, ir Džekas pravėrė skaudančias akis.

- Džekai? - pasigirdo Ričardo balsas.

Priešais traukinį vėrėsi tuščia raudona dykuma su pajuodusiais ugninių kamuolių pėdsakais. Džekas pasitrynė akis ir pažiūrėjo į saldžiai besiraivantį Ričardą.

- Taip, - atsiliepė jis, - kaip jautiesi?

Ričardas vėl atsigulė ant kietos sėdynės ir tankiai mirksėdamas žiūrėjo į draugą. Jo veidas atrodė iškankintas ir papilkėjęs.

- Atleisk, kad paklausiau.

- Nieko, - atsakė Ričardas, - jaučiuosi geriau, tikrai. Galvą vis dar skauda, bet jau ne taip.

Džekui širdis truputį atlėgo.

- Tu labai triukšmavai per savo... e... - tarė Džekas ir nutilo nežinodamas, kiek tikrovės gali pakelti jo bičiulis.

- Savo sapne. Taip, manau, triukšmavau, - Ričardo veidas persikreipė, bet Džekas pirmą kartą neįsitempė laukdamas riksmo. - Žinau, Džekai, kad dabar nesapnuoju. Lygiai kaip kad neturiu smegenų auglio.

- Ar žinai, kur esi?

- Traukinyje. To senio traukinyje. Krašte, kurį jis vadino Prakeiktomis Žemėmis.

- Na, tegu aš prasmegsiu, - pasakė šypsodamasis Džekas.

Per pilką Ričardo odą prasimušė raudonis.

- Kaipgi taip atsitiko? - paklausė Džekas, dar ne iki galo patikėjęs draugo atsivertimu.

- Tiesiog aš žinau, kad nesapnuoju, - atsakė Ričardas, ir jo skruostai dar labiau įraudo. - Man regis... regis, reikėjo tik liautis su tuo kovoti. Jeigu jau mes Teritorijose, vadinasi, Teritorijose, kad ir kaip neįtikima tai atrodytų, - jo akys susidūrė su Džeko akimis, ir Sojeris šiek tiek nusigando juoko kibirkštėlių jose. - Pameni tą didžiulį smėlio laikrodį depe? - kai Džekas linktelėjo, Ričardas tęsė: - Tai vis dėl jo... kai pamačiau tą daiktą, supratau, kad tai ne mano fantazijos. Aš juk žinau, kad negalėčiau išsigalvoti tokio daikto. Negalėčiau. Tiesiog... negalėčiau. Jeigu norėčiau išrasti primityvų laikrodį, jis būtų su visokiausiais ratukais, skriemuliais... tik ne toks paprastas. Taigi aš jo neišsigalvojau. Vadinasi, ir visa kita taip pat realu.

- Tai kaip dabar jautiesi? - paklausė Džekas. - Tu ilgai miegojai.

- Aš vis tiek jaučiuosi toks pavargęs, kad vos nulaikau galvą. Apskritai, nesijaučiu gerai. Aš bijau.

- Ričardai, turiu tavęs kai ko paklausti. Ar yra kokia nors priežastis, dėl kurios tu bijai važiuoti į Kaliforniją?

Ričardas nuleido akis ir papurtė galvą.

- Ar kada girdėjai apie Juodąjį viešbutį?

Sloutas vėl papurtė galvą. Džekas suprato, kad draugas nesako tiesos, pripažįsta tik tiek, kiek gali. Visa kita, - o Džeką staiga apėmė įsitikinimas, kad to yra, ir nemažai, - turės palaukti. Gal iki jie pasieks tą Juodąjį viešbutį. Raštono dvynys, Džeisono dvynys, taip, dviese jie pasieks Talismano namus ir kalėjimą.

- Ką gi, gerai, - tarė jis. - Ar galėsi eiti?

- Manau, galėsiu.

- Gerai, nes noriu kai ką padaryti, jei jau nemiršti nuo smegenų auglio. Ir man reikia tavo pagalbos.

- Kokios? - pasiteiravo Ričardas. Jis persibraukė per veidą drebančia ranka.

- Noriu atidaryti vieną ar dvi dėžes, stovinčias ant platformos, ir parūpinti ginklų.

- Aš negaliu pakęsti ginklų, - pasakė Ričardas. - Tu taip pat turėtum jų nekęsti. Jeigu nebūtų ginklų, tavo tėtis...

- Taip, jeigu kiaulės turėtų sparnus, jos skristų, - nutraukė jį Džekas. - Aš esu įsitikinęs, kad mus kažkas seka.

- Na, gal tai mano tėvas, - su viltimi balse tarė Ričardas.

Džekas kažką burbtelėjo ir nulenkė svertą. Traukinys pastebimai sulėtėjo, o kai greitis nukrito iki minimalaus, Džekas nuleido svertą į neutralią padėtį.

- Ar galėsi išlipti, kaip manai?

- Žinoma, - atšovė Ričis ir stryktelėjo ant kojų. Bet jos sulinko per kelius, ir berniukas sunkiai žnegtelėjo ant suolo. Jo veidas atrodė pilkesnis negu anksčiau, kakta ir viršutinė lūpa išrasojo. - Gal ir ne, - sušnibždėjo jis.

- O tu palengva, - pasakė Džekas. Priėjęs jis paėmė už alkūnės, o kitą ranką uždėjo ant sušilusios draugo kaktos. - Atsipalaiduok, - Ričardas sumerkė akis, o kai atsimerkė, jo žvilgsnyje švietė grynas pasitikėjimas.

- Paskubėjau, - tarė Ričardas, - visą kūną dilgčioja nuo gulėjimo viena poza.

- Tuomet pamažu, - pasakė Džekas ir padėjo inkščiančiam Ričardui atsikelti.

- Skauda.

- Tuoj praeis. Man reikia tavo pagalbos, Ričardai.

Ričardas pamėgino žengti, bet ir vėl suinkštė. Pajudino antrą koją. Tada truputį pasilenkė ir paplekšnojo delnais per šlaunis ir blauz-

das. Džekas pastebėjo, kad draugo veido išraiška ima keistis, tik ne dėl skausmo, o iš neapsakomos nuostabos.

Džekas pažiūrėjo į tą pusę, kur buvo nukrypęs Ričardo žvilgsnis, ir pamatė beplunksnį paukštelį su beždžionės snukučiu, pralekiantį pro traukinį.

- Taip, čia daug juokingų padarų, - tarė jis. - Jausiuos daug geriau, jeigu rasime po tuo brezentu kokių nors ginklų.

- Kaip tu manai, kas už tų kalnų? - paklausė Ričardas. - Daugiau tokių?

- Ne, manau, kad už jų yra žmonių, - atsakė Džekas. - Jeigu tik juos galima taip pavadinti. Dukart mačiau, kaip kažkas mus stebėjo.

Pastebėjęs siaubo išraišką Ričardo veide, Džekas pridūrė:

- Nemanau, jog tai kas nors iš tavo mokyklos. Bet gali būti ir blogiau. Nenoriu tavęs bauginti, bičiuli, bet turėjau progą pamatyti daugiau Prakeiktų Žemių už tave.

- Prakeiktos Žemės, - su abejone tarė Ričardas. Jis permetė akimis raudoną smėlingą slėnį. - Ach, tas medis... ai...

- Žinau, tau teks išmokti nekreipti į tai dėmesio.

- Kas, po galais, galėjo šitaip nuniokoti? - paklausė Ričardas. - Juk tai nenatūralu, pats matai.

- Galbūt vieną dieną sužinosime, - Džekas padėjo draugui išlipti iš kabinos, ir dabar abu stovėjo ant siauros lentos, dengiančios ratus. - Nelipk ant tų dulkių, - įspėjo jis Ričardą. - Nežinia, ar ten gilu. Nenorėčiau tavęs iš ten traukti.

Ričardas krūptelėjo. Bet tai galėjo būti dėl to, kad jis akies krašteliu pamatė antrą sustingusį riksme medį. Vaikai šonu nusigavo iki prekinio vagono terkšlių. Tenai siauros metalinės kopėtėlės vedė ant jo stogo, o vagono gale tokiomis pat berniukai nusileido prie vagono-platformos.

Džekas truktelėjo storą gauruotą virvę, bandydamas prisiminti, kaip Andersas ją atrišo.

- Manau, kad čia, - pasakė Ričardas, laikydamas sunertą lyg kartuvėse kilpą. - Džekai?

- Pabandyk.

Ričardui nepakako jėgų atrišti mazgą, bet su Džeko pagalba kilpa atsileido, ir brezentas subliuško ant dėžių. Sojeris nutraukė kraštą nuo dėžių "Mašinų dalys" ir kitų, mažesnių, kurių anksčiau nebuvo pastebėjęs - "Linzės".

- Štai jos, - pasakė jis, - gaila tik, kad neturime laužtuvo, - jis dirstelėjo į slėnio kraštą, o tenai be garso sukaukė iškankintas medis. Ar ten tik nekyšo kažkieno galva? Gal ten kitas kirminas-milžinas, besirangantis jų link? - Nagi, pasistenkime atlupti šitos dėžės dangtį, - paragino jis, ir Ričardas droviai priėjo.

Po šešių galingų truktelėjimų Džekas pajuto, kad dėžė ima pasiduoti ir girgžteli vinys. Ričardas vis dar galynėjosi su savo puse.

- Tvarka, - pasakė jam Džekas. Ričardas atrodė dar labiau išblyškęs ir ligotas nei prieš tai. - Aš sutvarkysiu, dar vieną kartelį.

Ričardas atsitraukė ir vos nepargiuvo užkliuvęs už vienos iš mažųjų dėžučių. Atgavęs pusiausvyrą, jis pradėjo tyrinėti platformos turinį po brezentu.

Džekas plačiai atsistojo priešais dėžę ir sukando dantis. Suėmęs rankomis už kraštų, jis giliai įkvėpė ir ėmė traukti, kol pradėjo drebėti raumenys. Kai jau rengėsi atleisti, vinys vėl sugirgždėjo ir ėmė lįsti iš medžio. Džekas riktelėjo: " Aaach!" ir pakėlė dėžės dangtį.

Dėžėje gulėjo sukrauti slidūs nuo alyvos šeši ginklai, kokių Džekui nebuvo tekę matyti: jie atrodė panašūs į peteliškes, buvo pusiau mechanizmai, pusiau vabzdžiai. Berniukas ištraukė vieną norėdamas išsiaiškinti, kaip jie veikia. Tai buvo automatinis ginklas, todėl reikalinga apkaba. Pasilenkęs jis automato vamzdžiu atlupo "Linzės" dėžutės dangtį. Kaip ir tikėjosi, tenai rado krūvelę gausiai suteptų apkabų plastiko kapsulėse.

- Tai "Uzi", - tarė už nugaros Ričardas. - Izraelietiškas automatas. Kiek žinau, labai modernus ginklas. Mėgstamas teroristų žaisliukas.

- Iš kur tai žinai? - paklausė Džekas, imdamas antrą šautuvą.

- Žiūriu televizorių. O kaip tu manai?

Džekas pabandė įstatyti apkabą, iš pradžių dėjo atvirkščiai, vėliau ištaisė klaidą. Suradęs saugiklį jį nuspaudė, po to vėl paspaudė.

- Šitie prakeikti daiktai tokie atgrasūs, - tarė Ričardas.

- Tu taip pat gausi vieną, todėl nesiskųsk, - Džekas ištraukė antrą apkabą draugui, valandėlę pasvarstęs išėmė likusias apkabas, kiek tilpo, susigrūdo į kišenes, dvi padavė Ričardui, o kas liko - sukišo į maišelį.

- A, - ištarė Ričis.

- Čia apsidraudimui, - pasakė Džekas.

9

Ričardas sudribo ant sėdynės, kai tik jie pasiekė kabiną: kelionė aukštyn žemyn kopėčiomis ir slinkimas siaura metalo juosta virš ratų išsunkė paskutines jo jėgas. Bet jis paliko vietos atsisėsti Džekui ir stebėjo paburkusiomis akimis, kaip draugas vėl išjudina traukinį. Džekas pakėlė savo šalį ir ėmė šluostyti juo automatą.

- Ką tu darai?

- Valau alyvą. Kai baigsiu, išvalyk ir savąjį.

Likusią dienos dalį berniukai sėdėjo atviroje kabinoje plūsdami prakaitu, stengdamiesi nepaisyti vaitojančių medžių, vimdančio tvaiko ir savo alkio. Džekas pastebėjo, kad apie Ričardo burną atsirado kraujuojančių žaizdelių. Jis paėmė "Uzi" iš Ričardo, nuvalė alyvą ir įstatė apkabą. Prakaitas degino sutrūkinėjusių lūpų plyšelius.

Džekas užsimerkė. Galgi jis ir nematė jokių galvų, kyšančių per kalvų grandinę, gal jų niekas neseka. Jis išgirdo, kaip iš baterijų šnypšdama išlekia kibirkštis ir Ričardas pašoka. Po akimirkos jis jau miegojo ir sapnavo maistą.

10

Kai Ričardas papurtė Džeką už peties, grąžindamas iš sapno, kuriame jis kirto sunkvežimio padangos dydžio picą, slėnyje jau buvo pradėję tįsti šešėliai, užglaistantys medžių kančią. Žemos, atsisveikinančios saulės šviesoje net jie, užsidangstę rankomis veidus, atrodė gražūs. Tamsiai raudonos dulkės raibuliavo ir tviskėjo. Jose įsispaudė kone regimai ilgėjantys šešėliai. Klaikiai geltona žolė virto jaukiai oranžine. Gęstanti rausva saulės šviesa krito įžambiai uolų.

- Tik pagalvojau, kad norėtum tai pamatyti, - pasakė Ričardas. Aplink jo burną atsirado dar kelios naujos žaizdelės. Ričardas nelinksmai nusišypsojo. - Atrodo nepaprastai... turiu galvoje spektrą.

Džekas išsigando, kad draugas pasiners į mokslinius išvedžiojimus apie spalvų pasikeitimą saulėlydžio metu, bet jis buvo per daug fiziškai ar psichiškai nuvargęs. Berniukai tylėdami stebėjo, kaip sodrėja aplink juos tvyranti prieblanda, o vakarinis dangus pasipuošia purpuru.

- Ar žinai, ką dar veži šituo daiktu? - paklausė Ričardas.

- Ką? - pasiteiravo Džekas. Iš tiesų jam buvo visai vis vien. Aišku, kad nieko gero. Jis tik vylėsi, kad kaip nors išgyvens iki kito tokio turtingo spalvomis ir sukeliančio stiprias emocijas saulėlydžio.

- Plastikinius sprogmenis. Jie supakuoti į dviejų svarų paketus, bent jau taip aš manau. Užtektų išsprogdinti visą miestą. Jeigu kuris nors šautuvas netyčia iššaus arba kas nors kitas įsodins į tas dėžes kulką, iš traukinio liks tik skylė žemėje.

- Aš ne, jeigu tu ne, - atsakė Džekas ir atsidavė saulėlydžiui, kuris atrodė įspėjantis, lemtingas ir sugrąžino jį į prisiminimus apie tai, kas nutiko jam iškeliavus iš "Alhambros" viešbučio su sodu. Jis matė arbatą geriančią savo mamą mažoje kavinukėje, staiga virstančią pavargusia senute; Spidį Parkerį, sėdintį po medžiu, Vulfą, prižiūrintį savo bandą; Smoukį ir Lorę iš siaubingos Outlio užeigos; visus nekenčiamus veidus iš Sanlaito namų: Heką Bastą, Sonį Zingerį, kitus. Jis pajuto skausmingą Vulfo ilgesį, kurį gilėjantis saulėlydis tarsi sutelkė, nors Džekas negalėjo paaiškinti kodėl. Jis panoro paimti Ričardą už rankos. Paskui pagalvojo: *O kodėl gi ne?* - ir braukė sėdynės šonu tol, kol surado purvinus, lipnius draugo pirštus. Jis suspaudė juos.

- Aš taip blogai jaučiuosi, - prisipažino Ričardas. - Tai ne tas, kaip...anksčiau. Skauda visą pilvą, o visas mano veidas peršti.

- Manau, kad atsigausi, kai pagaliau išsikapstysime iš šitos vietos, - pasakė Džekas. *Bet kokių įrodymų jūs turite, daktare?* - paklausė jis savęs mintyse. - *Kaip įrodysite, kad jo tiesiog dabar nenuodijate*? Įrodymų jis neturėjo. Džekas ramino save naujai išrasta (naujai atrasta?) mintimi, kad Ričardas yra svarbiausia dalis to, kas nutiks Juodajame viešbutyje. Jam reikės Ričardo Slouto ne vien todėl, kad jis gali atskirti plastikinius sprogmenis nuo trąšų.

Ar Ričardas kada nors yra buvęs Juodajame viešbutyje? Ar jis buvo šalia Talismano? Džekas atsigręžė į draugą, kuris sunkiai, sutelkęs pastangas kvėpavo. Ričardo ranka gulėjo jo saujoje it vaškinis muliažas.

- Nenoriu daugiau to šautuvo, - pasakė Ričardas, stumdamas jį sau nuo kelių. - Nuo jo kvapo man bloga.

- Gerai, - tarė Džekas, laisva ranka perdėdamas ginklą ant savo kelių. Vienas medis pasislinko už jo regėjimo lauko ir be garso suvaitojo. Netrukus plėšikauti kils išsigimėliai šunys. Džekas žvilgtelėjo į kalnus sau iš kairės, iš Ričardo pusės, ir pamatė už uolų besislepiančią žmogaus figūrą.

11

- Ei, - ištarė tarsi netikėdamas. Nepaisydamas Džeko šoko, saulėlydis toliau gražino nepagražinama. - Ei, Ričardai.

- Ką? Tau taip pat negera?

- Man regis, kažką tenai mačiau. Tavo pusėje, - jis peržvelgė aukštus akmenis, bet niekas nejudėjo.

- Man vis tiek, - atsiliepė Sloutas.

- Be reikalo. Matai, kaip jie sugalvojo? Nori prislinkti prie mūsų, kai tamsoje negalėsime įžiūrėti.

Ričardas praplėšė kairę akį ir neįdėmiai apsižvalgė.

- Nieko nematau.

- Aš irgi kol kas, bet džiaugiuosi, kad nuėjome paimti šitų ginklų. Atsitiesk ir nenuleisk akių, jei nori išnešti iš čia sveiką kailį.

- Bet tu ir senamadiškas, dievaži, - tačiau iš tikro atsisėdo ir atmerkė abi akis. - Aš tikrai ten nieko nematau, Džekai. Temsta. Tau tikriausiai pasivaideno...

- Ša, - nutildė Džekas. Jam pasirodė, kad dar vienas kūnas smunka tarp uolų šlaito viršuje. - Jau du. Įdomu, ar pasirodys dar vienas?

- Įdomu, ar ten išvis kas nors yra, - atšovė Ričardas. - Pagaliau, kodėl kas nors norėtų mus skriausti? Tai yra, čia ne...

Džekas pasuko galvą ir įsmeigė akis į bėgius priešakyje. Kažkas šmėžtelėjo už klykiančio medžio kamieno. Kažkas stambesnis už šunį, sumojo Džekas.

- A-ha, - tarė jis. - Ko gero, dar vienas tyko mūsų tenai. - Vieną akimirką siaubas atėmė jėgas: jis neišmanė, kaip apsiginti nuo trijų užpuolikų. Skrandį suspaudė. Pakėlęs nuo kelių "Uzi", bukai pažiūrėjo svarstydamas, ar pajėgs juo pasinaudoti. Ar Prakeiktų Žemių plėšikai irgi ginkluoti?

- Ričardai, atleisk, - pasakė Džekas, - šįkart aš tikrai manau, kad jau nebe juokai ir man reikės tavo pagalbos.

- Ką aš galiu padaryti? - paklausė džeržgiančiu balsu Ričardas.

- Imk savo ginklą, - atsakė duodamas jam automatą Džekas. - Mums reikės atsiklaupti, kad nebūtume taikinys.

Sojeris atsiklaupė, Ričardas pasielgė taip pat, tik judesiai buvo sulėtinti, lyg po vandeniu. Užpakalyje pasigirdo pratisas riksmas, kitas - iš viršaus.

- Jie suprato, kad mes juos pamatėme, - pasakė Ričardas. - Bet kas jie tokie?

Atsakymas pasirodė neilgai trukus. Prietemoje iš priedangos iššoko vyras, ar tai, kas buvo panašu į vyrą, ir puolė žemyn šlaitu traukinio link. Už jo nugaros plevėsavo drabužių skutai. Jis rėkė kaip indėnas ir laikė kažką rankose. Daiktas priminė lanksčią lazdą, Džekas vis dar svarstė apie jos paskirtį, kai išgirdo prašvilpiant šalia galvos siaurą pavidalą.

- Dieve švenčiausias! Jie turi lankus su strėlėmis!

Ričardas žiaugtelėjo, ir Džekas išsigando, kad jis apvems juos abu.

- Turiu jį nušauti, - pasakė jis.

Ričardas giliai įkvėpė ir išleido kažkokį garsą, kuris visai nepriminė žodžio.

- O, velnias, - tarė Džekas ir išjungė saugiklį. Tada pakėlė galvą ir pamatė, kad skarmalota žmogysta leidžia antrą strėlę. Jeigu šūvis būtų buvęs taiklus, daugiau jau jis nieko nebematytų, bet strėlė nieko nekliudžiusi atsimušė į kabinos šoną. Džekas pakėlė automatą ir nuspaudė gaiduką.

Atsitiko tai, ko jis visai nesitikėjo. Jis manė, kad ginklas ramiai klausys jo rankų ir paleis kelias kulkas, tačiau "Uzi" šokinėjo rankose it žvėriukas ir tratėjo taip, kad galėjo sprogti ausų būgneliai. Parako kvapas degino nosį. Skarmalius išskėtė rankas; ne todėl, kad būtų sužeistas, o iš nuostabos. Džekas susigriebė atleisti gaiduką.

- Ar pataikei, ar pataikei? - paklausė Ričardas.

Žmogysta dabar bėgo į šlaitą, tapnodama didžiulėmis pėdomis. Bet po kurio laiko Džekas įsižiūrėjo, kad ten visai ne pėdos, o kažkokios plokštelės, Prakeiktų Žemių sniegžengių ekvivalentai. Žmogus stengėsi pasislėpti už medžio.

Džekas pakėlė automatą abiem rankom ir nutaikė striuką vamzdį, tada švelniai nuspaudė gaiduką. Ginklas šokinėjo jo rankose, bet ne taip smarkiai kaip pirmą kartą. Kulkos išsisėjo plačiu puslankiu ir mažiausiai viena kliudė taikinį, nes žmogysta sukniubo į priekį it partrenkta sunkvežimio. Nuo kojų nulėkė sniegžengiai.

- Duokš man savo šautuvą, - paprašė Džekas ir paėmė "Uzi" iš Ričardo. Atsiklaupęs jis paleido seriją į prietemą priešais traukinį ir vylėsi, jog neprašovė.

Dar viena strėlė prašvilpė pro traukinį, kita smarkiai dungtelėjo į vagono šoną.

Ričardas drebėdamas verkė ant kabinos grindų.

- Dieve mano, - ištarė Džekas ir įstatė kitą apkabą prieš draugo nosį. Tada dirstelėjo į šlaitą, laukdamas naujo puolimo. Nepraeis nė minutė ir slėnyje nieko nebus galima įžiūrėti.

- Matau jį, - suriko Ričardas. - Mačiau jį... tenai! - jis parodė į tyliai ir greitai tarp uolų judantį šešėlį, ir Džekas ištuštino apkabą į tą pusę. Kai šoviniai baigėsi, Ričardas paėmė iš Džeko automatą ir padavė kitą.

- Keri berniūkai, puikus berniūkai, - pasigirdo balsas iš kairės; ar toli - pasakyti buvo neįmanoma. - Jūs sustojate dabar ir aš sustoju dabar, sutariam? Viskas baigta, šitas reikalas. Jus keri berniūkai, tadėl gal parduodat man tą ginklas. Gerai žudote su juo, matau aš.

- Džekai, - karštligiškai sukuždėjo Ričardas, įspėdamas draugą.

- Mesk lanką ir strėles, - suriko Džekas, susirietęs prie Ričio.

- Džekai, nedaryk to! - šnibždėjo Ričardas.

- Aš mesiu juos dabar, - atsakė balsas iš priekio. Kažkas lengva plumptelėjo į dulkes. - Jus, berniūkai, nustokit važioti, parduokit man tas ginklas, sutariam?

- Gerai, - atsakė Džekas. - Išeik, kad tave matytume.

- Sutariam, - atsiliepė balsas.

Džekas nuleido svertą, kad traukinys sustotų.

- Kai suriksiu, - šnipštelėjo jis Ričardui, - stumk jį aukštyn kiek galėsi greičiau, gerai?

- O, Jėzau, - atsiduso Ričardas.

Džekas patikrino, ar ginklo, kurį padavė Ričardas, saugiklis išjungtas. Nuo kaktos tiesiai į dešinę akį nutekėjo prakaito srovelė.

- Viskas gerai dabar, taip, - tarė balsas. - Berniūkai gali sėsti, taip. Sėskit, berniūkai.

Gel-gis, gel-gis, prošou, prošou.

Traukinys sustojo prie kalbančiojo.

- Paimk už sverto, - sušnibždėjo Džekas. - Jis tuoj pasirodys.

Virpanti Ričardo ranka, per maža ir vaikiška, kad įstengtų atlikti svarbų darbą, palietė svertą.

Džekas staiga aiškiai prisiminė, kaip atsiklaupęs ant nelygių grindų Andersas klausinėjo: *Bet ar būsi saugus, mano valdove?* Jis tada atsakė akimoju, net nepamąstęs. Ką reiškia tos Prakeiktos Žemės berniukui, kuris tampė alaus statines Smokiui Apdaikui?

Dabar jis labiau bijojo prišlapinti sau kelnes, nei kad Ričardas išvers priešpiečius ant teritorietiško Mailo Kigerio palto.

Šalia kabinos nugriaudėjo juokas, Džekas pakilo su šautuvu ir suriko tą akimirksnį, kai sunkus kūnas dungtelėjo į kabinos šoną ir pakibo ten. Ričardas truktelėjo svertą į viršų, ir traukinys šovė pirmyn.

Nuoga plaukuota ranka įsikibo į kabinos kraštą. *Visai kaip laukiniuose Vakaruose*, - pagalvojo Džekas, ir tada virš jų pasirodė visas žmogystos kūnas. Ričardas suklykė, o Džekas vos neištuštino pūslės. Veide buvo vien dantys, jis buvo grėsmingas kaip pasirengusios kirsti barškuolės, iš vieno ilgo lenkto danties nulašėjo kažkas, ką Džekas palaikė nuodais. Jeigu ne maža nosis, pakibęs virš vaikų sutvėrimas atrodytų lyg žmogus gyvatės galva. Plėvėta ranka jis pakėlė peilį. Džekas netaikydamas iššovė.

Pabaisa atšlijo, susverdėjo, ir Džekas spėjo pastebėti, kad plaštakos su peiliu nėra. Žmogysta švystelėjo kruvinu strampu ir aptėškė Džeko marškinius. Džeko sąmonė paliko kūną, jo pirštai nutaikė "Uzi" tiesiai sutvėrimo krūtinėn ir nuspaudė gaiduką.

Taškuotos krūtinės centre prasižiojo didelė skylė, taukštelėjo nuodais lašantys dantys. Džekas neatleido gaiduko, automatas pats surado ir sunaikino monstro galvą. Tada viskas baigėsi. Tik didelė kraujo dėmė ant kabinos šono ir iškruvinti Džeko marškiniai priminė berniukams, kad jie nesapnavo.

- Saugokis! - suriko Ričardas.

- Aš pataikiau į jį, - iškošė Džekas.

- Kur jis dabar?

- Nukrito, - atsakė Džekas. - Jis negyvas.

- Tu pataikei į jo plaštaką, - sušnibždėjo Ričardas. - Kaip tau tas pavyko?

Džekas pakėlė rankas ir pamatė, kad jos dreba. Jos buvo prisigėrusios parako kvapo.

- Aš tiesiog suvaidinau gerą šaulį, - Džekas nuleido rankas ir aplaižė lūpas.

Po dvylikos valandų, kai Prakeiktose Žemėse vėl patekėjo saulė, berniukai nemiegojo; jie praleido visą naktį lyg budrūs kariai, pasidėję ant kelių ginklus ir įdėmiai klausydami kiekvieno garselio. Žinodamas, kiek amunicijos yra traukinyje, Džekas retsykiais ištuštindavo apkabą į slėnį. Ir antrą dieną, jei tose vietose išties gyveno kokie žmonės ar pabaisos, jie paliko berniukus ramybėje. Džekas padarė išvadą, jog jie žino apie ginklus arba taip toli į vakarus niekas nenorėjo turėti

reikalų su Morgano traukiniu. Jis nepasidalijo savo svarstymais su Ričardu, kurio drumstas žvilgsnis klaidžiojo po slėnį ir kurį visą laiką krėtė karštinė.

12

Vakarėjant Džekas ėmė aitriame ore užuosti sūraus vandens kvapą.

Džekas su Ričardu eina į karą

1

Saulėlydis tą vakarą buvo platesnis, nes artėjant prie vandenyno vis labiau vėrėsi erdvės, bet ne toks vaizdingas. Džekas sustabdė traukinį ant išgraužtos kalvos viršūnės ir vėl nukeliavo į platformą. Jis sugaišo beveik valandą, - slegiančios dangaus spalvos išblėso, ir rytuose patekėjo mėnulio pjautuvas, - ir parnešė šešias dėžes su užrašu "Linzės".

- Atidaryk jas, - pasakė jis Ričardui. - Suskaičiuok. Tu skiriamas Apkabų iždininku.

- Žavinga, - vangiai atsiliepė Ričardas. - Jaučiau, kad mano išsilavinimas bus kam nors panaudotas.

Džekas sugrįžo ant platformos ir ėmė laužti dėžės "Mašinų dalys" dangtį. Ten betriūsdamas jis išgirdo kimų riksmą iš tamsos, po jo - veriantį skausmo klyksmą.

- Džekai? Džekai, tu tenai?

- Taip! - atsiliepė berniukas. Jis pagalvojo, kad neprotinga abiems rėkaloti tarsi skalbėjoms per tvorą, bet iš draugo balso jis suprato, kad tas ima panikuoti.

- Ar greitai grįši?

- Tuoj būsiu! - atsakė Džekas, smarkiau darbuodamasis "Uzi" vamzdžiu. Jie baigia išvažiuoti iš Prakeiktų Žemių, bet Džekui vis tiek nesinorėjo ilgai stovėti. Būtų paprasčiau nunešti dėžę su automatais į garvežį, bet ji buvo per sunki.

Jie nesunkūs, jie yra mano "Uziai", - pagalvojo Džekas ir tyliai sukikeno tamsoje.

- Džekai? - pasigirdo spigus, sunerimęs Ričardo balsas.

- Prilaikyk vadžias, biče, - atsakė jis.

- Nevadink manęs biču, - atrėžė Ričardas.

Sucypė vinys, ir dangtis pakilo tiek, kad Džekas galėjo jį pakelti. Jis ištraukė du riebaluotus automatus, ir tada akys užkliuvo už kitos dėžės, į kokias deda nešiojamus televizorius. Anksčiau ji slypėjo po brezento kloste.

Džekas nusigavo šviečiant mėnesienai iki prekinio vagono; į veidą pūtė vėjas nuo vandenyno. Vėjas buvo švarus: jokio pašvinkusio odekolono, puvenų tvaiko, tik drėgmė ir su niekuo nesupainiojamas druskos prieskonis.

- Ką tu darai? - užsipuolė Ričardas. - Džekai, mes turime ginklų! Ir šovinių! Kodėl eini dar? Kas nors galėjo čia užlipti, kol tu ten žaidei.

- Daugiau ginklų, nes automatai yra linkę užkaisti, - atsakė Džekas. - Šovinių reikia, nes gali tekti daug šaudyti. Matai, ir aš žiūriu televizorių, - jis pasisuko vėl eiti į vagoną-platformą. Knietėjo pamatyti, kas toje kvadratinėje dėžėje.

Ričardas sulaikė jį. Siaubas mėšlungiškai sugniaužė jo pirštus.

- Ričardai, nieko neatsitiks...

- Kas nors gali tave pastverti!

- Manau, kad mes beveik išvažiavome iš Pra...

- Kas nors gali sugauti mane! Džekai, nepalik manęs vieno!

Ričardas pratrūko verkti. Jis nenusisuko nuo Džeko ir neužsidengė veido rankomis; tiesiog stovėjo surauktu veidu ir raudojo. Taip jis Džekui atrodė žiauriai beginklis. Džekas apsikabino draugą.

- Jeigu kas nors tave sugaus ir nužudys, kas bus su manimi? - šniurkščiojo Ričardas. - Kaip, kaip man reikės iš čia išsigauti?

Aš nežinau, - pasakė mintyse Džekas. - *Aš tikrai nežinau.*

2

Taigi paskutinį reisą į keliaujantį ginklų sandėlį ant platformos Džekas atliko su Ričardu. Tai reiškė, kad jis turėjo užstumti jį kopėčiomis ant prekinio vagono, prilaikyti, kad jis nuo ten nenukristų ir

padėti nusileisti ant platformos, kaip kokiai pagyvenusiai damai kad padeda pereiti gatvę. Racionalusis Ričardas pamažu prisitaikė psichiškai, bet fiziškai jis vis labiau seko.

Nors alyva tekėjo pro plyšius, dėžė buvo pažymėta užrašu "VAISIAI". Pavadinimas buvo gana tikslus, įsitikino atidaręs dėžę Džekas. Dėžė buvo pilna ananasų. Sprogstančio tipo.

- Šventoji Ana, - burbtelėjo Ričardas.

- Kad ir kas ji būtų, - sutiko Džekas. - Padėk man. Manau, kiekvienas galėsime susikišti po keturis penkis už marškinių.

- Kam tau reikia šitų sprogmenų? - paklausė Ričardas. - Negi tu rengiesi kautis su visa armija?

- Panašiai.

3

Ričardas pažvelgė į dangų, kai jiedu su Džeku ropojo atgal per vagono stogą, ir pajuto silpnumą. Jis susverdėjo, o Džekas pastvėrė jį, kad nenusiristų nuo krašto. Sloutas suprato, kad negali pažinti nė vieno virš galvos šviečiančio žvaigždyno. Tenai žibėjo nepažįstamos žvaigždės... bet tai buvo žvaigždynai, ir kur nors šitame nepažįstamame, neįtikėtiname pasaulyje jūreiviai suranda pagal juos kelią. Tada jis galutinai susitaikė su Teritorijų realybe.

Paskui Ričardas išgirdo tolumoje šaukiantį Džeką: "Ei, Riči! Džeisonai! Tu vos nenuslydai nuo krašto!"

Pagaliau jie vėl sėdėjo kabinoje.

Džekas nuspaudė svertą "pirmyn", užmynė akceleratorių, ir Morgano iš Oriso prožektorius vėl ėmė skrosti tamsą. Džekas pažvelgė į kabinos grindis: keturi "Uzi" automatai, beveik dvidešimt krūvelių apkabų, kiekviena po dešimt, ir dešimt granatų su žiedais, kurie styrojo it ant alaus skardinių.

- Jeigu šito mums neužteks, galim apie tai išvis pamiršti, - pasakė Džekas.

- Ko tu tikiesi, Džekai?

Džekas tik papurtė galvą.

- Tikriausiai manai, kad aš paskutinis kvailys? - paklausė Ričardas.

Džekas šyptelėjo.

- Kaip visada, biče.

- Nevadink manęs biču!

- Bičas-bičas-bičas!

Šįkart senas juokelis kilstelėjo draugo lūpų kampučius. Nedaug, bet geriau negu nieko.

- Tu ne prieš, jeigu eisiu pamiegoti? - paklausė Ričardas, stumdamas apkabas į šoną ir įsitaisydamas sėdynės kampe su Džeko šaliu. - Visas tas laipiojimas ir nešiojimas... tikriausiai aš rimtai sergu, nes jaučiuosi toks nustekentas.

- Susitvarkysiu, - atsakė Džekas. Iš tiesų jis jautėsi įgavęs antrą kvėpavimą. Jis jautė, kad greitai jo prisireiks.

- Užuodžiu vandenyną, - tarė Ričardas, ir jo balse Džekas išgirdo neįtikėtiną meilės, neapykantos, nostalgijos ir baimės mišinį. Ričardo akys užsimerkė.

Džekas nuspaudė akceleratorių iki galo. Jausmas, kad pabaiga - kažkokia pabaiga - visai arti, buvo stiprus kaip niekad.

4

Paskutiniai klaikūs ir apgailėtini Prakeiktų Žemių pėdsakai išnyko prieš patekant mėnuliui. Vėl pasirodė javų laukai. Čia jie buvo ne tokie vešlūs Elisbreikse, bet vis tiek spinduliavo švara ir sveikata. Džekas girdėjo tylų paukščių, panašų į žuvėdrų, klykavimą. Tai buvo nepaaiškinamai vienišas garsas tuose bekraščiuose atviruose laukuose, kurie dvelkė vaisiais, o dar labiau - vandenyno sūrymu.

Prieš vidurnaktį traukinys įpukšėjo į viszalių medžių giraites, sakų, sumišusių su druska, aromatas tarsi sucementavo ryšį tarp vietos, iš kur jis atkeliavo, ir vietos, kur keliauja. Jie su mama retai būdavo Kalifornijoje (matyt, todėl, kad ten dažnai atostogaudavo Bloutas), bet jis prisiminė mamą pasakojant, kad vietovės apie Mendočiną ir Sausalitą labai primena Naująją Angliją, pradedant druskos šachtomis, baigiant Kodso iškyšuliu. Filmų kompanijos, kurioms reikėdavo Naujosios Anglijos tipo dekoracijų, paprastai pavažiuodavo į šiaurę, užuot keliavusios į kitą pakrantę, o žiūrovai skirtumo nepajusdavo.

Taip ir turi būti. Nesuprantamu būdu aš grįžtu į tą vietą, iš kurios išvykau.

Ričardas: *Negi ruošiesi kautis su visa armija?*

Džekas džiaugėsi, kad draugas užmigo, nes jam nereikėjo atsakyti į tą klausimą, bent jau kol kas.

Andersas: *Velnio išradimai. Blogiesiems vulfams. Nugabenti į Juodąjį viešbutį.*

Tie velnio išradimai yra "Uzi" automatai, plastikiniai sprogmenys, granatos. Velnio išradimai čia. Blogųjų vulfų nėra. Prekinis vagonas, beje, buvo tuščias, ir Džekui tai pasirodė labai įtikima.

Štai tau ir visas pasakojimas, mielasis Riči, tik džiaugiuosi, kad tu miegi ir man nereikės jo pasakoti. Morganas žino, kad aš atvykstu, ir rengia netikėtą vakarėlį. Tik iš torto iššoks ne nuogos merginos, o vilkolakiai su "Uzi" automatais ir granatomis. Na, mes lyg ir užgrobėme šitą traukinį ir pasirodysime dvylika valandų anksčiau nei numatyta, bet jeigu vykstame į stovyklą, pilną vulfų, pasirengusių paimti šitą Teritorijų "tū-tū", kuo mažiau jie mūsų tikėsis, tuo geriau.

Džekas perbraukė delnu sau per skruostą.

Būtų paprasčiau sustabdyti traukinį neprivažiavus Morgano pasalos ir plačiu lanku apsukti stovyklą. Lengviau ir saugiau.

Bet blogieji vulfai niekur nedings, supranti, Riči?

Jis apžvelgė ginklų arsenalą ant kabinos grindų ir nusistebėjo, ar tikrai dabar rengia komandosų antpuolį prieš Morgano vulfų brigadą. Senis Džekas Sojeris, "Vagabond" indaplovių karalius, ir Alpėjantysis Ričardas. Ar tik jis neišprotėjo? Tikriausiai, nes kaip tik tai jis ir rengė... anie mažiausiai šito tikisi, nes to jau būtų per daug, per daug, pasiutusiai per daug. Džekas buvo išplaktas; Vulfas - nužudytas. Jie sugriovė Ričardo mokyklą ir sveiką Ričardo nuovoką, be to, Morganas Sloutas vėl Niū Hampšyre kankina jo mamą.

Beprotiška ar ne, atėjo atpildo metas.

Džekas pasilenkė, pakėlė užtaisytą automatą ir laikė priešais save. Druskos kvapas vis stiprėjo.

5

Ankstų rytą Džekas šiek tiek snustelėjo atsirėmęs į akceleratoriaus skydą. Jis labai neapsidžiaugtų sužinojęs, kad tas įrenginys vadinamas "negyvėlio jungikliu". Auštant jį pažadino Ričardas.

- Kažkas priekyje.

Prieš atsigręždamas, Džekas atidžiai pasižiūrėjo į bičiulį. Jis vylėsi, kad išaušus dienai Ričardas atrodys geriau, bet net saulėtekio gri-

mas nepajėgė paslėpti fakto, kad draugas serga. Auštančios dienos šviesa pakeitė pilką jo odos spalvą geltona... ne daugiau.

- *Ei! Traukinys! Sveikas, didelis sumautas traukiny!* - riksmas buvo gerklinis, mažai kuo besiskiriantis nuo žvėries riaumojimo. Džekas pasisuko į priekį.

Jie artėjo prie siauros mažos trobelės.

Prie sargo būdelės stovėjo vulfas, bet su Džeko draugu jį siejo tik tviskančios oranžinės akys. Šito vilkolakio galva atrodė kraupiai suplota, lyg didelei rankai nukirtus viršugalvį. Jo veidas buvo atsikišęs virš smakro it akmuo, pakibęs ant staigaus kriaušio. Nuostaba ir džiaugsmas nepajėgė paslėpti brutalaus kvailumo. Prie ausų karojo kasytės, o kaktą darkė X formos randas.

Vulfas vilkėjo kažką panašų į samdomo kario uniformą arba įsivaizdavo taip apsirengęs. Apsmukusios žalios kelnės karojo virš juodų batų, kurių galai buvo nurėžti, pastebėjo Džekas, kad laisvai kyšotų gauruoti pirštai su ilgais nagais.

- Traukinys! - sugargė jis, kai sąstatas priartėjo per penkiasdešimt jardų, ir džiaugsmingai išsišiepęs pradėjo strykčioti. Jis spragsėjo pirštais kaip koks Kebas Kelovėjus, nuo snukio negražiai dribo putos.
- Traukinys! Traukinys! Sumautas traukinys ČIA IR DABAR! - jo nasrai smarkiai ir grėsmingai prasižiojo, apnuogindami visą eilę sutrupėjusių geltonų ilčių. - Jūs, vaikinai, velniškai anksti! Puiku! Puiku!

- Džekai, kas tai? - paklausė Ričardas. Jis paniškai spaudė draugo petį, bet, tenka pripažinti, balsas buvo gana ramus.

- Tai vulfas. Vienas iš Morgano vulfų.

Cha, Džekai, tu ištarei jo vardą. Kvailys!

Bet nebuvo kada dėl to jaudintis. Jie artėjo prie sargo būdelės, ir vulfas aiškiai rengėsi įšokti vidun. Jam bežiūrint, vulfas nerangiai pasišokėjo. Prie odinio diržo, kurį jis buvo persijuosęs per nuogą krūtinę it šovininę, kabėjo peilis, bet šautuvo jis neturėjo.

Džekas nustatė automatą pavieniams šūviams.

- Morgano? Kokio Morgano? Kurio Morgano?

- Ne dabar, - atsakė Džekas.

Visą dėmesį jis sutelkė į vieną tašką - vulfą. Džekas suraitė dirbtinę šypseną ir nuleido automatą, kad nesimatytų.

- Anderso traukinys! Taip, po šimts! Čia ir dabar!

Iš dešinės variklio pusės, virš plataus laipto kyštelėjo stambi kaip sankaba ranka. Plačiai išsišiepęs, aptiškusiu seilėmis smakru ir aiškiai nepilnaprotis vulfas stvėrė už rankenos ir lengvai užšoko ant laiptelio.

- Ei, kur senis? Vulf! Kur...

Džekas pakėlė šautuvą ir įsodino kulką į kairę vulfo akį.

Tviskanti oranžinė šviesa užgeso lyg vėjo gūsio užpūsta žvakė. Vulfas nukrito atbulas nuo laipto, tarytum nesėkmingai bandytų nerti.

- Džekai! - Ričardas apgręžė jį. Draugo veidas buvo beveik toks pat pamišėliškas kaip vulfo, tiktai jame viešpatavo ne džiaugsmas, o siaubas. - *Tu kalbi apie mano tėvą? Ar mano tėvas su tuo susijęs?*

- Ričardai, ar pasitiki manimi?

- Taip, bet...

- Tuomet paleisk. Paleisk. Dabar ne laikas.

- Bet...

- Imk ginklą.

- Džekai...

- Ričardai, *paimk ginklą!*

Sloutas pasilenkė ir pakėlė vieną automatą.

- Nekenčiu ginklų, - pakartojo jis.

- Taip, aš žinau. Man jie taip pat ne prie širdies, mielasis Riči. Bet atėjo laikas grąžinti skolas.

6

Bėgiai vedė prie aukštos užtvaros. Už jos girdėjosi urzgimas ir riksmai, pritarimo šūksniai, ritmingas plojimas ir kulnų trepsėjimas į pliką žemę. Buvo ir kitų, sunkiau nusakomų garsų, bet visi susiliejo į vieną - karinių pratybų garsą. Sargo būdelę ir užtvarą skyrė pusė mylios, Džekas abejojo, ar per tokį triukšmą ir atstumą kas nors išgirdo pavienį šūvį. Elektrinis traukinys judėjo beveik be garso. Netikėtumo pranašumas vis dar buvo jų pusėje.

Bėgiai dingo už užrakintų dvivėrių vartų. Džekas įžiūrėjo pro grubiai tašytus rąstus besiskverbiančią dienos šviesą.

- Džekai, geriau sulėtink greitį, - nuo vartų juos skyrė pusantro šimto jardų. Už jų kimūs balsai skandavo: "Garsas-HOFF! Hinklasdu! Trys-KETRI! Garsas-HOFF! Džekas prisiminė H.Dž.Velso žmones-žvėris ir krūptelėjo.

- Jokiu būdu, biče. Varysim į vartus. Pats laikas tau ...

- Džekai, tu išprotėjai!

- Žinau.

Šimtas jardų. Baterijos suūžė, šoko melsva kibirkštis. Abiejose pusėse lėkė plika žemė. *Čia javai neauga*, - pastebėjo Džekas. - *Jeigu Noelis Kovardas parašytų pjesę apie Morganą Sloutą, manau, kad pavadintų ją "Kenkianti dvasia"*.

- Džekai, o kas, jeigu šitas kretantis traukinukas nušoks nuo bėgių?

- Spėju, kad visko gali būti, - atsakė Džekas.

- O jeigu už tų vartų bėgiai paprasčiausiai baigiasi?

- Mums juk tas pat, ar ne?

Penkiasdešimt jardų.

- Džekai, tu tikrai išprotėjai, ką?

- Tikriausiai. Nuspausk savo automato saugiklį, Ričardai.

Ričardas paklausė.

Dungsėjimas... kriokimas... žygiavimas... odos girgždesys... riksmai... nežmogiškas kvatojimas, nuo kurio Ričardui kūnas ėjo pagaugais. Bet Džekas matė jo veide aiškų ryžtą ir išdidžiai nusišypsojo. *Jis ketina stovėti greta manęs, senasis racionalusis Ričis tikrai liks su manimi.*

Dvidešimt penki jardai.

Riksmai... klyksmai... komandos... ir storas reptiliškas riksmas "Grooo-OOOO!", nuo kurio pastiro plaukeliai Džekui ant sprando.

- Jeigu mes iš čia ištrūksime, - tarė Džekas, - nupirksiu tau dešrainį miesto mugėje.

- Išgraužk! - riktelėjo Ričardas ir, sunku patikėti, pradėjo juoktis. Vieną akimirką nesveikas geltonis tarsi pasitraukė iš jo veido.

Penki jardai... ir tašyti rąstai, kurie atrodė tokie tvirti, kad Džekas spėjo suabejoti, ar tik nepadarė siaubingos klaidos.

- Gulkis, biče!

- Nevadink manęs...

Traukinys įsirėžė į vartus.

7

Vartai išties buvo tvirti, be to, iš vidaus sutvirtinti skersai prikaltais rąstais. Morgano traukinys nebuvo baisiai didelis, o baterijos beveik išsikvėpusios po tokios ilgos kelionės per Prakeiktas Žemes. Susidūrimas tikrai būtų nuvertęs jį nuo bėgių, ir berniukai žūtų, jei ne

vartų Achilo kulnas. Užsakytų šiuolaikinių amerikietiškų lankstų dar nespėjo pristatyti, o senieji įsirėžus traukiniui iššoko.

Sąstatas smogė į užtvarą dvidešimties mylių per valandą greičiu, stumdamas priešais save išrautus vartus. Viduje, per visą užtvaros plotį buvo įrengtas kliūčių ruožas, bet vartai kaip buldozeris ėmė šluoti medines užtvaras, versti, trinti jas į skiedras.

Jie kliudė vulfą, kuris už bausmę darė atsispaudimus. Jo kojos atsidūrė po judančiais vartais ir buvo nukirstos. Kaukdamas ir urgzdamas, pradėjęs virsti vilku, vulfas ėmė kopti kabindamasis nagais, kurie staigiai augo ir aštrėjo. Vartai nučiuožė keturiasdešimt pėdų už užtvaros. Stebėtina, bet vulfas užsiropštė beveik iki pat viršaus, kai Džekas nuleido svertą į neutralią poziciją. Traukinys sustojo. Vartai nuvirto, prislėgdami nelaimingąjį vulfą. Po paskutiniu sąstato vagonu nutrauktosios jo kojos dar kelias minutes sparčiai želė gaurais.

Situacija stovykloje pasirodė geresnė, negu Džekas tikėjosi. Matyt, čia visi kėlėsi anksti kaip paprastai kariniuose daliniuose, ir didžioji armijos dalis išlindusi iš barakų užsiiminėjo mankšta ir kultūrizmo pratimais.

- Dešinėj! - suriko jis Ričardui.

- Ką? - suriko atgal Ričis.

Džekas prasižiojo ir suklykė už dėdę Tomį Vudbiną, suvažinėtą gatvėje, už nepažįstamą vežiką, mirtinai užplaktą išmaknotame kieme, už Ferdą Janklovą, už Vulfą, nužudytą šlykščiame Sanlaito Gardnerio kabinete, už savo motiną, bet labiausiai, suprato jis, už karalienę Laurą De Luizian, kuri taip pat buvo jo mama, ir už nusikaltimą, kuris buvo padarytas visoms Teritorijoms. Jis suriko kaip Džeisonas, ir jo balsas buvo nelyginant griaustinis.

- IŠTAŠKYK JUOS! - sukriokė Džekas Sojeris/ Džeisonas De Luizianas ir atidengė ugnį į kairę.

8

Džeko pusėje buvo nelygi aikštė, o iš Ričardo pusės - ilgas statinys. Pastatas priminė bunkerius iš filmų su Rojum Rodžersu*, bet Ričardas spėjo, kad tenai yra kareivinės. Apskritai šita vieta jam pa-

---

* Rojus Rodžersas, tikras vardas - Leonardas Slajas, aktorius, dainininkas, nuo 1938 metų vaidino vesternuose.

sirodė pati įprasčiausia iš visų, kurias Džeko dėka jis matė šitame keistame pasaulyje. Ričardas panašias buvo matęs per telenaujienas. Tokiose vietose CŽV remiami maištininkai buvo ruošiami perversmams Pietų ir Centrinėje Amerikoje. Tik tos stovyklos paprastai būdavo Floridoje, o iš barakų dabar lindo ne kubiečiai; Ričardas apskritai nežinojo, kas jie tokie.

Dalis jų panėšėjo į viduramžiškus velnių ir satyrų piešinius. Kiti priminė degeneravusius žmogiškus sutvėrimus, kone urvinius žmones. Vienas lendantis į ryto šviesą sutvėrimas turėjo žvynuotą odą ir mirkčiojamąsias plėves. Ričardui jis priminė kažkaip vaikščiojantį stačią aligatorių. Ta pabaisa prasižiojo ir išleido garsą, kurį berniukai buvo girdėję anksčiau: "Grooo-OOO!" Jis spėjo pastebėti, kad visi tie padarai atrodė siaubingai išsigandę, o tada Džekas pakėlė audrą "Uzi" automatu.

Džeko pusėje bemaž du tuzinai vulfų repetavo šaukinius. Kaip ir budintysis dauguma vilkėjo žalias kamufliažines kelnes, batus nupjaustytais galais, buvo persijuosę diržą. Jie buvo buki, plokščiagalviai ir labai pikti.

Jie sustingo it mėšlungio apimti džekai-strakalai ir spoksojo į įvažiuojantį traukinį, vartus ir nelaimingą savo bičiulį, priplotą jų, kuris ne laiku ir ne vietoje darė atsispaudimus. Džekui surikus, jie atsipeikėjo, bet jau buvo per vėlu.

Dauguma iš rūpestingai Morgano atrinktos per penkerius metus pagal jėgą ir žiaurumą, drąsą ir lojalumą vulfų brigados buvo iškirsta Džeko automato pliūpsnio. Jie kniubo, virto aukštielninki išdraskytomis krūtinėmis, kruvinomis galvomis. Pasigirdo siaubingo skausmo ir įniršio riksmai... bet jų buvo nedaug. Didžioji dalis tiesiog mirė.

Džekas ištraukė apkabą, stvėrė naują ir įstatė ją į vietą. Kairėje aikštės pusėje liko gyvi keturi vulfai, centre du spėjo pasilenkti žemiau ugnies linijos. Šie du buvo sužeisti, bet dabar puolė, ilgais nagais kabindamiesi į suplūktą žemę, pastirusiais ant snukių gaurais ir kibirkščiuojančiomis akimis. Kol jie bėgo prie garvežio, Džekas pastebėjo, kaip auga ir lenda pro storus šerius ant smakrų jų iltys.

Jis nuspaudė automato gaiduką, šiaip taip nulaikydamas rankose įkaitusį vamzdį. Smarki atatranka kėlė vamzdį aukštyn. Vulfai nulėkė oru it akrobatai. Likę keturi vulfai nesustojo; jie movė pro tarpą, kur ką tik stovėjo vartai.

Tie įvairūs padarai, pasipylę iš bunkerius primenančių barakų, pagaliau suprato, kad nors atvykėliai ir važiuoja Morgano traukiniu, jie

anaiptol nėra draugiškai nusiteikę. Be jokios komandos jie ėmė būriu artintis prie traukinio. Ričardas padėjo automatą ant kabinos krašto krūtinės aukštyje ir atidengė ugnį. Kulkos draskė juos, šlavė iš kelio. Du padarai, panašūs į ožius, puolė ant keturių ir nulėkė į baraką. Kiti trys buvo pakirsti kulkų. Vaiką apėmė džiaugsmas, toks laukinis, kad galėjo prarasti sąmonę.

Kulkos pražiodė žalsvą "aligatoriaus" pilvą, tamsus skystis - kraujo vanduo, ne kraujas - ėmė kliokti iš jo. Sutvėrimas griuvo, bet uodega jį sulaikė. Pabaisa atšoko ir puolė traukinį iš Ričardo pusės kimiai staugdama... tik šįkart tas balsas berniukui pasirodė klaikiai moteriškas.

Jis spustelėjo "Uzi" mygtuką. Nieko. Sausai čakštelėjo.

Aligatorius nerangiai šlepsėjo artyn. Akys spinduliavo žudikišku įniršiu... ir protu. Ant žvynuotos krūtinės šokinėjo krūtų liekanos.

Ričardas pasilenkė ir nepaleisdamas aligatoriaus iš akių apgraibomis surado granatą.

Sibruko sala, - tarsi sapnuodamas pagalvojo jis. - *Džekas vadina šitą vietą Teritorijomis, bet iš tikro tai yra Sibruko sala, ir nėra ko bijoti, tikrai nėra ko. Visa tai sapnas, ir jeigu tas žvynuotas padaras sugniauš nagais man gerklę, aš tikrai pabusiu. O jei tai ir ne sapnas, Džekas kaip nors mane išgelbės... žinau, kad išgelbės, nes čia Džekas yra savotiška dievybė.*

Jis ištraukė žiedą, nugalėjo stiprų norą sviesti granatą bet kur ir nesmarkiai pametėjo ją.

- Džekai, gulkis!

Džekas nežiūrėdamas akimoju pritūpė žemiau traukinio kabinos šonų. Ričardas pasielgė taip pat, bet prieš tai pamatė juokingą pro ašaras vaizdelį: tas aligatorius sugavo granatą... ir bandė ją praryti.

Sprogimas buvo ne duslus, kaip tikėjosi Ričardas, o kurtinantis, plėšiantis iki skausmo ausis. Paskui į traukinio šoną kažkas tėkštelėjo, it kas nors būtų šliūkštelėjęs kibirą vandens.

Jis iškišo galvą ir pamatė, kad garvežys, vagonas ir platforma aplipę šiltomis žarnomis, juodu krauju ir aligatoriaus mėsos skutais. Barakų priekis buvo nušluotas nuo žemės. Nuolaužos raudonavo krauju, tarp jų kyšojo gauruota pėda su nupjautnosiu batu.

Suvertų rąstų krūva prasiskyrė, ir iš jos ėmė ropštis į ožius panašūs padarai. Ričardas pasilenkė, surado naują apkabą ir įkišo į savo automatą. Jis kaista, kaip ir sakė Džekas.

Oplia! - pasakė mintyse Ričardas ir nuspaudė gaiduką.

9

Išlindęs po granatos sprogimo, Džekas pastebėjo pro vartų skylę sprunkančius keturis vulfus, kurie išvengė pirmų dviejų kulkų pliūpsnių. Jie staugė iš siaubo ir bėgo viena eile. Džekui buvo vienas juokas visus pakloti. Jis pakėlė “Uzi”, po to vėl nuleido, nors neabejojo, kad susitiks juos vėliau, tikriausiai Juodajame viešbutyje, ir žinojo, kad elgiasi neprotingai... bet, šiaip ar taip, jis negali šauti į nugaras.

Už barakų pasigirdo aukštas moteriškas riksmas:

- Nešdinkitės iš čia! Nešdinkitės, sakau! Judinkitės! Judinkitės! - jį palydėjo švilpiantis rimbo pliaukštelėjimas.

Džekas pažino tą garsą ir tą balsą. Paskutinį kartą girdėjo jį supančiotas tramdomaisiais marškiniais. Džekas būtų jį pažinęs bet kur.

...Jeigu jo avigalvis draugas pasirodys, nušaukite jį.

Ką gi, tau tas pavyko, bet dabar atėjo laikas grąžinti skolas... ir tikriausiai, sprendžiant iš tavo balso, tu ir pats tai žinai.

- Čiupkite juos, kas jums, bailiai? Čiupkite, negi man reikės viską pačiam parodyti? Paskui mus! Paskui mus!

Iš už sugriautų barakų išlindo trys žmogystos, ir tik viena buvo aiškiai žmogus - Osmondas. Vienoje rankoje jis laikė rimbą, kitoje - automatinį šautuvą. Jis buvo apsirengęs raudoną apsiaustą, baltas šilko kelnes plačiomis klešnėmis, avėjo juodus batus. Jie buvo aptėkšti šviežiu krauju. Jam iš kairės stypsojo gauruotas ožiažmogis su džinsais ir kaubojiškais batais. Džeko ir jo žvilgsniai susidūrė, abu pažino vienas kitą. Tai tas pats kaubojus iš Outlio užeigos. Rendolfas Skotas. Arba Elrojus. Jis išsišiepė Džekui, ilgas liežuvis aplaižė plačią viršutinę lūpą.

- Sugauk jį! - sukomandavo Osmondas Elrojui.

Džekas bandė pakelti automatą, bet jis pasidarė neapsakomai sunkus. Osmondas buvo baisus, dar baisesnis Elrojus, bet tas, kuris stovėjo tarp jų, atrodė kaip tikras košmaras. Tai, suprantama, buvo Roulio Gardnerio Teritorijų dvynys, Osmondo, Sanlaito sūnus. Ir jis tikrai truputį priminė vaiką, nupieštą guvaus darželinuko su iškreiptu mąstymu.

Jis buvo sutrauktas, baltas ir liesas, viena ranka baigėsi besirangančiu čiuptuvu, kuris savaip priminė Osmondo botagą. Jo akys (viena aptraukta valktimi) buvo nevienodame aukštyje. Ant žandų raudonavo raudonos opos.

Tai vis dėl tos radiacijos... Džeisonai, man regis, tas Osmondo berniukas pernelyg arti priėjo prie ugninio kamuolio... bet visa kita... Džeisonai... kas buvo jo motina? Vardan viso, kas šventa, KAS BUVO JO MOTINA?

- Sugaukit apsišaukėlį! - klykė Osmondas. - Išgelbėkit Morgano sūnų, o apsišaukėlį sugaukite! Čionai apsimetėlį Džeisoną! Lįskit lauk, bailiai! Jie nebeturi šovinių!

Riksmai, kriokimas. Po akimirksnio, suprato Džekas, iš barakų išlįs naujas vulfų ir išsigimėlių kontingentas. Jie ten buvo pasislėpę nuo sprogimo ir tikriausiai liktų prisiploję prie žemės, jeigu ne Osmondas.

- Nereikėjo painiotis kelyje, viščiuk, - suurzgė Elrojus ir puolė traukinį. Jo uodega pliaukšėjo ore. Roulis Gardneris - ar kas kitas šiame pasaulyje - storai miauktelėjo ir puolė įkandin. Bet Osmondas pastvėrė ir sugrąžino atgal; jo pirštai, pastebėjo Džekas, regis, sulindo į klaikaus berniuko skalūno spalvos kaklą.

Tada Džekas pakėlė automatą ir ištuštino visą apkabą į Elrojaus veidą. Kulkos nunešė visą galvą, bet ožiažmogis, dar kurį laiką pasiropštęs aukštyn, viena kanopon suaugusia plaštaka aklai šniojo Džekui virš galvos.

Berniukas suakmenėjęs stebėjo jį. Jis vėl prisiminė galutinį susidūrimą su Elrojumi Outlio užeigoje, kai bėgo nuo to monstro per lovos spyruoklių ir stiklo duženų džiungles. Ta pabaisa vėl priešais jį, ir jam kažkaip pavyko ją nužudyti. Sunku buvo susitaikyti su šia mintimi. Džekas jautėsi taip, lyg būtų atsikratęs vaikystės siaubūno.

Ričardas klykė, jo automatas griaudėjo beveik apkurtindamas Džeką.

- Ten Roulis! O, Džekai, viešpatie, Džeisonai, ten Roulis, Roulis...

"Uzi" Ričardo rankose iškosėjo dar vieną seriją ir nutilo. Roulis išsilaisvino iš tėvo ir kniaukdamas puolė prie traukinio. Po suraukta viršutine lūpa matėsi ilgi dantys, kurie atrodė dirbtiniai, padaryti iš vaško, kokius vaikai įsideda per Vėlinių karnavalą.

Paskutinės Ričardo paleistos kulkos kliudė jį į krūtinę ir kaklą, išplėšdamos skyles rudame kilte ir išdrėksdamos mėsą. Tamsaus piršto kraujo juostelės nuvinguriavo iš tų žaizdų, bet Roulis net nesulėtino žingsnio. Roulis kadaise galėjo būti žmogus, pagalvojo Džekas. Jei taip, dabar jau nebe, nes jo nesulaiko net kulkos. Pabaisa, kuri nerangiai peršoko Elrojaus lavoną, buvo demonas. Nuo jo trenkė drėgnu šungrybiu.

Džekas prie šlaunies pajuto kažką šylant. Tas kažkas iš pradžių buvo drungnas... paskui karštas. Kas tai? Jausmas, kaip įsikišus į kišenę arbatinuką. Bet nebuvo laiko svarstyti. Įvykiai vystėsi žaibiškai. Kaip ryškių spalvų filme.

Ričardas numetė savo ginklą ir ėmė trauktis, užsidengęs veidą rankomis. Paklaikusios akys žvelgė į Roulį pro pirštus.

- Neleisk jam manęs pasiekti, Džekai! Neleisk jam manęs sugauti...

Roulis burbuliavo ir kniaukė. Jis priplojo prie garvežio rankas, o garsas buvo toks, tarsi pelekais tekšteltum į molį.

Džekas pamatė, kad tarp jo pirštų iš tiesų yra storos gelsvos plėvės.

- Grįžk! - rėkė Osmondas sūnui, ir jo balse girdėjosi atvira baimė. - Grįžk, jis blogas, jis gali tave nuskriausti, visi berniukai yra blogi, tai dėsninga, grižk, grįžk!

Roulis linksmai gliurkė ir riaumojo. Jis prisitraukė prie kabinos krašto, ir berniukai paklaikę suklykė, traukdamiesi į tolimąjį kampą.

Džeko koją degino skrituliukas.

Roulis jau kėlė vieną ploną it nendrė koją per kabinos kraštą. Ji buvo gleivėta, rangėsi, siekė jo, ir tai visai nebuvo koja, o čiuptuvas. Džekas pakėlė "Uzi" ir iššovė.

Pusė Roulio veido nulėkė kaip pudingas. Iš likusios dalies kliūstelėjo kirminai.

Roulis toliau artinosi.

Siekė jo tais plėvėtais pirštais.

Ričardo, Osmondo riksmai susiliejo į viena.

Šlaunis ėmė svilti, lyg prisilietusi prie grūdinamos geležies, ir staiga jis suprato, kas tenai, net kai Roulio pirštai suspaudė jo petį, žinojo - tai kapitono Fareno jam duota moneta, kurią atsisakė paimti Andersas.

Jis įkišo ranką kišenėn. Moneta buvo nelyginant metalo gabalėlis; vaikas suspaudė ją kumštyje ir pajuto, kaip galia srūva juo it didelio stiprumo elektros srovė. Roulis ją taip pat pajuto. Džiugų jo kriuksėjimą ir gurgimą pakeitė išgąstingas kniaukimas. Jis bandė trauktis, pašėlusiai vartydamas likusią vieną akį.

Džekas ištraukė monetą. Nuo karščio ji švytėjo raudonai. Džekas jautė jį aiškiai, bet tas karštis jo nedegino.

Karalienės profilis švietė lyg saulė.

- Jos vardu, šlykštus, išsigimęs padare! - suriko Džekas. - Išnyk nuo šitos žemės paviršiaus! - jis atgniaužė kumštį ir plojo Rouliui į kaktą.

Roulis ir jo tėvas suriko vienu metu: Osmondas tenoru, pereinančiu į sopraną, Roulis - storu, dūzgiančiu bosu. Moneta sulindo Roulio kakton it karšto žarsteklio galas į sviestą. Tuoj iš ten per Džeko ranką pasipylė tamsus kaip perlaikyta arbata skystis. Jis buvo karštas, jame plaukiojo mažytės lervutės, kurios rangėsi ant Džeko odos ir kando. Nieko nepaisydamas, Džekas dar spustelėjo pirštus, kad moneta giliau sulįstų į monstro galvą.

- Ištrinsiu nuo žemės paviršiaus, bjaurybe! Karalienės ir jos sūnaus vardu ištrinsiu nuo žemės paviršiaus!

Pabaisa rėkė ir staugė, Osmondas staugė kartu su ja. Pastiprinimas sustojo ir grūdosi už Osmondo dievobaimingo siaubo apimtais veidais. Jiems atrodė, kad Džekas pasidarė didesnis; nuo jo tarytum sklido ryški šviesa.

Roulis truktelėjo. Dar kartą sugurgė. Juodas skystis, tekėjęs iš galvos, virto geltonu. Iš angos, kurią paliko pinigas, išsirangė paskutinis ilgas, storas, baltas kirminas ir nukrito ant kabinos grindų. Džekas užmynė jį. Kirminas ištryško po jo kulnu. Roulis sudribo kaip šlapias skuduras.

Dulkėtoje aikštėje kilo toks pykčio ir kančios riksmas, kad Džekui pasirodė, jog nuo jo gali skilti kiaušas. Ričardas susirietė kaip gemalas ir gulėjo užsidengęs galvą rankomis.

Osmondas raudojo numetęs žemėn botagą ir automatinį pistoletą.

- Ach, niekadėjau! - suriko jis, grūmodamas kumščiais Džekui. - Žiūrėk, ką padarei! O tu niekšingas, blogas vaike! Aš nekenčiu tavęs ir nekęsiu per amžių amžius! Ach, tu niekingas apsišaukėli! Aš užmušiu tave! Morganas tave nužudys! O mano brangus vienturti! NIEKŠE! MORGANAS UŽMUŠ TAVE UŽ TAI, KĄ PADAREI! MORGANAS...

Visi kiti pusbalsiu verkė, primindami Džekui berniukus iš Sanlaito namų: *ar gali ištarti "aleliuja"*. Paskui jie nuščiuvo, nes pasigirdo dar vienas garsas.

Džekas staiga prisiminė malonią popietę, praleistą su Vulfu prie upelio, kur sėdėjo žiūrėdamas į rupšnojančią bandą ir klausėsi draugo pasakojimo apie jo šeimą. Tada buvo gera... gera, kol nepasirodė Morganas.

Dabar Morganas vėl ateina... ne persikelia, bet braunasi lyg buldozeris.

- Morganas! Tai...

- ... Morganas, valdovas...

- Oriso valdovas...

- Morganas... Morganas... Morganas...

Triukšmas vis stiprėjo. Vulfai puolė į dulkes. Osmondas pasišokinėdamas trepsėjo, jo kulnys trempė botago gijas su metaliniais antgaliais.

- Blogas berniukas! Niekingas berniukas! Dabar tu sumokėsi! Morganas ateina! Morganas ateina!

Apie dvidešimt pėdų Osmondui iš dešinės kaip virš laužo ėmė virpėti ir raibuliuoti oras.

Džekas apsidairė: Ričardas susirietęs ant automatų, apkabų ir granatų lyg mažas vaikiukas, kuris užmigo bežaisdamas karą. Tik Ričardas nemiega, žinojo jis, ir tai ne žaidimas. Jeigu draugas pamatys įžengiantį iš vieno pasaulio į kitą savo tėvą, gali išprotėti.

Džekas išsitiesė šalia draugo ir smarkiai jį apkabino. Plėšimas darėsi garsesnis, ir staiga jis išgirdo siaubingai piktą Morgano balsą:

- *Ką DABAR čia veikia tas traukinys, kvailiai?*

Džekas nugirdo, kaip Osmondas suinkščia: "Niekingas apsišaukėlis nužudė mano sūnų!"

- Mes dingstam, Riči, - sumurmėjo Džekas ir stipriau prisispaudė Ričardo kūnelį. - Laikas nešdintis.

Jis užsimerkė, susikoncentravo... trumpas nebūties mirksnis, ir jie persikėlė.

Ričardas prisimena

1

Paskui jie ėmė ristis žemyn, tarsi tarp dviejų pasaulių būtų buvusi neaukšta rampa. Tolumoje tolo ir tilo Osmondo riksmas: "Blogas! Visi berniukai! Dėsninga! Visi! Niekadėjai! Niekšai!"

Kita akimirka - ir jie skystame ore. Ričardas suriko. Tą sekundę Džekas driokstelėjo petimi ant žemės. Į krūtinę dungtelėjo Ričardo galva. Džekas neatsimerkė, tik gulėjo apglėbęs draugą ir klausė, uodė.

Tyla. Ne absoliuti, bet tyla... giedojo du ar trys paukšteliai.

Kvapas buvo gaivinantis ir sūrus. Geras kvapas... bet ne toks geras, kaip galėtų kvepėti pasaulis Teritorijose. Net čia - kad ir kur tas *čia* yra - Džekas užuodė silpną prieskonį, panašų į seno tepalo, įsigėrusio į cementines degalinės grindis. Tai daugybės žmonių, važiuojančių daugybe mašinų, kvapas, užteršęs visą atmosferą. Jo uoslė buvo paaštrėjusi ir užuodė smarvę net ten, kur nesigirdėjo jokių automobilių.

- Džekai? Ar viskas gerai?

- Žinoma, - atsakė Džekas ir atsimerkė pažiūrėti, ar sako tiesą.

Pirmiausia jam toptelėjo, kad skubėdamas iš tenai dingti prieš pasirodant Morganui jis ne persikėlė į Amerikos Teritorijas, o kažkaip pasistūmėjo laike. Vieta atrodė ta pati, tik senesnė, dabar apleista, lyg būtų praėję vienas ar du šimtmečiai. Traukinys stovėjo ant bėgių ir atrodė nepasikeitęs. Visa kita - ne. Bėgiai, kurie kirto piktžolių prižėlusią aikštelę, kurioje jie dabar stovėjo, driekėsi dievai žino kur ir buvo smarkiai aprūdiję. Pabėgiai atrodė sutrūniję, įmirkę. Tarp jų žėlė aukštos žolės.

Jis smarkiau suspaudė bejėgiškai besimuistantį Ričardą, kuris ir pats atsimerkė.

- Kur mes? - paklausė jis Džeko, dairydamasis aplinkui. Bunkerius primenančių barakų vietoje stovėjo ilgas gofruotos skardos barakas su rūdžių išėstu skardiniu stogu. Išskyrus stogą, jie daugiau nieko nematė; visa kita užgožė vijoklių ir laukinių augalų džiunglės. Priešais baraką stovėjo du stulpai, ant kurių kadaise, matyt, buvo pritvirtintas ženklas. Jei taip, tai jo jau seniai nebeliko.

- Nežinau, - atsakė Džekas, o po to, žiūrėdamas į užtvaros vietą, kurioje dabar buvo tik keliukas su laukiniais flioksais ir rykštenėmis, jis ištarė tai, ko labiausiai bijojo: - Aš galėjau pastūmėti mus laike.

Ričardas, nustebindamas jį, nusijuokė.

- Kaip gera žinoti, kad niekas ateityje smarkiai nepasikeis, - tarė jis ir parodė į popieriaus lapą, prismeigtą ant stulpo prie barako. Jis buvo išblukęs, bet užrašą galėjai lengvai perskaityti:

PRAĖJIMO NĖRA!
Mendočino apskrities šerifo įsakymu,
Kalifornijos valstijos policijos įsakymu
PAŽEIDĖJAI BUS BAUDŽIAMI!

2

- Na, jei jau žinai, kur mes esame, - pasakė Džekas, jausdamasis ir kvailai, ir džiugiai, - tai kodėl klausi?

- Aš ką tik jį pamačiau, - atsakė Ričardas, ir Džekui dingo bet koks noras erzinti Ričardą. Jis atrodė klaikiai; atrodė susirgęs keista tuberkulioze, kuri veikia jo smegenis, užuot veikusi plaučius. Ir dėl to kalta ne vien beprotiška kelionė į Teritorijas ir atgal, - su tuo Ričis lyg ir susitaikė. Bet dabar jis žinojo dar kažką. Ir tai nebuvo realybė, kuri radikaliai skyrėsi nuo jo rūpestingai išpuoselėtų įsitikinimų; prie *to* jis irgi galėjo prisitaikyti, jeigu tik duotum pakankamai laiko. Bet sužinoti, kad tavo tėvas yra vienas iš tų tipų su juodomis skrybėlėmis, suvokė Džekas, vargu ar yra linksmiausias gyvenimo momentas.

- Gerai, - tarė jis linksmai (jis iš tiesų jautėsi šiek tiek linksmai. Atsikratęs tokios pabaisos kaip Roulis, net mirtinai sergantis vėžiu vaikas nudžiugtų). - Susiimam ir keliaujam toliau, mielasis Riči. Turime pažadus įvykdyti, prieš miegą daug mylių įveikti, o tu toks kretena.

Ričardas susiraukė.

- Tą, kuris pasakė tau, kad turi humoro jausmą, reikėtų nupilti, biče.

- *Bitez mon crank, mon ami.*

- Kur mes eisime?

- Nežinau, - atsakė Džekas, - bet tikslas kažkur netoli. Jaučiu tai. Traukia mane kaip ant kabliuko.

- Į Point Venutį?

Džekas pasuko galvą ir ilgai žiūrėjo į draugą. Pavargusio Ričardo žvilgsnio buvo neįmanoma perskaityti.

- Kodėl klausi, biče?

- Ar mes ten keliausim?

Džekas gūžtelėjo. *Gal. Gal ir ne.*

Einant per apaugusią piktžolėmis aikštelę, Ričardas pakeitė temą.

- Ar visa tai buvo tikra? - jie artinosi prie surūdijusių dvivėrių vartų. Virš žalumos kyšojo kraštelis blyškiai melsvo dangaus. - Ar kas nors ten buvo tikra?

- Mes dvi dienas praleidome elektriniame traukinyje, kuris važiuoja apie dvidešimt penkias mylias per valandą, - atsakė Džekas. - Ir kažkaip išsigavome iš Springfildo Ilinojuje, atsidūrėme Kalifornijoje, netoli pajūrio. Tai tu man pasakyk, ar tai tikra.

- Taip... taip, bet...

Džekas ištiesė rankas. Plaštakos buvo išvagotos šlykščių raudonų randų, kurie niežėjo ir skaudėjo.

- Įkandimai, - tarė Džekas. - Tų kirminų. Kirminų, kurie išvirto iš Roulio Gardnerio galvos.

Ričardas nusisuko ir ėmė garsiai žiaugčioti.

Džekas prilaikė jį, nes draugas būtų paprasčiausiai nugriuvęs. Jis įsitikino, kaip Ričardas sublogo ir kaip per marškinius dega jo kūnas.

- Atleisk, kad tai pasakiau, - atsiprašė Džekas, kai draugas truputį atsigavo. - Aš buvau labai žiaurus.

- Taip, tikrai. Tačiau, ko gero, tai buvo vienintelis būdas mane ... na, žinai...

- Įtikinti?

- Taip. Galbūt, - Ričardas žvelgė į jį įskaudintomis, atviromis akimis. Ant kaktos iškilo nauji spuogai. Apie burną raudonavo žaizdelės. - Džekai, aš turiu tavęs kai ko paklausti, ir noriu gauti atsakymą... na, supranti, atvirą. Noriu paklausti...

O, aš žinau, ką tu nori sužinoti, mielasis Riči.

- Po kelių minučių, - pertraukė jį Džekas. - Po kelių minučių mes grįšime prie visų klausimų, ir išgirsi visus, kiek tik žinau, atsakymus. Bet pirmiau mums reikia kai ką sutvarkyti.

- Ką taip?

Užuot atsakęs, Džekas nuėjo prie traukinuko. Valandėlę pastovėjo apžiūrinėdamas: striukas garvežys, tuščias prekinis vagonas ir platforma. Ar jis kažkokiu būdu perkėlė visa tai į Šiaurinę Kaliforniją? Vargu. Persikelti su Vulfu buvo sunku, tempdamas Ričardą iš Taierio mokyklos miestelio į Teritorijas jis vos neišsisuko rankos; visa tai jam kainavo nemažai pastangų. Kiek prisimena, jis negalvojo apie traukinį persikeldamas čia, tik stengėsi kuo greičiau išgabenti iš vulfų karinių apmokymų stovyklos Ričį, kol jis nepamatė savo senio. Viskas, pereinant iš vieno pasaulio į kitą, keitėsi: Migracijos aktas tarsi reikalavo virsmo. Marškiniai virsdavo švarkeliais, džinsai galėjo virsti vilnonėmis kelnėmis, pinigai - sujungtais pagaliukais. Bet šitas traukinys čia atrodė lygiai taip pat kaip Teritorijose. Morganui pavyko sukurti tai, kas išlieka aname pasaulyje.

Beje, jie tenai vilkėjo mėlynus džinsus, Džeki.

Taip. O Osmondas be savo patikimojo rimbo laikė ir automatinį pistoletą.

Morgano automatinis pistoletas. Morgano traukinys.

Šaltukas perbėgo jo stuburu. Jis prisiminė Anderso žodžius: "Blogi reikalai".

Ką gi, taip ir yra. Labai blogi. Andersas neklydo, čia buvo surinkti visi pragaro velniai. Džekas išėmė iš kabinos vieną automatą, įstatė naują apkabą ir ėmė trauktis prie Ričardo, kuris mąsliai viską stebėjo.

- Tai panašu į seną karinę bazę, - pasakė jis.

- Kalbi apie stovyklą, kur rengiami "sėkmės kariai" trečiam Pasauliniam karui?

- Taip, panašiai. Šiaurės Kalifornijoje yra keletas tokių vietų... susikuria, pagyvuoja kurį laiką, o paskui žmonėms atsibosta laukti karo, jie ima skirstytis arba įkliūva už nelegalų ginklų ar narkotikų laikymą. Mano... mano tėvas apie tai pasakojo.

Džekas nieko neatsakė.

- Ką tu ruošiesi daryti su tuo šautuvu, Džekai?

- Noriu atsikratyti šito traukinio. Yra prieštaravimų?

Ričardas krūptelėjo, lūpas iškreipė pasidygėjimas.

- Jokių.

- Kaip sakai, ar "Uzi" tai pajėgs? Jeigu šausiu į tą plastikinį mėšlą?

- Vieno šūvio neužteks. Apkabos turėtų.

- Pažiūrėkim, - Džekas nuspaudė saugiklį.

Ričardas sugriebė jį už rankos.

- Būtų protingiau atsitraukti už tvoros prieš šitą bandymą, - tarė jis.

- Gerai.

Užlindęs už gebenėm apraizgytos tvoros, Džekas nutaikė automatą į plastikinius paketus. Nuspaudė gaiduką, ir "Uzi" sudraskė tylą į gabalus. Vieną sekundę ugnis mistiškai pakibo ant vamzdžio galo. Šūviai bažnytinėje tyloje, tvyrančioje stovykloje, buvo neįtikėtinai garsūs. Paukščiai išgąstingai suklykė ir nulėkė į ramesnę vietą. Ričardas susiraukė ir užspaudė delnais ausis. Brezentas šokinėjo ir bangavo. Paskui, nors berniukas gaiduko ir neatleido, šūviai nutilo. Neliko šovinių, o traukinys stovėjo kaip stovėjęs.

- Aišku, - tarė Džekas, - nuostabu. Ar turi dar kokių min...

Ant platformos su siaubingu riaumojimu plykstelėjo mėlyna liepsna. Džekas pamatė, kad vagonas ima kilti nuo bėgių. Sugriebęs Ričardą už sprando, jis prispaudė jį prie žemės.

Sprogimai ilgai nesiliovė. Virš galvos švilpė ir lėkė metalas. Skeveldrų lietus nuolat barbeno į metalinį barako stogą. Retsykiais stam-

besnis gabalas priversdavo jį suskambėti kaip kinų gongą, o tikrai didelė skeveldra tiesiog jį pramušdavo. Kai kažkas prakirto tvorą tiesiai virš Džeko galvos ir paliko žiojėti dviejų kumščių dydžio skylę, Sojeris nutarė, jog metas nešdintis. Jis pastvėrė Ričardą ir ėmė tempti vartų link.

- Ne! - suriko tas. - Bėgiais!

- Ką?

- Bė...

Kažkas praskrido viršum galvų, berniukai lenkėsi ir kaukštelėjo kaktomis.

- Bėgiais! - trindamas kreidine ranka kaktą šūktelėjo Ričardas. - Ne keliu! Eikime bėgiais!

- Supratau! - Džekas nustebo, bet nieko neklausė. Jiems reikėjo *kur nors* eiti.

Vaikai ėmė šliaužti palei surūdijusią tinklo tvorą kaip kariai, kertantys neutralią juostą. Ričardas ropojo pirmas, vesdamas prie skylės tvoroje, kur slėpėsi traukinio bėgiai.

Džekas grįžtelėjo. Tai, ką pamatė pro pravertus vartus, jį visai patenkino. Didžioji dalis traukinio atrodė tiesiog išgaravusi. Dideliu spinduliu aplinkui riogsojo pažįstami, dažniau neatpažįstami metalo gabalai. Stebėtina, kaip jie nežuvo lekiant šrapneliams, o tai, kad jie nebuvo net sužeisti - atrodė stebuklas.

Blogiausia jau praeity. Jie praėjo vartus, atsistojo, bet kurią akimirką pasirengę pasilenkti ir bėgti, jeigu vėl ims sproginėti.

- Mano tėvas nepaglostys tavęs už jo traukinio susprogdinimą, Džekai, - pasakė Ričardas.

Jo balsas buvo visiškai ramus, bet atsisukęs į jį Džekas pamatė, kad draugas verkia.

- Ričardai...

- Ne, tikrai nepaglostys, - tarsi atsakydamas sau, pakartojo Ričardas.

3

Tarp žuolių augo vešli, ligi kelių žolės juosta. Bėgiai iš stovyklos veda į pietus, nutarė Džekas. Patys bėgiai buvo aprūdiję ir ilgai nevažinėti; vietomis jie buvo keistai susibangavę.

Tai žemės drebėjimų darbas, - pagalvojo berniukas.

Už jų toliau sproginėjo plastikiniai sprogmenys. Džekas spėdavo pagalvoti, kad baigta, ir staiga dar vienas ilgas kimus BRIIIPPP! Tarytum milžinas atsikrenkštų arba kiltų uraganas. Kartą atsisukęs, jis pamatė ore pakibusį dūmų stulpą. Paklausė, ar netraška ugnis, - kaip bet kuris, kiek nors gyvenęs Kalifornijos pakrantėje, jis bijojo gaisro, - bet nieko neišgirdo. Čia net miškai atrodė kaip Naujojoje Anglijoje: tankūs, apsunkę nuo drėgmės. Visai priešingai negu rusvose Bajos apylinkėse, kur oras buvo perregimas ir sausas. Miškai čia tryško gyvybe; prie bėgių pamažu artėjo medžiai, krūmai ir vešlios gebenės (*galiu kirsti, kad nuodingosios gebenės,* - pagalvojo Džekas, nesąmoningai kasydamas žaizdotas rankas), o viršuje mėlynavo siaurytė dangaus juosta. Net žvyras tarp bėgių buvo primirkęs drėgmės. Vieta atrodė slėpininga, sauganti paslaptis.

Džekas ėjo greitai ir ne vien todėl, kad abu nueitų kuo toliau, kol nepasirodė policija ar gaisrininkai. Greitas žingsnis garantavo Ričardo tylą. Jie žengė per daug greitai, kad galėtų kalbėtis... ar uždavinėti klausimus.

Po kokių dviejų mylių, kai Džekas pasveikino save su gera gudrybe išvengti pokalbio, Ričardas tyliu, švogždžiančiu balsu tarė:

- Ei, Džekai...

Džekas atsigręžė ir pamatė, kaip iš paskos einantis draugas susverdėja. Balta oda buvo išmarginta raudonomis dėmėmis.

Džekas vos spėjo jį sugauti. Berniukas svėrė ne daugiau už popierinį maišelį.

- Viešpatie, Ričardai!

- Dar prieš sekundę jaučiausi gerai, - pasakė tuo tyliu švilpiančiu balsu Ričardas. Jis kvėpavo labai dažnai, sausai. Akys buvo primerktos, matėsi tik baltymai ir siauras mėlynos rainelės kraštas. - Tiesiog... nualpau. Atleisk.

Užpakaly pasigirdo naujas sprogimas, ant skardinio stogo pažiro traukinio dalių kruša. Džekas dirstelėjo ton pusėn, po to nekantriai apžiūrėjo bėgius priekyje.

- Ar galėsi laikytis už manęs? Aš panešiu ant kupros. - *Vulfo prisiminimai*, - pagalvojo jis.

- Galėsiu.

- Kai neįstengsi, sakyk.

- Džekai, - tarė Ričardas su sena irzlumo gaidele balse, - jeigu negalėčiau, nesakyčiau, kad galiu.

Džekas pastatė draugą ant kojų. Jis stovėjo svirduliuodamas ir atrodė, kad pūstelėjus nuvirs aukštielninkas. Džekas nusisuko, pritūpė, sulenkęs rankas apkabino bičiulio šlaunis, o Ričardas apsikabino jį apie kaklą. Džekas atsistojo ir nužingsniavo bėgiais kone protekine. Ričardas buvo nesunkus, ir ne vien todėl, kad sulyso. Džekas nešiojo alaus statines, kilnojo dėžes, skynė obuolius. Mėnesį praleido rinkdamas akmenis Sanlaito Gardnerio Tolimajame lauke, ar galite ištarti "aleliuja". Visa tai jį užgrūdino. Bet sustiprėjo ne tik jo fizinis kūnas. Jis ne vien šokinėjo iš vieno pasaulio į kitą kaip akrobatas. Giliai širdyje kirbėjo mintis, kad jis ne tik gelbsti savo mamą; nuo pat pradžios jis rengiasi kažkokiam didesniam žygiui. Jis rengiasi atlikti gerą darbą, ir dabar jis neaiškiai suvokė, kad tokios kaip šita beprotystės užgrūdina.

Džekas iš tikro ėmė risnoti.

- Jeigu per tave mane supykins, - kretėdamas su kiekvienu Džeko žingsniu tarė Ričardas, - vemsiu tau ant galvos.

- Visada žinojau, kad galiu tavimi pasikliauti, mielasis Riči, - išsišiepęs atšovė Džekas.

- Aš... jaučiuosi labai kvailai. Kaip žmogus-žiogas.

- Tikriausiai taip ir atrodai, biče.

- Nevadink... manęs biču, - sušnibždėjo Ričardas ir Džekas dar labiau išsišiepė. *O, Ričardai, bjaurybe, gyvenk amžinai,* - pagalvojo jis.

4

- Aš pažįstu tą žmogų, - išgirdo Džekas už nugaros tyliai sakant Ričį.

Džekas atsipeikėjo tarytum iš snaudulio. Jis užsisodino draugą prieš dešimt minučių ir jau sukorė mylią, bet aplinkui nebuvo nė ženklo civilizacijos. Tik bėgiai ir tas druskos kvapas ore.

Šitie bėgiai, - galvojo Džekas, - *ar jie tikrai veda ten, kur aš manau?*

- Kokį žmogų?

- Tą vyrą su botagu ir automatiniu pistoletu. Aš jį pažinojau. Dažnai susitikdavau.

- Kada? - iškošė Džekas.

- Seniai. Kai buvau mažas, - po kurio laiko Ričardas nenoriai pridūrė: - Maždaug tuomet, kai sapnavau... tą kvailą sapną spintoje, - jis nutilo. - Bet tai juk nebuvo sapnas, ar ne?

- Ne. Nemanau.
- Taip. Ar tas vyras su rimbu buvo Roulio tėvas?
- O kaip tu manai?
- Tėvas, - niūriai ištarė Ričardas. - Jokios abejonės.

Džekas sustojo.

- Ričardai, kur veda šitie bėgiai?
- Tu pats žinai, kur jie veda, - keistai ramiai ištarė Sloutas.
- Taip... regis, žinau. Bet aš noriu išgirsti iš tavęs, - Džekas patylėjo. - Manau, man *reikia*, kad tu pasakytum. Kur jie veda?
- Jie veda į miestelį, vardu Point Venutis, - atsakė Ričardas, rydamas ašaras. - Ten yra didelis viešbutis. Nežinau, ar tos vietos tu ieškai, bet tikriausiai, kad tos.
- Man irgi taip atrodo - pasakė Džekas ir keliavo toliau, suspaudęs po pažastimis draugo kojas, skaustančia nugara. Sekė bėgius, kurie turėjo nuvesti jį - juos abu - ten, kur gali būti mamos išsigelbėjimas.

5

Ričardas visą laiką kalbėjo. Jis iš karto nepuolė aiškintis, kaip su visu šitu juodu reikalu susijęs jo tėvas, bet pamažu sukiojosi aplinkui, siaurindamas ratą.

- Aš iš anksčiau pažįstu tą vyrą, - kalbėjo Ričardas. - Esu įsitikinęs. Jis ateidavo į namus. Visuomet pro užpakalines duris. Nepaskambindavo varpeliu ir net nepabelsdavo. Tik... tarytum pakrebždendavo į duris. Aš visad pašiurpdavau. Jis mane taip nugąsdindavo, kad vos neprileisdavau į kelnes. Jis buvo aukštas, - o, visi užaugę vyrai vaikams atrodo dideli, - bet tas buvo labai aukštas ir baltaplaukis. Paprastai jis būdavo su juodais akiniais. Kartais ateidavo su akiniais, kuriuose buvo įstatyti veidrodiniai stiklai. Kai pamačiau tą laidą per "Sunday Report", prisiminiau jį kažkur matęs. Mano tėvas viršuje tvarkė popierius tą vakarą. Aš sėdėjau priešais televizorių, o kai tėvas nusileido ir pamatė, ką aš žiūriu, jis vos neišmetė stiklo, kurį laikė rankoje. Paskui jis perjungė "StarTreką" per kitą kanalą.

Bet lankydamasis pas mano tėvą tas tipas prisistatydavo ne Sanlaitu Gardneriu. Jo vardas... na, gerai nepamenu. Jis buvo panašus į Benloną... Orloną...

- Osmondas?

Ričardas nušvito.

- Taip, tikrai. Aš taip ir nesužinojau jo vardo. Bet jis atvykdavo kas mėnesį ar du. Kai kada ir dažniau. Sykį jis kokią savaitę ėmė lankytis kasvakar, o paskui dingo beveik pusmečiui. Aš užsirakindavau savo kambaryje, kai jis pasirodydavo. Man nepatiko jo kvapas. Nuo jo kažkuo trenkė... odekolonu tikriausiai, bet dar stipriau. Lyg kokiais kvepalais. Pigiais kvepalais. O po jais...

- Jis dvokė kaip nesiprausęs mažiausiai dešimt metų.

Ričardas išpūtė akis.

- Aš irgi buvau susitikęs jį kaip Osmondą, - paaiškino Džekas. Jis jau pasakojo tai anksčiau, bet tada Ričardas nesiklausė. Dabar jis gaudė kiekvieną žodį. - Teritorijose, ten kur yra Niū Hampšyras, po to Indianoje sutikau jį kaip Sanlaitą Gardnerį.

- Tuomet tu turėjai matyti tą... tą *padarą*.

- Roulį? - Džekas papurtė galvą. - Tada Roulis, matyt, buvo Prakeiktose Žemėse ir priiminėjo radioaktyvaus kobalto procedūras, - berniukas prisiminė opas ant to išsigimėlio veido ir kirminus. Jis pažiūrėjo į paraudusius ir sutinusius savo kumščius ir nusipurtė. - Nebuvau sutikęs Roulio iki tol, o jo amerikietiško dvynio išvis nesu matęs. Kiek metų tau buvo, kai ėmė ateidinėti Osmondas?

- Galėjau būti ketverių. Prieš tą atsitikimą... na, žinai, spintoje. Prisimenu tik, kad po to ėmiau dar labiau jo bijoti.

- Nuo tada, kai tas daiktas tave palietė spintoje?

- Taip.

- O tai nutiko, kai tau buvo penkeri.

- Taip.

- Tuomet mes abu buvome penkiamečiai.

- Taip. Gali mane nuleisti. Truputį paeisiu.

Džekas pastatė Ričardą ant žemės. Jie ėjo tylėdami, nunarinę galvas, nežiūrėdami vienas į kitą. Kažkas išlindo iš tamsos ir palietė penkiametį Ričardą. Kai jiems buvo po šešerius,

(šešeri, Džekiui buvo šešeri)

Džekas nugirdo savo tėtį ir Morganą Sloutą kalbantis apie vietą, kurią Džekis vadino Regėjimų šalimi. Vėliau tais pačiais metais kažkas išlindo iš tamsos ir palietė jį ir jo mamą. Tai buvo ne kas kita, o Morgano Slouto balsas. Jis paskambino iš Žaliosios upės Jutoje. Verkė. Jis, Filas Sojeris ir Tomis Vudbinas buvo išvykę į trijų dienų medžioklę pas Rendį Glouverį, dar vieną kursioką, kuris turėjo nuostabų

medžioklės namelį Blesingtone, Jutoje. Glouveris paprastai medžiodavo kartu, bet tais metais išplaukė į kruizą Karibų baseine. Morganas paskambino pranešti, kad Filas buvo netyčia nušautas kito medžiotojo. Jiedu su Tomiu Vudbinu išnešė jį iš miško glūdumos ant neštuvų. Vežamas Glouverio "Džipu Čerokiu" Filas atgavo sąmonę ir paprašė Morgano perduoti, kad jis myli Lili ir Džeką. Vargšas mirė po penkiolikos minučių, kai Morganas lėkė į artimiausią ligoninę.

Morganas jo nenužudė; Tomis galėjo paliudyti, kad visi trys buvo kartu, kai nuaidėjo tas šūvis, jeigu tokio liudijimo reikėtų (žinoma, jo neprireikė).

Bet kas paliudys, kad jis negalėjo nusamdyti žudiko, dabar pagalvojo Džekas. Nepaneigsi, kad dėdei Tomiui taip pat galėjo kilti įtarimų. Jeigu taip, tai jis buvo nužudytas dėl to, kad Džekas ir mirštanti jo mama liktų visai bejėgiai prieš Morgano užmačias. Galbūt jis mirė todėl, kad Morganui nusibodo svarstyti, ar senas iškrypėlis neužsimins Sojerio sūnui, jog tai greičiau buvo ne nelaimingas atsitikimas, o nužudymas. Džekas pastiro pasibjaurėjęs ir nusiminęs.

- Ar tas vyras buvo pasirodęs prieš tai, kai mūsų tėvai paskutinį kartą išvyko medžioklėn? - negailestingai paklausė Džekas.

- Džekai, man buvo ketveri metai...

- Ne, tau buvo šešeri. Jeigu jis pradėjo lankytis, kai tu buvai ketverių, tau buvo šešeri, kai Jutoje buvo nužudytas mano tėtis. O tu, Ričardai, nieko nepamiršti. Ar jis lankėsi prieš mano tėvo mirtį?

- Kaip tik tada jis užeidinėdavo kiekvieną vakarą, - vos girdimai atsakė Ričardas. - Visą savaitę prieš paskutinę medžioklę.

Nors Ričardas buvo visiškai nekaltas, Džekas neištvėrė neįgėlęs:

- Mano tėvas žuvo per nelaimingą atsitikimą medžioklėje Jutoje, dėdė Tomis buvo suvažinėtas Los Andžele. Tavo tėvo draugų mirtingumas labai didelis, Ričardai.

- Džekai... - pradėjo Ričardas tyliu virpančiu balsu.

- Žinai, to jau per akis, stoja skersai gerklę, - pasirink kokią kitą klišę, jeigu nori, - tęsė Džekas, - bet kai aš pasirodžiau tavo mokykloje, Ričardai, tu išvadinai mane bepročiu.

- Džekai, tu nesupra...

- Ne, nesuprantu. Aš buvau pavargęs, tu leidai man išsimiegoti. Puiku. Buvau išalkęs, tu atnešei man maisto. Nuostabu. Bet man labiausiai reikėjo, kad tu manimi *patikėtum.* Žinojau, kad noriu per daug, bet, po perkūnais! Tu žinojai, apie kokį žmogų aš kalbu! Tu

žinojai, kad jis susijęs su tavo tėvu! O tiesiog ėmei ir pasakei: "Senis Džekas persikaitino saulėje Sibruko saloje ir taip toliau!" Viešpatie, Ričardai, aš maniau, kad mes geresni draugai.

- Tu vis tiek nesupranti.

- Ko? Kad tu per daug bijojai Sibruko salos reikalų, idant manimi patikėtum? - Džeko balsas buvo pavargęs ir įsižeidęs.

- Ne. Bijojau kai ko daugiau.

- O, tikrai? - Džekas nutilo ir šiurkščiai pažiūrėjo į išblyškusį ir bejėgišką draugo veidą. - Kas gali būti daugiau racionaliajam Ričardui?

- Aš bijojau, - visiškai ramiu balsu ištarė berniukas, - aš bijojau, kad sužinojęs daugiau apie tas slaptas kišenes... tą Osmondą arba tai, kas laukia ateityje, nebegalėsiu mylėti savo tėvo. Aš buvau teisus.

Ričardas užsidengė veidą plonais murzinais pirštais ir pravirko.

6

Džekas žiūrėjo į verkiantį draugą ir šimtąjį kartą prakeikė save už kvailumą. Nesvarbu, kad dar yra Morganas, bet jis yra Ričardo Slouto tėvas; Morganas lindėjo Ričardo rankų formoje ir veido bruožuose. Ar jis tai pamiršo? Ne, tik kartus nusivylimas Ričardu vieną akimirką juos užgožė. Ne paskutinėje vietoje buvo ir sustiprėjęs dirglumas. Talismanas labai labai arti, jis jautė tai nervų galiukais, kaip kad arklys užuodžia dykumoje vandenį arba tolimą gaisrą plynėse. Nervingumas reiškėsi išdidžiu baikštumu.

Na, ką gi, šitas vaikinas turėtų būti geriausias tavo draugas, Džeki... gali riesti nosį, bet netrypk Ričardo. Vaikas serga, jei dar nepastebėjai.

Jis ištiesė draugui ranką. Ričardas bandė jį atstumti. Džekas nepasidavė, apkabino. Abu taip stovėjo kurį laiką vidury tuščių bėgių, Ričardas padėjęs Džekui galvą ant peties.

- Klausyk, - nesmagiai jausdamasis tarė Džekas, - stenkis nesijaudinti dėl... žinai... visko... bent kol kas, Ričardai. Tiesiog stenkis neimti į širdį tų permainų, gerai? - dangau, tai skambėjo baisiai kvailai. Lyg sakytum: tu sergi vėžiu, bet nesijaudink, nes uždėsiu "Žvaigždžių karų" vaizdo kasetę, ir pralinksmėsi.

- Žinoma, - atsakė Ričardas. Jis atsitraukė nuo Džeko. Ašaros nuplovė vageles per purvinus jo skruostus. Berniukas perbraukė akis ranka ir pamėgino nusišypsoti. - Ma bus ger, ma bus ger...

- Ir vis pasitaisys, - įsijungė Džekas ir baigė abu drauge. Berniukai nusijuokė, ir vėl buvo tvarka.

- Eime toliau, - pasiūlė Ričardas.

- Kur?

- Paimti tavo Talismano, - atsakė Ričardas. - Sprendžiant iš tavo kalbos, jis turėtų būti Point Venutyje. Tai artimiausias miestelis. Keliaujam, Džekai. Nesustokim. Tik lėčiau... aš dar ne viską papasakojau.

Džekas smalsiai žvilgtelėjo į bičiulį ir vėl patraukė žuoliais, tik jau lėčiau.

7

Dabar, kai užtvanka sugriuvo, Ričardas leido sau prisiminti įvairius dalykus, ir informacija tryško iš jo fontanu. Džekas pasijuto ilgą laiką dėliojęs mozaiką net neįtardamas, kad trūksta kelių svarbiausių detalių. Ričardas atvėrė jam akis. Ričardas jau anksčiau lankėsi toje karinių treniruočių stovykloje, tai pirma. Ji priklausė jo tėvui.

- Tu įsitikinęs, kad tai ta pati vieta, Ričardai? - dvejodamas paklausė Džekas.

- Įsitikinęs, - atsakė Sloutas. - Ji net atrodė man pažįstama tenai, kitoje pusėje. O kai persikėlėme čia, galutinai įsitikinau.

Džekas linktelėjo nežinodamas, ką dar galėtų padaryti.

- Mes apsistodavome Point Venutyje. Visada sustodavome prieš atvažiuodami čia. Tas traukinys buvo didžiulis malonumas. Na, kiekgi tėčių turi savo nuosavus traukinius?

- Nedaug, - sutiko Džekas. - Tikriausiai koks Daimondas Džimas Bredis ir dar keli tokie turi, tik nežinau, ar jie turi vaikų.

- O, mano tėtis ne iš tokių, - nusijuokė Ričardas, ir Džekas pagalvojo: *Ričardai, nustebtum.*

- Atvažiuodavom į Point Venutį iš Los Andželo išsinuomotu automobiliu. Čia apsistodavome viešbutyje. Tik mudu abu, - Ričardas nutilo. Žvilgsnis susidrumstė nuo meilės ir prisiminimų. - Paskui... kiek pabuvę čia... nuvažiuodavome tėčio traukiniu iki Pasirengimo stovyklos. Tai buvo visai mažas traukinukas, - jis nusigandęs pažiūrėjo į Džeką. - Kaip tas, kuriuo atvažiavom.

- Pasirengimo stovykla?

Bet draugas jo neišgirdo. Jis žvelgė į surūdijusius bėgius. Čia jie buvo sveiki, bet Džekas pagalvojo, kad Ričis prisimena garankštis, kurias praėjo anksčiau. Keliose vietose bėgiai net buvo užsirietę į viršų it nutrūkusios gitaros stygos. Džekas spėjo, kad Teritorijose šitie bėgiai yra rūpestingai prižiūrimi.

- Supranti, čia kadaise ėjo tramvajaus linija, - tęsė Ričardas. - Tėtis pasakojo, kad trečiame dešimtmetyje ji vadinosi Mendočino apygardos Raudonoji linija. Tačiau ji priklausė ne apygardai, o privačiai kompanijai, kuri subankrutavo, nes Kalifornijoje... pats žinai...

Džekas linktelėjo. Kalifornijoje visi važinėja automobiliais.

- Ričardai, kodėl tu niekad man nepasakojai apie šitą vietą?

- Tai vienintelis dalykas, kurį tėvas uždraudė tau sakyti. Tu ir tavo tėvai žinojo, kad mes kartais važiuojame atostogauti į Šiaurės Kaliforniją, bet man buvo prisakyta nepasakoti apie traukinį ir Pasirengimo stovyklą. Sakė, jeigu papasakosiu, Filas užsius, nes tai paslaptis.

Ričardas nutilo.

- Jis sakė, kad daugiau niekad manęs nesiveš. Maniau, tai dėl to, kad jie turėtų būti partneriai. Tikriausiai priežasčių buvo daugiau.

Tramvajų linija subankrutavo dėl automobilių ir magistralių, - jis stabtelėjo. - Dar kai kas čia keista, Džekai. Stebėtina, kad šita vieta nedvokia angliavandeniliu.

Džekas vėl linktelėjo nieko netardamas.

- Tramvajų kompanija galiausiai pardavė visą liniją - senelių kontraktus ir visa kita - vystymosi kompanijai. Jiems atrodė, kad žmonės ims keltis į šalies gilumą. Bet taip neatsitiko.

- Tada ją nupirko tavo tėvas.

- Taip, manau, kad taip. Nežinau iš tikro. Jis niekad daug nepasakojo apie linijos pirkimą... ir tai, kaip pakeitė tramvajaus bėgius traukinio bėgiais.

Tai buvo nelengvas darbas, pagalvojo Džekas, bet paskui prisiminė rūdos kasyklas ir nesibaigiančias Morgano iš Oriso vergų atsargas.

- Sužinojau, kad jis juos pakeitė, tik perskaitęs knygą apie geležinkelius ir pastebėjęs vėžės pločio skirtumą. Tramvajai važiuoja dešimtmate, o čia - šešiolikamatė.

Džekas priklaupė. Tikrai, ant pabėgių matėsi neryški žymė nuo varžtų, kur buvo pritvirtinti tramvajaus bėgiai.

- Jis turėjo nedidelį raudoną traukinuką, - svajingai tęsė Ričardas. - Garvežys ir du vagonai. Buvo varomas dyzeliniu kuru. Mes juokaudami sakydavome, kad vyrus nuo berniukų skiria tik žaislų kaina. Už Point Venučio ant kalvos stovėjo sena tramvajų stotis. Nuvažiavę ten, išsinuomotą mašiną pastatydavome ir įeidavome vidun. Dar ir dabar atsimenu, kaip ji kvepėjo... Kvapas buvo senas, bet toks malonus... it sklidinas senos saulės šviesos. Traukinys stovėdavo tenai. O mano tėtis... jis sakydavo: "Visi ant borto, išvykstame į Pasirengimo stovyklą, Ričardai! Ar turi bilietą?" Ten būdavo limonado... arba arbatos su ledu... susėsdavom į kabiną... kartais užpakaly įsikraudavom daiktų, maisto atsargų... bet mes sėdėdavome priekyje... ir... ir...

Ričardas nurijo seiles ir nusišluostė ranka akis.

- Tai buvo nuostabus laikas, - baigė jis. - Tik jis ir aš. Buvo neapsakomai šaunu.

Berniukas apsidairė blizgančiomis nuo ašarų akimis.

- Pasirengimo stovykloje buvo platforma apgręžti traukinį, - ištarė jis. - Anuo metu. Senais laikais.

Ričardas smaugiamai sukūkčiojo.

- Ričardai...

Džekas norėjo jį apkabinti.

Ričardas išsisuko ir pasitraukė atbulas, braukdamas nuo skruostų ašaras.

- Tada aš nebuvau toks suaugęs, - tarė jis šypsodamasis. Stengdamasis šypsotis. - *Niekas* nebuvo suaugę, ar ne, Džekai?

- Ne, - atsakė Džekas ir pajuto, kad pravirko pats.

O, Ričardai. Mielasis mano.

- Ne, - pakartojo su šypsena nužvelgdamas sėlinančius medžius ir šluostydamasis ašaras, - niekas tada nebuvo suaugę. Senais laikais, kai mes buvome tik vaikai. Kai visi gyveno Kalifornijoje ir niekas negyveno kitur.

Jis stengėsi šypsotis Džekui.

- Džekai, padėk man, - tarė Ričardas. - Jaučiuosi tarsi įkišęs koją į kvailą ki-ki-lpą ir aš... aš...

Ričardas susmuko ant kelių, o Džekas, nusileidęs šalia jo, ėmė kaip mokėdamas raminti, bet, kaip dažnai žinome iš savo karčios patirties, tai sunkiai sekasi.

8

- Tvora tada buvo nauja, - pasakojo Ričardas, kai vėl galėjo kalbėti. Jie ėjo bėgiais. Iš aukšto kresno ąžuolo giesmę traukė lėlys. - Tą pamenu. Ir dar ženklą. “PASIRENGIMO STOVYKLA”, skelbė jis. Tenai buvo įrengtas kliūčių ruožas ir virvės, už kurių užsikabinęs galėjai peršokti didelį tvenkinį. Stovykla buvo panaši į jūros pėstininkų bazę filmuose. Tik tie, kurie čia treniravosi, visai nebuvo panašūs į jūrų pėstininkus. Jie buvo stori ir apsirengę vienodai: pilkais treniruočių kostiumais su užrašu “Pasirengimo stovykla” ant krūtinės ir raudonomis juostomis ant kelnių šonų. Atrodė, kad jie tuoj tuoj kris nuo širdies smūgio ar apopleksijos. Ar abiejų iš karto. Kartais mes likdavom nakvoti. Porą kartų gyvenome ten visą savaitgalį. Bet ne skardiniame barake, pastatytame vaikinams, kurie mokėjo pinigus už tai, kad suliesėtų.

- Jeigu jie tuo užsiiminėjo.

- Taip, tikrai. Jei jie tuo užsiiminėjo. Kad ir kaip ten būtų, mes nakvodavom didelėje palapinėje ir miegojome sudedamosiose lovelėse. Čia tai buvo dalykas, - Ričardas vėl nusišypsojo. - Bet tu teisus, Džekai, ne visi čia lakstę žmonės priminė verslininkus, sumaniusius sublogti. Kiti...

- O kiti? - tyliai pasiteiravo Džekas.

- Kai kurie iš jų - ir nemažai - buvo panašūs į tuos stambius padarus aname pasaulyje, - vos girdimai sukuždėjo Ričardas, ir Džekui teko įtempti ausis, kad jį išgirstų. - Vulfai. Tai yra, jie atrodė kaip normalūs žmonės, bet ne visai. Atrodė... netašyti. Supranti?

Džekas linktelėjo. Jis suprato.

- Prisimenu, truputį bijojau pažvelgti jiems į akis. Kartais jose plyksteldavo keistos ugnelės... tarsi smegenys degtų. Kita dalis... - supratimas žybtelėjo Ričardo žvilgsnyje. - Kita dalis buvo kaip tas pavaduojantis treneris, apie kurį tau pasakojau. Tas, kuris vilkėjo odinį švarką ir rūkė.

- Ar toli tas Point Venutis, Ričardai?

- Tiksliai pasakyti negaliu. Bet mes pasiekdavom jį per porą valandų, o traukinys važiuodavo negreitai. Bėgančio žmogaus greičiu, ne daugiau. Kitaip sakant, neturėtų būti nuo Pasirengimo stovyklos toliau kaip už dvidešimties mylių. Gal net mažiau.

- Tada mums liko daugmaž penkiolika mylių iki jo. Iki...

(iki Talismano)

- Taip, tu teisus.

Džekas pakėlė galvą į temstantį dangų. Lyg norėdama įrodyti, kad gamtos įasmeninimas nėra jau toks patetiškas, saulė nuplaukė už debesų. Temperatūra tarytum nukrito keliais laipsniais, ir dieną papilkėjo. Lėlys ąžuole nutilo.

9

Ričardas pastebėjo ženklą pirmas. Balta paprasta lenta su juodu užrašu. Ji stovėjo kairėje bėgių pusėje, kotą buvo apsivijusi gebenė, lyg jis būtų pastatytas čia jau visą amžinybę. Mintis, deja, buvo visai šviežia: "GERI PAUKŠČIAI GALI SKRISTI; BLOGI BERNIUKAI TURI MIRTI. TAI PASKUTINIS TAVO ŠANSAS - **KELIAUK NAMO**.

- Dėl manęs, gali grįžti, Riči, - tyliai ištarė Džekas. - Jie tave paleis, nesijaudink. Čia ne tau taikyta.

- Manau, kad ir man, - atsakė berniukas.

- Aš tave įtraukiau.

- Ne, - pasakė Ričardas. - Mane įtraukė tėvas. Arba likimas. Dievas. Džeisonas. Kad ir kas, aš lieku su tavim.

- Gerai, - tarė Džekas. - Keliaukim.

Eidamas pro ženklą, Džekas pašoko ir imituodamas kung-fu judesį nuspyrė jį.

- Štai šitaip, biče, - nusišypsojo Ričardas.

- Dėkui. Nevadink manęs biču.

10

Nors atrodė vangus ir išvargęs, Ričardas nesiliovė kalbėti ir kitą valandą, kai jie traukė žuoliais vis smarkiau užuosdami Ramiojo vandenyno dvelksmą. Jis išpylė atsiminimus, kuriuos laikė visus tuos metus lyg užkimštame butelyje. Neišsiduodamas Džekas klausė su begaliniu susižavėjimu... ir giliu, geranorišku gailesčiu vienišam vaikui, graibančiam paskutinius meilės trupinėlius tėvui, kuriuos tyčia ar netyčia atskleidė jo draugas.

Jis matė Ričio blyškumą, žaizdas ant skruostų ir apie burną; klausėsi jo tylaus balso, beveik šnibždesio, kuris jau nedvejojo ir nesvyravo, kai atėjo galimybė visa tai išlieti. Ir vėl jautėsi laimingas, kad Morganas Sloutas ne *jo* tėvas.

Ričardas papasakojo, kad prisimena pakeliui matydavęs sodybų ženklus. Vienoje vietoje berniukai įžiūrėjo pro medžius klojimo stogą su išblukusia "Chesterfield Kings" reklama.

- "Dvidešimt nuostabių tabako rūšių - dvidešimt pasakiškų aromatų", - su šypsena tarė Ričardas. - Tik tais laikais matėsi visas klojimas.

Jis parodė didelę pušį su dviem viršūnėm, o po penkiolikos minučių pasakė:

- Kitoje šitos kalvelės pusėje gulėjo akmuo, panašus į varlę. Pažiūrėkim, ar jis vis dar čia.

Akmuo tebegulėjo ir tikrai panėšėjo į varlę. Truputį. Jeigu pasitelki vaizduotę. *Gal tai padeda būnant trejų. Arba ketverių. Septynerių. Kiek jam tada buvo metų.*

Ričardui patiko geležinkelis, o Pasirengimo stovykla su bėgimo takeliais, barjerais ir virvėmis, kuriomis galėjai karstytis, atrodė nuostabi. Bet pats jis nemėgo Poin Venučio. Pasikuitęs atmintyje, Ričis netgi prisiminė motelio, kuriame apsistodavo su tėvu, pavadinimą. "Kingslendo" motelis, pasakė Ričardas... o Džeko tas pavadinimas nėmaž nenustebino.

"Kingslendo" motelis, papasakojo Ričis, stovėjo kaip tik už viešbučio, kuris visuomet domino jo tėvą. Ričardas galėjo matyti jį pro savo langą, bet jam jis nepatiko. Tai buvo milžiniškas, griozdiškas pastatas su bokšteliais, frontonais, dvišlaičiais stogais, kupolais ir bokštais; ant šių sukiojosi keistų formų žalvario vėtrungės. Jos sukiojosi, net kai nebuvo jokio vėjo, pasakė Ričardas; jis puikiai prisimena, kaip stovėjo prie savo kambario lango ir žiūrėjo į be paliovos besisukančius tuos pusmėnulius, skarabėjus, kinų hieroglifus ir blyksinčius saulėje, o apačioje putojo ir riaumojo vandenynas.

O, taip, daktare, dabar ir aš visa tai prisimenu, - toptelėjo Džekui.

- Jis buvo tuščias? - pasiteiravo Džekas.

- Taip. Buvo pardavinėjamas.

- Kaip jis vadinosi?

- "Aginkortas", - Ričardas nutilo, po valandėlės pridūrė dar vieną vaikišką potėpį, kurį dauguma vaikų linkę pasilikti galui: - Jis buvo

juodas. Buvo pastatytas iš medžio, tik tas medis panėšėjo į akmenį. Seną juodą akmenį. Štai kodėl mano tėvas ir jo draugai taip jį vadino - Juodasis viešbutis.

11

Gal norėdamas atitraukti Ričardo dėmesį, gal tik šiaip sau Džekas paklausė:

- Ar tavo tėvas nusipirko tą viešbutį? Kaip ir Pasirengimo stovyklą?

Ričardas kiek pasvarstęs linktelėjo galvą.

- Taip, - atsakė jis, - manau, jog nupirko. Po kurio laiko. Kai jis pradėjo vežiotis mane ten atostogauti, ant vartų kabojo skelbimas "Parduodama", bet vieną kartą jo jau neberadau.

- Bet jūs niekad ten nebuvot apsistoję?

- Viešpatie, ne! - krūptelėjo berniukas. - Vienintelis būdas, kaip tėvas galėjo mane ten nutempti - tai supančiotą grandinėmis... bet ir tada vargu.

- Net nebuvai užėjęs?

- Ne. Niekada nebuvau ir neisiu.

Ach, Riči, ar tavęs niekas nemokė niekada nesakyti niekada?

- Ar tavo tėvas taip pat? Jis ten irgi nebuvo?

- Ne, kiek žinau, - atsakė Ričardas žinovo tonu. Jo pirštas pakilo prie nosies, lyg norėtų ten pataisyti akinius. - Net galėčiau lažintis, kad jis ten nebuvo įžengęs. Jis bijojo ne mažiau už mane. Tik aš, aš jaučiau vien baimę... O mano tėtis - kai ką daugiau. Jis...

- Ką?

Ričardas nenoriai ištarė:

- Manau, jis buvo pamišęs dėl tos vietos.

Ričardas nutilo ir klaidžiojančiu žvilgsniu pamąstė.

- Jis, būdavo, nueina ir stovi priešais jį kiekvieną dieną, kurią praleisdavome Point Venutyje. Ir ne kelias minutes, nieko panašaus: jis prarymodavo priešais Juodąjį viešbutį, tarkim, tris valandas. Kartais daugiau. Dažniausiai būdavo vienas. Bet ne visuomet. Jis turėjo... tokių keistų draugų.

- Vulfų?

- Ko gero, - beveik piktai atšovė Ričardas. - Taip, veikiausiai dalis jų buvo vulfai, ar kaip tu ten juos vadini. Atrodė, kad jie nejaukiai

jaučiasi su drabužiais, nuolat kasėsi ten, kur mandagiems žmonėms nedera kasytis. Kiti buvo kaip tas pavaduojantis treneris. Netašyti ir pikti. Dalį jų susitikdavau ir Pasirengimo stovykloje. Pasakysiu tau dar kai ką - tuos tipus viešbutis gąsdino dar labiau negu mano tėvą. Jie taip ir susigūždavo prie jo prisiartinę.

- O Sanlaitas Gardneris? Ar jis čia buvo?

- A-ha, - atsakė Ričardas. - Bet Point Venutyje jis atrodė labiau panašus į tą tenai...

- Į Osmondą?

- Taip. Bet tie žmonės atvažiuodavo nedažnai. Paprastai mano tėvas būdavo vienas. Būdavo, nueina į motelio restoranėlį, paima keletą suvožtinių ir atsisėdęs priešais Juodąjį viešbutį valgo savo priešpiečius. Aš stovėdavau prie "Kingslendo" vestibiulio lango ir žiūrėdavau į tėtį. Tada man labai nepatikdavo jo veido išraiška. Jis atrodė išsigandęs, bet kartu ir ... džiūgaująs.

- Džiūgaująs, - susimąstęs pakartojo sau Džekas.

- Kartais jis pasiūlydavo eiti kartu, bet aš visada atsisakydavau. Tuomet jis tik linkteldavo, o kartą, pamenu, pasakė: "Ateis laikas. Tu viską suprasi, Riči... su laiku." Tada aš pagalvojau, kad jei jis kalba apie Juodąjį viešbutį, aš nenoriu suprasti.

- Sykį, - tęsė Ričardas, - girtas jis prasitarė, kad viduje kažkas yra. Sakė, kad yra ten jau labai ilgai. Prisimenu, gulėjom lovose. Tą vakarą vėjas buvo smarkus. Girdėjau plakančias krantą bangas ir vėtrungių girgždėjimą ant "Aginkorto" bokštų. Garsas buvo kraupus. Mąsčiau apie tą vietą, visus tuos kambarius, tuščius kambarius...

- Tik su vaiduokliais, - burbtelėjo Džekas. Jam pasigirdo žingsniai už nugaros, ir jis staigiai pasisuko. Nieko. Bėgiai buvo tušti kiek užmatė akys.

- Tu teisus, išskyrus vaiduoklius, - sutiko Ričardas. - Todėl aš paklausiau: "Ar tai vertinga, tėti?" - "Tas daiktas neįkainojamas", - atsakė jis.

- Tada koks nors valkata gali įsilaužti ir pavogti jį, - tariau aš. Tai nebuvo, - kaip čia pasakius, - tema, kuri mane domino, bet aš nenorėjau, kad jis užmigtų. Kai lauke taip staugia vėjas ir girgždina vėjarodžius. Jis nusijuokė, po to dzingtelėjo taurė, kai jis įsipylė sau šlakelį burbono. "Niekas jo nepavogs, Ričai, - tarė jis. - O valkata, įsmukęs ten, pamatys tai, ko dar niekad nematė". Jis ištuštino savo taurę, aš pajutau, kad jis ima snūduriuoti. "Tik vienas žmogus visame pasaulyje gali paliesti tą daiktą, bet jis niekad jo nepasieks, Riči. Užtik-

rinu. Man įdomu viena, kad jis toks pats tenai kaip ir čionai. Jis nesikeičia... bent jau mano žiniomis, nesikeičia. Norėčiau jį gauti, bet net nemėginsiu, bent jau kol kas, o gal ir niekad. Daug galėčiau su juo nuveikti - patikėk! - bet apskritai, man atrodo, kad jam geriausia likti ten, kur jis yra".

- Mane ir patį jau buvo suėmęs miegas, tačiau vis tiek paklausiau, apie kokį *jį* jis kalba.

- Ir ką jis atsakė? - išdžiūvusia burna paklausė Džekas.

- Tėvas pavadino jį... - Ričardas padvejojo suraukęs kaktą. - Jis pavadino jį "visų galimų pasaulių ašimi". Paskui nusijuokė ir pavadino dar kitaip. Tau gal ir nepatiks.

- Kaip?

- Tu užsiusi.

- Nagi, Ričardai, rėžk.

- Jis vadino tai... e... vadino "Filo Sojerio beprotyste".

Džekas pajuto ne pyktį, o kunkuliuojantį džiaugsmą. Taip, tai jis, Talismanas. Visų galimų pasaulių ašis. Kiek tų pasaulių? Vienas Dievas žino. Amerikietiškos Teritorijos, pačios Teritorijos, hipotetiškos Teritorijų Teritorijos ir taip toliau, kaip dryžiai, be paliovos kylantys kirpėjo stulpu aukštyn. Pasaulių visata, dimensinis pasaulių makrokosmas, ir visuose juose vienas dalykas lieka tas pat, viena vienijanti jėga, kuri yra neginčijamai gera, net jei dabar ir įkalinta blogoje vietoje - Talismanas, visų galimų pasaulių ašis. Ir Filo Sojerio beprotystė? Galbūt ir taip. Filo beprotystė... Džeko beprotystė... Morgano Slouto... Gardnerio... ir, žinoma, abiejų karalienių viltis.

- Tai daugiau negu dvyniai, - tyliai ištarė jis.

Ričardas plumpino į priekį, žiūrėdamas po kojomis į sutrūnijusius bėgius. Paskui jis nervingai pažiūrėjo į draugą.

- Daugiau negu dvyniai, nes yra daugiau negu du pasauliai. Yra tryniai... ketvertukai... kas žino? Morganas Sloutas čia, Morganas iš Oriso tenai, o koks nors Morganas, Azrilio hercogas, kur nors kitur. *Bet jis niekada nebuvo tame viešbutyje!*

- Aš nesuprantu, apie ką tu šneki, - pasidavė Ričardas. *Bet esu tikras, kad varysi toliau,* - sakė jo balsas, - *nuo nesąmonių iki beprotystės. Visi ant borto, važiuojam į Sibruko salą*!

- Jis *negali* įeiti. Tai yra, Morganas iš Kalifornijos negali, ir žinai kodėl? Nes negali Morganas iš Oriso. O Morganas iš Oriso negali, nes negali jo dvynys iš Kalifornijos. Jeigu kuris nors iš dvynių negali įžengti į Juodąjį viešbutį, negali *nė vienas.* Supranti?

- Ne.

Virpantis nuo atradimo Džekas net neišgirdo draugo atsakymo.

- Du ar tuzinai Morganų. Tai nesvarbu. Dvi Lili ar dešimt, dešimt dešimties pasaulių karalienių, pagalvok apie tai, Ričardai! Ar susigaudai? Tuzinai Juodųjų viešbučių... tik kai kuriuose pasauliuose jie gali būti juodas pasilinksminimų parkas... juoda priekabų aikštelė ar... nežinau kas. Bet, Ričardai...

Jis nutilo, apgręžė Ričardą suėmęs už pečių ir įsmeigė į jį žaižaruojančias akis. Ričardas mėgino ištrūkti, bet sustojo, užkerėtas stebuklingo grožio Džeko veide. Staiga Ričardas patikėjo, kad viskas įmanoma. Staiga jis pasijuto *išgydytas*.

- Ką? - sukuždėjo jis.

- Kai kurie daiktai nėra išskirti. Kai kurie žmonės taip pat. Jie yra... na... *unikalūs iš prigimties*. Tik taip galiu tai pavadinti. Jie yra kaip jis... Talismanas. Vieninteliai. Aš. Aš esu unikalus iš prigimties. Turėjau dvynį, bet jis mirė. Ne tik Teritorijose, bet *visuose* pasauliuose, išskyrus šitą. Aš tai žinau, aš tai jaučiu. Mano tėtis taip pat žinojo. Manau, kad todėl jis vadino mane Keliaujančiu Džeku. Kai aš čia, manęs nėra tenai. Kai aš tenai, manęs nėra čia. Ir, Ričardai, *tu taip pat!*

Ričardas, netekęs žado, žengė atatupstas.

- Tu neprisimeni, buvai atsijungęs, kai aš kalbėjausi su Andersu. Jis papasakojo, kad Morganas iš Oriso turėjo sūnų. Raštoną. Žinai, kas jis buvo?

- Taip, - sukuždėjo Ričardas. Jis vis dar negalėjo atplėšti akių nuo Džeko. - Jis buvo mano dvynys.

- Teisingai. Berniukas mirė mažas, sakė Andersas. Talismanas yra unikalus. *Mes* esame unikalūs. Tavo tėvas - ne. Aš mačiau aname pasaulyje Morganą iš Oriso, jis panašus į tavo tėvą, bet *ne* tavo tėvas. Jis negali įeiti į Juodąjį viešbutį, Ričardai. Kol kas negali. Bet jis žino, kad tu esi unikalus kaip ir aš. Jis trokšta mano mirties. Ir kad tu stovėtum jo pusėje. Nes nutaręs, kad jam reikia Talismano, jis visada galės tave pasiųsti jo atnešti, ar ne?

Ričardas ėmė drebėti.

- Nieko, - rūškanai tarė Džekas. - Gali apie tai nesvajoti. Mes jį išnešime, bet jis niekad jo negaus.

- Džekai, nemanau, kad galėsiu ten eiti, - pasakė Ričardas, bet kalbėjo taip tyliai, jog pradėjęs eiti Džekas jo neišgirdo.

Ričardas puolė jį vytis.

12

Pokalbis išseko. Naktis persirito per dvyliktą. Miškai pasidarė labai tylūs, du kartus Džekas pastebėjo keistus gumbuotkamienius medžius su išsiraizgiusiomis šalia bėgių šaknimis. Jie jam pasirodė pažįstami.

Ričardas, kėblinęs nunarinta galva, užkliuvo ir išsitiesė ant bėgių, susimušdamas galvą. Tada Džekas vėl užsisodino jį ant kupros.

- Jau, Džekai! - sušuko Ričardas po visos amžinybės.

Priekyje bėgiai dingo sename angare. Durys buvo atidarytos, juodavo slopi, kandžių suėsta tamsa. Už angaro (kuris kadaise galėjo būti mielas, kaip nupasakojo Ričardas, bet Džekui dabar atrodė kraupus) ėjo magistralė... 101-oji, nutarė Džekas.

Už jos ošė vandenynas.

- Rodos, atėjom, - tarė jis sausu balsu.

- Beveik, - sutiko Ričardas. - Point Venutis yra už kokios mylios. Dievaži, kaip nenorėčiau ten eiti, Džekai... Džekai? Kur tu eini?

Bet Džekas nesigręžiojo. Jis perlipo bėgius, apėjo vieną iš tų keistų medžių (šitas buvo ne didesnis už krūmą) ir patraukė vieškelio link. Aukšta žolė ir lauko gėlės šiūravo į jo nudrengtus džinsus. Kažkas pliumptelėjo tramvajų angare, sename Morgano Slouto traukinio garaže, bet Džekas net nepažiūrėjo.

Jis pasiekė kelią, kirto jį ir nuėjo į pakrantę.

13

1981 metų gruodžio viduryje berniukas, vardu Džekas Sojeris, stovėjo ties vandens ir žemės susikirtimo riba susikišęs į kišenes rankas ir žvelgė į Ramųjį vandenyną. Jam buvo dvylika metų, jis buvo neapsakomai gražus savo amžiuje. Rudi jo plaukai buvo per ilgi, tikriausiai per ilgi, bet vandenyno vėjas nubraukė juos nuo dailios lygios kaktos. Jis stovėjo galvodamas apie savo mamą, kuri miršta, ir draugus, esančius ir buvusius, taip pat apie pasaulius pasauliuose, judančius savo keliu.

Įveikiau tą atstumą, - pagalvojo jis ir krūptelėjo. - *Nuo pakrantės iki pakrantės su Keliaujančiu Džeku Sojeriu.* Akys pritvinko ašarų. Džekas giliai traukė sūrų orą. Jis jau čia... o Talismanas visai netoli.

- Džekai!

Džekas neatsigręžė. Jo žvilgsnį buvo pasiglemžęs vandenynas, saulės nuauksintos bangos. Jis čia, jam pavyko. Jis...

- Džekai! - Ričardas plojo jam per petį, pažadindamas iš susimąstymo.

- A?

- Žiūrėk! - jis sunkiai alsavo ir rodė į kelią, ton pusėn, kur turėjo būti Point Venutis. - Pasižiūrėk!

Džekas pasižiūrėjo. Jis suprato Ričardo nuostabą, bet pats nenustebo... bent jau nustebo ne daugiau, kaip išgirdęs iš draugo motelio, kuriame jiedu su tėvu apsistodavo, pavadinimą. Nenustebo, bet...

Bet buvo pasiutusiai gera vėl matyti savo mamą.

Jos veidas buvo dvidešimties pėdų aukščio ir jaunesnis, nei Džekas galėjo prisiminti. Tai buvo Lili savo karjeros viršūnėje. Jos nuostabūs medaus spalvos plaukai surišti į uodegą. Ta pati nepakartojama šypsena. Niekas kitas iš aktorių taip nesišypsojo: tai buvo jos išradimas, patentuotas išradimas. Ji žvelgė per apnuogintą petį. Į Džeką... Ričardą... melsvą Ramųjį vandenyną.

Tai buvo jo mama... bet mirktelėjus veidas nežymiai pasikeitė. Smakro ir skruostų linija suapvalėjo, skruostikauliai atrodė ne taip išsišovę, plaukai tamsėlesni, o akių mėlynumas dar gilesnis. Dabar tai buvo Lauros De Luizian, Džeisono mamos, veidas. Džekas mirktelėjo ir vėl pamatė savo mamą dvidešimt aštuonerių, su garsiąja savo "eik po velnių, jei nesupranti humoro" šypsena.

Tai buvo afiša. Viršuje užrašas:

TREČIASIS KASMETINIS B KATEGORIJOS
FILMŲ FESTIVALIS POINT VENUTYJE, KALIFORNIJOJE
BITKERIO TEATRAS
GRUODŽIO 10 - GRUODŽIO 20
ŠIŲ METŲ ŽVAIGŽDĖ, B KARALIENĖ
LILI KAVANO

- Džekai, tai tavo mama, - pasakė Ričardas. Jo balsas prikimo iš pagarbios baimės. - Ar tai tik sutapimas? Juk negali būti, tiesa?

Džekas papurtė galvą. Ne, ne sutapimas.

Žodis, ties kuriuo sustojo jo žvilgsnis, aišku, buvo KARALIENĖ.

- Keliaukim, - tarė jis draugui. - Mes jau visai arti.

Ir berniukai nuėjo keliu į Point Venutį.

Kelio galas

1

Žingsniuodamas Džekas įdėmiai tyrinėjo sulinkusią Ričardo figūrą ir blizgantį veidą. Atrodė, kad draugas velkasi vien valios pastangomis. Ant kaktos išdygo dar keli šlapiuojantys spuogai.

- Kaip tu, Riči?

- Nelabai. Gerai nesijaučiu. Bet eiti galiu, Džekai. Tau nereikia manęs nešti, - jis nukabino galvą ir niūriai pėdino toliau. Džekas matė, kad jo draugas, tiek daug atsiminimų išsaugojęs apie tą geležinkelio liniją ir stotį, kentėjo ne vien dėl dabar egzistuojančios realybės: surūdiję, sutrūkinėję bėgiai, žolės, nuodingosios gebenės... pagaliau pagriuvęs pastatas, kadaise ryškiai nudažytas, o dabar išblukęs, kurio tamsoje kažkas gąsdinančiai šliūžtelėjo.

Jaučiuosi lyg įkišęs koją į kvailą kilpą, tada pasakė Ričardas, ir Džekui atrodė, kad gali jį suprasti... bet ne taip giliai, kaip jautė Ričardas. Tai buvo daugiau, nei jis pajėgė suvokti. Gabalėlis Ričardo vaikystės buvo išdegintas, išverstas. Geležinkelis ir apleista stotis turėjo jam atrodyti kaip klaikios jų parodijos... Dar daugiau jis neteko vis daugiau sužinodamas apie savo tėvą. Visas Ričardo gyvenimas, kaip ir Džeko, ėmė įauginėti į Teritorijas, bet mažajam Sloutui buvo duota mažiau laiko pasiruošti šitam pasikeitimui.

2

Dėl visko, ką jis papasakojo apie Talismaną Ričardui, Džekas galėjo prisiekti. Talismanas žino, kad jie ateina. Jis pajuto tai, išvydęs švytinčią mamos šypsena afišą, o dabar tas jausmas pasidarė nenumaldomas. Atrodė, lyg kažkur toli pabudo didžiulis žvėris, ir jo murkimas verčia vibruoti žemę... arba kad horizonte užsiplieskė kiekviena šimtaaukščio namo lemputė, stelbdama žvaigždes. Arba kad kažkas įjungė galingiausią pasaulyje magnetą, kuris traukia Džeko sagtį, smulkius pinigėlius kišenėse bei dantų plombas, ir nenurims tol, kol neprisitrauks prie pat savęs. Milžiniško žvėries murkimas, staigus šviesos plykstelėjimas ir magnetinė trauka - visa aidėjo Džeko krūtinėje. Kažkas ten yra, ten, Point Venutyje, ir trokšta Džeko Sojerio. Vienintelis dalykas, ką Džekas žinojo apie jį kviečiantįjį, buvo tai,

kad jis didelis. Didelis. Joks mažas daiktas negali turėti tokios galios. Jis buvo dramblio, miesto dydžio.

Džekui rūpėjo, kaip jis susitvarkys su tokia monumentalybe. Talismanas buvo įkalintas stebuklingame ir pikta lemiančiame sename viešbutyje; veikiausiai buvo uždarytas ne vien todėl, kad nepatektų į piktas rankas, bet ir todėl, kad jo niekas negali suvaldyti. Gal, svarstė Džekas, Džeisonas buvo vienintelis, galintis jį valdyti nepakenkdamas sau ir pačiam Talismanui. Jausdamas tą stiprų ir nekantrų šauksmą, berniukas vylėsi, kad nesuskys prieš Talismaną.

- Tu suprasi, Ričai, - nustebino jį ištardamas Ričardas. Jo balsas dabar buvo tylus ir bespalvis. - Taip pasakė mano tėvas. Sakė, kad aš suprasiu. *Tu suprasi, Ričai.*

- Taip, - susirūpinęs pažvelgė į draugą Džekas. - Kaip tu jautiesi, Ričardai?

Be žaizdelių apie burną, ant Ričardo spuoguotos kaktos ir smilkinių atsirado nelemtų raudonų taškelių ir gumbelių. Atrodė, kad po oda įsitaisė visa vabzdžių orda. Vieną sekundę Džekas prisiminė Ričardą Sloutą ryte Taierio mokyklos bendrabutyje: ant nosies tvirtai užsodinti akiniai, o megztinis tvarkingai sukištas į kelnes. Ar kada dar grįš tas siaubingai korektiškas ir nepriekaištingas berniukas?

- Galiu eiti, - atsakė Ričardas. - Bet ar jis turėjo galvoje tai? Ar šitas supratimas turėjo ateiti, nusileisti ar kaip kitaip...

- Ant tavo veido dar kai kas atsirado, - tarė Džekas. - Nori truputį pailsėti?

- Ne-a, - atsiduso Sloutas kaip iš pilnos statinės. - Jaučiu tą išbėrimą. Niežti. Manau, ir mano nugara taip išberta.

- Leisk pažiūrėti, - paprašė Džekas. Ričardas sustojo kelio vidury paklusniai kaip šuo. Užsimerkęs kvėpavo pro burną. Ant kaktos ir smilkinių raudonavo dėmės. Džekas užėjo iš nugaros, pakėlė švarkelį ir purvinus mėlynus marškinius. Čia dėmės buvo mažesnės, ne tokios iškilusios ir grėsmingos. Jos ėjo nuo siaurų berniuko menčių iki juosmens.

Ričardas nesąmoningai giliai atsiduso.

- Yra ir čia, bet ne tokios baisios, - pasakė Džekas.

- Ačiū, - Ričardas įkvėpė ir pakėlė galvą. Virš galvos skliautas buvo toks pilkas, kad atrodė - užvirs ant žemės. Apačioje skardžio uolas plovė vandenynas. - Liko vos pora mylių, tikrai, - pasakė jis. - Įveiksiu.

- Aš panešiu tave, jei reikės, - pažadėjo Džekas, nenorom išduodamas, kad jaučia, jog draugui greitai prireiks pagalbos.

Ričardas papurtė galvą ir nerangiai susikamšė marškinius.

- Kartais man atrodo, kad aš... kartais atrodo, kad negalėsiu...

- Mes nueisime į tą viešbutį, Ričardai, - apglėbdamas draugą ir padėdamas jam eiti tarė Džekas. - Tu ir aš. Kartu. Visiškai nenumanau, kas atsitiks mums įėjus, bet mes tai padarysime. Kad ir kas bandys mus sulaikyti. Nepamiršk to.

Ričardo žvilgsnis buvo pusiau bailus, pusiau dėkingas. Dabar Džekas jau matė kylančius guzelius ant jo skruostų. Bet ta jėga traukė jį tolyn, o su savimi jis tempėsi Ričardą.

- Tu kalbi apie mano tėvą, - pasakė Ričardas. Jis sumirksėjo, ir Džekas pajuto, kad draugas pravirks; nuovargis veikė jo emocijas.

- Kalbu apie viską, - ne visai nuoširdžiai atsakė Džekas. - Keliaukime, bičiuli.

- Bet ką aš turėjau suprasti? Nežinau... - Ričardas dairėsi mirksėdamas apnuogintomis savo akimis. Pasaulis jam, prisiminė Džekas, - mirguliuojanti dėmė.

- Tu jau dabar daugiau supratai, Riči, - pabrėžė Džekas.

Valandėlę Ričardo lūpas iškreipė karti šypsena. Jis buvo priverstas suprasti daug daugiau, negu kada nors norėjo sužinoti, o jo draugas pagalvojo, kad geriau tada būtų bėgęs iš Taierio mokyklos vienas. Bet laikas, kai jis galėjo išgelbėti Ričardo nekaltumą, seniai praėjo, jeigu toks buvo iš viso. Ričardas - būtina Džeko misijos dalis. Džekas pajuto, kad širdį suspaudžia tvirtos rankos; Džeisono rankos, Talismano rankos.

- Mes teisingame kelyje, - ištarė jis, ir Ričardas vėl prisitaikė prie skubaus jo žingsnio.

- Mes susitiksime mano tėvą Point Venutyje, tiesa? - paklausė jis.

- Aš tavimi pasirūpinsiu, Ričardai. Dabar tu esi banda.

- Kas?

- Tau niekas negresia, nebent mirtinai nusikasysi.

Ričardas kažką burbtelėjo. Jo rankos nuolat slydo prie degančių smilkinių ir kasė, kasė. Retsykiais jis susikišdavo pirštus į plaukus ir pasikasydavo kaip šuo, tyliai stenėdamas iš pasitenkinimo.

3

Netrukus po to, kai Ričardas pasikėlė marškinius, kad draugas apžiūrėtų nugarą, jiedu pamatė pirmą Teritorijų medį. Jis augo palei ke-

lią, iš rausvų vaškuotų gebenių lapų raizgalyno kyšojo susipynusios juodos šakos ir gruoblėtas kamienas. Drevės markstėsi ar žiopčiojo. Po storu nuodingosios gebenės kilimu nepatenkintos šaknys šnabždėjosi su vėjo kedenamais lapais. Džekas pasiūlė eiti į kitą kelio pusę, vildamasis, kad Ričardas medžio nepastebėjo. Užpakaly dar ilgai girdėjosi šaknų šiurenimas.

Ar tai BERNIUKAS? Ar gali čia būti BERNIUKAS? Gal tai YPATINGAS berniukas?

Ričardo rankos čiupinėjo kaklą, skruostus, smilkinius, viršugalvį. Ant skruostų atsiradę gumbai išgražino jį kaip monstrą, - galėtų vaidinti Lili Kavano filmuose. Džekas pastebėjo, kad ant draugo plaštakų dėmės ėmė virsti plačiomis raudonomis juostomis.

- Ar tikrai gali eiti, Riči? - paklausė jis.

Ričardas linktelėjo.

- Žinoma. Kol kas, - jis linktelėjo galva į kitą kelio pusę. - Ten nebuvo paprastas medis, tiesa? Aš dar niekad nebuvau tokio matęs, net knygoje. Ten buvo Teritorijų medis, ar ne?

- Bijau, kad taip.

- Tai reiškia, kad Teritorijos iš tikro arti?

- Manau, taip.

- Tai priekyje bus ir daugiau tokių medžių, ar ne?

- Jeigu žinai, tai ko klausinėji? - pasiteiravo Džekas. - O, Džeisonai, koks aš kvailas. Atleisk, Riči... aš, aš tikėjausi, kad tu jo nepastebėsi. Taip, manau, kad priekyje jų dar bus. Tiesiog neikim pernelyg arti prie jų.

Šiaip ar taip, pagalvojo Džekas, "priekyje" - gan netikslus žodis nusakyti, kur mes einame: magistralė leidosi žemyn ir su kiekvienu šimtu pėdų jie smuko vis giliau į tamsą. Viskas čia atrodė užimta Teritorijų.

- Ar gali apžiūrėti mano nugarą? - paklausė Ričardas.

- Žinoma, - Džekas vėl atsmaukė draugo marškinius. Jis prisivertė nesudejuoti. Dabar Ričardo nugara buvo perdėm nusėta raudonais spuogais, kurie tvoskė karščiu. - Truputį blogiau, - pasakė jis.

- Taip ir maniau. Tik truputį, a?

- Tik truputį.

Neilgai trukus, pagalvojo Džekas, Ričardas labiau primins aligatoriaus odos lagaminą - Berniukas-Aligatorius, Žmogus-Dramblio sūnus.

Netoli priekyje stovėjo du suaugę medžiai, kurių karpuoti kamienai buvo susisukę veikiau nuožmiai negu iš meilės. Eidamas pro juos Džekas tarėsi matąs juodas angas, žiopčiojančias prakeiksmus ar siunčiančias jiems bučinius; ir girdėjo pažemėje besišnabždančias šaknis. (BERNIUKAS! BERNIUKAS čia! Čia yra MŪSŲ berniukas!)

Nors buvo pats vidudienis, oras atrodė tamsus, granuliuotas it senoje laikraščio fotografijoje. Ten, kur prie kelio kadaise augo žolė, švelniais baltais žiedeliais žydėjo laukinė morka, žemė buvo užgožta žemomis nepažįstamomis žolėmis. Be žiedų, retais lapais jos rangėsi lyg gyvatės ir dvokė dyzeliniais degalais. Kaip rūkstantis laužėlis pro granuliuotą tamsą retsykiais įslysdavo saulė. Džekas prisiminė kadaise matytą Gario Indianoje nuotrauką. Pragariškos liepsnos, mintančios nuodais juodame apnuodytame danguje.

Talismanas traukė jį tarytum įsikibęs už atlapų. Visų galimų pasaulių ryšys. Jis nusives Ričardą į tą pragarą, - ir kausis dėl jo iki paskutiniųjų, - net jeigu prireiktų tempti už kojų. Ričardas veikiausiai jautė tokį draugo pasiryžimą, nes plumpino šalia kasydamasis šonus ir pečius.

Aš padarysiu tai, - tarė sau Džekas, stengdamasis nepastebėti, kad mėgina pakurstyti savo drąsą. - *Net jei teks praeiti pro tuzinus skirtingų pasaulių, padarysiu tai.*

4

Už trijų šimtų jardų virš kelio kaip pakelės plėšikas palinkęs stūksojo šlykštus Teritorijų medis. Lenkdamas jį kita kelio puse, Džekas dirstelėjo į jo susinarpliojusias šaknis ir išvydo pusiau įtrauktą į žemę mažą baltuojantį skeletą, kuris kadaise priklausė kokių aštuonerių devynerių metų berniukui su languotais žaliai juodais marškinėliais. Džekas nurijo gerklėje įstrigusį gumulą ir nuskubėjo į priekį, tempdamas su savimi lyg šuniuką ant pavadėlio Ričį.

5

Po kelių minučių Džekas Sojeris pirmą kartą pamatė Point Venutį.

Point Venutis

1

Point Venutis kiūtojo dauboje, prilipęs prie besileidžiančios į vandenyną uolos. Už jos matėsi dar viena uolų grandinė, aštriais smaigais remianti tamsų dangų. Jos atrodė it seni susiraukšlėję drambliai. Kelias leidosi per aukštą mišką, paskui ties kažkokia gamykla ar sandėliu darė posūkį ir dingo už terasų, pilkšvų stogų ir kitų sandėlių eilės. Iš tos vietos, kur stovėjo Džekas, kelio nesimatė, kol jis nepradėdavo kilti kitoje daubos pusėje San Francisko kryptimi. Jis matė tik laipteliais besileidžiančius stogus, užrakintas automobilių stovėjimo aikšteles, o toli dešinėje - žiemiškai pilką vandenyną. Kiek akys užmatė, keliu nejudėjo joks žmogus; niekas nepasirodė artimiausios gamyklos langų virtinėje. Tuščiose aikštelėse verpetais sukosi dulkės. Point Venutis atrodė apleistas, bet Džekas žinojo, jog taip nėra. Morganas Sloutas ir jo pakalikai, išgyvenę netikėtą Teritorijų "tū-tū" pasirodymą, laukia atvykstančių Keliaujančio Džeko ir Racionaliojo Ričardo. Talismanas gaudė Džekui, viliojo pirmyn, tad berniukas, taręs: "Tai štai, vaike", žengė toliau.

Netrukus jis pamatė dar kai ką. Pirma, jis pastebėjo devynis colius "Kadilako" užpakalio: lakuotas juodas paviršius, blizgantis buferis, dalis dešinio užpakalinio gabarito. Džekas karštai troško, kad išsigimėlis vulfas už vairo būtų vienas iš Pasirengimo stovyklos eilinių. Po to jis vėl pasisuko į vandenyną. Pilkas vanduo laižė krantą. Su antru žingsniu jo dėmesį patraukė lėtas judesys virš gamyklos bei sandėlių stogų. "EIK ČIA", - nesiliovė traukti Talismanas. Point Venutis tarsi susigniaužė į kumštį. Virš stogų dabar pasirodė tamsi, bet bespalvė vulfo galvos formos vėtrungė, kuri sukiojosi nepaisydama jokio vėjo.

Išvydęs tą kairėn dešinėn, dešinėn kairėn besisukiojančią vėtrungę, Džekas suprato, kad mato Juodąjį viešbutį, tiksliau, jo dalį. Iš sandėlių stogų, kelio priešakyje, iš viso nepažįstamo miestelio kilo su niekuo nesupainiojamas priešiškumo jausmas, akivaizdus kaip antausis. Teritorijos prasimuša Point Venutyje, suvokė Džekas; čia realybė nušlifuota be galo plonai. Vulfo galva abejingai sukiojosi ore, o Talismanas nesiliovė traukti Džeką. "EIK ČIA, EIK ČIA, EIK ČIA DABAR, EIK DABAR, DABAR..." Džekas pajuto, kad ištisai ir vis smarkiau traukdamas Talismanas dar jam ir dainuoja. Be žodžių,

melodijos, jis skamba kaip kylanti ir krintanti banginio giesmė, niekam kitam negirdima.

Talismanas žino, kad jis ką tik pamatė viešbučio vėtrungę.

Point Venutis, ko gero, yra labiausiai ištvirkusi ir pavojingiausia vieta visoje Šiaurės ir Pietų Amerikoje, pagalvojo Džekas, netekęs pusės drąsos. Bet jis vis tiek turi eiti į "Aginkorto" viešbutį. Pasijutęs taip, lyg visą mėnesį nebūtų nieko kito daręs, tik ilsėjęsis ir sportavęs, Džekas pasisuko į Ričardą ir iš visų jėgų stengėsi neparodyti užuojautos dėl klaikios jo išvaizdos. Ričardas taip pat jo negali sulaikyti; jeigu prireiks, sugrūs jį pro viešbučio sieną. Jis žiūrėjo, kaip iškankintas Ričardas perbraukia nagais per plaukus, korėtus smilkinius ir skruostus.

- Mes padarysim tai, Ričardai, - tarė jis. - Žinau, kad padarysim. Man nesvarbu, kokiu mėšlu jie mus užvers. Mes tai įvykdysim.

- Keliantys mums nemalonumus turės nemalonumų dėl mūsų, - pasakė Ričardas, nejučia mėgdžiodamas daktarą Ziusą. Patylėjęs pridūrė: - Nežinau, ar pajėgsiu. Sakau tiesą. Aš vos laikausi ant kojų. - Paskui skausmingai atvirai pažiūrėjo į draugą. - Kas man *darosi*, Džekai?

- Nežinau, bet žinau, kaip tai sustabdyti, - jis tikėjosi, kad sako tiesą.

- Ar tai man daro mano tėvas? - apgailėtinai pasiteiravo Ričardas. Jis apčiupinėjo pirštais ištinusį savo veidą. Po to pasikėlė marškinius ir apžiūrėjo raudonai išbertą degantį pilvą. Oklahomos formos guziukai prasidėjo nuo juosmens ir kilo iki pat kaklo. - Čia kažkoks virusas. Ar mane užkrėtė tėvas?

- Nemanau, kad jis padarė tai tyčia, Riči, - atsakė Džekas. - Jeigu tai ką nors reiškia.

- Nieko, - atšovė Sloutas.

- Visa tai baigsis. Sibruko salos ekspresas artėja prie galutinės stotelės.

Su Ričardu prie šono Džekas traukė tolyn... ir pamatė užsidegant ir dingstant "Kadilako" žibintus, kai limuzinas išnyko iš akių.

Šįkart nebus jokio netikėto užpuolimo, jokio triukšmingo prasilaužimo pro tvorą su pilnu traukiniu šautuvų ir amunicijos, bet net jeigu ir visi Point Venutyje žinotų, kad jis ateina, Džekas vis tiek eitų. Jis staiga pasijuto apsirengęs šarvus ir paėmęs į ranką stebuklingą kardą. Niekas Point Venutyje neturi galios jam pakenkti, bent jau kol jis pa-

sieks “Aginkortą”. Jis keliauja, o su juo eina Racionalusis Ričardas. Dar po trijų žingsnių, visu kūnu dainuodamas su Talismanu, jis dar smarkiau jautėsi žengiančiu į mūšį riteriu. Įvaizdis nusileido tiesiog iš mamos filmų. Džekas jautėsi sėdįs ant žirgo, ant jo galvos - plačiabrylė skrybėlė, o prie šono pritaisytas ginklas, kuris turi išvalyti nuo pabaisų Mirties miško tarpeklį.

“Paskutinis traukinys į Pakaruoklių miestą”, prisiminė Džekas. Lili Kavano, Klintas Volkeris ir Vilis Hačinsas, 1960. Tebūnie.

2

Keturi ar penki Teritorijų medžiai prasimušė pro kietą rudą dirvožemį priešais pirmą apleistą pastatą. Jie stypsojo, atkišę landžias savo šakas iki pat baltos kelio linijos, o gal ir ne; Džekas neprisiminė, kad pirmą kartą pažvelgęs į miestą būtų juos pastebėjęs. Sunku patikėti, jog būtų pražiūrėjęs medžius, kai pastebėjo gaują laukinių šunų. Jis girdėjo, kaip šaknys šnara palei žemę jiems priartėjus.

(MŪSŲ berniukas? MŪSŲ berniukas?)

- Eikime į kitą kelio pusę, - pasakė jis Ričardui ir paėmė už sutinusios rankos pervesti.

Vos tik jie pasiekė kitą kelio pusę, vienas Teritorijų medis pastebimai įsitempė šaknimis ir šakomis jų siekdamas. Jeigu medžiai turėtų skrandžius, berniukai būtų išgirdę juos urzgiant. Gumbuota šaka ir glotni lyg gyvatė šaknis švystelėjo per geltoną liniją. Džekas pastūmė išsigandusį draugą į šoną, po to suėmė už parankės ir nusivedė tolyn.

(MANO MANO MANO MANO BERNIUKAS! TAIIIP!!)

Staiga orą pripildė traškesys, Džekas pagalvojo, kad pro pasaulius praėjimą sau plėšia Morganas iš Oriso, virsta Morganu Sloutu... ateina su paskutiniu pasiūlymu, kurio atsisakyti negalima, pasitelkęs į pagalbą lietlempę, automatą, įkaitintą iki raudonumo pincetą... Bet ten buvo ne įsiutęs Ričardo tėvas; ant kelio driokstelėjo, pasišokėjo ir nusirito it negyvas žvėris Teritorijų medis.

- O, Dieve, - suvapėjo Ričardas. - Jis nuvirto tiesiai už mūsų.

Džekas galvojo visiškai taip pat.

- Medis kamikadzė, - pasakė jis. - Manau, kad Point Venutyje nebus viskas labai įprasta.

- Dėl Juodojo viešbučio?

- Žinoma... ir dėl Talismano, - jis apsidairė ir už dešimties jardų pamatė dar vieną kraugeriškų medžių grupę. - Vibracija, atmosfera, ar kaip kitaip tai pavadintum, viskas iškreipta, gėris ir blogis, balta ir juoda, - viskas supainiota.

Džekas nenuleido akių nuo medžių, prie kurių lėtai artėjo tai kalbėdamas. Jam pasirodė, kad artimiausias pasuka į juos savo vainiką, lyg išgirdęs jo balsą.

Galbūt visas miestelis yra didelis Outlis, mąstė Džekas. Gal jam net pavyks pro jį pereiti... bet jeigu priekyje yra tunelis, Džekui Sojeriui mažiausiai norisi į jį pakliūti. Jis visiškai nenorėjo susitikti pointvenutiškos Elrojaus versijos.

- Aš bijau, - ištarė už nugaros einantis Ričardas. - Džekai, o jeigu dar kuris nors medis šoks taip kaip anas?

- Matai, - atsakė Džekas, - aš pastebėjau, kad nors medžiai čia ir gali judėti, jie toli nenueina. Net ir toks kalakutas kaip tu galės jį aplenkti.

Džekas praėjo paskutinį kelio vingį ir leidosi pro paskutinius sandėlius. Talismanas vis šaukė ir šaukė, garsiai kaip milžiniška arfa "Džeke ir pupoje". Už paskutinio posūkio pasirodė likusi Point Venučio dalis.

Džeisonas ginė Džeką pirmyn. Point Venutis kadaise galėjo būti mielas nedidelis kurortas, bet tie laikai seniai praėjo. Dabar pats Point Venutis buvo Outlio tunelis, ir jam teks jį praeiti. Sutrūkinėjęs, ištrupėjęs asfaltas vedė prie sudegusių namų, apsuptų Teritorijų medžių. Šiuose karkasiniuose nameliuose tikriausiai gyveno ištuštėjusių gamyklų ir sandėlių darbininkai. Iš vieno kito, likusio stovėti, buvo galima spręsti, kokie jie buvo. Apraizgyti žolių prie namų gulėjo sudeginti automobilių karkasai. Pro pamatus pamažu kalėsi Teritorijų medžių šaknys. Degėsiuose juodavo plytos ir lentos, apverstos vonios, mėtėsi susiraitę kaminai. Džeko akys užkliuvo už balto lopinėlio, bet jis akimirksniu nusisuko, nes tarp šaknų bolavo sutrupinti griaučiai. Kadaise vaikai čia skraidino aitvarus, moterys susirinkusios virtuvėje bėdodavo apie algas ir nedarbą, vyrai blizgindavo kiemuose savo automobilius, - nieko neliko. Iš griuvėsių kyšo surūdijusios kartuvės.

Niūriame danguje mirksėjo rausvos ugnelės.

Už dviejų išdegintų kvartalų, kuriuose karaliavo kraugeriai medžiai, virš tuščios sankryžos kabėjo miręs šviesoforas. Kitoje jos pusėje ant apanglėjusio namo sienos matėsi raidės: "A O! GERIAU IMK MA !" virš apdriskusio plakato, kuriame buvo pavaizduotas pro

vitrinos stiklą lekiantis automobilis. Ugnis daugiau nieko nepalietė, bet Džekas pasigailėjo dėl to. Point Venutis buvo pasmerktas miestas, ir ugnis geriau nei puvimas. Pastatas su nudriskusia "Mako" dažų reklama pradėjo parduotuvių eilę. "Pavojingos planetos knygynas", "Arbata ir simpatija", "Ferdžio sveiko maisto" parduotuvė, "Neono kaimas"; Džekas galėjo perskaityti tik dalį iškabų, nes daugelio dažai buvo seniai išblukę ir susiraitę. Parduotuvės buvo uždarytos ir tuščios kaip gamyklos bei sandėliai miestelio pakraštyje. Nuo sankryžos matėsi, kad jų vitrinos išdaužtos ir vėpso it neregės idioto akys. Krautuvių fasadai buvo išterlioti raudonais, geltonais ir juodais dažais, kurie pilkame ore švietė lyg randai. Šiukšlinoje gatvėje priešais parduotuves it vėtrungė sukiojosi nuoga ir išbadėjusi, - Džekas net galėjo suskaičiuoti šonkaulius, - moteris. Virš jos kreidinio kūno su nukarusiomis krūtimis ir kuokštu plaukų ant gaktos oranžine spalva švietė nudažytas veidas. Jos plaukai taip pat buvo oranžiniai. Džekas sustojo ir stebėjo, kaip beprotė nudažytu veidu pakelia rankas, oriai, kaip atlikdama *tai ši* judesį, kresteli užpakalį, spiria koja virš musėmis aplipusio šuns lavono ir sustingsta it statula. Point Venučio emblema, išprotėjusi moteris, pozuoja. Pamažu jos koja nusileidžia, ir kaulėtas kūnas pasisuka.

Už beprotės, už tuščių parduotuvių eilės prasidėjo prabangesnių namų rajonas, bent jau kadaise buvo, spėjo Džekas. Ryškių dažų brūkšniai darkė kadaise akinančiai baltų, o dabar aprašinėtų dviaukščių fasadus. Žvilgsnis užkliuvo už užrašo - "TU JAU MIRĘS" - ant vieno atokaus namo, kuris kadaise, matyt, buvo nuomojamas. Žodžiai buvo iškeverzoti labai seniai.

DŽEISONAI, MAN REIKIA TAVĘS, nuaidėjo krūtinėje Talismanas savo kalba, kuri buvo virš ir žemiau šnekos.

- Aš negaliu, - sušnibždėjo Ričardas greta jo. - Džekai, žinau, kad nepajėgsiu.

Už apsilaupiusių, apgailėtinų rezidencijų kelias vėl leidosi žemyn, ir Džekas įžiūrėjo dviejų juodų "Kadilakų" įjungtais motorais užpakalius. Virš tų limuzinų ir baltų namelių kaip montaže neapsakomai didelė ir bloga lemianti kyšojo viešbučio viršutinė dalis (pusė? O gal tik trečdalis?). Nupjauta kalvos viršūnės, ji tarytum plaukė ore.

- Negaliu ten eiti, - pakartojo Ričardas.

- Aš net nežinau, ar mums pavyks praeiti pro tuos medžius, - atsakė Džekas. - Prilaikyk vadeles, Riči.

Ričardas keistai šniurkštelėjo, Džekas ne iš karto suprato, kad draugas verkia. Jis apglėbė Ričardą per pečius. Peizažą valdė viešbutis - tai buvo akivaizdu. Juodasis viešbutis valdė Point Venutį, orą virš jo, žemę po juo. Džekas žiūrėjo į jį ir matė į skirtingas puses besisukiojančias vėtrunges, bokštus ir bokštelius, styrančius pilkame skliaute kaip karpos. "Aginkortas" išties atrodė kaip iš akmens, tūkstančio metų senumo, juodo it derva akmens. Viename iš viršutinių langų kažkas plykstelėjo. Džekui pasirodė, kad viešbutis slapta pamerkė jam džiūgaudamas, kad jis jau taip arti. Neryški figūra nuslydo langu, o po sekundės ten plaukė tik debesies šešėlis.

Iš vidaus vien tik Džekui savo giesmę giedojo Talismanas.

3

- Man atrodo, kad jis užaugo, - išlemeno Ričardas. Nuo tada, kai išvydo viešbutį, jis pamiršo net kasytis. Ašaros sruvo per spuogais nusėtus jo skruostus, ir Džekas pastebėjo, kad guzai visai užgožė jo akis. - Tai neįmanoma, bet viešbutis tikrai anksčiau buvo mažesnis, Džekai. Esu tikras.

- Dabar nieko nėra neįmanomo, - atsakė Džekas, nors to sakyti nereikėjo: jie jau seniai peržengė neįmanomo ribą. O "Aginkortas" buvo toks didelis, viską užgožiantis, kad netiko prie miesto mastelio.

Juodojo viešbučio ekstravagancija, - visi tie bokšteliai ir varinės vėtrungės ant bokštų su kaneliūromis, kupolai bei dvišlaičiai stogai, turėję daryti jį žaismingą, dar labiau sustiprino pikta lemiantį, košmarišką įspūdį. Tai buvo lyg savotiškas anti-Disneilendas, kur Antulis Donaldas pasmaugė Hju, Devį ir Lui, o Mikis suleido Minei visą dozę heroino.

- Aš bijau, - ištarė Ričardas. DŽEISONAI, EIK GREIČIAU, giedojo Talismanas.

- Tiesiog neatsilik nuo manęs, bičiuli, ir mes šmurkštelsim pro ten kaip pelytės.

DŽEISONAI, EIK!

Išgirdusi Džeko žingsnius, sušnarėjo grupelė Teritorijų medžių.

Persigandęs Ričardas neatsiliko nuo jo. Džekas jautė, kad draugas jau beveik aklas: neturi akinių, o ir taip akys beveik užtinusios. Jis ištiesė ranką atgal ir sugriebė už riešo Ričardą, dar kartą pajusdamas, kaip jis sulyso.

Ričardas paknopstom prisiartino. Kaulėtas riešas degė Džeko delne.

- Kad ir ką darysi, daryk atsargiai, - įspėjo Džekas. - Mums reikia pro juos prasmukti.

- Negaliu, - užsikūkčiojo Ričardas.

- Nori, pernešiu? Aš rimtai, Ričardai. Suprask, čia gali būti daug blogiau. Kertu lažybų, kad jeigu nebūtume pakloję tiek jo pakalikų tenai, dabar sargyba stovėtų kas penkiasdešimt pėdų.

- Negalėsi greitai judėti mane nešdamas. Aš tave sulaikysiu.

O ką, po paraliais, dabar darai, a? - šmėstelėjo Džeko galvoje, bet jis atsakė:

- Stok šalia manęs, Riči, ir lėk kiek kojos neša, kai pasakysiu "trys". Aišku? Vienas... du... trys!

Jis truktelėjo draugą už rankos ir movė pro medžius. Ričardas užkliuvo, aiktelėjo, po to atgavo pusiausvyrą ir nubėgo iš paskos. Prie medžių kamienų ėmė trykšti žemių geizeriai, verstis žemė ir lįsti padarai, primenantys milžiniškus, tviskančius lyg nupoliruoti batai vabalus. Iš žolės netoli paslaptingų medžių purptelėjo rudas paukštukas, bet lanksti it dramblio straublys šaknis atitrūko nuo žemės ir pastvėrė jį ore.

Antra šaknis siekė Džeko kojos, bet pasirodė per trumpa. Ant gruoblėto kamieno kaukė ir klykė burnos.

(MYLIMASIS? MYLIMASIS BERNIUKASSS?)

Džekas sukando dantis ir bandė priversti draugą skristi. Susiraizgiusių medžių viršūnės ėmė svyruoti ir linkti. Šaknys rangėsi prie baltos linijos lyg atskiri sutvėrimai. Ričardas sudvejojo, stabtelėjo pažiūrėti į medžius.

- Bėk! - suriko Džekas ir truktelėjo jį už rankos. Raudoni guzai priminė po oda įsiūtus akmenis. Jis tįsė draugą pastebėdamas vis naujas šaknis, slenkančias į kelio vidurį.

Džekas apglėbė draugą tą pačią sekundę, kai švilptelėjusi ore ilga šaknis apsivijo Ričardo ranką.

- Jėzau! - suriko Ričardas. - Džeisonai! Mane sugavo! Sugavo!

Džekas su siaubu išvydo, kaip šaknies galas, panašus į aklą kirmino galvą, pakyla ir spokso į jį. Po to tingiai truktelėjo ir dar kartą apsisuko apie degančią Ričardo ranką. Jų link jau rangėsi kitos šaknys.

Džekas truktelėjo Ričį iš visų jėgų ir laimėjo šešis colius, bet šaknis mėšlungiškai susiveržė ant Ričardo rankos. Sojeris suėmė draugą už juosmens ir negailestingai truktelėjo atgal. Berniukas nežmoniškai

suklykė. Vieną mirksnį Džekas išsigando, kad jo ranka išsiners iš peties, bet galvoje išgirdo komandą: “TRAUK!”, ir įsirėžęs kulnimis patraukė dar smarkiau.

Berniukai vos nenusirito į susisukusių šaknų lizdą, kai trūko Ričardą apraizgiusi šaknis. Džekas tik per stebuklą išsilaikė ant kojų, prilaikydamas Ričį per taliją, kad nenukristų nuo kelio. Taip jie praėjo paskutinį medį, ir tada už nugaros pasigirdo toks pats driokstelėjimas. Šį kartą Džekui nereikėjo draugo raginti.

Iš žemės išsirovė ir žnegtelėjo arčiausiai stovėjęs medis vos trys ar keturios pėdos nuo Ričardo. Kiti, plevėsuodami šaknimis it plaukais, pradėjo virsti už jo.

- Tu išgelbėjai man gyvybę, - pasakė Ričardas. Jis vėl verkė, bet labiau iš nuovargio ir išsekimo negu iš baimės.

- Nuo dabar, seni, keliausi man ant nugaros, - uždusęs pasakė Džekas ir pasilenkė, kad Ričardas užsiropštų.

4

- Turėjau tau papasakoti, - tyliai kartojo Ričardas. Jo veidas degė prie Džeko kaklo, lūpos kuždėjo tiesiai į ausį. - Nenoriu, kad manęs nekęstum, bet nepyksiu, jei ir taip, tikrai. Žinau, kad privalėjau tau papasakoti, - berniukas svėrė kaip lukštelis, tarytum viduje nieko nebūtų likę.

- Ką papasakoti? - Džekas pasitaisė naštą, kad būtų per vidurį, ir dar kartą išsigando, jog neša tuščią maišelį.

- Apie tą vyrą, kuris lankėsi pas mano tėvą... ir Pasirengimo stovykloje... ir spintoje, - besvoris Ričardo kūnelis virpėjo prie jo nugaros. - Turėjau tau pasakyti. Bet negalėjau prisipažinti net sau, - jo alsavimas, karštas kaip ir oda, tvilkė Džeko ausį.

Džekas pagalvojo: *Taip jį veikia Talismanas.* Bet po sekundės pasitaisė: *Ne. Taip jį veikia Juodasis viešbutis.*

Limuzinai, kurių užpakaliai kyšojo ant kalvos, dingo vaikams besigrumiant su Teritorijų medžiais, bet viešbutis liko ir augo su kiekvienu žingsniu. Kaulėta moteris, dar viena viešbučio auka, toliau lėtai šoko priešais išdaužtas parduotuvių vitrinas. Žybsėjo ir šokinėjo ore oranžinės liepsnelės. Nebuvo jokio laiko, nebuvo nei rytas, nei popietė ar vakaras... čia buvo Prakeiktų Žemių laikas. “Aginkortas”

išties atrodė pastatytas iš akmens, nors Džekas žinojo, kad yra ne taip: medis atrodė suakmenėjęs, sutankėjęs, pajuodęs iš vidaus. Žalvarinės vėtrungės - vulfas, varnas, gyvatė bei apskritos kriptogramos, kurių Džekas nepažino, sukiojosi į priešingas puses. Keli langai suplyksėjo įspėdami Džeką; tai galėjo būti ir tiesiog raudonos liepsnelės atšvaitas. Berniukas vis dar nematė viso viešbučio, reikėjo praeiti knygyną, arbatinę ir kitas parduotuves, išsigelbėjusias nuo gaisro. Kur Morganas Sloutas?

Kur, jei jau prisiminiau, visas sumautas sutikimo komitetas? Džekas stipriau suspaudė plonas kaip šakaliukai Ričardo kojas, vėl išgirdęs Talismano šauksmą, ir pasijuto įgavęs naują jėgą.

- Nesmerk manęs, nes aš negalėjau... - nutęsė Ričardas.

DŽEISONAI, EIK GREIČIAU, EIK GREIČIAU!

Džekas pasitaisė naštą ir nuskubėjo per išdegintą kvartalą, kuriame kadaise stovėjo daugybė namų. Teritorijų medžiai, pavertę dykvietę savo stalu, šnabždėjosi ir krutėjo, bet buvo per toli, kad keltų Džekui rūpesčių.

Tuščioje prišniaukštoje gatvėje šokanti moteris, išvydusi besileidžiantį nuo kalvos berniuką, lėtai apsisuko. Ji buvo įpusėjusi sudėtingą savo judesį, bet pamiršo jį, nuleido rankas bei koją ir sustingo prie negyvo šuns, stebėdama einantį su nešuliu Džeką. Ji atrodė lyg miražas, per daug vaiduokliška, kad atrodytų tikra su savo sulipusiais plaukais ir skaisčiai oranžiniu veidu; po valandėlės ji nerangiai nubėgo į vieną bevardę krautuvėlę. Džekas pats to nejausdamas išsišiepė: jį apėmė triumfas ir dar vienas netikėtas jausmas, kurį jis galėjo apibūdinti tik kaip šarvuotą skaistybę.

- Ar tu tikrai galėsi tai padaryti? - išspaudė Ričardas. O Džekas atsakė:

- Dabar aš galiu padaryti viską.

Jis galėjo nunešti draugą atgal į Ilinojų, jeigu tas didžiulis dainuojantis, viešbutyje įkalintas objektas jam įsakytų. Jis jautė artėjant atomazgą ir pagalvojo: *Čia taip tamsu todėl, kad visi pasauliai susikrovė ant vieno, susislėgė nelyginant trys filmo juostos.*

5

Point Venučio gyventojus Džekas pirmiau pajuto nei pamatė. Jie nepuls - jis suvokė tai visiškai aiškiai tada, kai beprotė moteris pasi-

slėpė tuščioje parduotuvėje. Jie stebi. Iš po prieangių, pro pinučius, iš tuščių kambarių galo stebi jį su baime, pykčiu ar nusivylę - kas žino.

Ričardas užmigo už nugaros ir karštai alsavo.

Džekas apėjo šuns maitą ir pažiūrėjo į skylę, kur kadaise buvo "Pavojingos planetos" knygyno vitrina. Pirmiausia į akis krito panaudotų švirkštų kilimas ant grindų, išmėtytos knygos. Ant sienų žiojėjo it nasrai tuščios lentynos. Viduje sujudėjo ir iš prieblandos išniro dvi neaiškios figūros. Jos buvo barzdotos, o ant ilgų nuogų kūnų pūpsojo išsišovusios venos. Keturios beprotiškos akys baltakiavo į jį. Vienas nuogalius turėjo tik vieną ranką ir plačiai šypsojosi. Sujudėjo stora jo erekcija. Negali būti, tarė sau berniukas. Kur kita jo ranka? Džekas atsigręžė. Dabar jis išvydo tik susipynusias kaulėtas baltas galūnes.

Džekas daugiau nesigręžiojo į vitrinas, bet akys jį lydėjo.

Netrukus jis jau žingsniavo pro nedidelius dviaukščius namukus. "Tu jau miręs", - švietė galinė siena. Jis nežiūrės į langus, pažadėjo sau, bet neįstengė susilaikyti.

Iš viršaus šmėkščiojo oranžiniai veidai su oranžiniais plaukais.

- Mažylis, - šnipštelėjo kažkokia moteris iš kito namo. - Mielas mažylis Džeisonas.

Šį sykį Džekas pažiūrėjo. *Tu esi miręs*. Ji stovėjo už mažo išdaužto langelio žvangindama grandine, kuri buvo perverta per jos spenelius, ir kreivai jam šypsojosi. Džekas pažiūrėjo į tuščias jos akis, moteris nuleido rankas ir nenoriai atsitraukė nuo lango. Tarp jos krūtų karojo gabalas grandinės.

Akys stebėjo Džeką iš tamsių kambarių gilumos, pro pinučius, iš po prieangių plyšio.

Viešbutis šmėkščiojo priekyje, bet ne tiesiai kaip anksčiau. Veikiausiai kelias šiek tiek sukosi, nes "Aginkortas" pasitraukė į kairę. O gal jis išties *šmėkščiojo*? Džeisoniška jo dalis ar net pats Džeisonas, žybtelėjęs Džeko pavidalu, pamatė, kad Juodasis viešbutis, nors ir didelis, nėra jau toks monumentalus.

ATEIK, MAN REIKIA TAVĘS DABAR, giedojo Talismanas. TU TEISUS, JIS NĖRA TOKS DIDELIS KAIP NORI TAVE ĮTIKINTI.

Ant paskutinės kalvelės berniukas sustojo ir pažvelgė žemyn. Štai kur jie visi. Ir visas Juodasis viešbutis. Centrinė miesto gatvė išėjo į balto smėlio paplūdimį, nusėtą akmenimis, nelyginant pageltusiais nelygiais dantimis. "Aginkortas" kilo visai čia pat iš kairės, atsikišęs į

vandenyną ant masyvių akmenų molo. Priešais jį eile stovėjo koks tuzinas limuzinų įjungtais varikliais. Kai kurie buvo dulkini, kiti - nublizginti it veidrodžiai. Balti išmetamųjų dujų debesėliai draikėsi pažeme. Palei tvorą zujo vyrai juodais FTB agentų kostiumais, prisidėję prie akių rankas. Pastebėjęs du raudonus šviečiančius taškus nuslystant vieno vyro veidu, jis instinktyviai užlindo už vieno namelio sienos, o tik po to suprato, kad tie žmonės su žiūronais.

Vieną ar dvi sekundes berniukas stypsojo ant kalvos viršaus lyg koks švyturys. Tas mažas neapdairumas vos nekainavo jam laisvės, giliai alsuodamas prie apsilaupiusio namo gonto, pagalvojo Džekas. Jis pasitaisė Ričardą ant kupros.

Ką gi, dabar jis bent žino, kad kaip nors teks nusigauti iki Juodojo viešbučio iš jūros pusės, kitaip tariant, nepastebėtam kirsti paplūdimį.

Džekas atsitiesė ir dirstelėjo pro namo šoną žemyn. Praretėjusios Morgano Slouto pajėgos sėdėjo limuzinuose arba šmirinėjo palei aukštą juodą tvorą. Džeko galvoje iškilo vaizdo į vasarinius Karalienės rūmus prisiminimas. Ten jis taip pat stovėjo virš zujančių pirmyn atgal žmonių minios. Įdomu, kaip jie atrodo dabar? Tą dieną, - kuri dabar atrodė buvusi priešistoriniais laikais, - žmonės priešais paviljoną ir apskritai visa scena turėjo nenuginčijamą taikos, tvarkos aurą. Džekas žinojo, kad jos nebeliko. Dabar Osmondas vadovauja paradui priešais tą didžiulę palapinę, o žmonės, kuriems užteko drąsos jon įžengti, skuodžia vidun susigūžę. *O kaip Karalienė?* - pagalvojo Džekas. Jis neįstengė prisiminti jos pritrenkiančiai pažįstamo veido baltuose pataluose.

Tada Džekas suakmenėjo, ir paviljonas bei serganti Karalienė prasmego atmintyje. Jo regėjimo lauke pasirodė Sanlaitas Gardneris su garsiakalbiu rankoje. Vėjas nuo jūros užmetė baltų plaukų sruogą ant akinių nuo saulės. Vieną akimirką Džekas galėjo prisiekti, kad užuodžia saldų jo odekoloną ir neprausto kūno kvapą. Džekas pamiršo kvėpuoti, tiesiog stovėjo prie suskilusios sienos ir stebėjo, kaip tas beprotis rėkia komandas kostiumuotiems vyrams, sukasi, rodo į kažką, kas nesimato Džekui, ir vaiposi reikšdamas nepasitenkinimą.

Po penkių sekundžių Džekas atsipeikėjo.

- Ką gi, įdomi čia situacija, Ričardai, - tarė jis. - Turime viešbutį, kuris gali padvigubėti, kai užsimano, o apačioje dar stovi didžiausias pasaulio pusprotis.

Draugas, kurį Džekas laikė miegančiu, nustebino jį burbteldamas kažin ką.

- Kas?

- Pirmyn, - silpnu balsu pakartojo Ričardas. - Judinkis, biče.

Džekas nusijuokė. Po sekundės jis jau atsargiai leidosi per aukštus asiūklius į pajūrį.

Spidis paplūdimyje

1

Nusileidęs nuo kalvos, Džekas atsigulė į žolę ir ėmė šliaužti, nešdamas Ričardą kaip anksčiau kuprinę. Pasiekęs aukštų geltonų žolių juostą palei kelią, jis pasirėmė ant rankų ir apsidairė. Tiesiai priešais, kitoje kelio pusėje prasidėjo smėlis. Iš jo kyšojo vėjų nuplakti akmenys, krante putojo pilkas vanduo. Už viešbučio, perėjus kelią, žemyno pusėje stovėjo trupantis, nupjautą vestuvinį tortą primenantis statinys. Ant viršaus Džekas perskaitė iškabos likučius su didele skyle vidury: “KINGSLE TELIS”. “Kingslendo motelis”, prisiminė Džekas, ten Morganas Sloutas apsistodavo su savo sūnumi, lankydamas Juodąjį viešbutį. Balta dėmė, kuri buvo ne kas kita, kaip Sanlaitas Gardneris, blaškėsi tolėliau, plūsdama kelis juodai vilkinčius vyrus ir rodydama ranka į kalvą. *Jis neįtaria, kad aš jau apačioje,* - suprato Džekas, kai vienas iš vyrų ėmė kėblinti per kelią, dairydamasis į šonus. Gardneris įsakmiai mostelėjo, ir Centrinės gatvės papėdėje stovėjęs limuzinas lėtai nuvažiavo greta kostiumuoto vyro, kuris priėjęs šaligatvį atsisegė švarką ir išsitraukė iš dėklo pistoletą.

Automobilių vairuotojai sukiojo galvas ir naršė žvilgsniais kalvą. Džekas padėkojo likimui - dar penkios minutės, ir šitas renegatas vulfas su patranka būtų nutraukęs giedančio viešbutyje paieškas.

Džekas matė tik viršutinius viešbučio aukštus ir beprotiškai besisukiojančias stogo puošmenas. Bangolaužis, kertantis pliažą viešbučiui iš dešinės, nuo žemės atrodė mažiausiai dvidešimties pėdų aukščio.

EIK DABAR, EIK DABAR, kvietė Talismanas ne žodžiais, o kone fizine nekantrumo išraiška.

Vyras su ginklu dingo iš akių, bet vairuotojai mašinose vis dar žiūrėjo į Point Venučio beprotnamin pasukusį kolegą. Sanlaitas Gardneris pakėlė garsiakalbį ir sugriaudėjo: "Išrauk jį su šaknimis! Noriu, kad išrautum sų šaknimis!" Po to jis dūrė garsiakalbiu į kitą kostiumuotą vulfą, keliantį žiūronus apžiūrėti gatvę Džeko pusėje.

- Tu! Besmegeni! Šukuok kitą gatvės pusę... ir *išrauk tą berniuką su šaknimis*, o taip, tą blogiausią, blogiausią berniuką, *blogiausią*... - jo balsas nutilo, nes vyras jau turseno kito šaligatvio link, išsitraukęs pistoletą.

Geresnės progos negali būti, suprato Džekas. Niekas nežiūri į paplūdimį.

- Tvirtai laikykis, - šnipštelėjo jis Ričardui, bet tas net nekrustelėjo. - Duosim garo, - jis pritraukė po savimi kojas, žinodamas, kad draugo nugara gali išlįsti virš pageltusių žolių. Susilenkęs jis išniro iš pakelės ir pasiekė kelią.

Po akimirksnio Džekas Sojeris prisiplojo ant smėlio ir ėmė irtis kojomis. Ričardo ranka smarkiau įsikibo į petį. Džekas nusirangė smėliu už pirmo pasitaikiusio akmens, tada sustojo pailsėti. Ne toliau kaip už dvidešimties pėdų į krantą plakėsi bangos. Džekas girdėjo Gardnerį svaidantis "nevispročiais" ir "neišmanėliais" nuo centrinės miestelio gatvės. Talismanas ragino skubėti toliau, toliau, toliau...

Ričardas nusirito nuo jo nugaros.

- Gerai jautiesi?

Ričardas pakėlė liesą ranką, pirštais palietė kaktą, o nykščiu - skruostikaulį.

- Atrodo. Matei mano tėvą?

Džekas papurtė galvą.

- Dar ne.

- Bet jis čia.

- Tikriausiai. Turėtų būti, - *"Kingslendas"*, Džeko atmintyje iškilo niūrus jo fasadas ir sudaužyta medinė iškaba. Morganas Sloutas tūno motelyje, kuriuo taip dažnai naudojosi prieš šešerius ar septynerius metus. Akimirksniu berniukas pajuto grėsmingą Morgano Slouto buvimą netoliese, lyg žinojimas, kur Sloutas yra, suteiktų jam drąsos.

- Tiek to, nesijaudink dėl jo, - šnarėjo it popierius Ričardas. - Tai yra, nesijaudink, kad aš dėl jo jaudinuosi. Manau, jis yra miręs, Džekai.

Džekas susirūpinęs pasižiūrėjo į draugą: negi jis tikrai ima prarasti sveiką nuovoką? Aišku, Ričardas karščiuoja. Nuo kalvos viršaus per garsiakalbį sugriaudėjo Sanlaitas Gardneris:

- IŠSISKIRSTYKIT!

O tada Džekas po pikta Gardnerio komanda išgirdo kitą balsą. Tas balsas pasirodė pažįstamas, ir berniukas greičiau pažino tembrą ir intonacijas nei kalbėtoją. Neįtikėtina, bet tas balsas jį keistai nuramino: jis pajuto, kad daugiau nereikia nieko planuoti ir dėl ko nors nerimauti, nes viskuo bus pasirūpinta.

- Džekai Sojeri, - pakartojo tas balsas. - Čionai, sūneli.

Ten buvo Spidis Parkeris.

- Tikrai, - ištarė Ričardas, užmerkė savo sutinusias akis ir liko gulėti it bangų išmestas lavonas.

Tikrai manau, kad jis miręs, - norėjo pasakyti Ričardas, bet Džekas jau negirdėjo draugo kliedesių. "Čionai, Džeki", - vėl pašaukė Spidis, ir berniukas suprato, kad balsas sklinda nuo didžiausios akmenų sangrūdos, trijų stačių uolų, per kelias pėdas nuo vandens. Maždaug ties ketvirčiu jų aukščio juodavo potvynių linija.

- Spidi, - sušnibždėjo Džekas.

- U-hu, - pasigirdo atsakas. - Lėk čia, tik kad tie zombiai tavęs nepamatytų, gerai? Ir nešk čia savo draugą.

Ričardas tysojo ant smėlio, delnu užsidengęs veidą.

- Eime, Riči, - tarė Džekas pašnibždom jam į ausį. - Turime prieiti arčiau prie vandens. Tenai Spidis.

- Spidis? - vos girdimai paklausė Ričardas.

- Draugas. Matai tuos akmenis? - jis pakėlė draugo galvą ant ne storesnio už nendrę kaklelio. - Spidis už jų. Jis padės mums, Riči. Dabar mums reikia pagalbos.

- Aš nieko nematau, - pasiskundė Ričardas. - Ir taip pavargau...

- Ropškis man ant nugaros, - Džekas apsivertė ir prisiplojo prie smėlio. Draugo rankos apglėbė pečius ir susikabino.

Džekas žvilgtelėjo iš už savo uždangos. Tolėliau, ant kelio taisydamasis plaukus, Sanlaitas Gardneris drožia "Kingslendo" motelio link. Grėsmingai dunksojo Juodasis viešbutis. Talismanas vėl pašaukė jį. Gardneris sustojo prie motelio durų, persibraukė rankomis plaukus, bet papurtęs galvą skubiai apsisuko ir nulėkė prie limuzinų eilės. Prisidėjęs prie burnos garsiakalbį, jis suriko:

- PRANEŠINĖTI KAS PENKIOLIKA MINUČIŲ! JŪS, ŽVALGAI, PRANEŠKIT, JEI PAMATYSIT JUDANT BENT VABALĄ! AŠ RIMTAI, GIRDITE!

Gardneris tolo, visų akys buvo nukreiptos į jį. Laikas. Džekas atsiplėšė nuo akmens, kur slėpėsi, ir susilenkęs nulėkė prie vandens.

Batai kasė drėgną smėlį. Trys sujungti akmens stulpai, atrodę taip arti, kai jis kalbėjosi su Spidžiu, dabar buvo tarsi už mylios: atstumas iki jų nė kiek netrumpėjo. Akmenys lyg traukėsi, kai jis bėgo. Džekas jau laukė šūvio pokštelėjimo. Ar pirmiau pajus kulką, ar išgirs šūvio garsą, o tik tada grius pakirstas? Bet pagaliau jis prie akmenų, krito žemėn ir slėpėsi už jų.

- Spidi! - kone juokdamasis iš džiaugsmo pašaukė jis. Bet Spidžio, pasirėmusio į vidurinį stulpą ir sėdinčio greta spalvoto kilimėlio, išvaizda užsmaugė juoką gerklėje... ir užmušė dalį vilties.

2

Spidis Parkeris atrodė baisiau už Ričardą. Daug baisiau. Sutrūkinėjęs, kraujuojantis jo veidas linktelėjo, ir berniukas pagalvojo, kad Spidis tik patvirtina, jog yra pasmerktas. Spidis vilkėjo tik senus rudus šortus, o visa oda atrodė apimta baisios ligos - kaip sergant raupsais.

- Nusiramink, Keliaujantis Džekai, - kimiu, girgždančiu balsu tarė Spidis. - Daug ką turi išgirsti, todėl gerai ištempk ausis.

- Kaip tu jautiesi? - paklausė Džekas. - Tai yra... Viešpatie, Spidi... ar galiu kaip nors tau padėti?

Džekas švelniai paguldė Ričardą ant smėlio.

- Ištempk ausis, kaip sakiau. Ir nesirūpink dėl Spidžio. Nesijaučiu labai patogiai, kaip spėjai pastebėti, bet galiu išgyti, jeigu atliksi, kas reikia. Tavo mažojo draugo tėvas užleido ant manęs šitą ligą... savo berniuko berods taip pat nepagailėjo. Senis Bloutas nenori, kad vaikas pakliūtų į tą viešbutį, ne, sere. Bet privalai ten jį nunešti, sūnau. Kito kelio nėra. Reikės tai padaryti.

Džekui dingojosi, kad Spidis gęsta kalbėdamas, ir kaip niekad po Vulfo mirties jam norėjosi rėkti ir raudoti. Akys susidrumstė.

- Žinau, Spidi, - atsakė berniukas. - Supratau tai.

- Geras vaikas, - pasakė negras. Jis kilstelėjo galvą ir įdėmiai pažvelgė Džekui į akis. - Tu esi tas, tikrai. Matau, kad kelias įspaudė tavy savo atspaudą. Tu esi tas. Ir tu tai padarysi.

- Kaip mano mama, Spidi? - pasiteiravo Džekas. - Prašau pasakyt man. Juk ji dar gyva, taip?

- Tu galėsi jai paskambinti ir sužinoti, kaip jai sekasi, - atsakė Spidis. - Bet prieš tai tau reikia jį gauti, Džekai. Jeigu ne - ji mirs. Taip

pat ir Laura, Karalienė. Ji irgi mirs, - Parkeris truktelėjo ištiesdamas nugarą ir persikreipė iš skausmo. - Todėl klausykis. Dauguma rūmuose jau nusisuko nuo jos... ir paliko mirti, - Spidžio veide atsispindėjo pasibjaurėjimas. - Jie visi bijo Morgano. Nes žino, kad tas nudirs jiems kailį, jeigu neprisieks jam ištikimybės. Bet Laura dar kvėpuoja. O Teritorijų gilumoje dvikojės gyvatės, tokios kaip Osmondas ir jo šutvė, skleidžia gandą, kad ji jau mirusi. Jei ji mirs, Keliaujantis Džekai, jei ji mirs... - Spidis pasuko ligos sudarkytą veidą tiesiai į berniuką. - Tada abiejuose pasauliuose įsiviešpataus juodas siaubas. Juodas siaubas. Tu gali paskambinti savo mamai. Bet pirma turi jį gauti. Privalai. Daugiau nieko neliko.

Džekui nereikėjo klausti, ką tai reiškia.

- Džiaugiuosi, kad supratai, sūnau, - Spidis užsimerkė ir atsilošė į akmenį.

Po kelių sekundžių jo akys vėl atsimerkė.

- Likimai. Štai kas. Daugiau likimų, daugiau gyvenimų nei numanai. Tau girdėtas vardas Raštonas? Ko gero, per tiek laiko.

Džekas linktelėjo.

- Tai vis dėl likimo mama atsivežė tave į "Alhambros" viešbutį, Keliaujantis Džekai. O aš sėdėjau ir laukiau žinodamas, kad pasirodysi. Talismanas tave čia atvedė, vaike. Džeisonai. Tą vardą, matyt, irgi esi girdėjęs.

- Tai *aš*, - ištarė Džekas.

- Tuomet paimk Talismaną. Atnešiau tau šitą daikčiuką pagelbėti, - jis vargais negalais pakėlė paklodę, kuri, pamatė Džekas, buvo guminė, vadinasi, visai ne paklodė.

Berniukas paėmė gumos ryšulį iš nuvargusios Spidžio rankos.

- O kaip aš nusigausiu į viešbutį? - paklausė jis. - Per tvorą neperlipsiu, o su Ričardu plaukti negaliu.

- Pripūsk, - tarė negras ir vėl užsimerkė.

Džekas išvyniojo paklodę. Tai buvo pripučiamas, bekojo arklio formos plaustas.

- Pažįsti ją? - užgesęs Spidžio balsas įžiebė prisiminimo žibintą. - Kadaise mes ją surinkome. Paaiškinau vardus.

Džekas staiga prisiminė, kaip vieną dieną, kuri buvo pripildyta baltų ir juodų kirčių, jis ėjo pas Spidį ir rado jį apvalioje pašiūrėje, taisantį karuselės arkliukus. *Jos atžvilgiu tai nelabai padoru, bet manau, kad Ledi neprieštaraus, jeigu padėsi man įstatyti ją į vietą*. Da-

bar ir tas momentas įgavo didelę prasmę. Dar viena pasaulio mozaikos dalis stojo į savo vietą.

- Sidabrinė Ledi, - ištarė jis.

Spidis mirktelėjo jam, ir Džeką apėmė keistas jausmas, kad viskas jo gyvenime slapta vedė į šitą tašką.

- Kaip tavo draugas? - klausimas buvo beveik netikėtas.

- Manau, gerai, - berniukas neramiai pasižiūrėjo į Sloutą, kuris gulėjo pasivertęs ant šono ir sunkiai šnopavo.

- Ilgai nemanyk, pūsk Sidabrinę Ledi. Turi trūks plyš vestis su savimi tą berniuką. Jis viso to dalis.

Sėdint prie kranto Džekui atrodė, kad Spidžio oda vis prastėja - dabar apsitraukė lipniomis pelenų pilkumo apnašomis. Prieš įsikišdamas į burną plausto snapelį, Džekas paklausė:

- Gal galiu tau kaip nors padėti, Spidi?

- Žinoma. Nueik į Point Venučio vaistinę ir paimk man buteliuką Lidijos Pinkham tepalo, - Spidis papurtė galvą. - Žinai, kaip padėti Spidžiui Parkeriui, vaike. Paimk Talismaną. Kitos pagalbos man nereikia.

Džekas pradėjo pūsti plaustą.

3

Netrukus jis jau užkišinėjo vamzdelį po keturių pėdų ilgio guminio arklio su nenormaliai plačia nugara uodega.

- Nežinau, ar man pavyks ant jo užkelti Ričardą, - nesiskųsdamas, tiesiog balsu svarstydamas pasakė Džekas.

- Jis klausys įsakymų, Keliaujantis Džekai. Tiesiog atsisėsk užpakaly ir prilaikyk jį. Nieko kito jam nereikia.

Ričardas iš tiesų pasislinko į akmenų priedangą ir ritmingai kvėpavo pro pravirą burną. Jis galėjo tiek miegoti, tiek šiaip gulėti.

- Gerai, - ištarė Džekas. - Ar už viešbučio yra koks nors molas ar kas nors panašaus?

- Geriau negu molas, Džeki. Kai aplenksi bangolaužį, pamatysi didelę prieplauką, viešbutis pastatytas tiesiog ant vandens. Tenai rasi kopėčias. Užlaipink Ričardą į viršų ir atsidursi ant didelės prieplaukos. Tenai bus dideli langai... tokios stiklinės durys, supranti? Atidaryk vieną ir atsidursi valgomajame, - Spidis vangiai nusišypsojo. - O

jau iš ten, manau, suuosi Talismaną. Ir nebijok jo, sūneli. Jis tavęs laukia... klausys tavo rankos kaip paklusnus kurtas.

- O kaip, jeigu tie persekiotojai mane vysis?

- Cha, *jie* negali įžengti į Juodąjį viešbutį. - Nepasitenkinimas Džeko kvailumu atsispindėjo kiekvienoje negro raukšlelėje.

- Žinau, aš kalbu apie vandenį. Juk jie galėtų vytis mane valtimi ar dar kuo?

Dabar Spidis nuoširdžiai nusišypsojo.

- Pamatysi, kaip ten bus, Keliaujantis Džekai. Senis Bloutas ir jo berniukai nekiš piršto į vandenį, chi chi. Dėl to gali nesirūpinti, tiesiog įsidėmėk, ką sakiau, ir judinkis, girdi?

- Aš jau, - atsakė Džekas ir prislinko prie akmens apsidairyti po pliažą ir kelią. Jam pavyko pasiekti Spidžio priedangą nepastebėtam, todėl tikrai sugebės nutempti Ričį iki vandens ir užkelti ant plausto. Taip be jokio vargo nusikas iki prieplaukos - juk Gardneris su savo sėbrais naršo žiūronais miestą ir šlaitą.

Džekas dirstelėjo iš už akmens kolonos. Priešais viešbutį vis dar stovėjo limuzinai. Džekas iškišo galvą patikrinti gatvės. Iš "Kingslendo" motelio griuvėsių pro duris žengė kostiumuotas vyras; berniukas pastebėjo, kaip jis stengiasi nežiūrėti į Juodąjį viešbutį.

Pasigirdo veriantis kaip moters spiegimas švilpukas.

- Pirmyn! - kimiai paragino Spidis.

Džekas pakėlė galvą ir pamatė ant šlaito už aptriušusių namukų stovintį kostiumuotą vyrą su švilpuku, kuris rodė ranka tiesiai į jį. Juodi vyro plaukai krito ant pečių, kostiumas ir akiniai nuo saulės taip pat buvo juodi - jis panėšėjo į Mirties Angelą.

- SURASTI JĮ! PAGAUTI! - užstaugė Gardneris. - NUŠAUKIT JĮ! TŪKSTANTIS DOLERIŲ TAM, KURIS ATNEŠ MAN JO KIAUŠUS!

Džekas pasislėpė už akmenų. Po sekundės dalies nuo vidurinio stulpo atšoko kulka ir ausį pasiekė šūvio garsas. *Dabar jau žinau*, - pagalvojo Džekas, imdamas už parankės Ričardą ir tempdamas jį prie plausto. - *Pirma pakerta kulka, o tik tada išgirsti šūvį.*

- Turi skubėti, - iškošė Spidis. - Po trisdešimties sekundžių čia plieks iš visų patrankų. Laikykis, kol gali, už molo, o po to plauk, kiek jėgos leidžia. Paimk jį, Džekai.

Džekas metė žvilgsnį į Parkerį, ir už jų nedidelės priedangos į smėlį sulindo antra kulka. Nustūmęs Ričardą į plausto priekį, jis apsidžiaugė pamatęs, jog Sloutui užteko proto įsikibti į guminius kar-

čius. Negras pakėlė ranką kartu ir atsisveikindamas, ir laimindamas. Atsiklaupęs Džekas stumtelėjo plaustą, tas nulėkė veik iki pat vandens. Pasigirdo kitas kurtinantis švilpimas, berniukas pašoko ant kojų. Jis bėgo, kol plaustas atsidūrė ant vandens, ir sušlapęs iki juosmens užsiropštė ant jo.

Džekas sparčiai plaukė prie bangolaužio, pasiekęs jo galą atsidūrė atvirame vandenyje ir neapsaugotas yrėsi toliau.

4

Džekas stengėsi susikoncentruoti tik yrimuisi, vijo iš galvos mintis apie tai, ką darys, jei Morgano žmonės nužudys Spidį. Jam reikia nusikasti į prieplauką, ir viskas. Per šešias pėdas iš kairės į vandenį tikštelėjo kulka. Kita pokštelėjo ir atšoko nuo molo. Džekas yrėsi iš paskutiniųjų.

Po kurio laiko - negalėjo būti ilgai - jis nuslinko į plausto galą, kad taškydamasis kojomis galėtų plaukti dar greičiau. Vos jaučiama srovė nešė jį prie tikslo. Pagaliau prasidėjo prieplauka, aukštos sukietėjusios medžio kolonos, storio sulig telefono stulpais. Džekas pakėlė galvą nuo plausto ir išvydo ant prieplaukos rymantį milžinišką viešbutį, pakibusį viršum jo. Jis atsigręžė, bet Spidis nesujudėjo. O gal? Jo rankos atrodė kitaip. Gal...

Už apgriuvusių namukų eilės, ant šlaito pasigirdo triukšmas. Džekas pamatė keturis kostiumuotus vyrus, lekiančius į paplūdimį. Banga tėškėsi į plaustą, Džekas vos nepasileido. Ričardas sudejavo. Du vyrai rodė į jį. Burnos kažką žiopčiojo.

Antra banga susiūbavo plaustą, grasindama išplukdyti Džeką Sojerį į krantą.

Banga, - nustebo Džekas, - *kokia banga*?

Jis pažiūrėjo priešais plaustą, kai tas vėl niurktelėjo žemyn. Žemyn niro kažkieno didelė pilka nugara, per plati, kad būtų žuvies. Ryklys? Džekui pasidarė neramu, prisiminus tabaluojančias vandenyje kojas. Jis nuleido galvą baimindamasis, kad pamatys didelį pailgą pilvą su dantimis, taikančiais į jį.

Nieko panašaus nepamatė, bet tai, ką išvydo, visiškai pritrenkė.

Vanduo, o čia jau buvo labai gilu, buvo pilnas kaip akvariumas, tik ne normalaus dydžio ir išvaizdos žuvų. Po juo knibždėjo pabaisų pilnas akvariumas. Po Džeko kojomis plaukiojo didžiuliai, kai kurie

šiurpiai šlykštūs, gyvūnai. Matyt, jie ėmė plaukioti po juo nuo tada, kai jiems atsirado pakankamai vietos, o čia jų knibždėte knibždėjo. Padaras, išgąsdinęs persimetėlius vulfus, nunėrė dešimt pėdų ir buvo ilgas kaip traukinys. Paskui iškilo į paviršių. Jo akys buvo su purkščiojamąja plėve, nuo įdubusios burnos driekėsi ilgi ūsai. Burna kaip lifto durys, pagalvojo Džekas. Tas padaras pranėrė po juo, stumteldamas plaustą arčiau viešbučio, ir iškišo šlapią snukį iš vandens. Gauruotas jo profilis priminė neandartalietį.

Senis Bloutas ir jo berniukai nekiš piršto į vandenį, - pasakė Spidis ir nusijuokė.

Ta jėga, kuri uždarė Talismaną Juodajame viešbutyje, apgyvendino Point Venučio vandenis šitais gyviais, kad apsaugotų jį nuo piktų žmonių, ir Spidis tai žinojo. Didžiuliai padarai švelniai stūmė plaustą vis arčiau polių, bet jų sukeltos bangos trukdė Džekui gerai matyti, kas dedasi ant kranto.

Jis pakėlė krūtinę ir pamatė Sanlaitą Gardnerį besiplaikstančiais plaukais, stovintį šalia juodos tvoros ir taikantį ilgu sunkiu medžiokliniu šautuvu jam į galvą. Plaustas kryptelėjo žemyn; virš jo galvos it kolibris prazvimbė kulka, pasigirdo šūvis. Kai Gardneris nuspaudė gaiduką antrą kartą, kulką savimi sustabdė dešimties ilgio žuvį primenantis gyvis su didžiuliu nugaros peleku. Po akimirkos tas padaras apvirto ir nugrimzdo į vandenį. Džekas pastebėjo jo šone išplėštą didelę žaizdą. Kitą kartą iškilęs apsidairyti, berniukas pamatė, kad Gardneris skuta per pliažą “Kingslendo” motelio link. Milžiniška žuvis toliau plukdė jį prie polių.

5

“Kopėčios”, minėjo Spidis, tad vos tik atsidūręs po plačia prieplauka, Džekas ėmė prietemoje jų dairytis. Keturiomis eilėmis stovėjo stori poliai, aplipę jūros dumbliais, polipais. Jeigu kopėčios buvo įrengtos tada, kai statė šią prieplauką, gali būti, jog jomis jau nebus galima pasinaudoti, be to, medines kopėtėles, apaugusias dumbliais bei polipais, bus sunku surasti. Tvirti poliai dabar buvo dar storesni nei tada, kai juos kalė. Džekas ištraukė ant plausto storą guminę arklio uodegą, paskui drebėdamas nuo šalčio atsisagstė sudrėkusius marškinius, tuos pačius, vienu dydžiu per mažus, kuriuos Ričardas davė persirengti anoje Prakeiktų Žemių pusėje, ir nusivilkęs nudrėbė

ant plausto. Ričardas klūpėjo plausto pirmgalyje užmerktomis akimis ir sukąstomis lūpomis.

- Ieškokim kopėčių, - pasakė Džekas.

Ričardas parodė, kad išgirdo, vos pastebimai krusteldamas galvą.

- Kaip manai, ar galėsi jomis užlipti, Riči?

- Gal, - sušnibždėjo jis.

- Jos turėtų būti čia kur nors. Veikiausiai prikabintos prie kurio nors stulpo.

Džekas nusiyrė rankomis tarp pirmų dviejų stulpų. Talismano šauksmas jau nebetilo ir buvo toks galingas, kad beveik galėjo pakelti jį nuo plausto ir užkelti ant prieplaukos. Jie plaukė tarp pirmos ir antros polių eilės po juoda prieplauka. Čionai, kaip ir lauke, plyksėjo ir geso raudonos ugnelės. Džekas skaičiavo: keturios polių eilės, kiekvienoje po penkis stulpus. Dvidešimt vietų, kur gali būti kopėčios. Tamsa ir begaliniai koridoriai tarp polių darė plaukiojimą panašų į ekskursiją po katakombas.

- Jie mūsų nenušovė, - abejingai tarė Ričardas. Tokiu pat balsu, kaip sakytų: "Parduotuvėje baigėsi duona".

- Mums padėjo, - berniukas pažiūrėjo į susilenkusį draugą. Ričardas niekaip nepajėgs užlipti į viršų, jeigu jo kažkaip nepažadinsiu.

- Plaukiam į stulpą, - pasakė Džekas. - Pasilenk ir atstumk, gerai?

- Ką?

- Žiūrėk, kad neatsitrenktume į jį, - pakartojo Džekas. - Nagi, Ričardai. Man reikia tavo pagalbos.

Regis, tai suveikė. Ričardas praplėšė kairę akį ir ištiesė ranką. Kai plaustas priartėjo prie storo stulpo, jis atsistūmė. Tada ant stulpo kažkas plekštelėjo, lyg prasivertų šlapios lūpos.

Ričardas aiktelėjo ir atitraukė ranką.

- Kas ten? - paklausė Džekas, bet Ričardui nereikėjo aiškinti: berniukai išvydo prie stulpų prilipusius kažkokius šliužus. Jie tūnojo užsimerkę ir užsičiaupę, bet paliesti sujudo, iššiepė dantis. Džekas nuleido į vandenį rankas ir apsuko plaustą aplinkui polį.

- O, Dieve, - ištarė Ričardas. Tos belūpės burnytės buvo pilnos dantų. - Viešpatie, aš negaliu...

- Privalai, Ričardai, - paragino Džekas. - Negi negirdėjai, ką sakė Spidis? Dabar jis jau gali būti miręs, o jei taip, tai jis mirė įsitikinęs, jog žinau, kad turiu tave paimti kartu į viešbutį.

Ričardas vėl užsimerkė.

- Ir man nesvarbu, kiek šliužų mums teks nugalabinti lipant kopėčiomis, o tau teks jomis lipti, Ričardai. Tai viskas.

- Eik švilpt, - atšovė Ričardas. - Nekalbėk su manimi šitaip. Man bloga darosi nuo tavo pasipūtimo ir valdingumo. Aš žinau, kad turėsiu lipti kopėčiomis, kad ir kas būtų. Veikiausiai turiu keturiasdešimt laipsnių temperatūros, bet kopėčiom lipsiu. Tik nežinau, ar pajėgsiu. Todėl eik velniop, - berniukas išpylė tai užmerktomis akimis. Po to prisivertė atsimerkti. - Beprotis.

- Tu man reikalingas, - pasakė Džekas.

- Beprotis. Užlipsiu aš tom kopėčiom, avigalvi.

- Tuomet jau geriau, kad jas rasčiau, - tarė Džekas ir nuyrė plaustą prie kitos stulpų eilės.

6

Kopėčios ėjo tarp dviejų vidurinių polių eilių, nuleistos per keturias pėdas virš vandens. Jų viršuje juodavo keturkampis - liukas išlipti ant prieplaukos. Tamsoje kopėčios buvo vos įžiūrimos, vaiduokliškos.

- Imsimės darbo, Riči, - pasakė Džekas. Jis atsargiai, kad nepraplėštų šono, nuplukdė plaustą pro kitą stulpą. Šimtai gličių sutvėrimų šiepė savo dantis. Po akimirkos arklio galva palindo po kopėčiomis, ir Džekas galėjo nusitverti už apatinio skersinio. - Gerai, - tarė jis. Pirmiausia pririšo vieną marškinių rankovę už skersinio, o kitą - prie guminės uodegos. Bent jau plaustas bus čia pat, jeigu jiems pavyktų išeiti iš viešbučio. Staiga jo gerklė išdžiūvo. Giedojo jį kviesdamas Talismanas. Berniukas atsargiai atsistojo ant plausto, prisilaikydamas už kopėčių.

- Tu pirmas, - pasakė jis. - Lengva nebus, bet aš tau padėsiu.

- Nereikia man tavo pagalbos, - atšovė Ričardas. Stodamasis jis pasviro į priekį ir vos neišvertė abiejų iš plausto.

- Ramiai.

- Neramink manęs, - Ričardas ištiesė rankas ir atgavo pusiausvyrą. Jo lūpos buvo suspaustos. Atrodė bijąs net kvėptelti. Po to žengė pirmyn.

- Gerai.

- Asilas, - Ričardas žengė kaire koja, iškėlė dešinę ranką ir žengė žingsnį dešine. Rankomis apčiuopęs apatinį skersinį, jis rūsčiai pažvairavo dešine akimi. - Matai?

- Gerai jau, - tarė tiesdamas delnais į viršų rankas Džekas, suprask, daugiau neįžeidinėsiu siūlydamasis padėti.

Ričardas prisitraukė prie skersinio, o kojos nevalingai stumtelėjo plaustą į priekį. Vieną akimirką guminis arklys pusiau iškilo virš vandens - sulaikė tik Džeko marškiniai, kad jis neišlėktų iš po Ričardo kojų.

- Padėk!

- Trauk kojas atgal.

Ričardas pakluso ir netrukus vėl stovėjo sunkiai alsuodamas.

- Leisk padėti, gerai?

- Gerai.

Džekas nušliaužė plaustu ir atsistojo draugui už nugaros. Atsistojo labai atsargiai. Ričardas pastvėrė žemutinį kopėčių skersinį drebančiomis rankomis. Džekas suėmė liesus Ričardo klubus.

- Aš tave kilstelsiu. Stenkis nesispardyti... tiesiog prisitrauk tiek, kad galėtum užkelti kelį ant skersinio. Bet prieš tai perdėk rankas ant antro.

Ričardas praplėšė akį ir padarė kaip sakomas.

- Pasiruošęs?

- Taip.

Plaustas šovė į priekį, bet Džekas pakėlė Ričardą taip aukštai, kad tas be vargo užkėlė koją ant pirmo skersinio. Tada Džekas sugriebė kopėčių šonus ir rankų bei kojų pagalba stabilizavo plaustą. Ričardas pūkšdamas kėlė ant skersinio antrą koją, netrukus jam tas pavyko. Dar po dviejų sekundžių jis jau stovėjo ant kopėčių.

- Negaliu toliau lipti, - pasakė jis. - Man regis, aš nukrisiu. Aš taip blogai jaučiuosi, Džekai.

- Dar vieną laiptelį, prašau. Prašau. Tada aš tau padėsiu.

Ričardas nenoriai perkėlė rankas aukščiau. Džekas žiūrėdamas į prieplauką nutarė, kad kopėčios yra kokių trisdešimties pėdų.

- Dabar kojas. Prašau, Ričardai.

Ričardas lėtai perkėlė vieną, paskui kitą koją ant antro skersinio.

Džekas įsikibo į kopėčias iš šonų ir prisitraukė. Plaustas vikstelėjo puslankiu, bet jis sulenkė kelius ir saugiai atsistojo ant apatinio skersinio. Plaustas sukiojosi it grandine pririštas šuo.

Įveikus trečdalį kopėčių, Džekui teko apglėbti draugą per liemenį, kad jis nenukristų į juodą vandenį.

Pagaliau juodas lentų stačiakampis atsidūrė virš jo galvos. Sojeris prispaudė prie savęs Ričardą, - draugo galva be sąmonės nusviro jam

ant krūtinės, - ir laikydamasis tuo pat metu už kopėčių, kita ranka pabandė atidaryti liuką. O jeigu jis užkaltas? Tačiau dangtis ūmai atsidarė ir dungtelėjo ant prieplaukos. Džekas kaire ranka tvirtai apglėbė draugą po pažastimi ir išvilko iš tamsos ant prieplaukos.

Interliudija

Sloutas šiame pasaulyje (V)

"Kingslendo" motelis stovėjo tuščias beveik šešerius metus, ir čia dabar tvyrojo apipelijusių, pageltusių laikraščių kvapas. Tas kvapas iš pradžių sudrumstė Slouto ramybę. Jo močiutė iš mamos pusės mirė namuose, kai jis buvo mažas berniukas. Jai prireikė visų kertverių metų, ir kvapas, kai ji merdėjo, buvo toks pat. Jis nenorėjo tokio kvapo ir tokių prisiminimų savo didžiausio triumfo akimirką.

Bet tai pagaliau nesvarbu. Kaip ir piktinantys praradimai, per anksti Pasirengimo stovykloje pasirodžius Džekui. Nusiminimą ir įniršį pakeitė neapsakomas nervingas susijaudinimas. Palenkęs galvą, trukčiojančiomis lūpomis ir tviskančiomis akimis jis žingsniavo iš kampo į kampą kambaryje, kur taip dažnai apsistodavo su Ričardu anuo metu. Retsykiais jis sunerdavo rankas už nugaros, stukteldavo kumščiu į delną, patrindavo plikę. Bet daugiausia žingsniavo kaip koledže, suspaudęs kietus mažus kumštukus, o nagai smigo į delnus. Jį tarpais imdavo ėsti rėmuo, tarpais skrandis pasidarydavo nepaprastai lengvas.

Artėja atomazga.

Ne, ne. Gera mintis, netikusi frazė.

Viskas ima susiausti.

Ričardas jau miręs. Mano sūnus miręs. Turėtų būti. Jam sunkiai pavyko išgyventi Prakeiktas Žemes, bet iš "Aginkorto" gyvas nebeišeis. Jis miręs. Neturėk dėl to tuščių iliuzijų. Džekas Sojeris jį nužudė, ir už tai gyvam išlupsiu akis.

- Bet aš jį taip pat nužudžiau, - stabtelėjęs pakuždomis tarė Sloutas.

Staiga jis pagalvojo apie savo tėvą.

Gordonas Sloutas buvo griežtas Ohajo liuteronų šventikas, Morganas visą vaikystę praleido bandydamas pabėgti nuo to šiurkštaus ir baisaus žmogaus. Galiausiai jam pavyko išsigelbėti Jeilyje. Paskutiniais metais koledže jis visą savo protą bei dvasią pašventė mintims apie Jeilį, ir svarbiausia to priežastis, įaugusi į smegenis, buvo tokia: tai vieta, kur jo šiurkštus prasčiokas tėvas niekada nedrįs įkelti kojos. Jeigu jo tėvas visgi pabandytų įžengti į Jeilio studentų miestelį, jam atsitiks *kažkas tokio.* Kas būtent, Sloutas nesigilino... kažkas panašaus kaip raganai, kai Dorotėja šliūkštelėjo ant jos kibirą vandens. Morgano lūkesčiai pasitvirtino: jo tėvas niekad neįkėlė kojos į Jeilį. Nuo pirmos dienos universitete Gordono Slouto galia sūnui ėmė silpti... jau vien dėl to pastangos nenuėjo perniek.

Bet dabar, stovėdamas suspaustais kumščiais ir jausdamas, kaip nagai sminga į delnus, jis girdėjo tėvą sakant: *Kas iš to žmogui, kad jis laimės visą pasaulį, jeigu dėl to turės prarasti savo sūnų?*

Tą akimirką drėgnas geltonas kvapas - tuščio motelio, močiutės, mirties kvapas - pripildė jo šnerves, dusino, ir Morganas Sloutas/ Morganas iš Oriso išsigando.

Kas iš to žmogui...

Nes Gero ūkininkavimo knygoje *sakoma, kad žmogus jokiais būdais negali aukoti savo atžalos, nes...*

Kas iš to žmogui...

Tas žmogus bus prakeiktas, prakeiktas, prakeiktas.

... kad jis laimės visą pasaulį, jeigu dėl to turės prarasti savo sūnų?

Dvokiantis tinkas. Sausas pelių spirų, virstančių dulkėmis tamsiuose plyšiuose po sienomis, kvapas. Pamišėliai. Pamišėliai gatvėse.

Kas žmogui iš to?

Miręs. Vienas sūnus mirė aname, kitas - šitame pasaulyje.

Kas žmogui iš to?

Tavo sūnus negyvas, Morganai. Turėtų būti. Mirė vandenyje ar po prieplauka ir plūduriuoja tenai, arba mirė - jokios abejonės! - viršuje. Negalėjo to pakelti. Negalėjo.

Kas žmogui iš to?

Netikėtai atėjo atsakymas.

- Žmogui iš to visas pasaulis! - pripelijusiame kambaryje suriko Morganas. Jis ėmė kvatoti ir vėl žingsniuoti po kambarį. - Žmogui iš to visas pasaulis, ir, dievaži, pasaulio užtenka!

Jis žingsniavo vis greičiau ir greičiau, o iš sugniaužtų jo kumščių ėmė varvėti kraujas.

Po dešimties minučių prie durų sustojo automobilis. Morganas priėjo prie lango ir pamatė iš "Kadilako" išlekiantį Sanlaitą Gardnerį. Po akimirksnio jis jau baladojo į duris abiem kumščiais lyg įniršęs trimetis vaikas. Morganas matė, kad tas žmogus galutinai pamišo, ir svarstė, gerai tai ar blogai.

- Morganai! - kriokė Gardneris. - Įleisk mane, valdove! Naujienos! Turiu naujienų!

Mačiau visas tavo naujienas pro žiūronus. Pabelsk dar mažumėlę, Gardneri, kol aš rasiu atsakymą. Gerai, kad tu išsikraustei iš proto, ar blogai?

Gerai, nutarė Morganas. Indianoje Gardneris išsigando lemiamu momentu ir išlėkė nepasirūpinęs Džeku kartą ir visam laikui. Bet laukinė Gardnerio širdgėla vėl leido juo pasitikėti. Jeigu Morganui reikės kamikadzės, Sanlaitas Gardneris pirmasis sės į lėktuvą.

- Atidaryk, valdove! Naujienos! Naujienos! Na...

Morganas atidarė duris. Nors pats netvėrė iš džiaugsmo, Gardneris išvydo šiurpiai rimtą veidą.

- Ramiau, - tarė jis, - ramiau, Gardai. Sprogs arterija.

- Jie nuplaukė į Juodąjį viešbutį... pakrante... šaudėm, kai buvo ant kranto... prakeikti avigalviai nepataikė... vandenyje, pamaniau... nutversim juos vandenyje... bet pakilo vandens pabaisos... buvau į juos nusitaikęs... buvau nutaikęs į blogą blogą BERNIUKĄ... o tada... tie padarai... jie... jie...

- Nusiramink, - nutildė Morganas. Jis uždarė duris ir iš vidinės kišenės ištraukė gertuvę. Gardneris paėmęs atsuko kamštelį ir nugėrė du didelius gurkšnius. Morganas laukė. Jo veidas buvo malonus, ramus, bet vidury kaktos pulsavo vena, o rankos be paliovos gniaužėsi.

Pasiekė viešbutį, taip. Morganas matė tą juokingą plaustą su arklio galva ir styrančia gumine uodega.

- O mano sūnus, - paklausė jis Gardnerio, - ką sako tavo žmonės: ar jis buvo gyvas, kai Džekas užkėlė jį ant plausto?

Gardneris papurtė galvą, bet žvilgsnis reiškė patvirtinimą:

- Niekas tiksliai nežino, valdove. Keli sako, kad matė jį judant. Kiti - kad ne.

Nesvarbu. Jeigu dar buvo gyvas tada, dabar jau miręs. Vieną kartą įkvėps to viešbučio oro, ir jo plaučiai sprogs.

Gardnerio žandai buvo viskio spalvos, o akys ašarojo. Jis gertuvės negrąžino, tiesiog stovėjo laikydamas ją rankoje. Sloutas nepyko. Jam nesinorėjo nei viskio, nei kokaino. Jis buvo tos nuotaikos, kurią šeštojo dešimtmečio suskretėliai vadino "natūraliu kaifu".

- Pradėk iš naujo, - ištarė jis, - tik kalbėk aiškiai.

Vienintelis naujas dalykas, kurį Morganas išpešė iš Gardnerio pasakojimo, buvo tai, kad paplūdimyje yra ir senis negras. Galėjo pats susiprasti. Bet vis tiek išklausė viską. Gardnerio balsas jį ramino, pyktis drąsino.

Kol Gardneris kalbėjo, Morganas paskutinį kartą pasvėrė savo galimybes, su nesmarkiu dilgtelėjimu atmetęs sūnaus klausimą.

Kas žmogui iš to? Žmogus laimi pasaulį, o pasaulio visai pakanka... ar, šiuo atveju, pasaulių. Pradžioj dviejų, o kiti vėliau. Galiu valdyti juos visus, jei panorėsiu... galiu tapti Visatos Dievu.

Talismanas. Talismanas yra...

Raktas?

Ne, o ne.

Ne raktas, o durys, užrakintos durys tarp jo ir jo likimo. Jis nori ne atidaryti tas duris, o sunaikinti jas, sunaikinti visiškai, amžiams, kad daugiau nebūtų galima uždaryti, ką jau kalbėti apie užrakinimą.

Kai Talismanas bus sudaužytas, visi tie pasauliai taps *jo* pasauliais.

- Gardai! - pasakė Morganas ir ėmė energingai žingsniuoti po kambarį.

Gardneris pakėlė į jį akis suklusęs.

- Kas žmogui iš to? - guviai pasiteiravo Sloutas.

- Valdove? Aš nesupra...

Morganas sustojo priešais Gardnerį žaižaruojančiomis akimis. Jo veidas suraibuliavo, virto Morgano iš Oriso veidu. Vėl pasidarė Slouto.

- Iš to žmogus laimi pasaulį, - pats atsakė Morganas ir uždėjo rankas Osmondui ant pečių. Kai po sekundės nuėmė, Osmondas vėl virto Gardneriu. - Žmogus laimi pasaulį, o pasaulio yra gana.

- Mano valdove, tu nesupranti, - ištarė Gardneris, žiūrėdamas kaip į išprotėjusį. - Man atrodo, kad jie pakliuvo *vidun.* Ten, kur yra JIS. Mes stengėmės nušauti, bet tos pabaisos... gelmių gyviai... iškilo ir užstojo juos, kaip pasakyta *Gero ūkininkavimo knygoje* ... o jeigu jie

tenai... - Gardnerio balsas kilo. Osmondo akys vartėsi apimtos begalinės neapykantos ir nusivylimo.

- Aš suprantu, - nuramino Morganas. Jo balsas ir veidas vėl pasidarė ramus, bet kumščiai nenurimo, o ant apipelijusio kilimo kapsėjo kraujas. - Taaa-eiiip, tikr-kra-krai. Jie nuėjo į viešbutį, o mano sūnus iš ten niekad neišeis. Tu netekai savojo, Gardai, o aš dabar praradau savo.

- Sojeris! - kranktelėjo Gardneris. - Džekas Sojeris! Džeisonas! Tas...

Sanlaitas prapliupo keiktis ir trankėsi žaibais beveik penkias minutes. Keikė Džeką abiem kalbom, balsas tryško neapykanta ir beprotišku pykčiu. Morganas stovėjo ir leido jam išsilieti.

Kai uždusęs Gardneris nutilo ir gurkštelėjo iš gertuvės, Morganas tarė:

- Teisingai! Dvigubai! O dabar klausykis, Gardai... klausaisi?

- Taip, mano valdove.

Gardnerio/Osmondo akys prašviesėjo nuo dėmesio.

- Mano sūnus niekad neišeis iš Juodojo viešbučio, nemanau, kad ir Sojeris galėtų. Visai įmanoma, kad jis ne tiek *Džeisonas*, kad galėtų susitvarkyti su tuo, kas ten yra. *JIS* veikiausiai Džeką nužudys, išves iš proto arba nusiųs už šimto pasaulių. Bet vaikis *gali* išeiti, Gardai. Taip, *gali*.

- Jis yra blogiausias, blogiausias kalės vaikas, koks kada nors atsirado šiame pasaulyje, - sumurmėjo Gardneris. Jo ranka susigniaužė ant gertuvės... spaudė... spaudė... ir pliene ėmė ryškėti pirštų įspaudai.

- Sakai, senis nigeris yra pliaže?

- Taip.

- Parkeris, - tarė Morganas, tuo pat metu Osmondas tarė:

- Parkusas.

- Negyvas? - be didelio susidomėjimo pasiteiravo Morganas.

- Nežinau. Veikiausiai. Ar pasiųsti žmones jo?

- Ne! - atšovė Morganas. - Ne, bet mes eisime prie jo, tiesa, Gardai?

- Mes?

Sloutas pradėjo šypsotis.

- Taip. Tu... aš... mes visi. Nes jei Džekui pavyks išeiti iš viešbučio, jis eis pas negrą pirmiausia. Juk nepaliks savo seno juodo bičiulio?

Gardnerio veide irgi pasirodė šypsena.

- Ne, - pritarė jis, - nepaliks.

Tik dabar Morganas pajuto maudimą rankose. Jis atgniaužė kumščius ir susimąstęs pažiūrėjo į kraujuojančius, nagų paliktus pusmėnulius. Šypsena neišblėso. Tiesą sakant, ji dar paplatėjo.

Gardneris ramiai stebėjo jį. Morganą apėmė neapsakomas galios pojūtis. Jis pakėlė kruviną ranką prie kaklo ir suspaudė raktelį, kuris laidė žaibus.

- Žmogus iš to laimi *pasaulį,* - burbtelėjo jis. - Ar ištarsit "aleliuja"?

Jo lūpos išsišiepė dar plačiau. Sloutas šiepėsi kaip senas vilkas, kuris nepaisant amžiaus yra gudrus, gajus ir galingas.

- Keliaukim, Gardai, - paragino. - Eikime į paplūdimį.

Juodasis viešbutis

1

Ričardas Sloutas nebuvo miręs, bet Džekas pakėlė jį be sąmonės.

Kas dabar tavo banda? - paklausė Vulfas jo galvoje. - *Būk atsargus, Džeki! Būk...*

EIK PAS MANE! ATEIK TUOJAU PAT! galingu begarsiu balsu dainavo Talismanas. ATEIK, ATSIVESK SAVO BANDĄ, IR VISKAS BUS GERAI, BUS GERAI, VISKAS PASITAISYS...

- ... ir viskas pasitaisys, - sukrankė Džekas.

Jis žengė į priekį ir vos nenugarmėjo į liuką - kaip vaikas, pasmerktas neįprastam pakorimui dviese. *Pakabintas su draugu*, - topteléjo juokinga mintis Džekui. Ausyse suūžė, ėmė pykinti, ir vaikas vos susilaikė nevėmęs į pilką vandenį, plaunantį polius. Bet po kurio laiko jis susitvardė ir koja užtrenkė liuko dangtį. Liko vienintelis garsas: kanibalistinių žalvarinių pavidalų vėtrungės nepailsdamos švilpė danguje.

Džekas pasisuko į "Aginkortą".

Apsižiūrėjo stovįs ant erdvios prieplaukos, panašios į pakeltą verandą. Kadaise rinktinė antro ir trečio dešimtmečio publika sėdėjo čia skėčių pavėsyje, siurbčiodama kokteilius, skaitydama paskutinį Edga-

ro Voleso* ar Elerės Kvin** romaną, o gal žiūrėdama į tolumoje šmėkšančią Los Kaverneso salą - melsvą banginio nugarą, snaudžiančią horizonte. Vyrai baltais kostiumais, moterys - pastelinių spalvų suknutėmis.

Kadaise.

Dabar lentos buvo sutrešusios, persisukusios ir suskilusios. Džekas nežinojo, kaip denis buvo nudažytas anksčiau, bet dabar jis virto juodu kaip ir visas viešbutis; tokios spalvos piktybinius auglius berniukas įsivaizdavo mamos plaučiuose.

Už dvidešimties pėdų buvo tos "stiklinės durys", kurias minėjo Spidis, svečiai anuo metu pro jas vaikščiojo pirmyn ir atgal. Stiklai buvo užtepti baltais muilo šuorais, tad atrodė it neregės akys.

Ant vieno buvo užrašyta:

TAI PASKUTINĖ GALIMYBĖ GRĮŽTI NAMO

Bangų plakimasis. Ant smailų stogų sukasi vėtrungės. Trenkia sūriu vandeniu ir seniai išlaistytais gėrimais, gėrimais, išpiltais gražių žmonių, kurie dabar buvo susiraukšlėję arba jau mirę. Pats viešbutis dvokė. Berniukas pažvelgė į uždažytą langą ir visai nenustebo pamatęs, kad užrašas pasikeitė.

JI JAU NEGYVA, DŽEKAI, KAM STENGTIS?

(kas dabar yra banda?)

- Tu, Riči, - atsakė Džekas, - bet ne tu vienas.

Ričardas protestuodamas sušnirpė draugo rankose.

- Atsipeikėk, - paprašė Džekas ir ėmė eiti. - Dar mylia. Atiduoti ar paimti.

2

Užtepti muilu langai iš tiesų ėmė augti, kai Džekas prisiartino prie viešbučio. Atrodė, kad pastatas seka aklomis, bet nustebusiomis akimis.

---

* E.Volesas (1875-1932) - populiarus romanistas, dramaturgas ir žurnalistas, detektyvinių apsakymų, kurie gavo "trilerio" pavadinimą, autorius.

** Elerė Kvin - JAV detektyvų autorių F.Danėjaus ir M.B. Li, parašiusių bemaž šimtą knygų, pseudonimas.

Negi tu išties manai, berniuk, kad gali įžengti čia ir tiki kada nors išeiti? Negi manai, kad tavyje tiek daug Džeisono?

Raudonos ugnelės, kurias jis matė ore, plyksėjo ir sukiojosi už stiklo. Vieną akimirką jos įgavo formą. Džekas išpūtęs akis žiūrėjo, kaip jos virsta mažyčiais ugnies velniukais. Jie nulėkė prie žalvarinių durų rankenų ir susigėrė ten. Žalvaris ėmė spingsoti dulsvai kaip geležis kalvio krosnyje.

Pirmyn, berniuk. Paliesk kurią nors. Pamėgink.

Kartą, būdamas šešerių, Džekas uždėjo pirštą ant šaltos elektrinės plytelės ir įjungė. Jam tiesiog buvo smalsu, per kiek laiko ji įkais. Po sekundės jis atitraukė nudegintą pirštą riktelėjęs iš skausmo. Atlėkė tėvas, apžiūrėjo, o tada paklausė, nuo kada jam užėjo noras susideginti gyvam.

Džekas stovėjo su draugu ant rankų ir žiūrėjo į žioruojančias rankenas.

Nagi, berniuk. Pameni, kaip įkaito plytelė? Manei, kad lengvai spėsi atitraukti pirštą; cha, sakei, tas daikčiukas ima rausti tik po minutės, bet apsideginai iš karto, tiesa? O kaip tau patiks šitai, Džekai?

Ant prancūziškų langų rankenų nusirangė dar kelios raudonos žarijos. Metalas pasidarė rausvas, su baltais pakraščiais, dar kiek - ims lydytis ir varvėti. Jeigu jis palies rankeną, ji sulįs į jo ranką, anglimis paversdama raumenis ir užvirindama kraują. Skausmas bus toks, kokio jis niekad nebuvo patyręs.

Džekas valandėlę pastoviniavo laikydamas draugą ir vildamasis, kad išgirs Talismaną ar kad prasimuš džeisoniškoji jo pusė. Bet galvoje pasigirdo mamos balsas:

Negi tave visą laiką kažkas turi stumti, Džeki? Pirmyn, vyruti... tu pats šitai sumanei, todėl tikrai panorėjęs gali keliauti toliau. Ar tas kitas vaikinas visuomet turi už tave viską padaryti?

- Gerai, mama, - tarė Džekas. Jis šyptelėjo, nors balsas truputį drebėjo iš baimės. - Čia tau. Bet tikiuosi, kad kas nors nepamiršo įdėti tepalo nuo nudegimų.

Jis ištiesė ranką ir suspaudė vieną raudoną nuo karščio rankeną.

Bet karšta ji nebuvo. Viskas - iliuzija. Metalas buvo šiltas, ne daugiau. Kai Džekas nulenkė ją žemyn, rausvas tviskesys išnyko, o kai jis atidarė stiklines duris, vėl išgirdo Talismaną, ir visas jo kūnas pašiurpo.

GERAI PADARYTA! DŽEISONAI! PAS MANE! ATEIK PAS MANE!

Ričardu nešinas berniukas įžengė į Juodojo viešbučio valgomąjį.

3

Keliant koją per slenkstį, kažkokia negyva jėga - lavono ranka - pabandė jį išstumti. Džekas pasipriešino, ir po sekundės dviejų tas jausmas išnyko.

Kambaryje nebuvo labai tamsu, bet muilu užtepti langai skleidė baltą šviesą, kuri Džekui nepatiko. Jis jautėsi lyg rūke, aklas. Čia tvyrojo puvimo kvapai, tinkas lėtai virto pigiu muilu - taip dvokia tušti metai ir gaiži tamsa. Bet buvo čia ir kai kas daugiau, Džekas žinojo ir bijojo to.

Nes šita vieta nebuvo tuščia.

Ko būtent jis gali tikėtis, Džekas nežinojo, aišku buvo viena: Sloutas nedrįso čia įžengti, vargu ar kas kitas čia buvo. Oras atrodė sunkus, nemalonus plaučiams, lyg būtų persisunkęs lėtais nuodais. Berniukas jautė aukštus, visus koridorius ir slaptus kambarius, slegiančius jį nelyginant milžiniška kripta. Čia klajojo beprotystė, mirtis bei murmantis iracionalumas. Džekas nebūtų to išreiškęs žodžiais, bet vis tiek jautė tai... žinojo, kas tai yra. Kaip žinojo, kad visi kosmoso talismanai neapsaugos jo nuo to. Jis įsijungė į keistą šokimo ritualą, kurio baigtis nebuvo nulemta.

Jis buvo vienas pats.

Kažkas pakuteno sprandą. Džekas brūkštelėjo ranka ir metėsi į šoną. Ričardas dusliai sudejavo.

Ant siūlo kabojo didelis juodas voras. Džekas pakėlė galvą ir išvydo jo tinklą ant palubėje įrengto ventiliatoriaus, suraizgytą tarp kietmedžio menčių. Voras buvo išpurtęs, berniukas pastebėjo jo akis. Negalėjo prisiminti kada nors anksčiau matęs voro akis. Jis ėmė slinkti prie stalų. Voras sukosi ant gijos ir sekė.

- Šušmirdęš fagiš! - staiga sucypė jis.

Džekas suklykė ir prisispaudė prie savęs Ričardą. Jo riksmas nuaidėjo aukštame kambaryje. Kažkur šešėliuose žvangtelėjo metalas ir pasigirdo juokas.

- Šušmirdęš fagiš, šušmirdęš FAGIŠ! - vėl sucypsėjo voras ir staiga nukurnėjo siūlu į savo tinklą.

Dungsinčia širdimi Džekas nuėjo per valgomąjį ir paguldė Ričardą ant vieno stalo. Berniukas vos girdimai sudejavo. Džekas per jo drabužius jautė iššokusius gumbus.

- Turiu palikti tave, bičiuli, - tarė Džekas.

Iš šešėliuotos palubės pasigirdo balsas:

- ... pasirūpinsiu... gerai... gerai pasirūpinsiu juo, tu šušmirdęš... šušmirdęs fagie... - ir niūrus kikenimas.

Po stalu, ant kurio Džekas paguldė draugą, riogsojo krūva staltiesių. Viršutinės buvo apaugusios pelėsiais, bet viduryje Džekas rado visai neblogą ir ja iki kaklo apklojo Ričardą. Paskui pasisuko eiti.

Voras plonai šnibždėjo nuo ventiliatoriaus, iš tamsos, kuri trenkė pūvančiomis musėmis ir šilku apvytomis širšėmis.

- Pasirūpinsiu juo, tu šušmirdęš fagie...

Džekas pakėlė galvą, bet voro neįžiūrėjo. Galėjo įsivaizduoti tas šaltas akutes, bet ne daugiau. Prieš akis iškilo skaudus paveikslas: voras, ropojantis Ričardo veidu, lendantis pro suglebusias jo lūpas be paliovos cypsėdamas: "šušmirdęš fagiš, šušmirdęš fagiš, šušmirdęš fagiš..."

Džekas pagalvojo, ar neužtraukus staltiesės ir ant draugo galvos, bet pajuto, jog negali prisiversti padaryti Ričardą panašų į numirėlį, - tai jau kone giltinės kvietimas.

Jis grįžo prie Ričardo ir neryžtingai sustojo žinodamas, kad tas neryžtingumas baisiai linksmina čia tūnančias jėgas: kad tik kuo toliau nuo Talismano.

Berniukas įkišo ranką į kišenę ir ištraukė didelį tamsiai žalią marmuro rutuliuką. Stebuklingą veidrodėlį aname pasaulyje. Nebuvo priežasties manyti, kad jame glūdi nuo piktų jėgų sauganti galia, bet jis buvo iš Teritorijų... o pamirštant Prakeiktas Žemes, Teritorijos buvo iš prigimties geros. Įgimtas gėris, sumojo Džekas, turi nugalėti blogį.

Jis suspaudė rutuliuką Ričardo delne. Draugas sugniaužė jį, o kai Džekas atitraukė ranką, pamažu truputį ištiesė.

Kažkur viršuje gašliai sukikeno voras.

Džekas pasilenkė prie draugo ir nepaisydamas ligos kvapo - taip primenančio šitos vietos kvapą - sumurmėjo: "Laikyk jį rankoje, Riči. Stipriai laikyk, biče."

- Ne... biču, - burbtelėjo Ričardas, bet silpnais pirštais sugniaužė rutuliuką.

- Ačiū, mielasis, - tarė Džekas. Švelniai pabučiavęs į jo skruostą, jis pasuko į uždarytas dvivėres duris tolimajame kambario gale. *Čia kaip "Alhambroje"*, - pasakė jis sau. - *Valgomasis išeina į sodą tenai, čia valgomasis išeina į vandenį. Abiejuose dvivėrės durys veda į kitą viešbučių dalį.*

Einant per valgomąjį, Džeką vėl ėmė stumti ta negyva jėga, - tarsi viešbutis norėjo jo atsikratyti, išguiti laukan.

Pamiršk tai, - pagalvojo Džekas ir ėjo toliau.

Jėga akimirksniu nusilpo.

Yra kitų būdų, - sukuždėjo dvivėrės durys, kai berniukas priėjo arčiau. Vėl žvangtelėjo metalas.

Tu nerimauji dėl Slouto, - šnarėjo durys, ir ne vien jos: Džekas girdėjo viso viešbučio balsą. - *Nerimauji dėl Slouto ir blogųjų vulfų, taip pat padarų, kurie panašūs į ožius, krepšinio trenerių, kurie visai ne treneriai; tau kelia nerimą šautuvai, plastikiniai sprogmenys ir magiški rakteliai. Bet pamiršk tai, mažyli. Palyginus su mumis, jie yra niekis. Morganas Sloutas yra tik menka skruzdėlytė. Jam liko tik dvidešimt metų gyventi, o tai mažiau nei tarpas tarp mūsų atodūsių. Juodajame viešbutyje mes vieninteliai rūpinamės Talismanu, ryšiu tarp visų galimų pasaulių. Tu įsiveržei kaip vagis paimti tai, kas priklauso mums, todėl sakome: yra kitokių būdų atsiskaityti su tokiais šušmirdušiais fagimiš kaip tu. Jeigu užsispirsi, sužinosi, kokie jie, patirsi savo kailiu.*

4

Džekas atidarė vieną durų pusę, po to kitą. Lankstai nemaloniai sucypė, pirmą sykį po daugelio metų išjudinti iš vietos.

Už durų prasidėjo tamsus koridorius. *Veda į vestibiulį*, - pagalvojo Džekas.

Tenai jis ras didžiąją pokylių salę. O joje - daiktą, kurio atėjo.

Džekas grįžtelėjo atgal, įsitikino, kad Ričardas nepajudėjo, ir žengė į koridorių, uždarydamas paskui save duris. Ėjo lėtai, suplyšę ir purvini sportbačiai šiureno pūvančiu kilimu. Tolėliau berniukas išvydo antras, paukščiais išpieštas, duris.

Arčiau buvo susitikimų kambariai: Auksinis valstybinis kabinetas, priešais jį - Keturiasdešimt devynių kambarys. Penki žingsniai iki durų su paukščiais buvo Mendočino kabinetas (duryse išrėžta: TAVO MOTINA MIRĖ KLYKDAMA!). Koridoriaus gale, - o jis buvo neapsakomai toli! - sklido dulksva šviesa. Vestibiulis.

Barkšt.

Džekas staigiai apsisuko ir pastebėjo kažką šmėkštelint už smailėjančių šitos akmeninės koridoriaus gerklės.

(akmeninės?) (smailėjančios durys?)

Džekas neramiai sumirksėjo. Koridorius buvo iškaltas tamsiu raudonmedžiu, kuris nuo drėgmės pradėjo pūti. Jokio akmens. O durys į kabinetus buvo normalios, visai ne smailėjančios. Bet vieną akimirką jam pasirodė arkinės angos kaip kokioj katedroj. Jos buvo užveriamos nuleidžiamais vartais. Vartais, kurių apačioje styrojo godūs smaigaliai. Nuleistų vartų smaigai dailiai sulįsdavo į angeles grindyse.

Ne akmeninės arkos, Džeki. Pats pažiūrėk. Paprastos durys. Matei tokius vartus Taueryje Londone, kai prieš trejus metus buvai su mama ir dėde Tomiu. Tiesiog gąsdiniesi, tik tiek...

Bet jausmas pilve neleido klysti.

Jie buvo čia, tikrai. Buvau persikėlęs... vieną sekundę atsidūriau Teritorijose.

Barkšt.

Džekas pasisuko į kitą pusę, kaktą ir skruostus išmušė prakaitas, ant sprando ėmė šiauštis plaukeliai.

Ir vėl: kažkas metalinis plykstelėjo vieno iš tų kambarių šešėliuose. Džekas pamatė didžiulius, juodus lyg nuodėmė akmenis, ant kurių grubaus paviršiaus žėlė žalios kerpės. Yrančio statybinio skiedinio plyšiuose nardė minkšti balti kirminai. Kas penkiolika dvidešimt pėdų stovėjo tušti žibintai. Deglai, kurie buvo įstatomi į tuos žibintus, seniai sudegė.

Barkšt.

Šįkart jis net nesumirksėjo. Pasaulis sumirguliavo priešais jo akis lyg per vandenį. Akmens luitus pakeitė pajuodusios raudonmedžio lentos. Durys vėl buvo durys, o ne nuleidžiami vartai. Du pasauliai, kuriuos skyrė plona kaip moteriška šilkinė kojinė membrana, dabar ėmė užeiti vienas ant kito.

Berniukas pajuto, kad ir džeisoniškoji jo pusė ima iš dalies su juo sutapti - atsirado kažkoks trečias, abiejų lydinys.

Nežinau, koks tai derinys, bet tikiuosi, kad bus stiprus, nes už šitų durų... už visų durų yra kažkas.

Džekas ėmė slinkti šonu vestibiulio link.

Barkšt.

Šįsyk pasaulis nepasikeitė; durys ir liko durimis, niekas nesujudėjo.

Tiesiai už jų. Tiesiai už jų...

Dabar jis jau išgirdo kažką už nudažytų dviverių durų. Piešinio, kuris vaizdavo pelkę, viršuje, danguje buvo užrašyta: "Gervių baras".

Atrodė, tarsi už jų į darbą būtų paleista didelė surūdijusi mašina. Džekas pasuko prie

(Džeisonas pasuko prie)

prie tų atsiveriančių durų

(prie kylančių vartų)

kišdamas ranką į

(prie švarkelio diržo kabantį)

džinsų

(maišelį)

kišenę ir sugniauždamas gitaros plektrą, kurį taip seniai jam davė Spidis.

(ir suspausdamas ryklio dantį)

Jis laukė, kas pasirodys iš "Gervių baro", o viešbučio sienos tyliai sukuždėjo: *Mokame susitvarkyti su tokiais šušmirdušiaiš fagimiš kaip tu. Reikėjo bėgti, kol dar buvo laikas...*

... nes dabar, mažas berniuk, tavo laikas išseko.

5

Barkšt... DUN!

Barkšt... DUN!

Barkšt... DUN!

Žingsniai buvo garsūs, nerangūs, metaliniai. Juose galėjai justi kažką negailestinga, nežmogiška, o tai gąsdino Džeką labiau už kokį kitą žmogaus sukeltą garsą.

Tai artėjo žvangėdamas lėtu idiotišku ritmu:

Barkšt... DUN!

Barkšt... DUN!

Ilga pauzė. Džekas laukė prisispaudęs prie sienos per kelias pėdas nuo išpaišytų durų, o jo nervai buvo taip įtempti, kad, rodos, zvimbė. Džekas jau ėmė viltis, kad tas žvangantis padaras įsmuko pro kokį nors tarpdimensinį liuką ir grįžo į pasaulį, iš kurio atėjo. Pajuto, kad nuo stovėjimo įsitempus ir nejudant ima skaudėti nugara. Jis susigūžė.

Pasigirdo garsus triokštelėjimas, ir pro apsilaupiusį melsvą dangų ant baro durų išlindo milžiniškas šarvuotas kumštis su styrančiais ant krumplių dvicoliais spygliais. Džekas gaudydamas kvapą prisiplojo prie sienos.

Ir bejėgiškai persikėlė į Teritorijas.

6

Kitoje vartų pusėje stovėjo juodais surūdijusiais šarvais vilkinti figūra. Cilindriškas jos šalmas turėjo tik vieną horizontalią, ne daugiau kaip colio pločio ertmę akims. Ant šalmo styrojo netvarkinga raudona plunksna, po ją nardė vabalai. Tokie patys, pamatė Džeisonas, kokie pradėjo lįsti iš Alberto Burbulo kambario sienų, o vėliau ir visoje Taierio mokykloje. Šalmas baigėsi spyglių, kurie dengė aprūdijusio riterio šarvus it moteriška šerpė, šukuosena. Rankas saugojo storo metalo plokštelės. Šarvai čia per alkūnes buvo sujungti lankstais. Jie buvo surūdiję, ir riteriui judant cypavo nelyginant įkyrūs vaikai.

Šarvuoti kumščiai be proto buvo prikaišyti spyglių.

Džeisonas stovėjo prie akmeninės sienos, neįstengdamas atitraukti akių. Jo gerklė perdžiūvo kaip karščiuojant, o akių obuoliai tvinkčiojo kartu su širdies dūžiais.

Dešinėje riterio rankoje buvo *le martel de fer* - kuoka su aprūdijusia, nukalta, trisdešimties svarų galvute, nebylia kaip žmogžudystė.

Vartai, atsimink, kad tarp jo ir tavęs yra vartai...

Bet, nors arti nebuvo nė gyvos dvasios, skriemulys ėmė suktis, geležinė grandinė, kurios kiekviena grandis buvo sulig Džeko plaštaka, pradėjo vyniotis ant būgno, o vartai - kilti.

7

Riteris ištraukė šarvuotą kumštį iš durų, palikęs žiojėti skylę, kuri iškart pakeitė paveikslą: iš pastorališkai romantiško į siurrealistinį. Atrodė, kad kažkoks apokaliptinis medžiotojas, nusivylęs diena, praleista pelkėse, įtūžęs paleido į dangų salvę. Tada į duris driokstelėjo kuoka, išdauždama skeveldrą su pora gervių, pakėlusių sparnus skrydžiui. Džekas prisidengė veidą ranka nuo skeveldrų. *Martel de fer* buvo ištraukta. Stojo pauzė, ir Džekas spėjo pagalvoti, ar nereikėtų kuo greičiau sprukti. Duris vėl prakirto spygliuotas kumštis, pasisukiojo, platindamas skylę, dingo. Po sekundės kuoka pataikė į meldynus ir išlaužė didelį gabalą dešinių durų, kuris nukrito ant kilimo.

"Gervių baro" prieblandoje Džekas įžiūrėjo šarvuotą figūrą. Šarvai buvo ne tokie, su kokiais riteris stovėjo priešais Džeisoną juodoje pilyje. Ano šalmas buvo cilindro formos, su raudona plunksna. Šito - priminė nublizgintą plieninę paukščio galvą. Iš abiejų pusių virš ausų

rietėsi ragai. Džekas pamatė metalo skydu pridengtą krūtinę, plokštelių kiltą ir grandininius marškinius po apačia. Kuoka buvo vienoda abiejuose pasauliuose, abiejuose pasauliuose riteriai-dvyniai numetė ją vienu metu lyg sakydami: kam ta kuoka prieš tokį nususį priešininką?

Bėk! Džekai, bėk!

Taip, - sukuždėjo viešbutis. - *Bėk! Būtent taip turi pasielgti šušmirdęš fagiš! Bėk! BĖK!*

Bet jis nebėgs. Mirs, bet nebėgs, nes tas drovus tylus balsas nemeluoja. Bėgimas - būtent tai, ką ir daro šušmirdę fagyš.

Bet aš ne vagis, - niūriai pagalvojo Džekas. - *Tas griozdas gali mane nužudyti, bet aš nebėgsiu. Nes aš nesu vagis.*

- Aš nebėgsiu! - suriko Džekas į tuščią, tviskantį, paukštišką snapą. - Aš ne vagis! Girdi mane? Atėjau to, kas man priklauso, AŠ NE VAGIS!

Iš kvėpavimo angų šalmo apačioje išsiveržė kriokimas. Riteris pakėlė dygliuotus kumščius ir trenkė vieną į kairę, kitą - į dešinę durų pusę. Pastorališko pelkės vaizdelio neliko. Pykštelėjo vyriai... ir durys išvirto; Džekas pastebėjo, kaip paskutinė piešta gervė lekia tarsi Volto Disnėjaus animacinio filmo veikėjas paklaikusiomis akimis.

Šarvai artėjo prie jo it robotas žudikas, kojos kilo ir su griausmu leidosi ant žemės. Riteris buvo daugiau nei septynių pėdų ūgio, einant pro duris styrantys ragai išdrėskė ant staktos nupieštų kemsynų kraštą. Jie panėšėjo į didelius klaustukus.

Bėk! - spygavo balsas jo galvoje.

Bėk, fagie, - pritarė viešbutis.

Ne, - atrėžė Džekas. Jis žiūrėjo į artėjantį riterį ir tvirtai laikė suspaudęs gitaros kauliuką. Šarvuotos rankos pakilo prie šalmo antveidžio. Pakėlė jį. Džekas aiktelėjo.

Šalmas buvo tuščias.

Paskui tos rankos ėmė tiestis į jį.

8

Spygliais apkaišyti pirštai pakilo ir suėmė už cilindrinio šalmo. Lėtai pakėlė ir atidengė pamėlusį iškankintą vyro, kuris atrodė mažiausiai trijų šimtų metų amžiaus, veidą. To senio kaukolė šone buvo įlenkta, kaulo skeveldros it sudužusio kiaušinio lukštas kyšojo pro

odą, o žaizda buvo padengta kažkokia juoda mase, kuri Džeisonui pasirodė panaši į suirusias smegenis. Žmogysta nekvėpavo, bet krauju pasruvusios akys, įsmeigtos į Džeisoną, tviskėjo pragarišku goduliu. Pabaisa išsišiepė, ir berniukas išvydo aštrius smailus dantis, kuriais šita pamėklė suplėšys jį į skutus.

Riteris žvangėjo į priekį... bet tai buvo ne vienintelis garsas.

Jis dirstelėjo į kairę, didžiąją

pilies

(viešbučio)

menę

(vestibiulį)

ir pamatė antrą riterį su plokščiu dubens formos šalmu, kuris dar vadinamas "didžiuoju". Už jo stovėjo trečias... ketvirtas. Jie lėtai traukė koridoriumi, senus šarvus lankstė kažkokie juose prisiglaudę vampyrai.

Tą akimirką vaiko pečius suspaudė rankos. Pirštinių dygliai sulindo į Džeisono pečius ir rankas. Kliūstelėjo šiltas kraujas, o išsekusį susiraukšlėjusį vampyro veidą iškreipė šiurpi alkana šypsena. Rankų lankstai cypė ir dejavo, kai miręs riteris prisitraukė prie savęs berniuką.

9

Džekas suklykė iš skausmo: tie buki spygliai iš tikro sulindo į jo kūną, *į jį*, ir Džekas galutinai įsitikino, kad tai ne haliucinacija, šita baidyklė ruošiasi jį nužudyti.

Jis artėjo prie žiojėjančios juodos šalmo tuštumos...

Ar jis tikrai tuščias?

Džekui pasirodė, kad tenai spingsi neryškios raudonos švieselės... panašios į akis. O kai geležinės rankos pakėlė jį, berniukas pajuto geliantį šaltį kaip visas žiemas kartu sudėjus... ir kad ta šalto oro srovė veržiasi iš tuščio šalmo.

Jis tikrai mane nužudys, ir mano mama mirs, mirs Ričardas, Sloutas laimės, jis tikrai nužudys

(sudraskys savo dantimis)

mirtinai mane sušaldys

DŽEKAI! - suriko Spidžio balsas.

(DŽEISONAI! - suriko Parkusas.)

Kauliukas, vaike! Pasinaudok plektru! Kol dar ne per vėlu! DĖL DŽEISONO, PASINAUDOK KAULIUKU, KOL DAR NE VĖLU!

Džekas sugniaužė ranką. Kauliukas buvo karštas kaip ir moneta, ir stingdantį šaltį staiga pakeitė triuškinantis triumfas. Jis ištraukė plektrą iš kišenės inkšdamas iš skausmo, kurį kėlė į raumenis sulindę dygliai. Bet triumfo jausmas neišnyko, liko mielas Teritorijų *karščio* jausmas, ryškus *vaivorykštės* pojūtis.

Kauliukas, o tai buvo jis, gulėjo jo delne - tvirtas ir sunkus dramblio kaulo trikampis, išraižytas keistais piešiniais. Ir tada Džekas

(ir Džeisonas)

pamatė, kad piešiniai susilieja į veidą, Lauros De Luizian veidą.

(Lili Kavano Sojer veidą.)

10

- Jos vardu, tu šlykstus išgama! - sušuko jie abu, bet girdėjosi vienas, susiliejusios Džeko/Džeisono natūros balsas. - Nešdinkis iš šio pasaulio! Karalienės ir jo sūnaus vardu, dink iš šio pasaulio!

Džeisonas smeigė gitaros plektrą į baltą, sulysusį šarvuoto vampyro veidą ir tą pačią akimirką persikėlęs į Džeką pamatė, kaip kauliukas švilpia į stingdančią juodą tuštumą. Kitą sekundę jis išvydo, kaip raudonos baidyklės akys iš netikėtumo iššoka, kai kauliukas giliai sulenda į smarkiai susiraukšlėjusią kaktą. Tada akys sprogo, ir juodas skystis nutekėjo per Džeko ranką. Jame knibždėjo kandančių kirminų.

11

Džekas trenkėsi į sieną. Susimušė galvą. Nepaisydamas skausmo, jis laikė kauliuką.

Šarvai barškėjo nelyginant iš skardinių padaryta kaliausė. Džekas pastebėjo, kad jie kažkaip *pučiasi,* ir suskubo prisidengti akis.

Šarvai subyrėjo patys. Nedriokstelėjo joks sprogimas, jie tiesiog sugriuvo. Džekas pagalvojo, kad jeigu dabar sėdėtų kine, o ne dvokiančiame viešbutyje kraujuojančiomis rankomis, jis tikrai nusikvatotų. Į grindis dungtelėjo paukščio galvą primenantis poliruoto metalo šalmas. Lenkti kaklo šarvai, turėję neleisti riterio priešui perkirsti kar-

du ar perverti ietimi jo gerklę, nukrito greta grandininių marškinių. Skilo antblauzdžiai. Ant apipelijusio kilimo porą sekundžių lijo metalu ir liko gulėti tik metalo laužo krūva.

Džekas atsistojo nemirksėdamas: gal šarvai vėl staiga sulips. Jis tikrai tikėjosi kažko panašaus. Bet nesulaukęs pasisuko vestibiulio link... ir išvydo kitus tris riterius, lėtai žengiančius į jį. Vienas nešė pigią, apipelijusią vėliavą, ant kurios nupieštą simbolį berniukas pažino: tokias pat vėliavėles nešė kariai, lydintys Morgano iš Oriso diližaną į Karalienės Lauros paviljoną. Morgano ženklas... bet tai ne Morgano tarnai, neaiškiai suvokė Džekas. Tai buvo savotiškas pasišaipymas iš išsigandusio įsibrovėlio, kuris rengėsi pavogti tai, dėl ko jie egzistuoja.

- Daugiau negaliu, - sušnibždėjo Džekas. Plektras sudrebėjo jo pirštuose. Jam kažkas pasidarė, naikinant "Gervių bare" pasirodžiusį riterį, jis buvo pažeistas. Šviežios grietinėlės spalvos kaulas pastebimai pagelto. Visą išvagojo mažyčiai plyšeliai.

Šarvai be paliovos žvangėjo jo link. Vienas išsitraukė ilgą kardą.

- Daugiau negaliu, - sudejavo berniukas. - Dieve, maldauju, aš daugiau negaliu, pavargau, nepajėgsiu, prašau, negaliu...

Keliaujantis Džekai, Keliaujantis Džekai...

- *Spidi, aš negaliu*! - suriko jis. Ašaros veržėsi per purvinus skruostus. Riteriai artinosi siena. Berniukas girdėjo jų viduje švilpaujant Arkties vėją.

- *... tu atkakai į Kaliforniją jo parnešti.*

- *Prašau, Spidi, daugiau negaliu!*

Juodi metaliniai robotų veidai tiesia į jį rūdimis, pelėsiais ir samanomis apaugusias šarvuotas rankas.

Turi pasistengti, Keliaujantis Džekai, - sukuždėjo Spidis išsekusiu balsu ir nutilo. Džekas liko kautis vienas.

Džekas ir Talismanas

1

Tu padarei klaidą, - išgirdo Džekas Sojeris balsą mintyse, kai stovėjo prie "Gervių baro" ir žiūrėjo į kitus riterius. Jo galvoje plačiai

atsivėrė trečia akis, ir jis išvydo piktą žmogų, ką ten žmogų - ūgtelėjusį berniuką, drožiantį vesterniška gatve į kamerą ir segantį vieną, po to kitą diržą su šoviniais. *Tu padarei klaidą - reikėjo užmušti abu brolius Elisus!*

2

Iš visų mamos vaidintų filmų Džekui labiausiai patiko filmas "Paskutinė kelionė į Pakaruoklių miestą", susuktas 1960 metais, parodytas 1961-aisiais. Juosta buvo "Varner Brothers" studijos, o pagrindinius vaidmenis, kaip ir daugumoje mažabiudžečių to laikotarpio "Varners" filmų, vaidino nuolat leidžiamų teleserialų aktoriai. "Paskutiniame traukinyje" Švelnųjį Lošėją vaidino Džekas Kelis iš "Maveriko", o Pragaištingąjį Baroną - Endrius Daganas iš "Burbono gatvės dykinėtojo". Klintas Volkeris, seriale vaidinąs Šajeną Bodį, gavo Rafo Eliso, atsistačiusio šerifo, kuriam tenka paskutinį kartą pašaudyti iš savo ginklų, vaidmenį. Inger Stivens buvo numatyta Šokėjos Darbštuolės su auksine širdimi vaidmeniui, bet sunkiai susirgo bronchitu, ir Lili Kavano ją pakeitė. Tą vaidmenį ji galėjo suvaidinti ir komoje. Kartą, kai tėvai manė, jog jis užmigo, ir kalbėjosi savo kambaryje, Džekas, šlepsėdamas basas atsigerti vandens, nugirdo, kaip mama ištarė pritrenkiančią frazę, tokią pritrenkiančią, kad jis negalėjo išmesti jos iš galvos. "Visos moterys, kurias vaidinau, mokėjo dulkintis, bet nė viena nežinojo, kaip nusipersti" , - pasakė ji Filui.

Vilis Hačinsas, vaidinęs kitoje "Varner Brothers" programoje (ji vadinosi "Cukrinė pėda"), irgi filmavosi šitoje juostoje. "Paskutinis traukinys į Pakaruoklių miestą" buvo Džeko mėgstamiausias kaip tik dėl veikėjo, kurį jis vaidino. Būtent apie tą veikėją, Endį Elisą, Džekas pagalvojo, žiūrėdamas į artėjančius tamsiu koridoriumi riterius.

Endis Elisas buvo bailus jaunėlis brolis, kuris paskutiniame susirėmime įtūžta. Visą filmą prasislapstęs jis išeina akis į akį susiremti su Dagano vaidinamu velnio favoritu, kai Svarbiausias Favoritas (suvaidintas pikto ir buko Džeko Ilemo, kuris "Varner" filmuose visuomet gaudavo blogiečio roles) nušovė jo brolį Rafą į nugarą.

Hačinsas drožė plačiaekrane gatvės scena, negrabiai juosdamasis brolio diržus su šaudmenimis, ir šaukė: "Išeik! Išeik, aš pasiruošęs! Tu padarei klaidą! Reikėjo užmušti abu brolius Elisus!"

Vilis Hačinsas anaiptol nebuvo garsiausias visų laikų aktorius, bet tuo momentu jis pasiekė, - bent jau Džeko akyse, - tikroviškumą. Jautei, kad vaikis eina į mirtį, net žinojai tai, *bet jis vis tiek ėjo.* Jis bijojo, bet nesislapstė; ėjo užtikrintai, įsitikinęs, kad įvykdys, ką sumanė, nors nelabai sekėsi susitvarkyti su diržais.

Šarvai karpė atstumą krypuodami it žaisliniai robotai. *Turėtų būti raktelis jų nugaroje,* - pagalvojo Džekas.

Džekas pasisuko į juos veidu, suspaudęs gitaros plektrą dešinėje rankoje, lyg ketindamas suvirpinti stygas.

Riteriai tarytum sudvejojo, pajutę jo drąsą. Net viešbutis, ir tas tarsi atšlijo arba plačiau atmerkė akis ir išvydo, kad pavojus didesnis nei tikėjosi: grindų lentos sudejavo, kažkur viena po kitos pokštelėjo užsidarydamos durys, o ant stogų sekundei sustingo bronzinės vėtrungės.

Riteriai tarškėjo toliau. Sustojo šarvuota ir grandiniuota siena. Vienas laikė prie lazdos pritvirtintą spygliuotą rutulį, antras - vėzdą, o vidurinis iškėlė dviašmenį kardą.

Džekas pajudėjo jų pasitikti. Akys užsiplieskė, jis ėjo atkišęs gitaros kauliuką. Veidas prisipildė spinduliuojančios Džeisono šviesos. Jis

akimirkai

nuslydo į Teritorijas ir tapo Džeisonu. Čia ryklio dantimi virtęs gitaros kauliukas liepsnojo. Prisiartinus prie riterių, vienas nusiėmė šalmą, atidengdamas seną, išblyškusį veidą, tik jau su pagurkliais, o jo kaklas buvo ištisi vaškinių raukšlių karoliai, primenantys nutekėjusią žvakę. Jis sviedė į Džeisoną savo šalmą. Džeisonas nesunkiai išsisuko

ir

grįžo atgal

į Džeką, o šalmas driokstelėjo į raudonmedžio sieną už jo. Priešais jį stovėjo riteris be galvos.

Manai išsigandau? - pašaipiai pagalvojo jis. - *Mačiau tokių triukų ir anksčiau. Manęs tai neišgąsdino, tu taip pat manęs neįbauginsi, ir aš vis tiek gausiu jį, va.*

Dabar viešbutis jau nesiklausė; jis tarsi traukėsi nuo jo, kaip skrandis veikiausiai traukiasi nuo užnuodyto mėsos gabaliuko. Viršuje, penkiuose kambariuose, kur gyveno penki riteriai, sprogo langai. Džekas puolė tuščius šarvus.

Talismanas aiškiu ir pergalingu balsu sušuko iš viršaus:

- DŽEISONAI! PAS MANE!

- *Ateikite!* - suriko berniukas ir ėmė juoktis. Tiesiog nesusitvardė. Dar niekad juokas neatrodė toks galingas, stiprus ir geras kaip dabar; jis gaivino it upokšnio ar gilios upės vanduo. - *Ateikite, aš pasirengęs! Nežinau, iš kokio sumauto Apvalaus stalo jūs esate, bet reikėjo ten likti! Jūs padarėte klaidą!*

Juokdamasis kaip niekad gyvenime ir kupinas ryžto lyg Votanas ant Valkirijų uolos, Džekas šoko prie begalvės figūros, stypsančios viduryje.

- *Reikėjo užmušti abu brolius Elisus!* - suriko jis ir, kai Spidžio duotas kauliukas pasiekė stingdančio šalčio zoną, kur turėjo būti riterio galva, šarvai sugriuvo.

3

Savo miegamajame "Alhambroje" Lili Kavano Sojer staiga pakėlė galvą nuo knygos, kurią skaitė. Jai pasirodė, kad kažką girdi; ne kažką - Džeką! - rėkiantį tuščiame koridoriuje, o gal net vestibiulyje. Ji pasiklausė išplėtusi akis, suspaudusi lūpas, su viltimi širdyje... bet nieko. Džekis negrįžo, vėžys toliau po truputį ją ėdė, o iki to laiko, kai ji galės nuryti rudą arklišką tabletę, kuri nuslopindavo skausmą, liko dar pusantros valandos.

Lili vis dažniau susimąstydavo, ar neišgėrus tų tablečių vienu sykiu. Tai būtų daugiau nei skausmo numaldymas - pribaigtų jį visam laikui. *Sako, kad negalima išgydyti vėžio, bet netikėkit tais paistalais, misteri Vėžy... pabandykit praryti porą tuzinų. Ką pasakysite? Norit pamėginti*?

Nuo to žingsnio ją sulaikė Džekas. Ji taip norėjo vėl pamatyti sūnų, kad dabar net ėmė įsivaizduoti jo balsą... ne vien tariantį jos vardą, bet ir cituojantį vieną seną jos filmą.

- Esi sena beprotė kalė, Lili, - sukranksėjo ji ir prisidegė plonais virpančiais pirštais "Herbert Tarrytoon". Patraukė du dūmus ir užgesino. Užtraukusi daugiau, ji imdavo kosėti, o kosulys draskė ją į gabalus. - Sena išprotėjusi kalė, - Lili paėmė knygą, bet negalėjo skaityti, nes ašaros sruvo veidu, skaudėjo vidurius, taip skaudėjo, kad norėjosi išgerti visas tabletes, bet prieš tai ji dar troško pamatyti savo brangų sūnelį lygia dailia kakta ir tviskančiomis akimis.

Grižk, Džeki, - pagalvojo ji, - *prašau, grižk kuo greičiau, nes kitą kartą kalbėsiu su tavimi vidža lentos pagalba. Prašau, Džekai, prašau, grižk namo.*

Ji užsimerkė ir pabandė užmigti.

4

Riteris su spygliuotu rutuliu valandėlę pasverdėjo ir taip pat sugriuvo. Trečiasis pakėlė savo vėzdą... ir subyrėjo į metalo krūvą. Džekas juokdamasis pastovėjo tarp metalo laužo, po to pažiūrėjo į Spidžio plektrą, ir jo juokas nutilo.

Jis pasidarė geltonas nuo senumo, nedideli įskilimai virto giliais plyšiais.

Nieko tokio, Keliaujantis Džekai. Eik toliau. Manau, kažkur yra dar viena tokia vaikščiojanti "Maxwell House" skardinė. Jei taip, tu juk susitvarkysi?

- Jeigu reikės, susitvarkysiu, - burbtelėjo Džekas.

Jis nuspyrė į šoną antblauzdį, šalmą ir antkrūtinį. Tada nudrožė per žliugsintį kilimą. Pasiekęs vestibiulį, skubiai apsidairė.

DŽEKAI! EIK PAS MANE! DŽEISONAI! EIKŠ PAS MANE! - giedojo Talismanas.

Džekas pradėjo lipti laiptais. Pusiaukelėje pakėlė galvą ir išvydo laiptų aikštelėje stovintį ir žiūrintį į jį paskutinį riterį. Figūra buvo milžiniška, per vienuolika pėdų, šarvai ir plunksna juodi, o pro akių plyšį tvieskė pražūtinga raudona šviesa.

Šarvuota ranka spaudė gigantišką vėzdą.

Valandėlę Džekas stovėjo kaip įaugęs į laiptus, paskui vėl ėmė lipti.

5

Paliko blogiausią pabaigai, pagalvojo Džekas, artėdamas prie juodojo riterio ir

vėl

persikėlė

į Džeisoną. Riteris čia irgi vilkėjo juodus šarvus, bet jau kitokius, antveidis buvo pakeltas, kad matytųsi senomis išdžiūvusiomis opomis

nusėtas veidas. Džeisonas pažino jį. Šitas tipas per daug arti, savo nelaimei, prilindo prie Prakeiktų Žemių ugninių kamuolių.

Pro jį laiptais leidosi figūros, kurių jis gerai neįžiūrėjo, nes pirštai lietė plačius turėklus, padarytus ne iš Vakarų Indijos raudonmedžio, o iš geležinio Teritorijų medžio. Figūros su kostiumais, šilko palaidinėmis, moterys pūstais sijonais ir tviskančiais gobtuvais, nusmauktais nuo puošnių šukuosenų; šitie žmonės buvo gražūs, bet pasmerkti... matyt, todėl vaiduokliai visada atrodo tokie gyvi. Kodėl gi vien mintis apie juos sukelia tokį siaubą?

DŽEISONAI! PAS MANE! Išdainavo Talismanas, ir vieną akimirką suskaidyta realybė sudužo; jis ne kėlėsi, o tartum krito per pasaulius lyg įlūžęs pro seno medinio bokšto grindis. Baimės nejuto. Mintį, kad gali negrįžti, kad kris taip per realybes amžinai ar pasiklys, jis akimirksniu nuvijo. Visa tai atsitiko Džeisonui

(ir Džekui)

per sekundę, greičiau, negu jis galėjo perkelti koją ant kito laiptelio. Jis grįš, jis yra unikalios prigimties, todėl netiki, kad toks asmuo gali pasiklysti, nes jis turi savo vietą visuose tuose pasauliuose. *Bet vienu metu aš neegzistuoju juose visuose,* - pagalvojo Džeisonas

(Džekas.)

Tai svarbu ir čia visas skirtumas. Aš šmėkšteliu kiekviename, gal net greičiau nei galima sužiūrėti, ir dingstu su garsu, primenančiu pliaukštelėjimą delnais ar net griaustinį, kai oras grįžta į savo vietą ten, kur vieną mikrosekundę aš užėmiau erdvę.

Daugelyje tų pasaulių Juodojo viešbučio vietoje stovėjo juodi griuvėsiai; tuose pasauliuose, liūdnai pagalvojo berniukas, jau viešpatauja blogis, kuris dabar kybo tarp Kalifornijos ir Teritorijų. Viename riaumojanti ir urzgianti jūra buvo negyva, nesveikai žalia, dangus atrodė panašiai. Kitame jis išvydo didžiulį kaip vagonas, skrendantį sutvėrimą, kuris susklendė savo sparnus ir krito į žemę it vanagas. Pastvėręs avį primenantį gyvulį, jis pakilo vėl, snapu įsikabinęs kruviną laimikį.

Žemyn... žemyn... žemyn. Pro šalį šmėkščiojo kaip kortos šulerio rankose pasauliai.

Jis vėl buvo viešbutyje, viršuje stovėjo pustuzinis juodojo riterio pavidalų, bet visų tikslas buvo vienas, o detalės ne daugiau svarbios už konkurentų automobilio papuošimus. Štai juoda palapinė, trenkianti pūvančiu brezentu, keliose vietose įplėšta, o pro plyšius krenta

dulkėti spinduliai. Šitame pasaulyje Džekas/Džeisonas stovėjo ant takelažo, o juodasis riteris buvo medinėje statinėje, primenančioje varno lizdą, jis pradėjo lipti ir vėl persikėlė... po to vėl... ir vėl.

Čia visas vandenynas liepsnojo, viešbutis nesiskyrė nuo Point Venučio, tik buvo pusiau nugrimzdęs į vandenį. Džekas pasijuto lifte, ant kurio viršaus stovi riteris ir žiūri pro liuką. Vėliau berniukas atsidūrė ant rampos, saugomos milžiniškos gyvatės, kurios stiprų raumeningą kūną dengė juodi žvynai.

Kada aš pasieksiu galą? Kada liausiuos smegti pro grindis ir išlėksiu į juodumą?

DŽEKAI! DŽEISONAI! sušuko Talismanas, sušuko visuose pasauliuose. PAS MANE!

Ir Džekas grįžo pas jį, grįžo tarsi namo.

6

Taip, jis neklydo, palipo tik vieną laiptelį. Realybė grįžo į griežtas formas. Juodasis riteris - jo riteris, Džeko Sojerio riteris - stovėjo užstojęs laiptų aikštelę. Jis pakėlė kuoką.

Džekas bijojo, bet lipo toliau, atkišęs priešais save Spidžio kauliuką.

- Aš su tavim nesiterliosiu, - pasakė Džekas. - Geriau traukis iš mano...

Šarvuota pabaisa švystelėjo kuoką. Ji nulėkė su neįtikėtina jėga. Džekas šastelėjo į šalį. Kuoka driokstelėjo ant laiptų, kur jis ką tik stovėjo ir įlūžo kiaurai, išdaužusi lentose juodą skylę.

Monstras ištraukė vėzdą. Džekas palipo dar du laiptelius, ir Spidžio kauliukas staiga sutrupėjo jo pirštuose. Pageltę dramblio kaulo trupinėliai pažiro ant jo sportinių batelių. Berniukas netikėdamas savo akimis įbedė žvilgsnį į žemę.

Negyvėliškas juokas.

Kaustytos riterio rankos iškėlė laiptų skiedrom aplipusį ginklą. Pro akių plyšį svilinantis žvilgsnis tarytum ištraukė kraują iš pakelto Džeko veido ties nosies viduriu.

Vėl pasigirdo kraupus juokas; vaikas išgirdo jį ne ausimis, - žinojo, kad šitie šarvai tėra plieno apvalkalas nemirusiai sielai ir jų vidus tuščias, - juokas nuskambėjo jo galvoje. *Tu prakišai, vaike... nejau manei, kad tas niekutis padės tau praeiti pro mane*?

Kuoka švilpdama artėjo įstrižai, ir Džekas vos spėjo atplėšti akis nuo raudono žvilgsnio, kad pasilenktų. Jis pajuto, kaip drūtgalis brūkšteli per plaukus ir po mirksnio nušluoja keturių dalių turėklą į kosmosą.

Šarvai sugergždė, kai riteris pasilenkė prie jo su sarkastiškai susirūpinusiu šalmu, o kuoka vėl pakluso galingam mostui.

Džekai, tau nereikia stebuklingo gėrimo, kad persikeltum, nereikia stebuklingo ginklo, kad sutramdytum šitą kavos skardinę!

Ore jau švilpė galingas vėzdas. Džekas loštelėjo įtraukdamas pilvą; pečių raumenys suklykė, kai jis sujudino spyglių paliktas žaizdas.

Vėzdas pralėkė vos pora centimetrų pro jo krūtinę ir nušlavė it dantų krapštukų eilę raudonmedžio baliustrados stulpelius. Džekas susvyravo ant tuštumos jausdamasis absurdiškai, nusitvėrė už sulaužyto turėklo, bet tik susivarė pašinus po nagais. Iš skausmo kone sprogo akių obuoliai. Po to jis įsikibo dešine ranka ir atgavo pusiausvyrą.

Visi burtai TAVYJE, Džekai! Negi dar neaišku?

Valandėlę jis pastovėjo giliai alsuodamas, tada vėl ėmė lipti laiptais, žiūrėdamas į tuščią metalo veidą.

- Jums geriau mauti, sere Geležini.

Riteris grakščiai pakreipė šalmą: *Pardon, berniuk... ar jūs kreipėtės į mane*? Po to vėl mostelėjo kuoka.

Veikiausiai iš siaubo Džekas anksčiau nepastebėjo, kokie lėti tie mostai ir kaip aiškiai jis nuspėdavo kiekvieno smūgio trajektoriją. Gal jo sąnariai surūdiję, pagalvojo Džekas. Bet kai galva prablaivėjo, jis visai nesunkiai įsmuko į vėzdo judėjimo rato vidų ir pasistiebęs ant pirštų galiukų suėmė abiem rankom šalmą. Metalas buvo kokčiai šiltas kaip sukietėjusi karščiuojanti oda.

- Dink nuo šios žemės paviršiaus, - pasakė jis tyliu ir ramiu tonu, lyg šiaip šnekučiuotųsi. - *Jos* vardu aš tau įsakau.

Šalme lyg žvakė žibinte iš moliūgo užgeso raudona šviesa, ir staiga Džekas pajuto visą jo svorį - mažiausiai penkiolika svarų, - nes niekas jo nebelaikė: šarvai byrėjo.

- Tau reikėjo užmušti abu brolius Elisus, - tarė Džekas ir nušveitė tuščią šalmą. Tas barkštelėjo į grindis ir nusirito it žaisliukas. Viešbutis tarsi susigūžė.

Džekas patraukė į platų antro aukšto koridorių. Tenai buvo šviesu: švari, aiški šviesa kaip tą dieną, kai jis matė skraidančius žmones. Koridoriaus gale buvo kitos dvivėrės durys, bet šviesos pakako ir pro plyšius.

Jį nepaprastai traukė ta šviesa ir jos šaltinis; tai jos jis atkeliavo iš taip toli per tamsybes.

Durys buvo sunkios, išpuoštos užraitų ornamentais. Ant auksinės plokštelės švietė du žodžiai: TERITORIJŲ SALĖ.

- Ach, mama, - atsiduso Džekas Sojeris. Laimės prisipildė visa jo širdis, aplink spinduliavo vien tik vaivorykštė, vaivorykštė, vaivorykštė. - Mamyte, atrodo, kad čia, tikrai čia.

Švelniai ir truputį nerimastingai Džekas paėmė už abiejų rankenų ir stumtelėjo. Durys atsivėrė, ir baltos šviesos srautas kliūstelėjo į nustebusį berniuko veidą.

7

Sanlaitas Gardneris pažiūrėjo į paplūdimį kaip tik tą akimirką, kai Džekas nugalėjo paskutinį riterį. Jis išgirdo duslų bumbtelėjimą, lyg viešbutyje būtų sprogęs užtaisas, o tuomet antro "Aginkorto" aukšto languose plykstelėjo ryški šviesa ir nustojo suktis bronziniai mėnuliai, saulės, planetų ženklai ir lenktos strėlės.

Gardneris buvo apsirengęs kaip koks žiaurus Los Andželo specialaus padalinio policininkas. Ant baltų marškinių jis užsivilko juodą neperšaunamą liemenę, o per vieną petį buvo persijuosęs nešiojamo radijo diržą. Stora striuka jo antena lankstėsi į visas puses. Ant kito peties kabojo "Vetebis 360". Tas medžioklinis šautuvas buvo veik tokio dydžio kaip priešlėktuvinis pabūklas, pats Robertas Rorkas nusigraužtų nagus iš pavydo. Gardneris nusipirko jį prieš šešerius metus, kai dėl susiklosčiusių aplinkybių teko atsikratyti senojo savo medžioklinio šautuvo. Originalus zebro odos šautuvo dėklas gulėjo juodo "Kadilako" bagažinėje kartu su sūnaus lavonu.

- Morganai!

Morganas neatsigręžė. Jis stovėjo netoli akmenų sangrūdos, kuri kyšojo iš smėlio it juodos iltys. Dvidešimt pėdų už jų, vos per penkias pėdas nuo vandens gulėjo Spidis Parkeris, dar kitaip - Parkusas. Kaip Parkusas, jis kadaise įsakė pažymėti Morganą iš Oriso; storų baltų Morgano šlaunų vidinėje pusėje liko randai nuo žymių, kuriomis Teritorijose pažymimi išdavikai. Tik įsikišus pačiai Karalienei, tie randai nebuvo padaryti ant jo žandų, o yra ten, kur juos visada paslepia drabužiai. Morganas, tiek tas, tiek šitas, dėl Karalienės įsikišimo ne-

pakeitė apie ją nuomonės... bet neapykanta Parkusui, kuris suuodė apie tą sąmokslą, išaugo šimtus kartų.

Dabar Parkusas/Parkeris guli veidu į smėlį, o jo veidas - vien pūliuojančios žaizdos. Iš ausų teka kraujas.

Morganui norėjosi tikėti, kad senas jo priešas dar gyvas, dar kankinasi, bet paskutinį kartą jis kvėptelėjo prieš penkias minutes, kai jiedu su Gardneriu nusileido į paplūdimį.

Kai Gardneris pašaukė, Morganas neatsisuko todėl, kad atidžiai tyrinėjo tysantį priešą. Tas, kuris sako, kad kerštas nėra saldus - smarkiai klysta.

- Morganai! - sušnypštė Gardneris.

Morganas susiraukęs atsigręžė.

- Na? Kas?

- Žiūrėk! Viešbučio stogas!

Sloutas pamatė, kad be paliovos besisukančios vėtrungės, kurioms nereikėjo vėjo, sustingo. Tą pačią akimirką po kojomis virptelėjo žemė. Tarsi nežmoniško dydžio padaras būtų sujudėjęs per žiemos miegą po žeme. Morganas būtų priskyręs tai savo vaizduotei, jei ne staiga išsiplėtusios Gardnerio akys. *Lažinuos, Gardai, jog gailiesi palikęs Indianą*, - pagalvojo Morganas. - *Juk ten nebūna žemės drebėjimų, tiesa?*

“Aginkorto” langai plykstelėjo ryškia šviesa.

- Ką tai reiškia, Morganai? - kimiai paklausė Gardneris. Morganas pastebėjo, kad beprotišką pyktį dėl sūnaus žūties pirmą kartą pakeitė baimė dėl savęs. Nuobodu, bet jeigu reikės, jam bus galima vėl grąžinti tą siutulį. Tik Morganas nemėgo eikvoti energijos bet kam, kas nepadeda išgrūsti iš pasaulio - visų pasaulių - Džeko Sojerio, kuris iš pradžių buvo tik kliūtis, o dabar virto grėsmingiausia problema Slouto gyvenime.

Sutraškėjo Gardnerio racija.

- Raudonojo būrio vadas Keturi Saulėtam žmogui! Atsiliepkite!

- Saulėtas žmogus klauso, Raudonojo būrio vade Keturi, - atšovė Sanlaitas. - Kas yra?

Vieną po kito Gardneris išklausė vienodus nerišlius raportus. Nieko naujo, ko jie su Morganu patys nematė, neišgirdo: šviesos žybčiojimai, sustojusios vėtrungės ir tai, ką galima pavadinti nedideliais žemės virpesiais, bet Gardneris atidžiai klausėsi, išklausęs tardavo: “Ryšys baigtas” arba “Pakartok!”. Sloutas pagalvojo, kad jis elgiasi kaip aktorius filme apie stichinę nelaimę.

Bet jeigu Gardui nuo to geriau, tebūnie. Nereikės atsakinėti į jo klausimus... nors, geriau pagalvojus, Gardneris veikiausiai pats nenori išgirsti atsakymų ir todėl ėmė žaisti su racija.

Talismano sargai negyvi arba išėję iš rikiuotės. Štai todėl nustojo suktis vėtrungės, štai, ką reiškia toji šviesa. Džekas dar neturi Talismano... kol kas. Kai jis paims jį, Point Venutį ne juokais supurtys. Ir Sloutas jau neabejojo, kad tas vaikas jį gaus... kad taip ir turėjo būti. Tačiau tai jo nė kiek negąsdino.

Jo rankos pasiekė ant kaklo kabantį rakčiuką.

Gardneris išklausė pranešimus, nusiėmė nuo peties raciją ir įbedė iš baimės suapvalėjusias akis į Morganą. Neleidęs jam prasižioti, Morganas švelniai uždėjo rankas ant Gardnerio pečių. Jeigu jis dar mylėjo ką nors be savo vargšo mirusio sūnaus, jis mylėjo, savotiškai, suprantama, šitą vyrą. Jie kartu nuėjo ilgą kelią ir kaip Morganas iš Oriso su Osmondu, ir kaip Morganas Sloutas su Robertu "Sanlaitu" Gardneriu.

Su šautuvu per petį Gardneris kaip niekad priminė tą dieną, kai nušovė Filą Sojerį Jutoje.

- Klausyk, Gardai, - ramiai pasakė Morganas. - Mes laimėsime.

- Tu tuo įsitikinęs? - sukuždėjo Gardneris. - Man regis, jis nugalabijo sargus, Morganai. Suprantu, kad skamba neįtikimai, bet man atrodo... - jis nutilo. Lūpos, blizgančios nuo seilių, virpėjo.

- Mes laimėsime, - tokiu pat ramiu balsu pakartojo Sloutas ir pats tuo tikėjo. Jis aiškiai jautė lemties ženklą. Tiek metų šito laukė, sprendimas buvo teisingas, toks ir liko. Džekas išeis su Talismanu rankose. Tas daiktas yra siaubingai galingas... ir trapus.

Jis pažiūrėjo į Gardnerio šautuvą, kuris galėjo nukauti puolantį raganosį, po to palietė žaibus laidantį raktelį.

- Mes esame gerai pasirengę jį sutikti, - pasakė Morganas ir pridūrė: - Bet kuriame pasaulyje. Kol tu nepraskysi, Gardai. Kol būsi su manimi.

Sanlaito lūpos drebėjo jau nebe taip.

- Morganai, žinoma, aš...

- Atsimink, kas nužudė tavo sūnų, - tyliai tarė Morganas.

Tą pačią akimirką, kai Džekas Sojeris įspaudė į Teritorijų monstro kaktą degančią monetą, Roulis Gardneris, kuris kentėjo nuo nepavojingų epilepsijos priepuolių, prasidėjusių šeštaisiais gyvenimo metais (tuo pat metu, kai Osmondo sūnui ėmė reikštis vadinamosios Pra-

keiktųjų Žemių ligos požymiai), staiga vulfo vairuojamame iš Ilinojaus į Kaliforniją "Kadilake" prasidėjo siaubingas priepuolis.

Jis uždusو pamėlęs ant Sanlaito Gardnerio rankų.

Gardnerio akys pasruvo krauju.

- Atsimink, - švelniai pakartojo Morganas.

- Blogas, - burbtelėjo Gardneris. - Visi berniukai. Dėsninga. Tas ypač.

- Teisingai! - sutiko Morganas. - Laikykis šios minties! Mes sulaikysime jį, bet noriu būti tikras, kad jis galės išeiti iš viešbučio tik sausuma.

Sloutas pasivedėjo Gardnerį prie akmens, kur stebėjo Parkerį. Musės, šlykščios baltos musės, jau pradėjo skraidyti apie negyvą nigerį. Tai nuostabu. Jeigu musės skaitytų laikraščius, jis mielai išspausdintų skelbimą, nurodantį Parkerio buvimo vietą. Skriskite, sulėkite visos. Jos sudės kiaušinėlius ant pūvančios jo mėsos, ir žmogus, kuris sudarkė jo šlaunis, taps lervų perykla. Tai išties nuostabu.

Sloutas parodė į prieplauką.

- Plaustas po apačia, - pasakė jis. - Jis panašus į arklį, galai žino kodėl. Tuose šešėliuose, aš žinau. Bet tu visad buvai akylas šaulys. Jeigu pamatysi, paleisk kelias kulkas. Nuskandink tą sumautą daiktą.

Gardneris nusiėmė nuo peties šautuvą ir pažiūrėjo pro optinį taikiklį. Kurį laiką vamzdis sukiojosi į šonus.

- Matau, - sumurmėjo Gardneris ir nuspaudė gaiduką. Šūvio aidas nuslydo bangomis ir išsisklaidė. Vamzdis pakilo, nusileido, Gardneris vėl iššovė. Po to dar kartą.

- Pataikiau, - nuleisdamas ginklą tarė Sanlaitas. Drąsa grįžo. Jis šypsojosi kaip tada, atlikęs užduotį Jutoje. - Plūduriuoja ant vandens kaip skuduras. Nori pažiūrėti pro taikiklį? - jis pasiūlė Sloutui šautuvą.

- Ne, - atsakė tas. - Jeigu sakai, kad peršovei, vadinasi, taip ir yra. Dabar Džekui teks eiti sausuma, o mes žinome, kur jis eis. Manau, jis turės tai, ko mes laukėme daugelį metų.

Gardneris kibirkščiavo akimis.

- Siūlau eiti ten, - jis parodė seną lentų taką už tvoros, prie kurios tiek valandų sėdėjo, stebėjo viešbutį ir galvojo, kas yra salėje.

- Gera...

Tą akimirką po kojomis ėmė dejuoti ir kilnotis žemė - jos gelmėse miegojęs padaras atsibudo: purtėsi ir riaumojo.

Visi viešbučio langai nušvito tūkstančio saulių šviesa. Stiklai sprogo, pažiro deimantų lietumi.

- PRISIMINK SAVO SŪNŲ IR SEK MANE! - suriko Sloutas. Lemties jausmas jame sustiprėjo. *Vis dėlto jam buvo lemta laimėti.*

Abu nuėjo banguojančiu pajūriu prie lentomis nukloto tako.

8

Džekas apstulbęs lėtai slinko kietmedžio grindimis. Žaižaruojančiomis akimis berniukas žiūrėjo į viršų, o jo veidas maudėsi skaidriuose baltuose spinduliuose, kur buvo visos spalvos: aušros, saulėlydžio, vaivorykštės spalvos. Viršuje lėtai sukdamasis kabojo Talismanas.

Tai buvo kokių trijų pėdų skersmens krištolo rutulys, - tiksliau įžiūrėti neleido neapsakomai ryški šviesos karūna. Jo paviršiuje driekėsi kažkokios juostos, sakytumei ilgumos ir platumos... *o kodėl gi ne*? pagalvojo Džekas dar vis neatsigavęs iš pagarbios baimės ir susižavėjimo. *Tai pasaulis - VISI pasauliai - mikrokosme. Dar daugiau: visų galimų pasaulių ašis.*

Dainuoja, sukasi, tviska.

Berniukas atsistojo po juo ir maudėsi šiltoje skaidrioje gėrio jėgoje; stovėjo sapnuodamas, jausdamas, jog ta jėga srūva į jį it tyro šaltinio versmė, kuri pažadina milijardų sėklyčių viduje glūdinčią galią. Netvardomas džiaugsmas praskrodė sąmonę it raketa, Džekas Sojeris juokdamasis pakėlė rankas prie veido.

- Ateik pas mane! - pašaukė jis

nuslydo

(persikėlė?)

į

Džeisoną.

- Ateik gi! - pakartojo jis skambia ir truputį slidžia Teritorijų kalba; šaukė juokdamasis, bet per skruostus ritosi ašaros. Jis suprato, kad kelionė prasidėjo anuo berniuku, todėl juo turi ir baigtis. Ir Džeisonas

persikėlė

atgal

į

Džeką Sojerį.

Virš jo virpėjo, sukosi skleisdamas šviesą, šilumą ir tikro gėrio jausmą, *baltumo* jausmą, Talismanas.

- Ateik pas mane!

Ir Talismanas ėmė leistis.

9

Taip po daugelio savaičių ir sunkios kelionės, po tamsos, nevilties, rastų ir prarastų draugų, po alinančio darbo ir naktų drėgnose kupetose, po susitikimo su tamsių vietų demonais (kurių ne vienas gyveno ir jo paties širdies užkaboriuose) - po viso to buvo protinga nusileisti pas Džeką Sojerį.

Berniukas stebėjo, kaip Talismanas leidžiasi, ir nors bėgti nenorėjo, jis visu kūnu jautė, kad pasauliams iškilo grėsmė, jie prarado pusiausvyrą. Ar Džeisonas jame tikras? Karalienės Lauros sūnus buvo nužudytas, jis buvo dvasia, kurios vardu Teritorijų žmonės prisiekia. Bet Džekas nusprendė, kad taip, tikras. Džeko nueitas kelias ieškant Talismano, žygdarbis, kuris buvo Džeisonui skirtas atlikti, Džeisoną vėl kuriam laikui atgaivino - Džekas iš tiesų turėjo dvynį. Jeigu Džeisonas yra tik dvasia kaip ir tie riteriai, jis gali išnykti, kai tas tviskantis, besisukantis gaublys palies ištiestus jo pirštus. Džekas vėl jį nužudys.

Nesijaudink, Džekai, - pašnibždėjo tylus balsas. Balsas buvo šiltas ir aiškus.

Ir štai jis leidžiasi, gaublys, pasaulis, visi pasauliai. Jis yra šlovė ir šiluma, gėris, baltuma. O baltuma, kaip visad būna ir turi būti, yra siaubingai trapi.

Kai Talismanas nusileido, pasauliai ėmė suktis apie berniuko galvą. Jis jau ne smigo per realybes, o matė visą jų kosmosą, vieną pasaulį, perdengiantį kitą, sukibusį kaip

(realybės)

grandininiai marškiniai.

Tu sieki paimti pasaulių visatą, gėrio kosmosą, Džekai, - tai buvo tėvo balsas. - *Neišmesk jo, sūnau. Neišmesk, dėl Džeisono.*

Pasauliai po kitais pasauliais, kai kurie didingi, kai kurie pragaištingi, ir visi vieną akimirksnį švietė šiltoje baltoje gaublio su išgra-

viruotomis linijomis šviesoje. Jis lėtai leidosi į virpančius Džeko Sojerio pirštus.

- Ateik pas mane! - sušuko jis, kai Talismanas ėmė jam dainuoti.
- Leiskis dabar!

Talismanas buvo pakibęs per tris pėdas nuo jo rankų, šildė jas gydančia šiluma. Liko dvi, viena pėda. Paskui padvejojo, o Džekas jau galėjo įžiūrėti spindinčius kontinentų kontūrus, vandenynus ir ledo kepures ašigaliuose. Talismanas padvejojo... ir lėtai nuslydo į ištiestas berniuko rankas.

Naujienos iš visur

1

Lili Kavano, kuri neramiai užmigo po to, kai jai pasigirdo, kad kažkur girdi Džeko balsą, staiga atsisėdo lovoje. Pirmą kartą per tas savaites pro vaškinius skruostus prasimušė raudonis. Akyse užsižiebė laukinė viltis.

- Džeisonai? - aiktelėjo ji ir susiraukė: tai ne jos sūnaus vardas. Bet sapne, iš kurio ji ką tik pabudo, ji turėjo sūnų tokiu vardu, pati taip pat buvo kažkas kitas. Aišku, tai nuo vaistų. Tai nuskausminantieji pavertė jos sapnus kliedesiais.

- Džekai? - pamėgino ji dar kartą. - Kur tu?

Jokio atsako... bet ji jautė sūnų, buvo tikra, kad jis gyvas. Pirmą kartą po tiek laiko, - gal pusmečio, - ji pasijuto tikrai gerai.

- Džeki, - ištarė ji ir susirado cigaretes. Pažiūrėjusi Lili sviedė pakelį per visą kambarį; jis nusileido židinyje ant kito šlamšto, kurį ji rengėsi vėliau sudeginti. - Man regis, kad antrą kartą gyvenime metu rūkyti, Džeki. Grįžk, vaike. Mama tave myli.

Ir Lili pajuto, jog be jokios priežasties idiotiškai šypsosi.

2

Donis Kiganas, dirbęs virtuvėje tada, kai Vulfas ištrūko iš Dėžės, išgyveno tą kraupią naktį Sanlaito namuose; Džordžui Irvinsonui, ku-

ris buvo kartu, ne taip pasisekė. Dabar Donis gyveno normalesnėje našlaičių prieglaudoje Munsyje, Indianoje. Priešingai nei dauguma Sanlaito namų gyventojų, Donis buvo tikras našlaitis (Gardneriui teko jį priimti, kad įtiktų valstybei).

Dabar, šluostydamas tamsius laiptus skuduru, Donis pakėlė galvą, o jo drumstos akys išsiplėtė. Lauke, ant tuščių gruodžio laukų sniegą barstę debesys staiga vakaruose prasiskyrė, ir išlindo vienas vienintelis neapsakomo grožio spindulys.

- Tu teisus, aš TIKRAI jį myliu! - pergalingai sušuko Donis. Jis kalbėjo Ferdui Janklovui, nors pats, kurio palėpėje buvo per daug visokio šlamšto, kad dar tilptų ir smegenys, jau spėjo pamiršti jo vardą. - Jis gražus, ir aš TIKRAI jį myliu!

Kiganas kvailai nusižvengė, bet tas juokas savaip buvo mielas. Keli berniukai priėjo prie savo kambarių durų ir nustebę spoksojo į Donį. Jo veidas maudėsi tame trapiame spindulyje, ir vienas našlaitis tą vakarą sušnibždės geriausiam savo draugui, kad tuo metu Donis Kiganas atrodė kaip Jėzus.

Keista akimirka praėjo, debesys užtraukė giedrą dangaus lopinėlį, ir pirmą kartą tą žiemą ėmė versti sniegą. Donis spėjo sužinoti, ką reiškia tikra meilė ir pergalė. Bet tai irgi praėjo kaip praeina sapnai... tačiau paties jausmo Kiganas nepamiršo, nepamiršo dėkingumo už tai, kad buvo įvykdyta ir gauta, o ne prižadėta ir netesėta, nepamiršo aiškumo ir saldžios žavios meilės jausmo, ekstazės, kad balta vėl grįžo.

3

Teisėjas Fiečaildas, nusiuntęs Džeką ir Vulfą į Sanlaito namus, jau nebebuvo joks teisėjas, o po teismo jo laukė kalėjimas. Nebuvo abejonių, kad ten jam teks praleisti ilgus ir sunkius metus. O galėjo to nebūti. Jis juk senas, nelabai sveikas. Kad nebūtų radę tų prakeiktų *kūnų*...

Teisėjas stengėsi likti optimistas, kiek leido aplinkybės, bet dabar, sėdint darbo kabinete savo namuose ir tvarkant nagus ilgais sulankstomo peilio ašmenimis, jį užplūdo švininė depresijos banga. Staiga jis atitraukė peilį nuo nagų, valandėlę susimąstęs jį tyrinėjo, po to įsikišo į šnervę ašmenų galiuką. Palaikęs taip kurį laiką Fiečaildas burbtelėjo: "Velnias. Kodėl gi ne?", ir susigrūdo šešių colių peilį pro sinusus į smegenis.

4

Smokis Apdaikas sėdėjo "Outlio užeigos" bokse, tikrino sąskaitas ir spaudė skaičius savo kalkuliatoriumi visai kaip tą dieną, kai susipažino su Džeku. Tik dabar jau buvo pavakarė, ir Lorė sukosi prie pirmųjų klientų. Muzikos automatas grojo "Geriau butelis priešais mane (Negu lobotomija)."

Vieną minutę viskas buvo gerai, bet netikėtai Smokis išsitiesė, popierinė kepuraitė nusmuko. Jis sugniaužė baltus marškinėlius ties širdimi, kurią pervėrė aštrus skausmas. *Viešpats kala savo vinis*, - būtų pasakęs Vulfas.

Tą pačią akimirką su didžiuliu trenksmu sprogo grilis. Išlėkęs į orą jis kliudė "Busch" reklaminį skydą ir nuplėšė jį nuo lubų. Aitrus dujų kvapas iškart pripildė barą. Lorė suklykė.

Muzikos automatas ėmė suktis vis greičiau: 45 apsisukimai per minutę, 78, 150, 400! Verksmingas moters balsas virto sunervintų burundukų cypsėjimu. Po sekundės nuo automato nulėkė dangtis. Pažiro spalvotas stiklas.

Smokis pažiūrėjo į savo kalkuliatorių. Raudoname langelyje mirksėjo vienintelis žodis:

TALISMANAS-TALISMANAS-TALISMANAS

Tada sprogo jo akys.

- Lore, užsuk dujas! - suriko vienas lankytojas. Jis pakilo nuo savo stalo ir pasisuko į Smokį. - Smoki, pasakyk jai... - žmogelis sudejavo iš siaubo, pamatęs iš skylių, kur kadaise buvo Smokio Apdaiko akys, plūstantį kraują.

Po akimirkos visa užeiga išlėkė į orą, o kai pasirodė Dogtauno ir Elmiros gaisrininkai, didžioji miestelio centro dalis jau buvo apimta liepnos.

Nedidelė netektis, vaikai, ar galit ištarti "amen"?

5

Taierio mokykloje kaip visada (išskyrus trumpą momentą, kurį tenykščiai prisiminė kaip neaiškų sapną) gyvenimas tekėjo įprasta vaga, buvo ką tik prasidėjusios paskutinės aukštesniųjų klasių pamokos.

Indianoje snyguriavo, o čia, Ilinojuje, krito šalta dulksna. Mokiniai susimąstę ir mieguisti sėdėjo klasėse.

Staiga ėmė skambėti koplyčios varpai. Galvos pakilo. Akys išsiplėtė. Visas Taierio mokyklos miestelis tarsi grįžo į tą sapną.

6

Eteridžas sėdėjo sustiprintos matematikos pamokoje ir ritmingai gniaužė kumštį, įbedęs buką žvilgsnį į lentą, kur senasis misteris Hankinsas pylė logaritmus. Jis galvojo apie žavią miesto padavėją, kurią glamžys netrukus. Ji nešiojo ne pėdkelnes, o kojines su gorsetu ir mylėdamasi spyrėsi, kad kojinės liktų. Dabar Eteridžas žvilgčiojo į langus, pamiršęs ilgakoję padavėją su lygiomis kojinėmis, savo erekciją. Nežinia kodėl jis pagalvojo apie Sloutą. Susilaižiusį mažąjį Ričardą Sloutą, kurį ramiai galėjai priskirti prie mėmių, bet kažkodėl nesivertė liežuvis. Jis prisiminė Sloutą ir susirūpino, kaip jis. Kažkodėl jam toptelėjo, kad prieš keturias dienas be įspėjimo palikęs mokyklą Sloutas jaučiasi nelabai gerai.

Direktoriaus kabinete misteris Dafris aptarinėjo galimą mokinio Džordžo Hetfildo išmetimą iš mokyklos su jo įniršusiu - ir turtingu - tėvu, kai koplyčios varpai ėmė skambinti nenustatytą melodiją. Jiems nutilus, misteris Dafris jau stovėjo ant keturių, žili plaukai buvo užkritę ant akių, o iš burnos nukaręs liežuvis. Vyresnysis Hetfildas stovėjo, tiksliau, gūžėsi prie durų, pamiršęs savo pyktį ir iš nuostabos išpūtęs akis. Direktorius ropojo po savo kilimą ir lojo kaip šuo.

Albertas Burbulas jau ruošėsi pasivaišinti skanėstu, kai suskambo varpai. Valandėlę jis žiūrėjo pro langą susiraukęs, kaip žmogus, kuris bando prisiminti kažką, kas sukasi ant liežuvio galo. Po to jis truktelėjo pečiais ir toliau plėšė kukurūzinių traškučių pakelį - mama ką tik atsiuntė visą dėžę. Staiga jo akys išsiplėtė. Vieną sekundę, kuri buvo ganėtinai ilga, jam pasirodė, kad maišelis pilnas storų, besiraitančių baltų kirminų.

Albertas apalpo.

Kai atsipeikėjo ir sukaupė tiek drąsos, kad vėl galėjo pažiūrėti į maišelį, įsitikino, jog tai tebuvo haliucinacija. Žinoma! Kas dar? Ta-

čiau ta haliucinacija paliko ženklą visam gyvenimui: vos tik atplėšdavo traškučių pakelį, atvyniodavo saldainį ar atidarydavo sausainių dėžutę, visur vaidenosi tie kirminai. Iki pavasario Albertas prarado trisdešimt penkis svarus, pradėjo žaisti Taierio teniso komandoje, pirmą kartą pasimylėjo. Jis netvėrė džiaugsmu, ėmė tikėti, kad išgyvens motinos meilę.

7

Kai pratrūko gausti varpai, visi ėmė žvalgytis, keli nusijuokė, kai kurie susiraukė, treti apsiverkė. Kažkur sukaukė šunys, nors į mokyklos miestelį su šunimis nebuvo leidžiama.

Melodija, kurią skambino varpai, nebuvo užprogramuota, vėliau patvirtino nepatenkintas vyriausiasis prižiūrėtojas. Mokyklos laikraščio humoristas spėjo, kad čia, ko gero, nagus bus prikišęs koks nors skautas su Kalėdų atostogomis galvoje.

Skambėjo "Vėl atėjo laimingos dienos."

8

Nors Džeko Sojerio Vulfo mama pati save laikė per sena, kad vėl pastotų, prieš Permainų metą, prieš dvylika mėnesių ji nesulaukė menstruacijų. Prieš tris mėnesius ji pagimdė trynukus: dvi mergaites ir berniuką. Gimdymas buvo sunkus, o dar slėgė nuojauta, kad vienas iš vyresnių jos vaikų netrukus mirs. Ji žinojo, kad tas sūnus persikėlė į Kitą Vietą ginti bandos ir ten žus, o ji daugiau jo niekad nepamatys. Buvo sunku tai išgyventi, ir ji verkė dėl to labiau nei iš skausmo.

Bet dabar, miegodama su savo mažyliais po pilnatimi, saugiai kuriam laikui palikusi bandą, ji nusišypsojo ir pakėlusi berniuką ėmė laižyti. Per miegus vulfiukas apsikabino gauruotą motinos kaklą, priglaudė žandą prie švelniais pūkeliais apžėlusios krūties ir taip pat nusišypsojo. Sapną pervėrė žmogiška mintis: *Viešpats kala savo vinis teisingai ir gerai.* Mėnuo apšvietė pasaulį, kur visi kvapai buvo tokie gaivūs, ir jiedu miegojo apsikabinę šalia dvynukių sesučių.

9

Ohajuje, Goslino miestelyje (ne per toliausiai nuo Amandos, apie trisdešimt mylių nuo Kolumbo) vyras, vardu Badis Parkinsas kasė vištų mėšlą vištidėje. Burną buvo užsirišęs tankia skepeta, kad išdžiūvusio mėšlo dulkės nepakliūtų į nosį ir burną. Vištidė dvokė amoniaku. Nuo to kvapo jam įsiskaudėjo galvą. O ką jau kalbėti apie nugarą, nes jis buvo aukštas vyras, vištidė - ne. Sudėjus viską į krūvą galima sakyti, kad tai pragariškas darbas. Badis turėjo tris sūnus, bet vos tik reikėdavo kuopti vištidę, nė vieno negalėdavo prikalbinti. Visa laimė, kad darbas eina į pabaigą...

Tas vaikas! Jėzau Kristau! Tas vaikas!

Parkinsas staiga nepaprastai aiškiai ir su meile prisiminė berniuką, pasivadinusį Liuisu Farenu. Tas vaikas sakėsi keliaująs pas savo tetą Heleną Vogan Bakai Leike; paklaustas, ar nebėga iš namų, jis atsigręžė į Badį ir pribloškė nuoširdaus gerumo bei nuostabaus grožio veidu, grožio, kuris privertė Badį prisiminti praūžus audrai tviskančias vaivorykštes, saulėlydžius po sunkaus, bet vaisingo dienos darbo.

Jis aiktelėjo ir atsitiesė, stukteldamas galvą į siją, kad net akys ėmė ašaroti. Bet jis vis tiek plačiai šypsojosi. *O Dieve, tas berniukas yra TENAI, jis TENAI*, - pagalvojo Badis Parkinsas, ir nors nė neįtarė, kur tas "tenai" yra, nelauktai pajuto viską apimantį nuotykio jausmą. Po "Lobių salos", kurią perskaitė dvylikos, ir pirmo prisilietimo prie mergaitės krūties keturiolikos jis daugiau niekad nesijautė taip pakiliai ir džiaugsmingai. Badis ėmė juoktis. Numetė savo kastuvą ir sutrenkė apstulbusioms vištoms pašėlusį džigą, spragsėdamas pirštais ir kvatodamas per skepetą.

- Jis tenai! - sušuko Badis paukščiams. - Tram-pam-pam, jis ten, jam pagaliau pavyko, jis tenai ir turi *jį*!

Vėliau Parkinsas įtarinėjo, tiesa, nelabai tikėdamas, kad vištų mėšlo smarvė jį kažkaip apkvaitino. *Bet tai ne viskas, po šimts, ne viskas.* Jis padarė kažkokį atradimą, kokį - negalėjo prisiminti. Matyt, buvo kaip tam britų poetui, apie kurį koledže pasakojo anglų kalbos mokytojas: paėmęs didelę opiumo dozę, vyrukas pradėjo rašyti poemą apie išgalvotą kinų viešnamį... bet išsiblaivęs negalėjo pabaigti.

Kažkas panašiai, nusprendė jis, nors širdy netikėjo. Kad ir neprisimindamas džiaugsmo priežasties kaip ir Donis Kiganas, jis niekad

nepamiršo, kaip tas džiaugsmas atėjo, nepamiršo saldaus, veržlaus prisilietimo prie didžio nuotykio, žvilgsnio į nuostabią baltą šviesą, kuri, tiesa, spinduliavo visomis vaivorykštės spalvomis.

10

Senoje Bobio Darino dainoje sakoma: "Žemė atkosėja šaknis, aprengtas ir apautas, stumia jas šalin... stumia šalin." Šitai dainai karštai pritartų Kajugos apylinkės Indianoje vaikai, jeigu ji būtų išpopuliarėjusi truputį vėliau. Sanlaito namai stovėjo tušti tik antrą savaitę, o jau įgavo namų su vaiduokliais reputaciją. Nieko nuostabaus, turint galvoje radinius, iškastus netoli Tolimojo lauko sienos. Vietinio nekilnojamojo turto agento pastatytas skelbimas "Parduodama" atrodė metų, o ne devynių dienų senumo. Agentas nuleido kainą ir galvojo nuleisti ją dar kartą.

Bet to neprireikė. Kai virš Kajugos ėmė kristi pirmasis sniegas (o Džekas Sojeris lietė Talismaną už dviejų tūkstančių mylių), sprogo dujų talpos po virtuve. Darbininkas iš "Rytų Indianos dujų ir elektros" buvo atvykęs prieš savaitę perpompuoti į savo mašiną visas suskystintas dujas ir būtų prisiekęs, kad gali įlįsti į kurią nors talpą ir prisidegti cigaretę, bet jos vis vien sprogo... sprogo tą pačią sekundę, kai išlėkė "Outlio užeigos" langai (kartu su apsirengusiais ir apsiavusiais lankytojais... juos nustūmė iš Elmiros atvykę gelbėtojai).

Sanlaito namai supleškėjo iki pamatų per kelias sekundes.

Ar galite ištarti "aleliuja"?

11

Visuose pasauliuose kas nors pajudėjo ir pakeitė pozą kaip didelis žvėris... bet Point Venutyje tas žvėris buvo po žeme: jis pabudo ir riaumojo. Miegoti nuėjo tik po septyniasdešimt devynių sekundžių, kaip tvirtina seismologijos institutas.

Prasidėjo žemės drebėjimas.

Žemės drebėjimas

1

Džekas ne iš karto suvokė, kad "Aginkortas" griūva. Tai neatrodė keista, nors jis pats buvo apimtas nuostabos. Tam tikra prasme jis nebuvo viešbutyje, nebuvo Point Venutyje, net ne Mendočino apskrityje ir ne Kalifornijoje, ne Amerikos Teritorijose; nebuvo ir anose Teritorijose: jis buvo *juose* kaip ir begalybėje kitų pasaulių vienu metu. Panašu, kad Talismanas yra dar daugiau, negu tikėjo jo tėvas. Jis yra ne tik visų galimų pasaulių ašis, bet ir patys pasauliai bei erdvės tarp jų.

Nuo tokios transcendentalizmo dozės net Tibeto atsiskyrėlis išminčius vienuolis išprotėtų. Džekas Sojeris buvo visur, Džekas Sojeris buvo viskuo. Žolės lapelis penkiasdešimt tūkstantajame pasaulyje nuo Žemės mirė iš troškulio neįvardytoje lygumoje, kuri yra Afrikos vietą atitinkančio kontinento centre; Džekas mirė kartu su tuo lapeliu. Kitame pasaulyje virš planetos pakibusiame debesyje poravosi drakonai; svilinantis jų ekstazės kvapas maišėsi su šaltu oru bei smarkia liūtimi. Džekas buvo drakonas patinas; Džekas buvo drakonė; Džekas buvo sperma; Džekas buvo kiaušinis. Toli eteryje, už milijonų visatų trys dulkelės plaukė į kitą tarpžvaigždinę erdvę. Džekas buvo dulkelė, Džekas buvo tarpas tarp jų. Galaktikos vyniojosi aplink jo galvą it popierius, o likimas rėžė kiekvienoje atsitiktinius ženklus, paversdamas makrokosminiu pianinu, kuriuo bus grojama viskas: nuo regtaimo iki laidotuvių maršų. Laimingi Džeko dantys susmigo į apelsiną; nelaimingas Džeko kūnas suriko, kai jį išplėšė dantys. Jis buvo trilijonai dulkių kamuoliukų po bilijonais lovų. Jis buvo kengūriukas ir sapnavo ankstesnį gyvenimą motinos gimdoje, kai toji šokavo per purpurinę lygumą, kur lakstė elnio dydžio triušiai. Jis buvo kumpio mėsa Peru ir kiaušiniai po višta Badžio Parkinso vištidėje. Jis buvo mėšlo dulkelė, įlindusi jam į nosį, jis buvo judantys plaukeliai, kurie tuoj privers Badį nusičiaudėti, jis buvo čiaudulys, mikrobai čiaudulyje, jis buvo atomų dalelės, grįžtančios laiku į didįjį sprogimą, kuris buvo prieš pasaulio sukūrimą.

Jo širdis šoktelėjo, ir novose užsižiebė tūkstančiai naujų saulių.

Jis išvydo marias žvirblių begalybėje pasaulių ir pastebėjo kiekvieno smukimą ar klestėjimą.

Jis mirė Teritorijų rūdos kasykloje.

Jis gyveno kaip gripo virusas Eteridžo kaklaraištyje.
Jis lėkė vėjyje po tolimus kraštus.
Jis buvo...
O, jis buvo...
Jis buvo Dievas. Dievas arba kažkas taip arti, kad nėra jokio skirtumo.

Ne! - iš siaubo suklykė Džekas. - *Ne, aš nenoriu būti Dievas! Prašau! Prašau, nenoriu būti Dievas, AŠ TIK NORIU IŠGELBĖTI SAVO MAMĄ!*

Ir staiga begalybė užsivėrė lyg vanduo virš mesto į vandenį akmens. Ji susiaurėjo iki akinančios baltos šviesos spindulio, kuris sugrąžino berniuką į Teritorijų salę. Jis tebelaikė Talismaną savo rankose.

2

Lauke žemė pradėjo atlikinėti šokio judesius. Potvynis apsigalvojo ir grįžo atgal, palikdamas raudoną it jūros žvaigždės smėlį. Ant pasirodžiusio dugno liko spurdėti keistos žuvys, kai kurios - tarytum akių obuoliai iš drebučių.

Už miestelio stūksančios uolos buvo laikomos nuosėdinėmis, bet kiekvienas geologas, užmetęs akį, iškart pasakytų, kad jos tiek pat nuosėdinės, kiek novorišas priklauso senoms garsioms giminėms. Point Venučio aukštumos buvo ne kas kita kaip purvo pluta, ir dabar ji sutrūkinėjo tūkstančiais plyšių. Dar kurį laiką kalnai laikėsi, nauji plyšiai žiojosi ir vėl čiaupėsi, o po to ėmė virsti į slėnius. Purvo upės ėmė slinkti žemyn, nešdamos Toledo padangų gamyklos dydžio uolas.

Nelaukta Džeko ir Ričardo ataka Pasirengimo stovykloje prapretino Morgano vulfų brigadą. Jų dar sumažėjo, nes dalis pabėgo iš baimės. Kai kurie sugrįžo į savo pasaulį, bet dauguma ir tenai buvo praryti žemės drebėjimo. Panašūs kataklizmai krėtė visus pasaulius, tarsi jie visi būtų suverti ant iešmo. Trejetas vulfų su “Fresno Demons” motociklininkų švarkais sušoko į seną “Linkolną” ir pavažiavo kvartalą, kol iš dangaus nukrito akmens luitas ir suplojo mašiną.

Kiti tiesiog lėkė rėkdami gatvėmis ir pamažu virto vilkais. Moteris su grandine ant spenelių ramiai išėjo priešais vieną ir išsirovusi didelį kuokštą plaukų atkišo.

- Štai! - ramiai šypsodamasi sušuko ji. - Puokštė! Jums!

Vulfas, anaiptol ne ramus, vienu mostu nuplėšė jai galvą ir bėgo toliau, toliau, toliau.

3

Džekas atidžiai apžiūrinėjo tai, ką laimėjo, kaip vaikas laukinį gyvūną, kuris išėjo iš miško ir ėda iš jo rankos.

Talismanas švietė, užsižiebdamas ir vėl nublankdamas.

Su mano širdies dūžiais, - pagalvojo jis.

Jis priminė stiklą, bet atrodė minkštas. Džekas šiek tiek spustelėjo, jis įlinko. Ten, kur spaudė pirštai, liko mėlyna ir tamsiai raudona dėmelės. Berniukas nusišypsojo... ir staiga šypsena išnyko.

Šitaip gali pražudyti milijonus žmonių: gaisrai, potvyniai, dar kas nors. Prisimeni pastatą, kuris sugriuvo Angoloje Niujorko valstijoje, kai...

Ne, Džekai, - sukuždėjo Talismanas, ir Džekas suprato, kodėl jis pasidavė švelniam spustelėjimui. Jis buvo gyvas, žinoma. *Ne, Džekai: Viskas bus gerai... viskas bus gerai... ir viskas pasitaisys. Tik tikėk, būk įsitikinęs, ryžtingas, nesvyruok.*

Jame ramybė... oi, kokia gili ramybė.

Vaivorykštė, vaivorykštė, vaivorykštė, - pagalvojo Džekas ir ėmė svarstyti, ar galės kada nors paleisti šitą nuostabų burbulą.

4

Ant kranto už medinio tako Gardneris iš siaubo prisiplojo prie žemės. Pirštai susmigo į smėlį. Jis inkštė.

Morganas it girtas prisvyravo prie jo ir nuplėšė nuo peties raciją.

- Likite prie tvoros! - suriaumojo jis į aparatą ir tik tada apsižiūrėjo, kad nenuspaudė mygtuko "Įjungta". - LIKITE VIETOSE! JEIGU BANDYSITE BĖGTI IŠ MIESTO, SUMAUTOS UOLOS PRISPAUS JUS! EIKITE ČIA! PAS MANE! ČIA TIK PRAKEIKTI SPECEFEKTAI! EIKITE ČIA! APSUPKITE ŽIEDU PAPLŪDIMĮ! TIE, KURIE VYKDYS ĮSAKYMĄ, BUS APDOVANOTI! NEPAKLUSĘ MIRS KASYKLOSE IR PRAKEIKTOSE ŽEMĖSE! ATEI-

KITE ČIA! Į ATVIRĄ VIETĄ! EIKITE ČIA, KUR NIEKAS NEGALI ANT JŪSŲ UŽVIRSTI! PO VELNIŲ, ČIONAI!

Jis nušveitė raciją į šoną. Aparatas sutrupėjo, iš jo ėmė rangytis vabalai su ilgais čiuptuvėliais.

Morganas pasilenkė ir pakėlė pažaliavusį Gardnerį.

- Ant kojų, gražuoli, - pasakė jis.

5

Ričardas nesąmoningai riktelėjo, kai stalas, ant kurio jis gulėjo, pakrypo ir numetė jį žemėn. Džekas išgirdo jo riksmą ir atsipeikėjo iš apmąstymų apie Talismaną.

Viešbutis dejavo lyg laivas per smarkią audrą. Berniukas apsidairė: atšokinėjo lentos, siūbavo sijos. Nuo skaidrios Talismano šviesos spruko ir rangėsi atokiau balti vabzdžiai.

- *Ateinu, Ričardai!* - sušuko Džekas ir ėmė slinkti per salę. Sykį grindys išslydo iš po kojų, jis suklupo aukštai iškėlęs Talismaną: smarkiai sutrenktas rutulys gali sudužti. Kas būtų tada, vienas Dievas žino. Berniukas pakilo ant vieno kelio, vėl buvo parmestas ant užpakalio, bet šiaip taip atsistojo.

Apačioje darsyk suklykė Ričardas.

- *Riči! Ateinu!*

Virš galvos suskambo varpeliai. Džekas pakėlė galvą ir pamatė vis labiau siūbuojantį sietyną. Skambėjo krištoliniai jo karoliukai. Jam bežiūrint, trūko grandinė, ir sietynas sprogo, deimančiukų lietumi subiręs į grindis. Dužo stiklas.

Berniukas pasisuko ir perlėkė kambarį dideliais žingsniais. Atrodė kaip komikas, mėgdžiojantis girtą jūreivį.

Koridorius. Džekas buvo nublokštas banguojančių grindų į vieną, po to į kitą sieną. Kiekvieną kartą trenkdamasis jis laikė Talismaną priešais save tarytum žnyplėmis baltą nuo karščio anglį.

Tu niekad nenulipsi laiptais.

Turiu. Turiu.

Džekas pasiekė aikštelę, kur kovėsi su juoduoju riteriu. Pasaulis suvilnijo, berniukas pamatė, kaip tolyn nusirita riterio šalmas.

Apačioje smarkiai vilnijo laiptai, nuo to reginio jį ėmė pykinti. Viena pakopa išlėkė į viršų, palikusi juodą skylę.

- Džekai!

- Ateinu, Ričardai!

Tau nepavyks įveikti šitų laiptų. Niekaip, mažyli.

Turiu. Turiu.

Su neįkainojamu trapiu Talismanu rankose Džekas ėmė leistis laiptais, kurie dabar priminė tornado pagautą skraidantį kilimą.

Laiptai kryptelėjo, ir vaikas buvo nusviestas prie to paties plyšio, kur įkrito juodojo riterio šalmas. Džekas suklykė ir atsitraukė nuo skylės, dešine spausdamas prie savęs Talismaną, o kaire ieškodamas atramos. Į ką įsitverti nebuvo. Jo kulnai atsirėmė į pakopą ir pasviro virš bedugnės.

6

Nuo žemės drebėjimo pradžios praėjo penkiolika sekundžių. Tik penkiolika, bet tos gamtos nelaimės liudininkai pasakytų, kad objektyvus, laikrodžio, laikas per žemės drebėjimą praranda reikšmę. Praėjus trims dienoms po penkiasdešimt trečiųjų žemės drebėjimo, Los Andžele naujienų korespondentas paklausė išsigelbėjusiojo, kuris buvo arti epicentro, kiek laiko truko drebėjimas.

- Jis dar vyksta, - ramiai atsakė žmogus.

Praėjus šešiasdešimt dviems sekundėms nuo žemės drebėjimo pradžios, didžioji Point Venučio kalnų dalis nutarė nusileisti likimui ir virsti Point Venučio žemumomis. Jie šlumštelėjo ant miesto, palikdami styroti vieną uolą kaip "Aginkortui" grasantį pirštą. Iš naujų kalvų it grubus penis pakilo dūmų stulpas.

7

Pajūryje vienas kitą paramstydami ir kraipydamiesi, lyg suktų lanką, stovėjo Morganas Sloutas ir Sanlaitas Gardneris. Gardneris buvo nusiėmęs "Vetebį". Prie jų prisijungė keli vulfai, kurių akys plieskė iš siaubo ir pragariško įniršio. Nuolat prisijungdavo nauji. Visi jie buvo pasikeitę arba keitėsi. Drabužiai karojo skarmalais. Morganas pastebėjo, kaip vienas pargriuvo ant žemės ir ėmė ją kandžioti, tarsi nerami žemė būtų priešas, kurį reikia nužudyti. Sloutas nekreipė į tai dėmesio. Furgonėlis su užrašu "Laukinis vaikas" prašvilpė pro Point

Venučio aikštę, kur vaikai kadaise maldavo savo tėvų nupirkti ledų ir vėliavėlių su "Aginkorto" atvaizdu. Furgonėlis privažiavo prie krašto, peršoko šaligatvį ir ėmė burgzti į paplūdimį. Žemė prasivėrė ir prarijo "Laukinį vaiką", kuris kadaise partrenkė Tomį Vudbiną. Pliūptelėjo ugnies kamuolys sprogus benzino talpai. Tai matydamas, Sloutas prisiminė savo tėvą, sakantį pamokslą apie Sekminių ugnį. Po to žemė užsivėrė.

- Ramiai, - sušuko jis Gardneriui. - Gali būti, kad pastatas užgrius ir sutrėkš jį, bet jeigu jam vis dėlto pavyks išeiti, nušausim, ir joks žemės drebėjimas nesukliudys.

- Ar mes sužinosime, jeigu JIS sudūš? - suvapėjo Gardneris.

Morganas Sloutas išsišiepė iki ausų.

- Sužinosime, - atsakė jis. - Saulė pasidarys juoda.

Septyniasdešimt keturios sekundės.

8

Džeko kairė ranka nusitvėrė už turėklo nuolaužų. Talismanas plieskė prie jo krūtinės, o ilgumos ir platumos spindėjo kaip vielutė lempoje. Kulnai pakilo, padai ėmė slysti.

Krentu! Spidi! Aš nukri...

Septyniasdešimt devynios sekundės.

Viskas baigėsi.

Staiga viskas tiesiog baigėsi.

Tik Džekui kaip tam Los Andželo žemės drebėjimo liudininkui viskas tęsėsi galvoje. Dalyje jo smegenų žemė toliau kretėjo lyg bažnyčios piknikui sutaisyti drebučiai.

Jis atsitraukė nuo skylės ir svirduliuodamas priėjo prie perkreiptų laiptų. Blizgančia nuo prakaito kakta, vis dar neatgaudamas kvapo, jis stovėjo ir klausėsi, spausdamas prie savęs Talismaną.

Kažkur pasverdėjo ant briaunos ir su trenksmu nuvirto sunkus daiktas - biuras ar bufetas.

- Džekai! Prašau! Aš tikriausiai mirštu! - silpnas, bejėgiškas Ričardo balsas išties atrodė kaip mirštančio vaiko.

- Ričardai! Aš tuoj!

Jis ėmė lipti laiptais, kurie dabar buvo perkreipti, išlankstyti ir apgriuvę. Daugelio pakopų nebuvo, teko per tarpus peržengti. Vienoje vietoje trūko keturių iš eilės, ir Džekas šoko prisilaikydamas turėklo.

Viskas iš tikro griuvo. Dužo ir skambėdami žiro stiklai. Kažkur be paliovos šniokštė unitazas.

Raudonmedžio stalas registratūroje skilo per patį vidurį. Tačiau dvivėrės durys buvo atviros, skaisti saulė veržėsi pro jas, o senas drėgnas kilimas tarytum čirškė ir rūko protestuodamas prieš šviesą.

Debesys išsisklaidė, - nutarė Džekas. - *Lauke šviečia saulė*. Po to: *Išeisime pro tas duris, Riči. Tu ir aš. Dideli kaip gyvenimas ir dar tiek išdidūs*.

Koridorius, vedantis pro "Gervių barą" į valgomąjį, priminė jam sceną iš "Prieblandos zonos", kur viskas buvo išmėtyta ir sugadinta. Čia grindys pakeltos į kairę, čia - į dešinę; o tenai išgaubtos kaip kupranugario kupros. Tamsos jis nepaisė: Talismanas švietė it didžiausias žibintas.

Džekas puolė į valgomąjį ir pamatė draugą, gulintį ant grindų, ant staltiesių. Iš nosies tekėjo kraujas. Priėjęs arčiau jis pastebėjo, kad keli raudoni guzai prasivėrė ir iš draugo kūno rangėsi balti vabalai. Vienas Džekui bežiūrint išsikalė iš Ričardo nosies.

Ričardas suklykė silpnu, gargiančiu balsu ir sutrėškė jį. Taip šaukia mirštantis iš skausmo.

Marškiniai kilojosi ir knibždėjo vabalų.

Džekas nulėkė prie jo per kambarį... ir staiga iš tamsos nusileido voras, aklai švirkšdamas nuodus į orą.

- Šušmirdęš fagiš! - sucypsėjo jis. - Oi, fagie, padėk jį atgal, padėk atgal!

Negalvodamas Džekas iškėlė Talismaną. Jis plykstelėjo balta ugnimi, vaivorykštės ugnimi, ir voras suanglėjo. Po akimirkos ant siūlo kabaliojo rūkstantis kamuoliukas.

Nėra kada spoksoti į tą stebuklą. Ričardas miršta.

Džekas pribėgo prie jo, atsiklaupė ir nuplėšė staltiesę.

- Pagaliau mums pavyko, biče, - tyliai ištarė jis, stengdamasis nematyti iš draugo odos lendančių vabalų. Jis pakėlė Talismaną, paskui pagalvojęs uždėjo jį ant Ričardo kaktos. Ričardas bejėgiškai suinkštė ir mėgino išsisukti. Bet Džekas prispaudė jo krūtinę ranka. Ėmė dvokti Talismano susvilinti vabalai.

O kas toliau? Reikia dar kažko, bet ko?

Jo akys užkliuvo ties žaliu marmuriniu rutuliuku, kurį paliko Ričardui ir kuris Teritorijose virsdavo stebuklingu veidrodėliu. Rutuliukas iš inercijos pasirideno kelias pėdas ir sustojo. Ritasi, taip. Ritasi,

nes yra rutuliukas, ir rutuliukai turi ristis. Jie apvalūs. Apvalūs kaip Talismanas.

Staiga jo galvoje nušvito.

Laikydamas Ričardą, Džekas lėtai parito Talismaną per jo kūną. Kai jis pasiekė krūtinę, berniukas liovėsi priešintis. Džekas pagalvojo, kad jis galbūt nualpo, bet netrukus įsitikino, kad ne. Ričardas nustebęs žiūri į jį...

... ir veide nebeliko spuogų! Raudoni guzai nyksta!

- Ričardai! - suriko jis, kvatodamas kaip pamišęs lėlys. - Ei, Riči, tu tik pažiūrėk! Abra-kadabra!

Jis lėtai delnu parideno Talismaną per Ričardo pilvą. Rutulys skleidė bežodę harmoningą sveikatą ir gydė. Žemyn. Džekas suglaudė plonas draugo kojas ir parito Talismaną iki kulkšnių. Talismanas švietė mėlynai... tamsiai raudonai... geltonai... žaliai kaip birželio pieva.

Po to jis vėl pasidarė baltas.

- Džekai, - sukuždėjo Ričardas. - Ar šito mes atėjome?

- Taip.

- Jis gražus, - tarė Ričardas, padvejojęs paklausė: - Ar galiu palaikyti?

Džeką apėmė Skrudžo godumas, jis stipriau prispaudė prie savęs Talismaną. *Ne! Gali sudaužyti! Be to, jis mano! Perėjau visą kontinentą dėl jo! Koviausi su riteriais! Negaliu duoti! Jis mano! Mano! Mano...*

Staiga Talismanas pasidarė labai šaltas ir vieną akimirką, kuri Džekui buvo baisesnė už žemės drebėjimus visuose pasauliuose, kur jis buvo ar bus, jis pajuodo. Balta šviesa dingo. Rutulio viduje jis išvydo Juodąjį viešbutį. Ant bokštų, bokštelių, kupolų stogų, pūpsančių it pikti augliai, sukosi kanibalistiniai simboliai: vulfas, varnas, persukta lyties dėmė.

Tai tu būsi naujasis "Aginkortas"? - sušnibždėjo Talismanas. - *Net berniukas gali būti viešbučiu... jeigu nori.*

Galvoje pasigirdo aiškus mamos balsas: *Jeigu nenori juo dalytis, Džeki, jeigu nesiryžti duoti jo savo draugui, tai gali likti, kur esąs. Jeigu negali prisiversti pasidalyti laimėjimu, rizikuoti juo, gali nesivarginti eiti namo. Vaikams kalama tai visą gyvenimą, bet kai ateina metas vykdyti, nėra taip paprasta, ar ne? Jeigu negali pasidalyti, leisk man numirti, biče, nes tokia kaina aš gyventi nenoriu.*

Netikėtai Talismanas pasidarė neapsakomai sunkus kaip lavonas. Džekas šiaip taip pakėlė jį ir nuleido į Ričardo rankas. Draugo rankos

buvo plonytės ir išbalusios... bet Ričardas laikė Talismaną lengvai, ir Džekas suvokė, kad sunkumas buvo tik jo vaizduotė, iškreiptas ir nesveikas noras. Talismanas vėl sutvisko didinga balta šviesa, ir juodos berniuko mintys ėmė sklaidytis. Jam tik toptelėjo, kad savo teisę į daiktą gali išreikšti tik tuo, kaip lengvai gali jo atsisakyti... po to mintis dingo.

Ričardas šypsojosi, ir ta šypsena darė jo veidą gražų. Džekas ne kartą buvo matęs besišypsantį draugą, bet šitoje šypsenoje jautėsi ramybė, kurios jis anksčiau nebuvo pastebėjęs; tai buvo ramybė, kuri pritarė jo žinojimui. Baltoje, gydančioje Talismano šviesoje Džekas matė, kaip nesveikas, subjaurotas draugo veidas gyja. Berniukas glaudė Talismaną prie krūtinės lyg kūdikį ir šypsojosi Džekui spinduliuojančiomis akimis.

- Jeigu toks tasai Sibruko salos ekspresas, - pasakė Ričis, - manau, reikėtų nusipirkti sezoninį bilietą. Jeigu išsikapstysime iš viso šito.

- Jautiesi geriau?

Ričardo šypsena spindėjo kaip Talismanas.

- *Pasauliais* geriau, - atsakė jis. - O dabar padėk man, Džekai.

Džekas pasislinko, kad galėtų paremti jį petimi. Ričardas ištiesė Talismaną.

- Geriau pirma paimk jį. Aš dar silpnas, o jis nori grįžti su tavimi. Jaučiu tai.

Džekas paėmė Talismaną ir padėjo bičiuliui atsistoti. Tas apsikabino jį per kaklą.

- Pasiruošęs... biče?

- Aha, - atsakė Ričardas. - Pasiruošęs. Tik kažkodėl man atrodo, kad jūros keliui galas, Džekai. Per drebėjimą girdėjau, kaip prieplauka sugriuvo.

- Išeisime pro paradines duris, - pasakė Džekas. - Net jei Dievas padarytų per vandenį praėjimą iš langų, aš vis vien eičiau pro priekines duris. Mes nespruksime iš čia, Riči. Išeisime kaip užsimokėję gyventojai. Regis, daug pasakiau. Ką manai?

Ričardas ištiesė siaurą delną. Ant jo dar raudonavo gyjančios dėmės.

- Turime pabandyti, - sutiko jis. - Duok man penkis, Džeki.

Džekas ir Ričardas suplojo delnais, po to abu patraukė koridoriumi.

Ties viduriu Ričardas atkreipė dėmesį į metalo laužo krūvą.

- Kas čia, po galais?
- Skardinės nuo kavos, - atsakė Džekas ir šyptelėjo. - "Maxwell House".
- Džekai, ką, po paraliais, čia mali...
- Nieko, Ričardai, - atsakė Džekas. Jis plačiai šypsojosi, jautėsi gerai, bet nervai vis tiek įsitempė. Žemės drebėjimas baigėsi... ir ne. Dabar jų lauks Morganas. Ir Gardneris.

Nesvarbu. Tegu bus kaip bus.

Berniukai priėjo vestibiulį, Ričardas apstulbęs nužvelgė laiptus, suskilusį registracijos stalą, išvartytus trofėjus ir vėliavėles. Juodojo lokio iškamša stovėjo įkišusi nosį į pašto skyrelį: tikriausiai šniukštinėjo medaus.

- Oho, - ištarė Ričardas. - Viskas apversta aukštyn kojomis.

Džekas nuvedė Ričį prie dvivėrių durų ir apsidžiaugė, kad draugas godžiai geria saulės spindulius.

- Ar tu tikrai pasirengęs, Ričardai?
- Taip.
- Tenai tavo tėvas.
- Ne. Jis miręs. O tenai... kaip tu juos vadini? Jo dvynys.
- A.

Ričardas linktelėjo. Nepaisant Talismano artumo, jis vėl ėmė atrodyti išvargęs.

- Taip.
- Tikriausiai bus velniška kova.
- Ką gi, padėsiu, kuo galėsiu.
- Aš myliu tave, Riči.

Ričardas vangiai šyptelėjo.

- Aš tave taip pat, Džekai. Dabar eikime, kol dar laiko nervai.

9

Sloutas tikrai manė, kad viską kontroliuoja: situaciją, suprantama, bet dar svarbiau - save. Tikėjo tuo, kol nepamatė savo sūnaus. Silpno, tiesa, ir sergančio, bet pakankamai gyvybingo, išeinančio iš Juodojo viešbučio, pasirėmusio į Džeką Sojerį.

Sloutas taip pat manė, kad pagaliau valdo savo jausmus Filo Sojerio atžalai. Juk tik dėl savo neapykantos jis paleido Džeką Karalie-

nės paviljone, o vėliau - Vidurio Vakaruose. Viešpatie, šunytis pasiekė Ohają net neįdrėkstas, o nuo Ohajo iki Oriso, kitos Morgano tvirtovės, - akimirksnis. Bet iš pykčio jis elgėsi neapgalvotai, todėl berniukui pavyko išsprūsti. Sloutas buvo pažabojęs savo pyktį, bet dabar jis vėl nevaržomai užsiliepsnojo. Tartum kažkas būtų šliūkštelėjęs žibalo ant smilkstančio laužo.

Jo sūnus vis dar gyvas. Jo numylėtas sūnus, kuriam jis ketino palikti valdyti visų pasaulių ir visatų karalystes, ramstosi į Džeką Sojerį.

Bet tai dar ne viskas. Sojerio rankose žybsi ir spinduliuoja nelyginant iš dangaus nukritusi žvaigždė Talismanas. Net ir čia Sloutas jį jautė: planetos gravitacijos laukas tarsi sustiprėjo, traukė jį žemyn, vertė smarkiau dirbti jo širdį; laikas lyg ir ėmė lėkti greičiau, džiovino jo kūną, niaukė akis.

- Skauda! - šalimais suinkštė Gardneris.

Dauguma vulfų, kurie atlaikė žemės drebėjimą ir atėjo pas Morganą, dabar traukėsi rankomis užsidengę veidus. Keli bejėgiškai vėmė.

Morganas pajuto siaubą... paskui neapykanta, susijaudinimas ir beprotybė, kuri mito grandiozinėmis svajonėmis apie viešpatavimą, - viskas išsiveržė pro savikontrolės voratinklį.

Jis susigrūdo nykščius į ausis, kad skaudėtų, iškišo liežuvį ir pamojo Misteriui Džekui Snargliui, Būsimam Lavonui Sojeriui. Po akimirkos viršutinis jo žandikaulis nusileido kaip pakeliami vartai ir nukando liežuvio galiuką. Sloutas to nė nepastebėjo. Jis sugriebė Gardnerį už neperšaunamos liemenės.

Sanlaito veidas buvo pabalęs iš baimės.

- Jie išeina, jie išsineša JĮ, Morganai... mano valdove... turime bėgti, privalome bėgti...

- NUŠAUK JĮ! - sustaugė Morganas jam į veidą. Gardnerį aptėškė kraujas nuo sužaloto jo liežuvio. - NUŠAUK JĮ, TU ETIOPIŠKA IŠGAMA, JIS NUŽUDĖ TAVO SŪNŲ! NUŠAUK JĮ IR TĄ SUSMIRDUSĮ TALISMANĄ! ŠAUK Į JO RANKAS IR SUTRUPINK JĮ!

Sloutas ėmė trypčioti priešais Gardnerį klaikiai raukydamasis, susikišęs nykščius į ausis bei kaišiodamas nukirstą liežuvį it naujamečio vakaro niekutį, kuris traškėdamas išsisuka. Jis atrodė kaip vaikas žmogžudys: pasėlęs ir kartu baisus.

- JIS NUŽUDĖ TAVO SŪNŲ! ATKERŠYK UŽ JĮ! NUŠAUK! NUŠAUK JĮ! NUŠOVEI JO TĖVĄ, NUPILK IR JĮ!

- Roulis, - užsigalvojęs tarė Gardneris. - Taip. Jis nužudė Roulį. Jis yra blogiausias šunsnukis, kuris kada nors gyveno šioje žemėje. *Visi* berniukai. Dėsninga. Bet jis... *jis*...

Sanlaitas atsisuko į Juodąjį viešbutį ir pakėlė prie peties šautuvą. Džekas su Ričardu pasiekė lenktų paradinių laiptų apačią ir pasuko plataus lentų tako, kuris prieš kelias minutes buvo lygus, o dabar - visaip iškilotas, link. Optiniame taikiklyje berniukai buvo dideli kaip vagonėliai ant ratų.

- ŠAUK! - sustaugė Morganas. Jis vėl iškišo savo kruviną liežuvį ir džiugiai suvapėjo: - Jada-jada-jada-ja! - purvinais "Gucci" bateliais apautos kojos strakaliojo į viršų. Viena užlipo ant nukąsto liežuvio galiuko ir dar giliau įmynė į smėlį.

- NUŠAUK JĮ! NUŠAUK JĮ! - staugė Morganas.

"Vetebio" vamzdis truputį pasisukiojo, kol Gardneris taikėsi, kaip ir tada, kai jis rengėsi prakiurdyti guminį arklį. Po kurio laiko sustingo. Džekas nešė Talismaną priglaudęs prie krūtinės. Taikiklio kryželis atsistojo ant tviskančio gaublio. 360-ojo šovinys praeis kiaurai ir sutrupins jį. Saulė pasidarys juoda... *bet prieš tai*, - pagalvojo Gardneris, - *aš pamatysiu, kaip sprogsta blogiausio iš visų berniukų krūtinė.*

- Jis lavonas, - burbtelėjo Sanlaitas ir ėmė spausti šautuvo gaiduką.

10

Ričardas sunkiai pakėlė galvą, ir akys suskaudo nuo saulės atspindžio.

Du vyrai. Vienas truputį palenkęs galvą, antrasis lyg ir šoka. Žybtelėjo antras saulės zuikutis, ir Ričardas suprato. Jis suprato... o Džekas žiūri visai kitur. Džekas žiūri į akmenis, kur guli Spidis.

- Džekai, saugokis! - suklykė jis.

Džekas nustebęs apsidairė.

- Kas...

Viskas vyko nepaprastai greitai. Džekas net nieko nesuprato. Ričardas matė ir suprato, bet taip ir nepajėgė paaiškinti draugui. Saulė švystelėjo nuo šaulio taikiklio. Atspindys kliudė Talismaną. Ir tas atspindėjo jį tiesiai šauliui. Taip vėliau pasakojo Ričardas, bet tai buvo

tas pat, kas sakyti, kad "Empire State Building"dangoraižis yra ne vieno aukšto.

Talismanas ne vien atspindėjo saulės blyksnį, jis kažkaip sustiprino jį. Atgal pasiuntė tirštą šviesos pluoštą kaip mirtiną spindulį filmuose apie kosminius karus. Viskas tetruko vos sekundę, bet Ričardo tinklainėje spindulys liko dar valandą, iš pradžių baltas, po to žalias, mėlynas ir galiausiai - citrinos geltonumo.

11

- Jis lavonas, - sumurmėjo Gardneris, ir taikiklis prisipildė gyvos ugnies. Sprogo storo stiklo lęšiai. Rūkstantis lydytas stiklas šovė į kairę Gardnerio akį. Sprogo šoviniai šautuvo dėtuvėje, išplėšdami vidurinę ginklo dalį. Metalo skeveldra nuplėšė Gardnerio dešinį skruostą, kitos prašvilpė pro Sloutą, stebuklingai jo nekliudžiusios. Su Sloutu ir Gardneriu buvo likę trys vulfai. Du iš jų puolė į kojas. Trečias liko gulėti ir žiūrėti į dangų. "Vetebio" gaidukas įsmigo jam tiesiai į tarpuakį.

- Kas? - suriko Morganas. Jis prasižiojo. - Kas? Kas?

Gardneris priminė Vailą Kojotą iš "Klajūno", kai vienas iš jo būrio iššovė ne ten.

Jis numetė šautuvą, ir Sloutas pastebėjo, kad nuo kairės Gardo rankos nuplėšti visi pirštai.

Gardneris dešine ranka grakščiai ištraukė marškinius. Prie kelnių juosmens iš vidaus buvo pritvirtinta peilio makštis. Gardneris išsitraukė chromu išdailintą dramblio kaulo daiktelį. Nuspaudė mygtuką, ir iš jo iššoko septynių colių ašmenys.

- Blogas! - murmėjo jis. - Blogas! - balsas ėmė kilti. - Visi berniukai! Blogi! Tai dėsninga! TAI DĖSNINGA! - jis puolė per pliažą prie berniukų. Balsas virto plonu, sujaudintu riksmu.

- BLOGI! NIEKINGI! BLOGI! NIIIIEKINGI! BLOOOGI! NIIIIIIEEEEE...

Morganas pastovėjo, po minutėlės palietė raktelį ant savo kaklo. Suspaudęs jį, jautėsi sugniaužęs išgąstingas, nerišlias mintis.

Jis eis pas senį nigerį. Ten aš jį ir pričiupsiu.

- NIIIIIEEEEEEEEEEEEEE... - žviegė Gardneris, atkišęs priešais save grėsmingą peilį.

Morganas apsisuko ir nubėgo pajūriu. Vulfai, atrodo, visi išsilakstė. Tai gerai.

Jis pats pasirūpins Džeku Sojeriu ir Talismanu.

Kur daug dalykų išsprendžiama pliaže

1

Sanlaitas Gardneris kaip pamišėlis lėkė prie Džeko, o kraujas žliaugė iš sudarkyto jo veido. Džekas tapo beprotybės taikiniu. Skaisčioje saulės šviesoje Point Venutis pirmą kartą per šimtmečius tapo griuvėsių krūva: sugriuvę pastatai, nulūžę kaminai, iškiloti kaip knygos ant lentynos šaligatviai. Šen bei ten mėtėsi ir tikros knygos. Džekui už nugaros sudejavo viešbutis, po to jis išgirdo lūžtančių lentų traškesį, virstančias sienas po tinko ir cemento kruša. Berniukas pastebėjo neaiškią Morgano Slouto figūrėlę, lekiančią pakrante, ir suvokė neramia širdimi, kad jis skuba prie Spidžio Parkerio ar Parkerio lavono.

- Jis turi peilį, Džekai, - sušnibždėjo Ričardas.

Gardnerio sužalota ranka nerūpestingai taškė kraują ant kadaise akinančio baltumo marškinių.

- VEEEEEELNIAS! - suspiegė vos girdimai per bangų mūšą ir griūvančio viešbučio traškesį Gardneris. - VEEEEEEEEEE...

- Ką tu darysi? - paklausė Ričardas.

- Iš kur man žinoti? - atšovė Džekas; tai buvo gryniausia tiesa. Jis neįsivaizdavo, kaip galėtų apsiginti nuo to bepročio. Bet jis apsigins. Nė kiek tuo neabejojo. - Tu turėjai užmušti abu brolius Elisus, - burbtelėjo jis sau.

Gardneris spiegdamas lėkė per smėlį. Juos vis dar skyrė nemažas atstumas, nes nuo tvoros iki viešbučio durų buvo beveik pusmylis. Viena jo veido pusė buvo raudona kaukė. Bejėgė kairė ranka laistė krauju smėlį. Atstumas bemat sutrumpėjo dvigubai. Ar Morganas Sloutas jau pasiekė pakrantę? Džekas ėmė nekantrauti kaip Talismanas, stumiantis jį pirmyn.

- Blogi! Dėsninga! Blogi! - rėkė Gardneris.
- Persikelk! - garsiai ištarė Ričardas.
Ir Džekas

nuslydo

kaip Juodajame viešbutyje.

Jis pasijuto ryškioje Teritorijų saulės šviesoje priešais Osmondą. Pasitikėjimo savimi neliko. Viskas buvo taip pat, tik kitaip. Net nepažiūrėjęs Džekas žinojo, kad už jo daug blogiau negu "Aginkortas": jis nematė pilies, kuria Teritorijose virsdavo viešbutis, bet staiga pasijuto žinąs, kad pro paradines duris kyšo liežuvis... ir kad Osmondas ketina jį nustumti atgal.

Dešinė Osmondo akis buvo užrišta raiščiu, ant kairės rankos jis buvo užsimovęs dėmėtą pirštinę. Botago gijos nuslydo nuo jo peties.

- O, taip, - sušnypštė jis. - Šitas berniukas. Kapitono Fareno berniukas. Džekas prispaudė Talismaną prie pilvo. Rimbas šiureno per žemę paklusdamas mažiausiam Osmondo rankos judesiui it dresuotas lenktynių arklys. - Kas berniukui iš to, kad jis laimi stiklinį rutulį, jeigu praranda pasaulį? - botagas tarsi pakilo nuo žemės. - NIEKO! ŠNIPŠTAS! - tikrasis Osmondo kvapas - nešvaros, puvimo, irimo - prasimušė į viršų, o jo liesas veidas tarytum suraibuliavo, lyg po oda būtų sužaibavę. Jis abejingai nusišypsojo ir iškėlė per petį permestą botagą.

- Ožio pimpalas, - kone meiliai ištarė Osmondas. Botago antgaliai sušvilpė ore, ir Džekas išsigandęs žingtelėjo atgal.

Ričardo ranka sugniaužė jo petį, kai Džekas persikėlė atgal, ir botago švilpimas išnyko.

Peilis! - išgirdo jis sakant Spidį.

Nugalėjęs savo instinktą trauktis, Džekas žengė į vietą, kur buvo botagas. Ričardo ranka nukrito nuo peties, Spidžio balsas nutilo. Džekas prispaudė tviskantį Talismaną kaire ranka, o dešinę ištiesė į priekį. Pirštai stebuklingai sugniaužė kaulėtą riešą.

Sanlaitas Gardneris sukikeno.

- DŽEKAI! - už nugaros suriko Ričardas.

Džekas vėl stovėjo šiame pasaulyje po rėkiančia saulės šviesa, o Sanlaito Gardnerio peilis artėjo. Jo sužalotas veidas buvo per kelis colius nuo jo.

- Šnipštas, - pakartojo Gardneris. - Ar gali ištarti "aleliuja"? - Jis švystelėjo mirtinu ginklu, bet Džekas sugebėjo jį atremti.

- DŽEKAI! - vėl sušuko Ričardas.

Sanlaitas Gardneris spoksojo kaip vanagas. Ir toliau spaudė peilį.

Ar žinai, ką padarė Sanlaitas Gardneris? - paklausė Spidžio balsas. - *Dar nežinai*?

Džekas įsmeigė žvilgsnį tiesiai į beprotiškai lakstančią Gardnerio akį. Taip.

Ričardas prišoko ir spyrė Gardneriui į kulkšnį, po to silpnai stuktelėjo kumščiu į smilkinį.

- Tu nužudei mano tėvą, - tarė Džekas.

Gardnerio akis žybtelėjo.

- O tu, bjauriausias šunsnuki, mano berniuką!

- Morganas Sloutas įsakė, ir tu nušovei.

Beprotis palenkė peilį dar per porą colių. Geltona, kremzlėta masė ir kraujo burbulas ištryško iš skylės, kur buvo jo dešinė akis.

Džekas suklykė: iš siaubo, neapykantos ir ilgai slėptų vienišumo bei bejėgiškumo jausmų, kurie lydėjo jį nuo tėvo mirties. Jis nė pats nepajuto, kaip nustūmė Gardnerio peilį. Berniukas vėl suriko. Kaip tik mėgino užlaužti dešinę Gardnerio ranką, kai pajuto, kaip mėsos strampgalis įsmuko tarp jo krūtinės ir rankos. Ričardas strykčiojo apie Gardnerį, bet tas sugebėjo bepiršte ranka priartėti visai prie Talismano.

Gardneris pakėlė galvą.

- Aleliuja, - sukuždėjo jis.

Džekas ūmai smarkiai pasisuko visu kūnu; jis ir neįtarė, kad turi tiek jėgos. Paskui nulenkė Gardnerio ranką su peiliu, o bepirštė nulėkė į šoną. Džekas suspaudė peilį laikantį riešą, sutraškėjo sausgyslės, ir ginklas nukrito. Berniukas visu kūnu niuktelėjo Gardnerį ir nustūmė jį šalį.

Džekas nutaikė Talismaną į Gardnerį. “Ką tu darai?” - aiktelėjo Ričardas, bet tai buvo teisinga, teisinga, teisinga. Džekas priėjo prie vis dar išsišiepusio, nors ir ne taip užtikrintai, Gardnerio ir prikišo Talismaną. Sanlaitas išsivėpė, iš žaizdos išlindo dar vienas kruvinas burbulas, ir užsimojo prieš Talismaną. Po to pasilenkė peilio. Džekas pripuolė prie jo ir palietė švytinčiu rutuliu. Sanlaitas kaip Roulis. Jis atšoko ir sustūgo it sužeistas žvėris. Ten, kur prisilietė Talismanas, oda pajuodo, po to ėmė tekėti nuo kaukolės. Džekas atsitraukė dar žingsnį. Gardneris suklupo. Veido oda pasidarė kaip vaškas. Po pusės sekundės iš sudriskusių marškinių apykaklės kyšojo tik tviskanti kaukolė.

Šituo pasirūpinta, - pagalvojo Džekas, - *ir laimingai nusikratyta!*

2

- Tvarka, - pajutęs tvirtą pasitikėjimą savimi, pasakė Džekas. - Eikime pričiupti jį, Riči. Eime...

Jis pažvelgė į draugą ir pamatė, kad tas tuoj vėl nualps. Ričardas sverdėjo ant smėlio nieko neregińčiomis primerktomis akimis.

- Gal geriau šįkart pasėdėk, - pasiūlė Džekas.

Ričardas papurtė galvą.

- Einu, Džekai. Sibruko sala. Tegu bus... iki pat galo.

- Aš ruošiuosi jį užmušti, - paaiškino Džekas. - Jeigu pavyks, žinoma.

Ričardas atkakliai purtė galvą.

- Jis ne mano tėvas. Juk sakiau. Tėvas mirė. Jeigu paliksi, šliaušiu iš paskos. Tiesiai per mėšlą, kurį paliko tas tipas, jeigu reikės.

Džekas pažiūrėjo akmenų link. Morgano nesimatė, bet nereikia daug spėlioti, kad jis tenai. O jeigu Spidis dar gyvas, Sloutas gali imtis priemonių, kad ištaisytų tą klaidą.

Džekas mėgino šypsotis, bet neįstengė.

- Pagalvok apie mikrobus, kuriais gali užsikrėsti, - padvejojęs jis nenoriai ištiesė Ričardui Talismaną. - Aš panešiu tave, bet tau teks nešti jį. Neišmesk kamuolio, Riči. Jeigu paleisi...

Kaip ten sakė Spidis?

- Jeigu išmesi, viskas bus prarasta.

- Neišmesiu.

Džekas padavė bičiuliui spinduliuojantį gaublį, ir Ričis vėl tartum atsigavo... bet ne visai. Jo veidas buvo bekraujis. Nutviekstas Talismano šviesos jis atrodė kaip vaiko lavonas, apšviestas policijos fotografo blykstės.

Tai viešbutis. Jis nuodija jį.

Bet iš tikro ne viešbutis čia kaltas, ne vien jis. Tai Morganas. Morganas jį nuodija.

Džekas apsisuko, suvokdamas, kad sunku net trumpam atitraukti žvilgsnį nuo Talismano, ir pritūpęs sulenkė rankas.

Ričardas užsikabarojo. Jis laikė Talismaną viena ranka, o kita apsikabino draugo kaklą. Džekas čiupo Ričardo šlaunis.

Jis lengvas kaip pūkas. Jis taip pat serga vėžiu. Sirgo visą gyvenimą. Morganas Sloutas spinduliuoja blogiu, ir Ričardas miršta nuo radioaktyvių nuosėdų.

Džekas pasileido prie akmenų, už kurių gulėjo Spidis, nesąmoningai jausdamas virš savęs Talismano šviesą ir šilumą.

3

Berniukas tekinas suko už uolos su Ričardu ant kupros, apimtas beprotiško tikrumo... o kad jis tikrai beprotiškas, netruko įsitikinti. Staiga iš už akmens kyštelėjo stora koja su šviesios rudos vilnos kostiuminėm kelnėm (o po jomis Džekas pastebėjo visai tokio atspalvio nailono kojinę).

Velnias! - riktelėjo mintyse berniukas. - *Jis laukė! Stuobrys!*

Ričardas suriko. Džekas mėgino išsilaikyti ant kojų, bet neįstengė.

Morganas pakišo jam koją kaip mokyklos chuliganas pradinukui. Po Smokio Apdaiko, Osmondo, Gardnerio, Elrojaus ir padaro, panašaus į aligatoriaus bei "Šermano" tanko hibridą, jį parklupdo nutukęs, besiskundžiąs pakilusiu kraujo spaudimu Morganas Sloutas: tykojo ir laukė, kol užklius ir nugrius pasitikintis savimi berniukas, vardu Džekas Sojeris.

- Yyy! - sucypė Ričardas, kai Džekas pasviro į priekį. Jis spėjo pastebėti indišką stabą primenantį jų bendrą šešėlį, ir tada psichinis Talismano svoris pasviro... ir persisvėrė.

- SAUGOK JĮ, RIČARDAI! - suriko Džekas.

Ričardas vertėsi per draugo galvą išsiplėtusiomis iš išgąsčio akimis. Gyslos kakle įsitempė it pianino stygos. Krisdamas jis iškėlė Talismaną ir rėžėsi į žemę nosimi kaip niekam tikusi raketa. Ties ta vieta, kur gulėjo Spidis, buvo visai ne smėlis, o žvyras su postambiais akmenimis ir kriauklėmis. Ričardas pataikė ant akmens, išmesto žemės drebėjimo. Sunkiai žnegtelėjęs, jis valandėlę priminė į žemę galvą užkasusį strutį. Išpurvintų kelnių užpakalis sverdėjo į šonus. Kitomis aplinkybėmis, pavyzdžiui, jeigu nebūtų buvę to klaikaus žnegtelėjimo, jo poza būtų juokinga, verta nuotraukos: "Racionalusis Ričardas šėlioja pliaže". Bet visai nebuvo juokinga. Ričardo pirštai iš lėto atsitiesė, Talismanas nusirito nedideliu šlaitu ir sustojo atspindėdamas dangų ir debesis.

- Ričardai! - suriko Džekas.

Morganas stovėjo kažkur už jo, bet Džekui tada jis nerūpėjo. Visas pasitikėjimas dingo, pranyko kartu su koja, išlindusia iš už akmens. Apmovė kaip vaiką lopšelio kieme, o Ričis... Ričis...

- Riči...

Ričardas apsivertė, ir Džekas išvydo varganą, nusikamavusį draugo veidą, paplūdusį krauju. Lyg koks atšokęs padas beveik iki akių karojo nusmauktas odos trikampis. Džekas pastebėjo, kad po juo styro plaukai ir kutena Ričardo skruostą it išdeginta žolė, o ten, kur jie buvo, blizga nusklembtas Ričardo kiaušas.

- Ar jis sudužo? - paklausė Ričardas. Jis kone klykė. - *Džekai, ar jis sudužo, kai aš kritau?*

- Viskas gerai, Riči... jis...

Ričardo krauju pasruvusios akys išsiplėtė, pamačiusios kažką už draugo nugaros.

- Džekai! Džekai, saugo...

Kažkas kaip plyta - Morgano Slouto batas - smogė Džekui į tarpkojį. Spyris buvo tikslus: berniukas, apimtas siaubingiausios gyvenime agonijos, sukniubo ant pilvo. Neįstengė net surikti.

- Jam nieko, - ištarė Morganas Sloutas, - bet tu atrodai nekaip, mielasis Džeki. Visai

nekaip.

Dabar vyras, pamažu besiartinantis prie Džeko (pamažu, nes mėgavosi tuo), pasirodė esąs tas, su kuriuo berniukas taip ir neturėjo progos gerai susipažinti. Tai tas pats baltas veidas, matytas didelio diližano lange kelias sekundes, veidas su juodomis akimis, kurios kažkaip pastebėjo jį; tai jis buvo tas raibuliuojantis, besikeičiantis pavidalas, kuris įsiplėšė į lauką, kai jiedu su Vulfu kalbėjosi apie vados brolius ir mėnulį; tai jis šmėkščiojo Anderso akyse.

Bet iki šiol aš taip ir nemačiau Morgano iš Oriso, - pagalvojo Džekas. O jis tebebuvo tas pats Džekas, Džekas su pora nublukusių, purvinų medvilninių kelnių, kokias galėtų dėvėti koks nors Azijos šaunuolis, žaliaminės odos sandalais, ne Džeisonas - Džekas. Jo šaktarpis virto neišrėkto skausmo gumulu.

Už dešimties jardų gulėjo Talismanas, nušviečiantis juodą smėlį. Ričardo tenai nebuvo, bet į tai Džekas iš karto neatkreipė dėmesio.

Morganas vilkėjo tamsiai mėlyną apsiaustą su gobtuvu, kurį prie kaklo laikė kalinėto sidabro sagtis. Kelnės buvo tokios pat šviesios kaip Slouto, tik sukištos į juodus aulinius.

Šis Morganas šlubčiojo, o deformuota koja paliko smėlyje trumpus brūkšnelius. Sidabro sagtelė kadaravo laisvai, ir Morganui prisiartinus Džekas suprato, kad ji neturi nieko bendra su apsiaustu: jį laikė paprastas tamsus raištis. Tai buvo savotiškas pakabukas. Iš pra-

džių berniukas pamanė, kad ten mažytė golfo lazdelė, kokią galėtų pasikabinti ant kaklo moteris tiesiog dėl juoko. Bet Sloutui priėjus arčiau, jis įsitikino, kad daiktelis pernelyg siauras ir galas nesiriečia. Jis priminė žaibolaidį.

- Ne, tu tikrai nekaip atrodai, bernaiti, - pasakė Morganas iš Oriso. Jis priėjo prie susirietusio, dejuojančio vaiko, pasilenkė įsirėmęs rankomis į kelius ir ėmė tyrinėti Džeką kaip mašinos pervažiuotą žvėrelį. Gana įprastą žvėrelį: voverę ar burunduką. - Tikrai nekaip.

Morganas pasilenkė arčiau.

- Tu pridarei man nemažai problemų, - prisipažino Morganas iš Oriso lenkdamasis. - Padarei daug nuostolių. Bet pagaliau...

- Man regis, aš mirštu, - sušnibždėjo Džekas.

- Dar ne. O, aš suprantu, kaip jautiesi, bet patikėk, dar ne. Bet po penkių minučių sužinosi, ką reiškia iš tikro mirti.

- Ne... tikrai... aš sulaužytas... viduje, - suaimanavo Džekas. - Pasilenk... noriu pasakyti... paprašyti... maldauti...

Blyškiame veide žybtelėjo Morgano akys. Gal nuo minties, kad Džekas maldaus. Jis pasilenkė prie pat vaiko veido. Džekas gulėjo surietęs iš skausmo kojas. Dabar jis spyrė jomis. Vieną akimirką Džekas jautėsi taip, lyg surūdiję ašmenys lįstų per lyties organą į pilvą, bet garsas, kai jo sandalai atsitrenkė į Morgano veidą, praplėšė lūpas ir sugurino į vieną pusę nosį, buvo pakankama kompensacija.

Morganas nulėkė atatupstas, riaumodamas iš nuostabos ir skausmo, o apsiaustas pleveno lyg didelio šikšnosparnio sparnai.

Džekas atsistojo. Dirstelėjo į juodą pilį (ji buvo didesnė už "Aginkortą", riogsojo užėmusi ištisus akrus) ir puolė pro nualpusį (ar negyvą) Parkusą. Jis prišoko prie Talismano, taikiai tviskančio saulėje ant smėlio, ir tuo metu

persikėlė

į Amerikos Teritorijas.

- O tu niekše! - subliovė Morganas Sloutas. - Susmirdęs niekšeli, mano veidas, veidas, tu sužeidei mane!

Pasigirdo traškesys, pakvipo ozonu. Džekui pro pat dešinę prašvilpė akinantis žaibo botagas, išlydęs smėlį į stiklą.

Po akimirkos jis vėl laikė Talismaną! Pulsuojantis skausmas tarpkojyje kaipmat ėmė slopti. Jis pasisuko į Morganą iškėlęs rankose švytintį rutulį.

Morganas Sloutas laikėsi susiėmęs už skruosto (Džekas vylėsi, kad išmušė kelis jo dantis), lūpa kraujavo. Ištiestoje Morgano rankoje buvo raktelį primenantis daiktas, kuriuo jis pasiuntė žaibą į Džeką. Džekas pasitraukė į šoną atkišęs priešais save rankas su visomis vaivorykštės spalvomis trykštančiu Talismanu. Rutulys tarsi jautė Sloutą, nes ėmė monotoniškai dūgzti. Džekas tai ne girdėjo, o veikiau jautė kaip rankų dilgčiojimą. Talismano centre atsivėrė skaisčios baltos šviesos spindulys, Sloutas pasimuistė ir nutaikė raktelį į berniuko galvą.

Nusišluostęs nuo lūpų kraują, Morganas tarė:

- Tu spyrei man, dvokiantis benkarte. Nemanyk, kad stiklinis rutulys tau dabar padės. Jo ateitis dar trumpesnė už tavo.

- Tai kodėl tu jo bijai? - paklausė vaikas, vėl jį atkišdamas.

Sloutas atšoko į šoną, lyg Talismanas taip pat galėtų laidyti žaibus. *Jis nežino, ką gali Talismanas*, - suprato Džekas. - *Jis nieko apie jį nežino, tiesiog nori jį turėti.*

- Paleisk jį tuoj pat, - paliepė Sloutas. - Paleisk, išgama. Arba perskelsiu pakaušį. Mesk jį.

- Tu bijai, - pasakė Džekas. - Dabar, kai Talismanas priešais tave, tu bijai ateiti jo pasiimti.

- Man nereikia eiti ir imti jį, - atsakė Sloutas. - Prakeiktas apsimetėli. Mesk. Pažiūrėkim, kaip tu pats jį sudaužysi, Džeki.

- Pasiimk, Bloutai, - pakartojo berniukas, staiga apimtas siaubingo pykčio. *Džeki.* Jam koktu buvo girdėti malonybinį mamos kreipinį iš Slouto burnos. - Aš ne Juodasis viešbutis, Bloutai. Aš tik vaikas. Negi negali atimti stiklinio rutulio iš vaiko? - Džekui buvo aišku, kad jie lygūs, kol Talismanas jo rankose. Rutulio centre pašoko melsva kaip Anderso "demonų mašinos" žiežirba ir užgeso. Po jos sekė antra. Berniukas vis dar jautė galingą dūzgimą iš tviskančio gaublio. Jam buvo skirta paimti Talismaną, *jis privalėjo jį paimti.* Talismanas žinojo jį egzistuojant nuo pat gimimo, dabar suprato Džekas, jis laukė, kol bus išvaduotas. Jam reikėjo Džeko Sojerio ir nieko kito. - Ateik ir pabandyk, - erzino Džekas.

Sloutas urgzdamas atkišo raktelį. Kraujas tekėjo per jo smakrą. Tą akimirką Sloutas atrodė kaip įsiutintas bulius koridoje, ir Džekas nesusilaikė nesišypsojęs. Po to jis žvilgtelėjo į draugą, ir šypsena ištirpo. Ričardo veidas buvo raudonas nuo kraujo, juo buvo sulipę ir plaukai.

- Tu nie... - pradėjo jis, bet padarė klaidą, atitraukęs nuo Morgano akis. Svilinantis geltonos ir mėlynos liepsnos pliūpsnis susmigo tiesiai priešais jį.

Džekas atsigręžė į Sloutą, kuris leido antrą žaibą. Džekas atšoko; toje vietoje nuo kraščio smėlis virto tąsia geltona mase, kuri akimirksniu sustingo į stiklo luitą.

- Tavo sūnus miršta, - pasakė Džekas.

- Tavo mama taip pat, - atšovė jam Sloutas. - Mesk tą prakeiktą daiktą, kol nenuėmiau tau galvos. Tuojau pat. Paleisk.

- Jau gali nagus graužtis, - atsakė Džekas.

Morganas Sloutas prasižiojo, apnuogindamas kvadratinius kruvinus dantis, ir suinkštė:

- Aš graušiu tavo lavoną!

Smailas raktelis pasisuko į Džeko galvą, nuslydo į šoną. Sloutas sukibirkščiavo akimis ir nutaikė jį į dangų. Ilgas žaibo liežuvis, tolydžio platėdamas, šovė iš Morgano delno. Dangus pajuodo. Staiga stojusioje tamsoje švietė tik Talismanas ir Slouto veidas, nes į jį krito rutulio šviesa. Džekas suvokė, kad jo veidas taip pat apšviestas. Bet vos tik jis prikišo spinduliuojantį Talismaną prie Slouto, siekdamas bala žino ko (norėdamas, kad jis išmestų raktelį, bandydamas įsiutinti jį, prisipažinti, kad yra bejėgis) - suprato, kad Morgano sugebėjimams dar ne galas. Iš tamsaus dangaus pabiro didelės snaigės. Sloutas išnyko už tirštėjančio sniego uždangos. Berniukas išgirdo gargiantį jo kvatojimą.

4

Ji atsikėlė iš savo lovos ir priėjo prie lango. Nužvelgė negyvą gruodžio pajūrį, apšviestą vieno vienintelio gatvės žibinto. Staiga ant palangės nutūpė žuvėdra. Prie jos snapo karojo kremzlės skutas, ir Lili netikėtai pagalvojo apie Sloutą. Žuvėdra priminė Sloutą.

Moteris atšlijo, po to vėl grįžo prie lango. Ją apėmė keistas pyktis. Žuvėdra negali būti panaši į Morganą, žuvėdra negali įsiveržti į jos teritoriją... tai neteisinga. Ji pabarbeno į šaltą stiklą. Paukštis suplakė sparnais, bet nenulėkė. Staiga galvoje ji išgirdo aiškiai kaip radiją:

Džekas miršta, Lili... Džekas miiiiiirrršta...

Žuvėdra palenkė galvą. Kaip Po varnas pastukseno snapu į langą. *Miiiiiirrššššššta...*

- NE! - suriko Lili. - SMIRSK IŠ ČIA, SLOUTAI! - daugiau ji nebarbeno, o smogė kumščiu į stiklą ir išdaužė jį. Žuvėdra kvykdama atšoko, vos nenukrito.

Iš Lili rankos lašėjo kraujas... ne, ne lašėjo, jis *bėgo*. Dviejose vietose moteris rimtai įsipjovė. Ištraukusi šukes iš žaizdos delne, Lili nusivalė kraują į naktinius.

- NESITIKĖJAI, NIEKŠE? - suriko ji paukščiui, kuris neramiai suko ratus virš sodo. Po to ji pravirko. - Dabar palik mane ramybėje! Girdi? NEKIŠK NAGŲ PRIE MANO SŪNAUS!

Ji visa išsikruvino. Šaltas oras skverbėsi pro išdaužtą langą. Žibinto šviesoje ėmė suktis pirmosios snaigės.

5

- Saugokis, Džeki.

Tyliai. Kairėje.

Džekas pasisuko į tą pusę, ištiesęs Talismaną kaip prožektorių. Jo šviesos pluoštą pripildė krentantis sniegas.

Nieko. Tamsa... sniegas... vandenyno mūša.

- Ne ten, Džeki.

Berniukas pasisuko į dešinę, slysdamas ant sniego. Arčiau. Balsas girdėjosi arčiau.

Džekas pakėlė Talismaną.

- Ateik pasiimti, Bloutai.

- Neturi išeities, Džekai. Galiu pričiupti tave kada panorėjęs.

Užpakalyje. Dar arčiau. Bet kai pakėlė šviečiantį gaublį, Slouto niekur nesimatė. Sniegas drėbė į veidą. Berniukas įkvėpė ir ėmė kosėti.

Sloutas sukikeno tiesiai priešakyje.

Džekas atšoko ir vos nenuvirto užkliuvęs už Spidžio.

- A-ū, Džeki!

Iš kairės išniro ranka ir užsuko Džekui ausį. Berniukas atsigręžė į tą pusę smarkiai plakančia širdimi, paslydo ir suklupo ant vieno kelio.

Kažkur netoliese dusliai sudejavo Ričardas.

Virš galvos, Morgano užtrauktoje tamsoje sugriaudėjo.

- Mesk jį man! - erzino Sloutas. Jis iššoko iš neįžvelgiamos tamsos spragsėdamas dešinės rankos pirštais, o kaire suko raktelį. Džekui Morganas priminė gangsterį iš Lotynų Amerikos, pavyzdžiui, Chavjerą Kugatą. - Mesk į mane, ko nemeti? Tiras, Džekai! Molinis balandis! Didysis dėdė Morganas! Ką pasakysi, Džekai? Nagi! Mesk kamuolį ir laimėk lėlytę!

Džekas pajuto tikrai pakėlęs Talismaną prie peties, lyg ketintų mesti. *Jis gąsdina tave, nori, kad supanikuotum, nori, kad užkibtum...*

Sloutas išnyko prietemoje. Sniegas vis krito.

Džekas nervingai apsisuko, bet Morgano niekur nesimatė. *Gal jis persikėlė. Gal...*

- Kas yra, Džeki?

Ne, jis vis dar čia. Kažkur. Kairėje.

- Juokiausi, kai mirė tavo senis, Džeki. Kvatojausi į jo veidą. Kai jo motoriukas nutilo, pajutau...

Balsas virptelėjo. Nuslopo. Grįžo. Dešinėje. Džekas pasisuko ten, nesuprasdamas, kas darosi.

- ... mano širdis pakilo kaip paukštis ant sparnų. Skridau *štai taip*, mielasis Džeki.

Iš tamsos atlėkė akmuo: buvo taikytas ne į Džeką, o į stiklo rutulį. Berniukas pasilenkė. Pastebėjo šmėkštelint Sloutą.

Pauzė... po to Sloutas grįžo ir pradėjo naują giesmelę.

- Aš dulkinau tavo motiną, Džeki, - paerzino balsas už nugaros. Putlus karštas delnas plojo per užpakalį.

Džekas apsisuko, vos neužvirtęs ant Ričardo. Karštos, skaudžios ašaros pradėjo kauptis akyse. Džekas nekentė jų, bet jos tvenkėsi, ir niekas pasaulyje jų nepaneigs. Vėjas sukaukė kaip drakonas sūkuryje. *Stebuklas glūdi tavyje*, - sakė Spidis, tai kur dabar tas stebuklas? Kur, kurgi, o kur?

- *Nedrįsk kalbėti apie mano mamą!*

- Dažnai ją dulkinau, - patenkintas savimi pridūrė Sloutas.

Vėl iš dešinės. Storas šokantis siluetas tamsoje.

- Jos pačios prašymu, Džeki!

Užpakaly! *Čia pat!*

Džekas pasisuko. Pakėlė Talismaną. Jis plykstelėjo baltos šviesos spinduliu. Sloutas atšoko nuo jo, bet berniukas dar spėjo pamatyti skausmo ir pykčio grimasą. Šviesa palietė jį, sužeidė.

Neklausyk, ką jis kalba... visa tai melas, pats žinai. Bet kaip jis taip padaro? Kaip koks Edgaras Bergenas. Ne... kaip indėnai tamsoje, apsupantys prekinį traukinį. Kaip jam tai pavyksta?

- Pasvilinai man ūsus, Džeki, - pasakė Sloutas ir nusikvatojo. Atrodė truputį pridusęs. Bet ne per smarkiai. Džekas alsavo kaip šuo karštą vasaros dieną, po tamsą naršydamas akimis Slouto. - Bet aš akmens užantyje nelaikau, Džeki. Tai va. Apie ką mes čia kalbėjomės? A. Apie tavo mamą...

Balsas sudreba... prityla... o tada iš tamsos atskrieja akmuo ir kliudo dešinį Džeko smilkinį. Berniukas puolė ton pusėn, bet Sloutas vėl dingo, nerangiai pranykdamas už sniego uždangos.

- Apsivydavo ilgomis savo kojomis ir nepaleisdavo, kol imdavau maldauti pasigailėjimo! - išpoškino Sloutas už Džeko nugaros. - AAAAAAAŪŪŪŪŪŪŪŪ!

Nesileisk palaužiamas, nesileisk, nepasiduok...

Bet Džekas nieko negalėjo padaryti. Šitas niekšas kalba apie jo mamą, *jo mamą*.

- *Baik! Užsičiaupk!*

Sloutas atsidūrė priešais jį, taip arti, kad per drebiantį sniegą berniukas aiškiai jį matė, bet tas siluetas buvo mirgantis kaip veidas naktį po vandeniu. Akmuo pataikė Džekui į pakaušį. Vaikas susverdėjo ir vos nepargriuvo užkliuvęs už draugo, draugo, kuris sparčiai nyko po sniego pusnimi.

Pažiro žvaigždutės... ir Džekas suprato, kas čia vyksta.

Sloutas persikėlinėja! Persikelia... paeina... vėl sugrįžta!

Džekas apsisuko kaip žmogus, užpultas ne vieno, o viso šimto priešų. Iš tamsos driokstelėjo žalsvas žaibas. Berniukas atkišo į jį Talismaną, vildamasis, kad jis sugrąžins žaibą atgal Sloutui. Per vėlai. Jis užgeso.

Tai kodėl aš nemačiau jo tenai? Teritorijose?

Atsakymas plykstelėjo jo galvoje... o atsiliepdamas į jį Talismanas ištryško balta šviesa, kuri skrodė sniego uždangą it lokomotyvo prožektorius.

Nematau jo tenai, neatsakinėju, nes manęs tenai NĖRA! Džeisonas dingo... o aš esu unikalios prigimties! Sloutas persikelia į pajūrį, kuriame yra tik Morganas iš Oriso ir miręs arba merdėjantis Parkusas; Ričardo ten taip pat nėra, nes Morgano iš Oriso sūnus Raštonas seniai mirė. Ričardas taip pat unikalios prigimties! Kai paskutinį kartą buvau persikėlęs, Talismanas gulėjo tenai... o Ričardo nebuvo!

Morganas persikelia... paeina... sugrįžta... bando išvesti mane iš pusiausvyros...

- *A-ū, Džeki!*

Kairėje.

- *Aš čia!*

Dešinėje.

Bet Džekas daugiau neklausė, kad atspėtų kryptį. Jis žiūrėjo į Talismaną ir laukė ramybės. Svarbiausios ramybės savo gyvenime.

Už nugaros. Šį kartą jis ateis iš nugaros.

Talismanas žybtelėjo.

Džekas apsisuko... ir sukdamasis persikėlė į Teritorijas, į skaisčią saulėkaitą. Štai kur Morganas iš Oriso - didelis kaip gyvenimas ir dvigubai tiek bjaurus. Valandėlę jis nesuprato, kad Džekas perprato jo triuką: skubiai šlubčiojo į vietą, kur persikėlęs į Amerikos Teritorijas atsidurtų Džekui už nugaros. Veide buvo piktdžiugiška vaikiška šypsenėlė. Apsiaustas plevėsavo ir pūtėsi užpakalyje. Morganas lakstė ratu aplink Džeką pliurpdamas bjauriausią melą apie jo motiną, mėtė akmenis ir kilnojosi iš vieno pasaulio į kitą.

Džekas sušuko kiek leido plaučiai:

- MATAU TAVE!

Morganas persigandęs apsidairė ir suspaudė sidabrinį strypelį.

- MATAU! - darkart riktelėjo Džekas. - Gal dar apsukime ratelį, Bloutai?

Morganas iš Oriso atkišo strypo galą į jį, akimirksniu buką šoko išraišką pakeitė įprastesnė: protingo vyro, įvertinančio situacijos galimybes. Jo akys susiaurėjo. Bet vos tik Morganas iš Oriso nutaikė mirtiną savo ginklą ir prisimerkė, Džekas sugrįžo į Amerikos Teritorijas, ir tai vos jo nepražudė. Tačiau prieš tai, kol panika vos jo nepakišo po sunkvežimio ratais, staigus praregėjimas, pašnibždėjęs jam, kad Morganas šokinėja iš vieno pasaulio į kitą, leido pažinti priešo metodus. Berniukas susikaupė, vėl laukdamas tos kone mistiškos ramybės. Džekas Sojeris sulaikė kvapą. Jeigu Morganas nors kruopelytę mažiau būtų didžiavęsis savo niekšingumu, tą sekundę jis lengvai būtų nužudęs taip nekenčiamą partnerio sūnų.

Tačiau, kaip Džekas ir tikėjosi, Morganas persikėlė į Teritorijas. Džekas įkvėpė. Ne per toliausiai gulėjo Spidžio (Parkuso) kūnas. Grįžo ramybė. Džekas įkvėpė ir persikėlė.

Naujas stiklo ruožas perkirto Point Venučio paplūdimio smėlį, juo nuslydo plykstelėjęs Talismano šviesos spindulys.

- Nepataikei, a? - iš tamsos sušnibždėjo Morganas Sloutas. Sniegas lipdė Džeką, šaltas vėjas stingdė lūpas, galūnes, kaktą. Per automobilio ilgį priešais jį pakibo Slouto veidas su pažįstamomis raukšlėmis, pražiota kruvina burna. Jis taikė į Džeką raktelį ranka, storai sniegu aplipusia rankove. Iš neproporcingai mažos nosies nutekėjo juodo kraujo srovelė. Pasruvusios krauju iš skausmo Slouto akys spindėjo prieblandoje.

6

Ričardas Sloutas sutrikęs atsimerkė. Jautėsi visas suledėjęs. Iš pradžių visai abejingai pagalvojo, kad yra miręs. Nukrito kažkur, tikriausiai nuo tų laiptų, nuo tų apgaulingų Taierio mokyklos stadiono laiptų. Dabar jis atšalęs ir miręs, kas dar jam gali nutikti? Jį apėmė saldus palengvėjimas.

Paskui galvą pervėrė skausmas, per suledėjusią ranką nutekėjo šiltas kraujas: tai liudijo, kad Ričardas Levelinas Sloutas dar nemiręs. Jis buvo tik sužeistas ir besikankinantis padaras. Atrodė, kad jo viršugalvis nurėžtas. Berniukas nelabai įsivaizdavo, kur esąs. Buvo šalta. Jo akys ilgai stebėjo prieš pranešdamos jam, kad jis guli ant sniego. Atėjo žiema. Iš dangaus toliau krito sniegas. Po kurio laiko jis išgirdo tėvo balsą ir viską prisiminė.

Ričardas laikė uždėjęs ranką ant viršugalvio, dabar jis šiek tiek kilstelėjo smakrą tėvo balso pusėn.

Džekas Sojeris laikė Talismaną, - tai buvo antras daiktas, kurį Ričardas įsidėmėjo. Jis nesudužo. Ričardas pajuto palengvėjimą, panašų į tą, kai galvojo esąs miręs. Net be akinių Ričardas matė, kad draugas nenugalėtas, nepalaužtas, ir tai labai jį sujaudino. Džekas atrodė kaip... kaip didvyris. Štai taip. Jis buvo purvinas, susivėlęs, pritrenkiančiai jaunas didvyris, visais atžvilgiais netinkantis šiam vaidmeniui, bet vis dėlto didvyris.

Džekas buvo tiesiog Džekas, pamatė dabar Ričardas. Ta didybė, kino žvaigždės skarmaliaus berniuko drabužiais įspūdis išnyko. Bet dėl to draugo didvyriškumas tik pasidarė įspūdingesnis.

Jo tėvas plėšriai išsišiepė. Tik tai nebuvo jo tėvas. Jo tėvas seniai išnyko nuo pavydo Filui Sojeriui, godumo ir ambicijų.

- Mes galime šitaip sukiotis amžinai, - pasakė Džekas. - Aš niekad neatiduosiu tau Talismano, o tu neįstengsi jo sunaikinti. Pasiduok.

Rakto galiukas jo tėvo rankoje nusileido ir nusitaikė į jį.

- Iš pradžių aš pelenais paleisiu Ričardą, - atsakė Morganas. - Tu juk nenori, kad tavo draugelis virstų kepsniu? Mmm? Nenori? Be to, aš nedvejodamas tą padarysiu ir šalia jo drybsančiam parazitui.

Džekas su Sloutu persimetė žvilgsniais. Jo tėvas nejuokauja, suprato Ričardas. Jis nužudys jį, jeigu Džekas neatiduos Talismano. O tada nužudys ir senąjį negrą Spidį.

- Nedaryk to, - išspaudė jis. - Pasiųsk jį, Džekai. Tegu nusigraužia nagus.

Džekas pritrenkė Ričardą mirkteldamas.

- Tiesiog išmesk Talismaną, - išgirdo jis sakant savo tėvą.

Ričardas su siaubu žiūrėjo, kaip Džekas palenkia delnus ir leidžia Talismanui išriedėti.

7

- Džekai, ne!

Džekas neatsigręžė. *Neturi daikto tol, kol negali jo atsisakyti,* - sukosi jo galvoje. - *Nevaldai daikto, kol negali jo atsisakyti. Kas žmogui iš to? Jam iš to nieko. Bet to nemoko mokykloje, to išmokai kelyje, išmokai iš Ferdo Janklovo, Vulfo ir Ričardo, kuris galva krito į akmenis kaip "Titanas II"*, kuris buvo nevykusiai paleistas.*

Išmoksti tai arba miršti kur nors pasaulyje, kur nešviečia saulė.

- Užteks žudynių, - ištarė Džekas ant speiguotos Kalifornijos pakrantės. Jis jautėsi visiškai išsunktas: keturias dienas persekiojo siaubas, ir dabar jis nenoriai atiduoda rutulį kaip naujokas žaidėjas, kuriam dar daug reikės mokytis. Džekas paleido jį. Bet šventai tikėjo Andersu, klūpančiu nulenkta galva prie Džeko /Džeisono kojų, Andersu, sakančiu: *Ir viskas bus gerai, bus gerai, viskas pasitaisys.*

Talismanas tviskėjo paplūdimyje, sniegas tirpo po juo, kiekviename lašelyje tviskėjo vaivorykštė, ir Džekas patyrė svaiginantį apsivalymą atiduodamas tai, kas reikia.

- Nereikia daugiau smurto. Eik ir sudaužyk jį, jeigu gali, - pasakė jis. - Man tavęs gaila.

Tai galutinai pražudė Morganą Sloutą. Jeigu jam būtų likęs bent lašas sveikos nuovokos, jis būtų atkapstęs iš sniego akmenį ir sudaužęs Talismaną... nes jis galėjo *sudužti* kaip bet kuris trapus daiktas.

---

* "Titan II" - JAV kosminė raketa.

Bet jis nukreipė į Talismaną raktelį.

Taikydamasis jis su neapykanta ir meile prisiminė Džerį Bledsą ir jo žmoną. Džerį Bledsą, kurį nužudė, ir Nitą Bleds, kuri turėjo būti Lili Kavano... Lili, kuri skėlė jam į nosį ir paleido kraują, kai kartą girtas bandė ją paliesti.

Iš pigaus metalinio rakto vamzdelio išsiveržė žalsvai mėlyna ugnis. Ji šovė į Talismaną, kliudė, apėmė jį ir virto akinančia saule. Akimirką jis žėrėjo visomis spalvomis... akimirką ten buvo visi pasauliai. Paskui viskas dingo.

Talismanas prarijo Morgano raktelio ugnį.

Sugėrė visą.

Džeką apsupo tamsa. Jo kojos paslydo, ir berniukas sunkiai brinktelėjo ant išskėstų Spidžio Parkerio šlaunų. Spidis kriuktelėjo ir sujudėjo.

Pauzė tvėrė porą sekundžių... ir tada iš Talismano šovė platus šviesos pliūpsnis. Džekas išpūtė akis, nors ramybės nedavė mintis

(tave apakins! Džekai, tave...)

ir visos Point Venučio apylinkės nušvito, tarytum Visų Visatų Viešpats būtų pasilenkęs padaryti nuotrauką. Džekas išvydo sulinkusį ir apirusį "Aginkortą", įgriuvusius kalnus, pamatė ant nugaros gulintį Ričardą ir ant pilvo tysantį Spidį. Pasukęs galvą į šoną, jis šypsojosi.

Staiga Morganą Sloutą apėmė jo paties raktelio liepsna: Talismanas apsorbavo ją kaip Gardnerio teleskopo atspindį ir grąžino tūkstanteriopai.

Tarp pasaulių atsivėrė anga - lyg tunelis į Outlį - ir Džekas pamatė, kaip skeletu virtęs Sloutas su degančiu rusvu kostiumu nugarmėjo vidun. Slouto akys virė akiduobėse, bet buvo išplėstos... ir matančios.

Jam grimztant Džekas pastebėjo, kad ima plevėsuoti apsiaustas, matė degančius aulinius, svylančius plaukus. Pastebėjo, kad raktelis virto miniatiūriniu žaibolaidžiu.

Pamatė... dienos *šviesą!*

8

Ji kliūstelėjo kaip potvynis. Džekas ritosi apakintas per snieguotą pliažą. Pasąmonėje tilo Morgano Slouto klyksmas, kai jis lėkė per visus pasaulius į užmarštį.

- Džekai? - Ričardas šiaip taip atsisėdo pasirėmęs galvą. - Džekai, kas nutiko? Atrodo, kad nuvirtau nuo stadiono laiptų.

Spidis sujudėjo sniege ir nerangiai pakilęs pažvelgė į Džeką. Jo žvilgsnis buvo išvargęs... bet veidas vėl užgijo.

- Gerai padirbėjai, Džekai, - išspaudė jis ir plačiai nusišypsojo. - Gerai... - negras sukniubo sunkiai gaudydamas orą.

Vaivorykštė, dingtelėjo Džekui. Jis stojosi, griuvo. Geliantis sniegas aplipo veidą, paskui ėmė tirpti kaip ašaros. Berniukas pasiremdamas keliais pakilo. Regėjimo laukas mirguliavo... tačiau jis aiškiai matė platų išdegusį ruožą sniege, kur stovėjo Morganas.

- *Vaivorykštė*! - sušuko Džekas Sojeris, tiesdamas į dangų rankas, verkdamas ir juokdamasis. - *Vaivorykštė*! *Vaivorykštė*!

Jis priėjo prie Talismano, laistydamas ašaras pakėlė jį.

Ir nunešė prie Ričardo Slouto, kuris buvo Raštonas, prie Spidžio Parkerio, kuris buvo, kas buvo.

Džekas išgydė juos.

Vaivorykštė, vaivorykštė, vaivorykštė!

Antra kelionė

1

Džekas išgydė draugus, bet niekad taip ir negalėjo tiksliai papasakoti, kaip tas vyko, neprisiminė jokių detalių. Talismanas švytėjo ir dainavo jo rankose, ir, regis, tekėjo virš jų, kol jie ėmė švytėti it šviesos vonioję. Tai viskas, ką Džekas galėjo pasakyti.

Po to didingas Talismano švytėjimas slopo... slopo... ir užgeso.

Prisiminęs savo mamą, Džekas kimiai sudejavo.

Spidis prisvirduliavo prie berniuko per tirpstantį sniegą ir apglėbė per pačius.

- Jis grįš, Keliaujantis Džekai, - nuramino Spidis. Negras šypsojosi, bet atrodė dvigubai labiau išvargęs už Džeką. Spidis buvo išgydytas... bet nesijautė gerai. *Šitas pasaulis jį žudo*, - suprato Džekas. - *Žudo tą dalį, kuri yra Spidis Parkeris. Talismanas išgydė jį... bet jis miršta.*

- Tu pasistengei dėl jo, - kalbėjo toliau Spidis, - todėl turi patikėti, kad jis pasistengs dėl tavęs. Nesijaudink. Eime, Džekai. Eikime prie tavo draugo.

Džekas pakluso. Ričardas miegojo tyžtančiame sniege. Šiurpaus nukarusio odos lopo neliko, bet plaukuose bolavo ilgas baltas randas, kur daugiau niekad nebeaugs plaukai.

- Paimk jo ranką.

- Kam? Kodėl?

- Mes persikelsim.

Džekas klausiamai pažvelgė į Spidį, bet negras nepaaiškino. Jis tik linktelėjo lyg sakytų: *Taip, tu išgirdai mane teisingai.*

Ką gi, - tarė sau Džekas. - *Pasitikėjau juo iki šiol...*

Jis pasilenkė ir paėmė Ričardą už rankos. Spidis įsitvėrė į kitą.

Be jokių pastangų visi trys atsidūrė Teritorijose.

2

Viskas buvo taip, kaip Džekas nujautė. Žmogus, stovintis šalia jo ant juodo smėlio, kuriame dar liko šlubčiojančios Morgano iš Oriso kojos pėdsakai, buvo tvirtas, linksmas ir sveikas.

Džekas susižavėjęs ir truputį sutrikęs žiūrėjo į nepažįstamąjį, kuris galėjo būti Spidžio Parkerio jaunėlis brolis.

- Spidi... tai yra, misteri Parkusai... ką jūs...

- Jums, vaikai, reikia pailsėti, - pasakė Parkusas. - Tau - būtinai, o tavo jaunajam ginklanešiui juo labiau. Jis buvo priėjęs arčiau mirties, nei kas kada nors ... ir, man regis, jis ne iš tų, kurie prisipažįsta tai, net sau pačiam.

- Taip, - sutiko Džekas. - Teisingai pastebėta.

- Jis geriau pailsės tenai, - pasakė Parkusas Džekui ir patraukė nuo vandens bei kuo toliau nuo pilies, nešdamas Ričardą ant rankų. Džekas turseno įkandin iš paskutiniųjų. Jis greitai uždusо, kojos pasidarė guminės. Galvą skaudėjo nuo įtampos po paskutinio mūšio; nervinis išsekimas, spėjo jis.

- Kodėl... kur... - teišspaudė jis. Nešė Talismaną prie krūtinės: blankų, drumzliną ir neįdomų.

- Dar truputį, - pasakė Parkusas. - Juk tu ir tavo bičiulis nenori ilsėtis ten, kur jis buvo, tiesa?

Kad ir koks išsekęs, Džekas papurtė galvą.

Negras liūdnai dirstelėjo per petį.

- Čia dvokia jo blogiu, - paaiškino jis, - ir tavo pasauliu, Džekai.

- Man nei viena, nei antra neleidžia nusiraminti.

Parkusas traukė tolyn su Ričardu glėbyje.

3

Paėjęs keturiasdešimt jardų nuo kranto, jis sustojo. Juodą pajūrio smėlį pakeitė šviesesnis, ne visai baltas - pilkas. Parkusas švelniai paguldė Ričardą. Džekas išsitiesė greta jo. Smėlis buvo šiltas... palaimingai šiltas. Ir jokio sniego.

Parkusas atsisėdo šalia jo sukryžiavęs kojas.

- Tu dabar pamiegosi, - tarė jis. - Pabusi tik rytoj. Niekas tavęs netrukdys. Apsidairyk.

Parkusas mostelėjo į tą pusę, kur Amerikos Teritorijose stovėjo Point Venutis. Pirmiausia Džekas pamatė juodą pilį išgriuvusiu šonu, lyg joje būtų nugriaudėjęs galingas sprogimas. Ji atrodė proziškai. Blogis išdegintas, uždraustas turtas išneštas laukan. Ten riogsojo tušti griuvėsiai.

Dairydamasis aplink Džekas pastebėjo, kad žemės drebėjimas Teritorijose nebuvo toks stiprus, be to, čia beveik nebuvo ką griauti. Jis pastebėjo kelias apverstas trobeles, suręstas iš atplukdytos medienos, gulėjo keli apvirtę vežimai, kurie Amerikoje galėjo būti "Kadilakai", šen bei ten tysojo gauruoti kūnai.

- Tie, kurie išgyveno tai, jau išsilakstė, - pasakė Parkusas. - Jie žino, kas atsitiko, žino, kad Morganas negyvas, ir tavęs netrukdys. Blogis, kuris čia klestėjo, išnyko. Ar žinai? Ar jauti tai?

- Taip, - sukuždėjo berniukas. - Bet... misteri Parkusai... jūs juk ne... ne...

- Neišeisiu? Taip. Keliausiu netrukus. Tu su bičiuliu gerai išsimiegosi, bet prieš tai mes turime pasikalbėti. Ilgai netruks, todėl noriu, kad trumpam atsisėstum.

Šiaip taip Džekas prisivertė atsisėsti ir pramerkti akis. Parkusas linktelėjo.

- Kai pabusi, keliauk į rytus... bet nepersikelk! Lik čia dar kurį laiką. Lik Teritorijose. Jūsų pusėje bus visko: gelbėjimo komandos, naujienų korespondentai, dar Džeisonas žino kas. Laimė, kad sniegas spės ištirpti greičiau, negu kas nors suuos, o liudininkais niekas netikės, juk bepročiai...

- Kodėl jums reikia eiti?

- Turiu truputį pasivaikščioti, Džekai. Čia laukia daug darbų. Žinia apie Morgano mirtį jau sklinda į Rytus. Greitai sklinda. Dabar ji aplenkė mane, bet turiu užbėgti jai už akių. Noriu grįžti į Išorinius Postus... į rytus... prieš tai, kai niekšai puls bėgti į naujas žemes, -

Parkusas pažvelgė į vandenyną; jo žvilgsnis buvo šaltas ir pilkas lyg titnagas. - Ateina laikas, kai žmonės turi susimokėti. Morgano nėra, bet skolos likusios.

- Tu čia kaip koks policininkas, tiesa?

Parkusas linktelėjo.

- Aš esu tas, ką jūs vadinate Aukščiausiuoju teisėju ir vyriausiu budeliu viename asmenyje. Teritorijose, suprantama, - jis uždėjo stiprią šiltą ranką ant berniuko galvos. - O tenai esu tik senis, kuris keliauja iš vietos į vietą, dirba visokius keistus darbus ir dainuoja šį bei tą. Kartais, patikėk, man tas labiau patinka.

Jis nusišypsojo, ir prieš Džeką vėl buvo Spidis.

- Tu retkarčiais susitiksi su tuo seniu, Džeki. Taip, šen bei ten, kada ne kada. Prekybos centre ar parke.

Jis mirktelėjo.

- Bet Spidis... jis nelabai sveikas, - pasakė Džekas. - Jo negalios negali išgydyti net Talismano prisilietimas.

- Spidis yra senas, - atsakė Parkusas. - Jis mano metų, bet tavo pasaulis jį susendino. Ir vis dėlto jam dar liko keli meteliai. Gal ir ne taip mažai. Nusiramink, Džekai.

- Pažadi? - paklausė Džekas.

Parkusas nusišypsojo.

- A-ha.

Džekas atsakė liūdna šypsena.

- Keliausite su draugu į rytus. Eikite penkias mylias. Perlipsite tas kalvas, o toliau jau bus lengva. Dairykitės aukšto medžio, didžiausio, kokį kada nors matėte. Prieisi prie jo, Džekai, paimk Ričardą už rankos ir persikelk. Atsidursi šalia milžiniškos sekvojos, kurios kamiene padarytas tunelis. Tas kelias vadinasi Septynioliktuoju, nuves į šiaurės Kalifornijos miestelį Storivilą. Keliaukite tenai. Prie šviesoforo rasite "Mobil" stotį.

- O tada?

Parkusas gūžtelėjo.

- Nežinau, negaliu pasakyti. Gali būti, kad sutiksi kokį nors pažįstamą, Džekai.

- Bet kaip mes pasieksime na...

- Ššš, - nutildė Parkusas ir uždėjo delną ant kaktos kaip mama, kai jis

(čiū-čia liū-lia, mažulėli, ir taip toliau, miegok, Džeki, viskas bus gerai, bus gerai ir)

buvo visai mažas. - Pakaks klausinėti. Manau, kad jums su Ričardu seksis gerai.

Džekas atsigulė. Prisiglaudė tamsų rutulį prie savęs. Atrodė, kad ant kiekvieno voko dabar buvo dar ir šlako luitas.

- Turi būti drąsus ir nuoširdus, Džekai, - rimtai ištarė Parkusas. - Norėčiau turėti tokį sūnų... ir sveikinu už tavo drąsą. Ir tikėjimą. Visuose pasauliuose yra žmonių, kurie tau skolingi padėką. Vienaip ar kitaip jie tai jaučia.

Džekas šyptelėjo.

- Pasilik dar valandėlę, - paprašė jis.

- Gerai, - sutiko Parkusas. - Kol užmigsi. Nesibaimink, Džekai. Čia tavęs niekas nenuskriaus.

- Mano mama visuomet saky...

Bet nebaigęs minties berniukas užmigo.

4

Miegas paslaptingai nepaleido jo visą kitą dieną, nors jis praktiškai buvo pabudęs; gal tai buvo apsauginė proto reakcija, kuri privertė didžiąją dienos dalį tekėti lėtai, kaip per sapną. Jiedu su Ričardu, kuris judėjo taip pat vangiai kaip ir jis, atsistojo priešais aukščiausią medį pasaulyje. Dešimt suaugusių vyrų negalėjo apglėbti jo kamieno. Medis rėmė dangų: net tarp aukštų medžių jis buvo leviatanas, Teritorijų turtingumo pavyzdys.

Nesibaimink, - kalbėjo Parkusas, nors pats ketino tingiai išnykti kaip Češyro katinas. Džekas užvertė galvą pažiūrėti į medžio viršūnę. Jis to nesuvokė, bet buvo emociškai išvargęs. Medžio didybė menkai jį nustebino. Džekas palietė delnu nuostabiai švelnią žievę. *Aš nužudžiau savo tėvo žudiką*, - tarė jis sau. Kita ranka spaudė tamsų, tarsi negyvą Talismaną. Ričardas užvertęs galvą žiūrėjo į milžinišką it dangoraižis medį. Morganas negyvas, Gardneris taip pat, o ir sniegas per tą laiką pajūryje turėjo ištirpti. Bet praėjo ne viskas. Berniukas jautė visą tą sniegą virstant į jo širdį. Kadaise jis galvojo, - o tai atrodė prieš tūkstantį metų, - kad vos palietęs Talismaną tiek prisipildys džiaugsmo, žavesio ir triumfo, kad trykš per viršų. Iš viso to tejuto užuominą. Jo galvoje snigo, jam beliko tik vykdyti Parkuso nurodymus. Tas didžiulis medis jį prilaikė.

- Kibkis man į ranką, - tarė jis Ričardui.

- O kaip mes grįšime namo? - paklausė Sloutas.

- Nesibaimink, - atsakė Džekas ir suspaudė draugo ranką. Džekui Sojeriui nereikia medžio paramos. Džekas Sojeris buvo Prakeiktose Žemėse, jis nugalėjo Juodąjį viešbutį; Džekas Sojeris buvo drąsus ir nuoširdus. Džekas Sojeris buvo išsikvėpęs dvylikametis, kurio smegenyse krito sniegas. Be ypatingų pastangų jis persikėlė į savo pasaulį, o su juo ribą peržengė ir Ričardas.

5

Miškas susitraukė; dabar jie stovėjo Amerikos miške. Švelniai šlamančių vainikų stogas buvo žemiau, medžiai aplinkui - mažesni negu girioje, kurią nurodė Parkusas. Vos Džekas spėjo apsižiūrėti, priešais save pamatė dviejų juostų kelią. Dvidešimtojo amžiaus realybė pliaukštelėjo per skruostą: vos išvydęs plentą, berniukas išgirdo tylų variklio birbimą ir, kaip įpratęs, nėrė su Ričardu į šalį, kai pasirodė mažas baltas "Reno". Mašinėlė prašvilpė pro berniukus ir įvažiavo į tunelį, iškirstą perpus mažesniame už Teritorijų medžio kamiene. Bet suaugęs ir du vaikai spoksojo ne į sekvojas, kurias matė nuo pat Niū Hampšyro. Moteris su dviem mažyliais atsisuko pažiūrėti į Džeką su Ričardu. Jie buvo išsižioję, nes ką tik matė, kaip šalia kelio it vaiduokliai išdygsta du berniukai nelyg kapitonas Kirkas su misteriu Spoku po "Enterprise" nusileidimo*.

- Ar galėsi eiti?

- Žinoma, - atsakė Ričis.

Džekas išėjo į 17-ąjį kelią ir praėjo pro angą sekvojos kamiene.

Jis tikriausiai viską sapnuoja, pagalvojo Džekas. Gal vis dar guli Teritorijų paplūdimyje, šalia išsitiesęs Ričardas, o Parkusas šiltai į juos žiūri. *Mano mama visuomet sakydavo... Mano mama sakydavo...*

6

Kaip per tirštą rūką (nors tądien Šiaurės Kalifornijoje buvo saulėta ir sausa) Džekas išvedė Ričardą Sloutą iš sekvojų miško, nusileido keliu pro gruodžio pievas.

---

* Kalbama apie populiarų serialą "Žvaigždžių keliai".

... kad svarbiausias asmuo bet kokiame filme yra operatorius...

Jo kūnui reikėjo miego. Jo protui reikėjo atostogų.

... kad vermutas yra gero martinio gadinimas...

Ričardas susimąstęs vilkosi įkandin. Jis buvo daug lėtesnis, todėl Džekui tekdavo sustoti šalikelėje, kol jis pasivys. Už pusės mylios matėsi kažkoks miestelis, veikiausiai Storivilas. Iš abiejų kelio pusių stovėjo žemi balti pastatai. "ANTIKVARIATAS", skelbė reklama virš vieno. Už jų tuščioje sankryžoje mirksėjo šviesoforas. Šalia degalinės Džekas pastebėjo "Mobil" ženklą. Ričardas pėdino nunarinęs galvą, smakras vos nesiekė krūtinės. Kai jis priėjo arčiau, Džekas pamatė, kad draugas verkia.

Džekas apkabino Ričio pečius.

- Noriu tau kai ką pasakyti.

- Ką? - Ričardas verkė, bet neatrodė sugniuždytas.

- Aš myliu tave, - tarė Džekas.

Ričardo žvilgsnis nukrypo į kelią. Džekas liko stovėti apglėbęs draugą. Po valandėlės Ričis pakėlė akis, pažiūrėjo Džekui į veidą ir linktelėjo. Kartą ar du apie tokią situaciją Lili Kavano Sojer yra pasakiusi: *Džeki, būna momentų, kai nereikia išversti žarnų pro burną.*

- Atrodo, Riči, mes atėjome, - tarė Džekas. Jis laukė, kol bičiulis nusišluostys ašaras. - Kažkas turėtų mus sutikti "Mobil" stotyje.

- Gal Hitleris? - Ričardas prispaudė riešus prie akių. Po akimirkos jis jau buvo pasiruošęs, ir berniukai traukė toliau.

7

"Mobil" stoties pavėsyje stovėjo "Kadilakas" su antena. Jis buvo didelis kaip kelioninis vagonėlis ir juodas lyg mirtis.

- O Džekai, bloooogi popieriai, - išspaudė Ričardas ir įsikibo Džekui į petį. Jo akys suapvalėjo, lūpos ėmė drebėti.

Džekas pajuto, kaip gyslomis vėl ėmė tekėti adrenalinas. Bet nuo to jis ne pažvalėjo, tik pasijuto dar labiau išvargęs. Visko buvo per daug, per daug.

Laikydamas tamsų kristalą iš niekniekių parduotuvės, - taip dabar atrodė Talismanas, - berniukas patraukė prie degalinės.

- Džekai! - bejėgiškai suriko Ričardas. - Ką tu darai? Tai vienas iš JŲ! Tokia pat mašina kaip Taieryje! Ir Point Venutyje!

- Parkusas liepė eiti ten, - atsakė Džekas.

- Tu tikrai beprotis, biče, - burbtelėjo Ričardas.

- Žinau. Viskas bus gerai. Pamatysi. Ir nevadink manęs biču.

"Kadilako" durelės atsilapojo, ir išlindo raumeninga koja su nutrintais džinsais. Nerimas virto siaubu, kai Džekas pastebėjo, jog juodi vairuotojo auliniai buvo nurėžti, kad laisvai išlįstų gauruoti pirštai.

Ričardas sucypė greta it kokia lauko pelė.

Tai buvo vulfas, - Džekas pajuto anksčiau, negu vaikinas atsisuko. Vairuotojas siekė beveik septynias pėdas, plaukai buvo ilgi, susivėlę, ne itin švarūs. Jie krito sruogomis ant jo apykaklės. Plaukuose buvo įsivėlę keli dagiai. Kai masyvi figūra atsigręžė, Džekas išvydo spindinčias oranžines akis, ir staiga siaubas virto džiaugsmu.

Džekas puolė bėgti pas limuzino vairuotoją, nekreipdamas dėmesio į degalinės tarnautoją, kuris išėjo jo pažiūrėti, ir kelis žioplius priešais centrinę parduotuvę. Su besiplaikstančiais plaukais, svaigia šypsena ir tviskančiomis kaip pats Talismanas akimis berniukas kūrė, kad net mirgėjo nutrinti sportbačių padai.

Kombinezonas: "Oshkosh", negali būti. Apvalūs akiniai be rėmelių: Džono Lenono akinukai. Ir plati mielaširdinga šypsena.

- Vulfai! - suriko Džekas Sojeris. - Vulfai, tu gyvas! Vulfai, tu gyvas!

Kai iki jo liko penkios pėdos, berniukas šoko. O Vulfas lengvai ir be jokio vargo jį sugavo šypsodamasis iš pasitenkinimo.

- Džekas Sojeris! Vulf! Tik pažiūrėkit! Kaip Parkusas sakė! Aš šitoje prakeiktoje vietoje, kuri dvokia kaip mėšlas pelkynėje, o tu irgi! Džekas ir jo draugas! Vulf! Gerai! Puiku! Vulf!

Kvapas išdavė Džekui, kad tai nėra *jo* vulfas, bet tas pats kvapas pasakė, kad šitas vulfas yra ano giminė... ir net labai artima.

- Aš pažinojau tavo vados brolį, - tarė Džekas gauruotame stipriame vulfo glėbyje. Įsižiūrėjęs į jo veidą, berniukas pastebėjo, kad šis yra vyresnis ir protingesnis. Bet toks pat mielas.

- Mano brolį Vulfą, - patikslino vulfas ir nuleido Džeką ant žemės. Jis ištiesė ranką ir palietė piršto galiuku Talismaną. Jo veidas buvo pagarbiai nuolankus. Jam prisilietus, didelė žiežirba šovė į rutulio centrą lyg kometa.

Vulfas įkvėpė, pažiūrėjo į Džeką ir išsišiepė. Džekas taip pat nusišypsojo.

Prisiartino Ričardas. Jis žiūrėjo į abu su nuostaba ir įtariai.

- Teritorijose yra ir gerų vulfų... - pradėjo Džekas.

- Daug gerų vulfų, - įsiterpė vairuotojas.

Jis atkišo Ričardui ranką. Berniukas atsitraukė, bet po sekundės padavė savąją. Jo veido išraiška buvo tokia, lyg lauktų, kad su jo ranka vulfas pasielgs taip pat kaip su Heko Basto kadaise.

- Jis - mano Vulfo vados brolis, - išdidžiai pristatė Džekas. Atsikrenkštė nežinodamas, kaip išreikšti savo jausmus dėl savo vulfo jo broliui. Ar vulfai supranta užuojautą? Ar tai jų ritualų dalis?

- Aš mylėjau tavo brolį, - pasakė jis. - Jis išgelbėjo man gyvybę. Be Ričardo, jis buvo geriausias mano draugas. Man labai gaila, kad jis mirė.

- Dabar jis mėnulyje, - tarė Vulfo brolis. - Jis grįš. Viskas praeina, Džekai Sojeri, kaip mėnulis. Viskas grįžta kaip mėnulis. Eime. Noriu išvežti jus iš šitos smirdančios vietos.

Ričardą tie žodžiai nustebino, bet Džekas suprato ir visiškai pritarė: degalinė atrodė apgaubta karšto, riebaus sudegusių hidrokarbonų kvapo. Atrodė, kad žiūri pro rudą šydą.

Vulfas nuėjo prie "Kadilako" ir atidarė užpakalines dureles kaip vairuotojas; ko gero, spėjo Džekas, taip ir yra.

- Džekai? - Ričardas atrodė išsigandęs.

- Viskas gerai, - nuramino Džekas.

- Bet kur...

- Pas mano mamą, - atsakė Džekas. - Per visą šalį į Arkadijos pajūrį Niū Hampšyre. Važiuosime pirma klase. Lipkim, Riči.

Jie susėdo į limuziną. Ant vienos plačios sėdynės gulėjo senas gitaros futliaras. Džeko širdis vėl suspurdėjo.

- Spidis! - jis pasisuko į Vulfo brolį. - Ar Spidis važiuos su mumis?

- Nepažįstu jokio greituolio, - atsakė vairuotojas. - Turėjau miklų dėdę, bet jis tapo luošas - vulf! - negalėjo daugiau ganyti bandos.

Džekas parodė į gitaros dėklą.

- O šitas iš kur?

Vulfas išsišiepė apnuogindamas eilę didelių dantų.

- Parkuso, - atsakė jis. - Vos nepamiršau. Paliko ir šitą jums.

Iš užpakalinės kišenės vulfas ištraukė labai seną atviruką. Ant jo buvo karuselė su daugybe pažįstamų arkliukų (Greituolė Ela ir Sidabrinė Ledi buvo tarp jų), tik ponios jos fone vilkėjo sukneles su turniūrais, berniukai - susegamas ties keliais kelnes, o vyrai buvo su katiliukais ir Rolio Findžerso žandenomis. Atvirukas atrodė nutrintas per laiką.

Kitoje pusėje pirma į akis krito užrašas: "Arkadijos paplūdimio karuselė, 1894 liepos 4."

O žemiau Spidis - ne Parkusas! - išvedžiojo du sakinius. Rašyta neįgudusia ranka, žodžiai sunkiai įskaitomi, išvedžioti minkštu atbukusiu pieštuku.

Tu įvykdei stebuklą, Džekai. Panaudok, ką rasi dėkle; kas liks - pasilik arba išmesk.

Džekas įsidėjo atviruką kišenėn ir nuslinko į "Kadilako" galą. Viena futliaro velkė buvo sulūžusi, jis atstūmė antrą.

Ričardas persikėlė pas jį.

- Čia tai bent! - sumurmėjo jis.

Gitaros dėklas buvo prikimštas dvidešimties dolerių kupiūrų.

8

Vulfas vežė juos namo, ir nors Džekas blankiai prisiminė daugelį to rudens įvykių, kiekviena tos kelionės akimirka visam gyvenimui įsirėžė jo atmintyje. Jiedu su Ričiu sėdėjo "Eldorade", o vulfas juos vežė į Rytus. Jis žinojo kelius, kartais paleisdavo groti "Creedence Clearwater Revival" įrašus ("Bėgimas džiunglėmis" buvo jo mėgstamiausias) kurtinančiu garsu. Po to jis ilgai klausydavosi vėjo variacijų, spaudydamas ventiliatoriaus mygtuką. Jis negalėjo tuo atsidžiaugti.

Į rytus, rytus, rytus - į saulėtekį kiekvieną rytą, į paslaptingą gilėjančią prietemą su kiekvienu vakaru, Džonas Fogertis ir vėjas.

Jie valgė "Stuckeys" restoranėliuose. Valgė "Burger Kings". Sustodavo "Kentukio keptuose viščiukuose" pietauti; Vulfas pasiimdavo šeimyninį kibirėlį ir vienas surydavo visą dvidešimt vieną gabaliuką. Sprendžiant iš garso, sukramtydavo daugumą kaulų. Tuomet Džekas prisimindavo, kaip Vulfas valgė spragintus kukurūzus. Kur tai buvo? Munsyje. Už Munsio, "Taun Laino siksplekse". Prieš juos uždarant Sanlaito namuose. Džekas šyptelėjo... ir širdį tarsi pervėrė strėlė. Jis nusisuko į langą, kad Ričardas nematytų akyse blizgančių ašarų.

Antrą vakarą jie sustojo Džiulisburge, Kolorado valstijoje, ir Vulfas iškepė jiems po didžiulį kepsnį ant nešiojamos krosnelės, kurią vežiojosi bagažinėje. Jie valgė apsnigtame lauke po žvaigždėmis, susisupę į sunkias parkas, rastas gitaros futliare. Virš galvos lėkė meteorų lietus, o vulfas šoko sniege kaip vaikas.

- Man patinka tas vaikinas, - mąsliai ištarė Ričardas.

- Taip, man irgi. O, kad būtum matęs jo brolį.

- Norėčiau. - Ričardas ėmė rinkti šiukšles. Kiti jo žodžiai Džeką pribloškė, - Džekai, aš imu daug ką pamiršti.

- Kaip tai suprasti?

- Tiesiog taip. Su kiekviena mylia aš vis mažiau prisimenu tai, kas atsitiko. Viskas tarsi apsitraukia rūku. Man regis... man regis, kad aš pats to noriu. Klausyk, ar tu tikras, kad tavo mamai nieko blogo neatsitiko?

Džekas tris kartus bandė prisiskambinti mamai. Ragelio niekas nekėlė. Jis dėl to per daug nesijaudino. Viskas gerai. Tikriausiai. Nuvažiavęs į vietą, jis turi ją rasti. Sergančią... bet gyvą. Jis vylėsi.

- Taip.

- Tai kodėl ji neatsako telefonu?

- Sloutas kažką padarė telefonams, - atsakė Džekas. - Su "Alhambros" patarnautojais, galiu kirsti, taip pat. Bet viskas gerai. Serga... bet gyva. Galiu ją jausti.

- O jeigu šitas vaistas suveiks... - Ričardas patempė lūpą ir pasilenkė. - Ar tu vis dar... na, ar tikrai manai, kad ji leis man... na, žinai, pasilikti su jumis?

- Ne, - atsakė Džekas, padėdamas rinkti vakarienės likučius. - Ji trokš tave matyti prieglaudoje. Dar geriau - kalėjime. Nenusišnekėk, Ričardai, aišku, kad galėsi likti su mumis.

- Na... po viso to, ką padarė mano tėvas...

- Tai buvo tavo tėvas, - paprastai pasakė Džekas, - ne tu.

- O tu neimsi man nuolat priminti? Supranti... knaisiotis po mano atmintį?

- Ne, jeigu nori pamiršti.

- Aš noriu, Džekai. Tikrai noriu.

Grįžo vulfas.

- Na, vaikai, pasiruošę? Vulf!

- Visi pasiruošę, - atšovė Džekas. - Klausyk, vulfai, ką pasakytum apie Skoto Hemiltono albumą, kurį pirkau Šajene?

- Aišku, Džekai. O ką pasakytum apie "Creedence"?

- "Bėgimas per džiungles", ar ne?

- Gera melodija, Džekai! Svari! Vulf! Pasiutiškai svari melodija!

- Kurgi ne, Vulfai, - Džekas paskersakiavo į Ričardą. Ričardas dirstelėjo į jį ir išsišiepė.

Kitą dieną jie važiavo per Nebraską ir Ajovą, po dienos pralėkė Sanlaito namų degėsius. Džekas suprato, kad Vulfas tyčia prasuko pro šalį, tikriausiai norėdamas aplankyti brolio žūties vietą. Jis paleido "Creedence" įrašą visu garsu, bet Džekui pasirodė, kad girdi vairuotoją raudant.

Laikas. Sustabdytos laiko atkarpos. Džekas jautėsi plaukiąs, o šalia buvo laukimas, triumfas, atsisveikinimas. Garbingai atliktas darbas.

Penktą dieną, prieš saulėlydį jie įvažiavo į Naująją Angliją.

Kelionės pabaiga

1

Visa ilga kelionė iš Kalifornijos į Naująją Angliją, atrodė, truko vieną ilgą popietę ir vakarą. Popietę, kuri truko kelias dienas, ir vakarą, kuris buvo ilgas kaip gyvenimas, pulsuojantis saulėlydžiais, muzika ir emocijomis. *Didžiuliai šokinėjantys ugnies kamuoliai*, - mąstė Džekas, - *aš tikrai iš ten išsikapsčiau.* Jis žvilgtelėjo į nediduką laikrodėlį prietaisų skyde, norėdamas pasitikrinti, ar tikrai praėjo pusė valandos, kaip jam atrodė. Buvo pralėkusios trys. O ar tai buvo ta pati diena? "Bėgimas per džiungles" skardeno ore, vulfas linksėjo galva nepaliaudamas šypsotis. Neklysdamas rinkosi geriausius kelius, o užpakaliniame lange vėrėsi dangus, nutapytas visomis besileidžiančios saulės varsomis: purpurine, mėlyna bei giliai raudona. Džekas galėjo prisiminti kiekvieną ilgos kelionės detalę, kiekvieną žodį, kiekvieną kąsnį, kiekvieną muzikos niuansą, Zutą Simsą ar Džoną Fogertį, ar vulfą, tiesiog besidžiaugiantį vėjo garsais. Bet tikrasis laiko tekėjimas susivijo jo galvoje į deimantą. Jis miegojo ant minkštos užpakalinės sėdynės ir atsimerkdavo šviesoje ar tamsoje, šviečiant saulei ar spindint žvaigždėms. Tarp kitų giliai atmintin įsirėžusių dalykų Džekas įsiminė, kaip pervažiavus Naujosios Anglijos sieną Talismanas vėl ėmė švytėti, signalizuodamas, jog grįžta normalus gyvenimas (grįžta pačiam Džekui Sojeriui), kur žmonės (žmonės automobilių stovėjimo aikštelėse, plokščiaveidė mergina prie šviesoforo nedideliame Ajovos miestelyje, liesas vaikas iš Ohajo su dviratininko apranga) dirsčioja į

limuzino galinę sėdynę tikrindami, ar tik koks nors Mikas Džageris ar Frenkas Sinatra nenutarė jų aplankyti. Ne-a, tai tik mes, mielieji. Miegas nepaleido jo iš savo glėbio. Kartą jis pabudo (Kolorade? Ilinojuje?) trinksint roko muzikai, kuriai pritarė spragsėdamas pirštais vulfas. Dangus švytėjo oranžinėmis, purpurinėmis ir mėlynomis spalvomis, o Ričardas skaitė iš kažkur gautą knygą. Ji vadinosi "Broko smegenys". Ričardas visada žinojo, kiek valandų. Džekas įsmeigė akis į stogą ir leidosi nunešamas vakaro spalvų ir muzikos. Jie atliko užduotį, padarė visa... visa, išskyrus tai, kas liko padaryti tuščiame Niū Hampšyro kurortėlyje.

Penkios dienos arba viena ilga sapnuojant saulėlydį? "Bėgimas per džiungles". Zuto Simso saksofonas traukia: "Štai tau istorija, ar ji tau patinka?" Ričardas jo brolis, jo brolis.

Laikas grįžo atgijus Talismanui pasakišką penktos dienos vakarą. *Outlis*, - toptelėjo Džekui šeštą dieną, - *galėjau parodyti Ričardui Outlio tunelį ir tai, kas liko iš "Outlio užeigos", galėjau parodyti vulfui, kur važiuoti...* Bet jis daugiau nenorėjo matyti Outlio, nejautė jokio pasitenkinimo ar malonumo jį prisiminęs. Tik dabar Džekas suprato, kaip jie arti, kokį didelį kelią jie sukorė, kol jis lėkė laiku kaip pūkas. Vulfas įsuko į plačią I-95 arteriją, dabar jie Konektikute, o Arkadijos paplūdimys vos už kelių valstijų. Nuo tada Džekas skaičiavo mylias ir minutes.

2

Gruodžio 21-osios vakare, ketvirtą po penkių, praėjus bemaž trims mėnesiams nuo tada, kai Džekas patraukė į vakarus, juodas "Eldorado Kadilakas" įsuko į žvyruotą keliuką, vedantį prie "Alhambros". Vakaruose atsisveikindamas su saule dangus raudonavo, virto oranžiniu... geltonu... mėlynu... ir karališkai purpuriniu. Soduose geliantis vėjas barškino nuogas šakas. Tarp jų dar prieš savaitę buvo medis, kuris gaudė ir ėdė smulkius gyvūnėlius: burundukus, paukštelius, nusigalavusią registratūros tarnautojo katę. Šitas nedidelis medelis nudžiūvo labai ūmai. Kiti, nors ir panašūs į skeletus, toliau džiaugėsi gyvenimu.

Po "Eldorado" ratais girgždėjo skalda. Iš priekio, pritildytas stiklo pertvaros, skambėjo "Creedence Clearvater Revival". "*Žmonės,*

pažinę mano burtus, - dainavo Džonas Fogertis, - *pripildė žemę dūmų.*"

Limuzinas sustojo priešais plačias dviveres duris. Už jų buvo tamsu. Vulfas išjungė priekinius žibintus, automobilis liko stovėti patamsyje, iš išmetamojo vamzdžio rūko baltas garas, švietė oranžiniai "stop" signalai.

Čia, dienai baigiantis, čia, didingai traukiantis iš skliauto saulėlydžio spalvoms.

Čia

Čia ir dabar.

3

Limuzino vidus buvo apšviestas blankios, nedrąsios šviesos. Talismanas plykstelėjo... bet švytėjo silpnai, ne daugiau už mirštantį jonvabalį.

Ričardas lėtai atsisuko į Džeką. Jo veidas buvo bekraujis, išsigandęs. Rankos spaudė Karlą Saganą, gręžė jį it skalbėja paklodę.

Ričardo Talismanas, - pagalvojo Džekas ir šyptelėjo.

- Džekai, ar nori...

- Ne, - pertraukė berniukas. - Lauk, kol pašauksiu.

Jis atidarė galines dureles ir ėmė lipti iš automobilio. Po to atsigręžė į draugą. Ričardas sėdėjo susigūžęs ant savo sėdynės ir glamžė knygą plonais viršeliais. Atrodė apgailėtinas.

Nesvarstydamas Džekas įlindo į limuziną ir pabučiavo draugą į skruostą. Ričis apsikabino Džeko kaklą ir smarkiai suspaudė. Po to paleido. Berniukai neištarė nė vieno žodžio.

4

Džekas pasuko prie laiptelių į vestibiulį... bet apsigalvojęs pasuko į dešinę ir paėjėjo keliuku. Ten buvo geležinis turėklas. Po juo atskilęs akmuo nuvirto į paplūdimį. Dešiniau, gęstančio dangaus fone išryškėjo Arkadijos pasilinksminimų parko amerikietiškų kalnelių siluetas.

Berniukas pasuko veidą į rytus. Vėjas iš sodų nubraukė nuo kaktos plaukus.

Jis iškėlė rutulį, tarsi aukodamas vandenynui.

5

1981-ųjų gruodžio 21 dieną berniukas, vardu Džekas Sojeris, stovėjo ties ta vieta, kur susitinka vanduo ir žemė, suėmęs neįkainojamą objektą ir žvelgė į nuščiuvusį Atlantą. Jis nežinojo, kad tądien jam sukako trylika metų. Jis buvo neapsakomai gražus: rudi plaukai, gal šiek tiek per ilgi, plaikstėsi vėjyje, atskleisdami puikią lygią kaktą. Jis stovėjo galvodamas apie savo mamą ir kambarius, kuriuose abu gyveno šitame viešbutyje. Ar ji uždegs šviesą? Jis tikėjosi, kad taip.

Džekas apsisuko kibirkščiuojančiomis Talismano šviesoje akimis.

6

Lili drebančia išdžiūvusia ranka apčiuopė sieną, ieškodama jungiklio. Suradusi nuspaudė. Kiekvienas, pamatęs ją tą akimirką, būtų nusisukęs. Paskutinę savaitę vėžys ėmė siausti jos kūne, lyg išsigandęs, kad kas nors gali sutrukdyti pasilinksminimą. Lili Kavano svėrė septyniasdešimt aštuonis svarus. Jos pageltusi oda kaip pergamentas aptempė kaukolę. Tamsūs ratilai po akimis galutinai virto juodais, o akys karštligiškai ir protingai žvelgė iš akiduobių. Krūtinė išnyko. Rankos virto šakaliukais. Ant užpakalio ir šlaunų atsirado pragulos.

Bet tai dar ne viskas. Praėjusią savaitę ji susirgo plaučių uždegimu. Tokios būklės ji buvo pirma kandidatė į kvėpavimo takų ligonius. Net ir kitomis aplinkybėmis būtų susirgusi... o čia jos buvo anaiptol ne palankios. "Alhambros" radiatoriai senokai liovėsi gurgti naktimis. Ji negalėjo pasakyti tiksliai... laikas susijaukė ir tapo nenusakomas kaip Džekui limuzine. Ji tik žinojo, kad šiluma dingo tą pačią naktį, kai ji smogė kumščiu pro stiklą, vydama šalin žuvėdrą, kuri priminė Sloutą.

Nuo to vakaro viešbutis virto tuščia ledaine. Kripta, kurioje ji netrukus mirs.

Jeigu dėl viso to, kas nutiko "Alhambrai", kaltas Sloutas, jis velniškai pasistengė. Viskas dingo. Visi dingo. Koridoriuose kambarinės daugiau nebestumdo savo cypiančių vežimėlių. Nebešvilpiniuoja prižiūrėtojas. Nėra saldžiabalsio patarnautojo. Sloutas susikišo visus į kišenę ir išsinešė.

Prieš keturias dienas, neradusi kambaryje nieko, kad numarintų net savo žvirblio apetitą, Lili išėjo iš kambario ir lėtai nuslinko koridoriumi prie liftų. Kartu nešėsi kėdę, kad galėtų pasėdėti pavargusi ir pasiramstyti eidama. Nukakti keturiasdešimt pėdų iki lifto jai prireikė keturiasdešimties minučių.

Ji nuspaudė mygtuką, bet kabina nepajudėjo. Mygtukas net neužsidegė.

- Kad tave devynios, - burbtelėjo Lili ir lėtai nušlitiniavo dvidešimt pėdų iki laiptų.

- Ei! - sušuko ji į apačią, paskui pradėjo kosėti ir susirietė ant atkaltės.

Gal jie ir neišgirdo mano balso, bet tikrai turi girdėti, kai baigiu iškosėti savo plaučius, - pagalvojo ji.

Niekas nepasirodė.

Ji riktelėjo dar du kartus, po antro kosulio priepuolio patraukė atgal į kambarį koridoriumi, kuris panėšėjo į Nebraskos magistralę gražią dieną. Ji nedrįso leistis laiptais. Atgal niekad nebeužlips. O apačioje irgi nieko nebuvo; kaip ir "Ėriuko nugarinėje", kavinukėje, visur. Ir telefonai neveikė. Bent jau jos kambario telefonas. Ji negirdėjo, kad šitame mauzoliejuje kur nors skambėtų telefonas. Neverta. Tuščias lošimas. Ji nenorėjo mirtinai sušalti vestibiulyje.

- Džeki, - sušnibždėjo Lili, - kur, po galais, esi...

Po to vėl pratrūko kosėti, šįkart labai smarkiai, ir nuvirto nualpusi ant grindų, užsiversdama ant savęs šlykščią kėdę. Taip gulėjo kokią valandą, matyt, tada ir prikibo plaučių uždegimas. *Sveikas, didysis V! Aš tavo naujasis kaimynas! Gali vadinti mane didžiuoju U! Bėgsime kartu iki finišo!*

Šiaip taip ji pasiekė savo kambarį ir nuo tada gulėjo apimta nuolat smarkėjančio uždegimo, klausydamasi vis garsesnio savo kvėpavimo, kol ėmė atrodyti, kad jos plaučiai yra du organiniai akvariumai, kuriuose žvanga nugrimzdusios grandinės. Bet ji laikėsi... laikėsi, nes širdimi buvo įsitikinusi, kad Džekas grįžta.

7

Paskutinė koma prasidėjo kaip įdubimas smėlyje... įdubimas, kuris ima suktis kaip sūkurys. Iš krūtinės girdėjosi ilgas grandinių tratėjimas: "Chrrrrrr".

Paskui staiga kažkas ištraukė ją iš gilėjančios spiralės ir privertė ranką ieškoti jungiklio. Ji išlipo iš lovos. Tam jėgų seniai nebeturėjo, bet kuris daktaras būtų tik nusijuokęs. Bet ji tai padarė. Iš trečio karto ji pakilo, perkreipusi lūpas nuo pastangų. Užčiuopė kėdę, rado ją ir ėmė slinkti per kambarį prie lango.

Lili Kavano, "B" kategorijos filmų karalienės, nebeliko. Tai buvo vaikščiojantis siaubas, suėstas vėžio, deginamas stiprėjančio karščio.

Ji pasiekė langą ir pažvelgė pro jį.

Apačioje stovėjo žmogaus siluetas su šviečiančiu gaubliu.

- Džekai! - bandė surikti ji, bet iš gerklės išsprūdo tik tylus šnabždesys. Ji pakėlė ranką, bandė pamoti. Ūžtelėjo

(chrrrrrrr...)

silpnumas. Lili įsitvėrė į lango rėmą.

- Džekai!

Staiga šviečiantis rutulys tos figūros rankose plykstelėjo ir apšvietė veidą, o tas veidas buvo Džeko, ten stovėjo Džekas, ačiū Dievui, ten buvo Džekas. Džekas grįžo namo.

Figūrėlė ėmė bėgti.

Džekai!

Įdubusios, gęstančios akys ėmė žibėti dar labiau. Per pageltusius, kaulėtus skruostus pradėjo ristis ašaros.

8

- Mama!

Džekas bėgo per vestibiulį. Tenai senoviškas komutatorius buvo išsilydęs ir pajuodęs tarsi nuo trumpo jungimosi. Jis matė mamą: ji atrodė klaikiai - kaip žvirblių baidyklės siluetas šviesiame lange.

- Mama!

Jis lėkė laiptais, iš pradžių po du, po to tris, o Talismanas sutvisko rausva šviesa ir vėl aptemo.

- Mama!

Bėga koridoriumi į jų kambarius ir štai pagaliau girdi jos balsą - metalinį žvangesį ar gerklinį kvatojimą; taip kranksi mirtininkas ant pasaulio slenksčio.

- Džeki?

- Mama!

Džekas įsiveržė į kambarį.

9

Mašinoje nenustygdamas vietoje sėdėjo Ričardas Sloutas ir žiūrėjo į viršų pro poliarizuotą stiklą. Ką jis veikia tenai, ką Džekas tenai veikia? Skaudėjo akis. Įtempęs regėjimą jis stengėsi įžiūrėti viršutinius langus prietemoje. Kai Ričis pasilenkė, akinanti balta šviesa plykstelėjo iš kelių antro aukšto langų ir akimirkai apšvietė visą viešbutį. Ričardas nuleido galvą tarp kelių ir sudejavo.

10

Pagaliau jis ją rado - ant grindų po langu. Sujaukta, lyg ir apdulkėjusi lova buvo tuščia, visas kambarys, netvarkingas kaip vaiko, atrodė tuščias... Džekas pajuto šaltį pilve, ir žodžiai sustingo gerklėje. Bet Talismanas vėl plykstelėjo, viską išbalindamas kambaryje. Lili sukrankė: "Džeki?" Berniukas suriko: "MAMA!", pagaliau pamatęs ją prie lango it suglamžytą popierėlį. Jos ploni plaukai buvo išdrikę ant nešvaraus kilimo. Rankos panėšėjo į mažo gyvūnėlio letenėles.

- O Dieve, mamyte, Viešpatie, - vapėjo berniukas ir kažkaip persikėlė per kambarį, - perskrido, perplaukė lediną mamos miegamąjį prie tų plaukų ant kilimo, smulkių pirštų.

Džekas įtraukė ligos, artėjančios mirties kvapo. Jis nebuvo daktaras, nenutuokė, kas negera vyksta Lili kūne. Bet jis žinojo viena: jo mama miršta, jos gyvenimas byra pro nematomus plyšelius, ir laiko liko nedaug. Ji du kartus ištarė jo vardą, daugiau neturėjo jėgų. Pravirkęs berniukas uždėjo ranką ant galvos, bet mama buvo be sąmonės, padėjo priešais ją Talismaną.

Mamos plaukuose buvo smėlio, kakta degė.

- Ach, mama, mamyte, - kalbino Džekas, kišdamas po ja rankas. Jis vis dar negalėjo pamatyti jos veido. Po plonyčiais naktiniais jos klubas buvo karštas it krosnies durelės. Ant kito delno tokiu pat karščiu tvoskė mamos mentis. Ant kaulų beveik nebuvo likę raumenų; vieną klaikią akimirką berniukas pajuto, kad jo rankose - ligotas, pamestas purvinas vaikas. Džekas pakėlė mamą, duodamas valią ašaroms. Sveria kaip drabužių ryšulys. Džekas sudejavo. Lili rankos bejėgiškai nusviro.

(Ričardas)

Ričardui... nebuvo taip blogai, net kai jis nešė jį kaip šiaudelį nuo paskutinės kalvos į Point Venutį. Tada iš jo buvo likę spuogai ir išbėrimai, jį taip pat krėtė karštinė, bet Džekas su siaubu pagalvojo, kad tuomet jautė daugiau gyvybės, *substancijos*, negu dabar turėjo mama. Bet ji šaukė jį vardu,

(ir Ričardas buvo prie mirties)

mama šaukė jį vardu. Džekas nusitvėrė tos minties. Ji priėjo prie lango. Ištarė jo vardą. Todėl neįmanoma, neįsivaizduojama, nemoralu įsivaizduoti, kad ji gali mirti. Viena mamos ranka kadaravo priešais jį... vestuvinis žiedas nuslydo nuo piršto.

- Gerai, mama, - kartojo berniukas, - viskas gerai, gerai, gerai.

Suglebęs jos kūnas sudrebėjo, gal tai buvo sutikimas.

Džekas švelniai paguldė ją ant lovos, ji kaip lapelis pasivertė ant šono. Džekas atsirėmė keliu į lovą ir pasilenkė virš mamos. Išsidraikę plaukai nukrito nuo jos veido.

11

Kadaise, pačioje kelionės pradžioje, vieną gėdingą akimirką Džekas pamatė savo mamą kaip senutę, - nuvargusią, seną moterį arbatinėje. Bet vos tik pažino savo mamą, iliuzija dingo, ir ten vėl sėdėjo nesenstanti Lili Kavano Sojer. Iš tiesų tikroji Lili Kavano negalėjo pasenti; ji buvo amžina blondinė su pašaipia šypsena. Tokia buvo Lili Kavano, ir jos atvaizdas afišoje sustiprino sūnaus širdį.

Moteris patale mažai kuo priminė aktorę afišoje. Berniuką apakino ašaros.

- Ne, ne, ne, - ištarė jis ir paglostė pageltusį veidą.

Atrodė, kad jai neužtektų jėgų pakelti ranką. Džekas suspaudė jos bekraują plaštaką.

- Prašau, nereikia, prašau, prašau... - jis negalėjo priversti save tai ištarti.

Ir tada jis suvokė, kiek pastangų padėjo ši iškankinta moteris. Ji ieškojo jo, jo mama žinojo, kad jis grįžta. Ji tikėjo, kad sūnus grįš, ir tai turėtų būti susiję su pačiu Talismanu, nes ji žinojo tiksliai.

- Aš čia, mamyte, - šnabždėjo jis. Bėgo nosis, jis be ceremonijų nusišluostė ją palto rankove.

Tik dabar berniukas pajuto, kad visas dreba.

- Aš atnešiau jį, - kalbėjo Džekas su pasididžiavimu, kad gerai atliko darbą. - Aš parnešiau Talismaną.

Jis švelniai nuleido mamos ranką ant užtiesalo.

Ant grindų šalia kėdės atsargiai padėtas švytėjo Talismanas. Bet jo šviesa buvo neryški, drovi, prislopinta. Jis išgydė Ričardą paprasčiausiai paridenęs rutulį per jo kūną. Tai pagelbėjo ir Spidžiui. Bet čia turi būti kitaip. Jis žinojo tai, nors negalėjo pasakyti kaip... nebent kalbama apie žinojimą ir nenorą tikėti.

Jis negali tiesiog imti ir sudaužyti Talismaną, net kad išgelbėtų mamą, - tiek tai Džekas žinojo.

Dabar rutulys pamažu pildėsi drumsta baltuma. Pulsai susiliejo į nuolatinę šviesą. Džekas uždėjo ant gaublio rankas, ir ištryško šviesa - vaivorykšte! Kuri tarytum kalbėjo. PAGALIAU!

Džekas nuėjo prie lovos, Talismanas taškė ir tryško šviesa nuo lubų iki grindų, apšviesdamas lovą.

Vos tik berniukas atsistojo šalia lovos, rutulio paviršius sušvelnėjo ir suminkštėjo. Stiklo kietumas pasidarė ne toks slidus, rupesnis. Atrodė, kad pirštų galiukai sminga į Talismaną. Drumstas jo vidus kunkuliavo ir temo.

Tą akimirką Džekas pajuto stiprų, ūmų jausmą, kuris tą dieną, kai jis pirmą kartą iškeliavo į Teritorijas, būtų atrodęs neįmanomas. Jis suprato, kad kažkokiu nepakartojamu būdu Talismanas, tiek daug nelaimių ir kraujo kainavęs daiktas, pasikeis. Pasikeis amžiams, ir jis jį praras. Talismanas daugiau *nebebus jo.* Skaidrus rutulio paviršius taip pat ėmė niauktis, o išgraviruotas iškilumas suminkštėjo. Jis atrodė jau ne kaip stiklas, o kaip šylanti plastmasė.

Džekas skubiai nuleido tyžtantį Talismaną ant mamos rankų. O tasai jau žinojo, ką daryti - buvo skirtas šiai akimirkai, kažkokioje kalvėje buvo sukurtas šioms, o ne kokioms kitoms aplinkybėms.

Džekas nežinojo, ko laukia. Šviesos sprogimo? Vaistų kvapo? Sprogimo, po kurio susikūrė pasaulis?

Nieko panašaus neįvyko. Jo mama akivaizdžiai merdėjo, keliavo anapus.

- Ach, prašau, - vapėjo berniukas, - prašau... mamyte... prašau...

Staiga jis pritrūko kvapo. Siūlė, kadaise buvusi vertikalia juostele, be garso prasivėrė. Iš Talismano lėtai liejosi ir kaupėsi ant mamos rankų šviesa. Rutulys minkštėjo, tuštėjo.

Iš Talismano staiga pasigirdo garsus paukščių, švenčiančių savo buvimą, čiulbesys.

12

Bet to Džekas beveik negirdėjo, jis nekvėpuodamas stebėjo, kaip Talismanas išsilieja ant mamos lovos. Iš jo gelmių tryško debesuota šviesa. Plyksniai ir žarijos pagyvino ją. Mamos vokai suvirpėjo.

- O, mama, - sušnibždėjo Džekas.

Pilkšvai auksinė šviesa tekėjo iš plyšio rutulyje ir slinko ligonės rankomis. Išsekęs, suvytęs veidas truputį susiraukė.

Džekas nesąmoningai įkvėpė.

(Ko?)

(Muzikos?)

Pilkšvai auksinis debesis iš Talismano šerdies tįso per jo mamos kūną, įvilkdamas į perregimą, švelniai judančią membraną. Berniukas stebėjo, kaip ta skysta medžiaga nuteka apgailėtina Lili krūtine, išdžiūvusiomis kojomis. Prasivėrus Talismanui, pasklido keistas aromatas: saldus nesaldus, gėlių ir žemės, geras, putojantis, gimties kvapas, pagalvojo Džekas, nors niekad nedalyvavo tikrame gimdyme. Jis įtraukė to aromato ir buvo apdovanotas mintimi, kad jis pats, Džekis, gimė šitą minutę, o po to pažino, jog atsivėręs Talismanas yra kaip vagina. (Jis, suprantama, niekad nematė vaginos, apskritai menkai ją įsivaizdavo.) Džekas žiūrėjo į tuštėjančio rutulio angą.

Tik po kurio laiko jis už tamsių langų išgirdo neįtikėtiną paukščių keliamą triukšmą, sumišusį su tylia muzika.

(Muzika? Kokia?..)

Pro jo regos lauką šmėstelėjo mažas spalvotas kamuoliukas atsivėrusioje angoje, paskui jis ėmė suktis po Talismano vidų. Džekas sumirksėjo. Jis buvo panašus... Šmėstelėjo antras, dabar jis spėjo įžiūrėti mėlynas, rudas ir žalias kontinentų ir vandenynų ribas, krantus ir mažulytes kalnų grandines. Tame pasaulėlyje, suprato berniukas, stovi sustingęs Džekas Sojeris ir žiūri į dar mažesnį spalvotą rutuliuką, o tame - dulkelės dydžio Džekis stebi atomo dydžio pasaulėlį. Po pirmų dviejų atsirado trečiasis pasaulis, nardantis po didėjantį debesį Talismano viduje.

Lili Kavano pajudino dešinę ranką ir sudejavo.

Džekas nesivaržydamas pravirko. Ji gyvens. Dabar jis žino. Viskas atsitiko taip, kaip sakė Spidis. Talismanas stumia gyvybę į išsekusį, ligos nukamuotą kūną, naikina blogį, kuris ją žudė. Berniukas pasilenkė ir mintyse pabučiavo Talismaną. Jazmino, hibiskuso ir šviežiai sukastos žemės kvapas pripildė jo šnerves. Ašara pakibo ant no-

sies galo ir sutvisko tarsi deimantas Talismano šviesoje. Jis išvydo pro plyšį rutulyje lekiant žvaigždžių juostą, juodame kosmose spindinčią saulę. Muzika pripildė Talismaną, kambarį, visą pasaulį. Pro angą praslinko nepažįstamos moters veidas, vaikų veidai, kitos moterys... Ašaros ritosi jo skruostais, kai Talismano viduje ėmė plaukti jo mamos veidas, pasitikintis protingos ir švelnios pusšimčio greitų filmų karalienės veidas. Kai tenai, tarp tų pasaulių ir gyvenimų išvydo ir savo paties veidą, jis pagalvojo, kad sprogs nuo jausmų antplūdžio. Jis *plėtėsi*. Kvėpavo šviesa. Ir pagaliau pažino nuostabius garsus, kai išvydo, kaip mamos akys atsimerkia ir lieka žiūrėti dvi palaimingas sekundes...

(nes gyvi kaip paukščiai, kaip pasaulis - Talismane uždūdavo trombonai, trimitai, pravirko saksofonai; prie jų prisijungė varlės, vėžliai bei keršuliai, giedantys: *Žmonės, pažinę mano burtus, pripildė pasaulį dūmų*; tada jį pasiekė vulfų melodijos priešais mėnulį. Vanduo tekštelėjo į valties šoną, žuvis sudrumstė ežero paviršių, vaivorykštė krito į žemę, ir keliaujantis berniukas išspjovė seilių lašelį, kad žinotų, kur keliauti toliau, susimušęs vaikas susiraukė ir paleido gerklę; ir tada pasigirdo galingas orkestras, grojantis iš visos širdies, kambarį pripildė rūkstanti vokalo juosta, kuri iškilo viršum visų kitų garsų. Sucypė treilerio stabdžiai, kažkur sukaukė fabriko sirena, sprogo padanga, garsiai pokštelėjo petarda, sušnibždėjo "Dar" meilužis, suklykė kūdikis, o balsas vis kilo ir kilo, ir Džekas jau nebegalėjo matyti; bet po to matė vėl).

Lili plačiai atsimerkė. Ji spoksojo į sūnų nesuprasdama, kur esanti. Tai buvo išraiška kūdikio, kuris buvo ką tik paleistas į pasaulį. Po to ji įkvėpė...

... ir iš Talismano ištraukė pasaulių ir susijusių galaktikų bei visatų upę. Jie ištryško vaivorykštės spalvomis, veržėsi į jos nosį ir burną... leidosi ant išsekusios odos it rasos lašeliai ir gėrėsi. Valandėlę Džeko mama visa švytėjo...

... *ir buvo Talismanas.*

Liga išnyko iš jos veido. Ne lėtai kaip kine. Iškart. Akimirksniu. Ji atrodė ligota... ir štai ji sveika. Skruostai sveikai nuraudo. Nušiurę, ploni plaukai staiga pasidarė lygūs ir vešlūs, tamsaus medaus spalvos.

Džekas žiūrėjo į mamą, o ji į sūnų.

- O... o... o Dieve, - sukuždėjo ji.

Vaivorykštinis švytėjimas blėso, bet sveikata liko.

- Mama? - berniukas pasilenkė. Kažkas sučežėjo jo pirštuose. Tai buvo Talismano lukštelis. Džekas padėjo jį ant naktinio staliuko, nustūmęs į šoną vaistų buteliukus. Keli sudužo ant grindų, bet tai nesvarbu. Daugiau jai nebereikės vaistų. Jis padėjo lukštelį atsargiai ir pagarbiai, įtardamas, - ne, žinodamas, - jog ir jis netrukus išnyks.

Mama nusišypsojo. Tai buvo miela, patenkinta, truputį nustebusi šypsena: *Sveikas, pasauli, aš vėl čia! Ką apie tai pasakysi?*

- Džekai, tu grįžai namo, - pagaliau ištarė ji ir pasitrynė akis, ar tai ne miražas.

- Žinoma, - atsakė Džekas. Jis stengėsi šypsotis. Buvo gera šypsotis, nors ašaros sruvo jo veidu. - O kaipgi!

- Aš... jaučiuosi daug geriau, Džeki.

- Taip? - berniukas nusišypsojo, nusišluostė riešais akis. - Tai gerai, mama.

Jos akys spindėjo.

- Apkabink mane, Džeki.

Mažučio Niū Hampšyro paplūdimio kurorte, tuščio viešbučio ketvirto aukšto kambaryje trylikametis Džekas Sojeris pasilenkė ir užsimerkęs tvirtai apkabino mamą. Jis suprato, kad grįžo įprastas gyvenimas su mokykla, draugais, muzika ir žaidimais, gyvenimas, kur reikia eiti į pamokas, o vakare įsmukti tarp krakmolytų paklodžių, įprastas trylikamečio berniuko gyvenimas (jeigu tokio padaro gyvenimas kada nors būna įprastas). Talismanas padarė ir tai. Bet kai jis atsigręžė į jį pasižiūrėti, Talismanas jau buvo dingęs.

Epilogas

Banguojančiame baltame miegamajame, pilname susirūpinusių moterų, Laura De Luizian, Teritorijų Karalienė, pramerkė akis.

Pabaiga

Čia ir baigiasi šis metraštis. Kadangi tai berniuko istorija, ji turi nutrūkti kaip tik čia; jeigu metraštis dar būtų tęsiamas, jis taptų jau vyro istorija. Kai rašai romaną apie suaugusius, žinai tiksliai, kuo užbaigti - vestuvėmis, bet kai rašai apie vaikus, dėk tašką ten, kur patogiausia.

Dauguma šios knygos veikėjų iki šiol yra gyvi ir laimingi; jiems kuo puikiausiai klojasi. Gal kada nors ateity man atrodys verta vėl grįžti prie čia aprašytų vaikų istorijos ir pažiūrėti, kas per vyrai ir moterys iš jų išaugo, todėl išmintingiausia bus nieko jums tuo tarpu nesakyti apie dabartinį jų gyvenimą.

Markas Tvenas, "Tomas Sojeris"

Stephen King
Peter Straub

TALISMANAS
Romanas

Redaktorius J.Vabuolas
Dailininkas A.Šimakauskas

Formatas 84x108 1/32. Popierius ofsetinis. Garnitūra 10 p.
SL Nr. 950. Ofsetinė spauda 10 sąl.sp.l.
Užsakymo Nr. 516 Kaina sutartinė.
"Naujasis Eridanas", 3009 Kaunas, Partizanų 4.
Spausdino Adomo Jakšto spaustuvė,
Girelės 22, 4320, Kaišiadorys.

DAUGIAMILIJONINIS BESTSELERIS

Riba tarp realaus šiuolaikinės Amerikos pasaulio ir paralelinio, Teritorijomis vadinamo, antipasaulio vis siaurėja, o Džekui Sojeriui pasiekti savo tikslą, išsvajotąjį Talismaną, darosi vis sunkiau - kylanti pasakojimo įtampa žada jo žūtbūtinę ir lemiamą kovą su demonišku Blogiu.